

phan hồn nhiên
truyện dài

CÔNG TY

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

“Peter không biết tôi rất tỉnh ngủ. Mọi hành động ông ta làm đều được tôi quan sát qua đôi mắt khép hờ. Bóng người mặc quần áo hằn lên trong đêm tối. Cách ông ta hút vôi điếu thuốc cho tỉnh táo. Cặp kính trắng loé sáng khi phản chiếu thoáng qua bóng đèn hắt ra từ phòng tắm. Rồi ông ta rút ví, kiểm tra lại số tiền xem có lấy trộm hay không... Nhiều lần như thế mà tôi vẫn không sao quen được. Tôi nín thở, lặng đi vì bị si nhục. Hệt như một kẻ bị ma ám, tôi luôn tự ngủ phải tẩy xoá những hình ảnh ấy ra khỏi óc càng sớm càng tốt.

... Đôi ba lần, tung sợi dây thăm dò, tôi thử vòng tay ôm chặt, hoặc tựa sát vào ông ta một cách âu yếm. Peter chấp nhận hành động của tôi, nhưng rõ ràng, ông ta quan sát và tìm cách giải mã chúng theo con mắt nhìn đầy quái quỷ. Dần dần, tôi nhận ra tình thế mĩa mai đến mức kinh tởm mà mình rơi vào. Peter và tôi là hai đối thủ đầy cảnh giác, hỗ trợ nhau trong công ty nhưng sẵn sàng thọc dao vào ngực nhau bất cứ lúc nào. Hai kẻ dè chừng nhau vậy mà vẫn gắn kết những giây phút riêng tư nhất trên giường. Mỗi người theo đuổi mỗi lợi, không thể dễ dàng rũ bỏ.”

PHAN HÔN NHIÊN

Sinh tại Hà Nội

Tốt nghiệp khoa Thiết kế, Trường ĐH Sân khấu Điện ảnh Hà Nội

Hiện sống tại TP. Hồ Chí Minh, làm việc tại báo *Sinh viên Việt Nam* –
Hoa Học Trò

Tác phẩm đã in: *Công ty, Mắt bão, Cánh trái, The Joker...*

TÁC GIẢ GIỮ BẢN QUYỀN

Nhà xuất bản Trẻ xuất bản theo hợp đồng sử dụng tác phẩm.

Ebook được thực hiện bởi ROMANCE BOOK, 2013.

Find us on facebook

facebook.com/romanbook

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Mục lục

- [1. Cuộc đua ban mai](#)
- [2. Phía trước](#)
- [3. Không được ngoảnh lại](#)
- [4. Tấm vé may mắn](#)
- [5. Lăn ranh mong manh](#)
- [6. Lực đẩy bất ngờ](#)
- [7. Gương mặt những cô gái](#)
- [8. Truy lùng đáp số cho bài toán](#)
- [9. Nhảy qua những hố tuyết](#)
- [10. Cú đập](#)
- [11. Mưu mẹo đau đớn](#)
- [12. Học bay](#)
- [13. Trái tim can đảm](#)
- [14. Cốc cà phê tỉnh táo](#)
- [15. Mùi lạ](#)
- [16. Sập bẫy](#)
- [17. Hợp đồng tuyệt vọng](#)
- [18. Không thể nằm im dưới vực](#)
- [19. Nhìn từ một góc bất thường](#)
- [20. Cười và đau nhói](#)
- [21. Cú ngoắt](#)
- [22. Quả cấm](#)
- [23. Bắn xuyên táo](#)
- [24. Thuốc cảm và cà phê](#)
- [25. Bị săn đuổi](#)
- [26. Lừa con mèo xuống hố](#)
- [27. Mắt rắn](#)
- [28. Nhân chứng nguy hiểm](#)
- [29. Huýt sáo kiểu thổ dân](#)
- [30. Nu hôn của gió](#)
- [31. Bị ném đi như một hòn sỏi](#)
- [32. Lăn theo dấu vết](#)
- [33. Đá nóng](#)
- [34. Tôn trọng thất bại](#)
- [35. Chôn ả nấu](#)
- [36. Lún sâu](#)
- [37. Trinh nữ mặc quần jeans](#)

38. Hộp đạn

39. Giao kèo với gã mặt trắng

40. Chộp lấy thời cơ

41. Chạy trốn

42. Khủng hoảng

43. Đường về nhà

44. Mất tích

45. Chặng mới

1

Lim

- cuộc đua ban mai

Cuộc đua xuất phát từ một vạch sơn trắng, vắt ngang chính giữa đại lộ trung tâm. Tôi xuất phát. Những bước đầu tiên thơ thới, khá dễ dàng. Tuy nhiên, ở đoạn rẽ, đột ngột đường chạy trở thành một cuộc rượt đuổi khủng khiếp. Những đối thủ không nhìn rõ mặt bám sát sau lưng. Tôi lao thẳng về phía trước, hai chân guồng nhanh. Khớp gối của tôi như một cỗ máy hoạt động hết tốc lực, càng lúc càng cuồng quýt, cuồng loạn. Đường hầm tối om. Tiếng gió lùa như các vệt roi quất vun vút. Vài vệt đèn xe chạy ngược chiều sáng lóa biến thành những mũi dao lạnh toát, rạch vào không gian. Tôi đã bị đuổi sát sau lưng. Những bàn tay níu lấy áo tôi, giằng co giữ dội. Một sợi dây tung vút đi, quấn chặt vào cổ tôi, siết mạnh. Tôi vùng vẫy vì nghẹt thở. Những cú đá và cú đấm được tung ra. Sợi dây bị nới lỏng. Tôi lão đảo chồm dậy, vùng chạy tiếp. Tôi không tìm cách về chinh phục đích đến nữa. Tôi chỉ cố gắng tìm cách đào thoát khỏi cuộc chạy ghê rợn không rõ nguyên do này. Tôi rẽ sang phải. Con đường vắng vẻ, êm mượt. Tôi chạy chậm dần, thở ra nhẹ nhẹ. Đúng lúc nhẹ nhõm đó, đột nhiên, một mũi súng đen ngòm hiện ra ngay giữa hai mắt tôi. Mũi súng tiến gần, dí vào chính giữa trán. Không khuỵu xuống, cũng không tìm cách tháo chạy. Chẳng phải can đảm gì. Đơn giản là toàn thân tôi đã đông thành băng đá. Mũi súng nóng dần lên, như một đầu nung in trên trán. Tôi nhắm nghiền mắt, chờ đợi tiếng nổ định mệnh.

Đoàng... oàng... oàng...

Tiếng nổ vang động, kinh hoàng. Nổi tiếp sau đó, một tràng dài những tiếng nhón nháo, ầm ĩ khôn tả vọng đến. Tôi từ từ mở hé hé mắt. Tôi đang nằm trong giường của mình. Cái chăn, sợi dây quấn vào cổ tôi ban nãy, bắn tung dưới sàn. Những chiếc gối méo mó nhăn nhó dồn cục cuối góc giường. Một đóm nắng lọt qua lỗ thủng trên cửa sổ, in bóng ngay chính giữa trán tôi. Gió lùa qua những vòm lá cổ thụ trên cao, rầm rì, vi vút. Dưới đường, một chiếc xe tải nào đó bị bể bánh, may mắn không gây tai nạn nhưng đám đông kinh hãi vẫn chưa chịu giải tán. Tôi ngồi thừ trên giường. Cảm giác may mắn... thoát chết khiến đầu óc tôi nhẹ bẫng, bay vu vơ đầu đó. Bỗng dưng, tiếng chuông báo thức của ba chiếc đồng hồ trong phòng đồng loạt réo vang. Nhạc điện thoại cũng đổ dồn dập, loé lên giọng nói nheo nhéo được cài đặt sẵn: “Lim, dậy ngay! Biết hôm nay có việc gì không?”. Những ý nghĩ sáng rõ bắt đầu quay trở lại. Đang ngồi đung đưa chân, đột ngột tôi nhảy chồm

lên. Hơn 7 giờ. Đã muộn. Tại sao tôi lại có thể quên bằng hôm nay là ngày tôi đi phỏng vấn xin việc?

Cửa tủ nhỏ bật mở. Một đồng quần áo nhồi nhét bên trong đột ngột xỏ ra, đổ ụp xuống đầu tôi như một cơn sóng thần. Lóp ngóp chui ra khỏi những bộ quần áo, tôi cuống quýt lao vào lựa chọn một bộ trang phục khả dĩ. Khả dĩ trong mắt tôi và khả dĩ trong mắt những người sẽ chọn một nhà thiết kế trẻ đầy tài năng như tôi vào làm việc. Quần jeans rách vào áo gypsy? Không ổn, bụi bặm quá! Váy cổ nơ màu hồng? Ồ, về khả năng chuyên môn thì tôi cóc sợ. Nhưng nếu thấy tôi mặc bộ đồ này, có thể nhà tuyển dụng sẽ đề xuất với tôi khoản tiền lương chỉ đủ uống sữa cho mau lớn. Sau hồi lâu căng thẳng đắn đo, tôi lôi ra được từ dưới đáy tủ một cái chemise màu đỏ. Chà, đây là màu tôi ưa thích nhất. Cổ áo còn trang trí bằng những hạt cườm xanh óng ánh. Về nguyên tắc phối màu, sắc đỏ của cái áo sẽ tuyệt nhất nếu đi với chiếc jupe nâu sẫm. Tuy nhiên, chẳng làm sao tìm ra được nó trong đồng bụi nhùi này. Kim đồng hồ chậm rãi nhích sang số 8. Nhắm mắt nhắm mũi, sau khi ủi và mặc chemise, tôi xỏ luôn chiếc váy tình cờ chộp được. Đôi giày cao gót nữa là hoàn tất bộ cánh nhân viên hoàn hảo. Tôi mở cửa phòng, biến thành một cơn lốc cuộn xoáy trên cầu thang. Mẹ tôi đang cúi húi trong bếp, với một cái chảo rán toả hương thơm nức và mỡ bắn xèo xèo. Mặc dù toàn tâm toàn ý với món trứng ốp- la, nhất cử nhất động của tôi vẫn không lọt qua mắt mẹ. Bà hét lên:

- Lim, chưa ăn sáng mà lao đi đâu thế?

- Con đi làm! - Tôi nhảy phốc lên, túm gọn chìa khoá xe treo trên tường cao.

- Hả? - Cùng với tiếng thốt lên đầy ắp bàng hoàng, cái chảo đầy mỡ trên tay mẹ bùng lên ngọn lửa sáng chói.

- Hôm nay con đi kiếm việc. Chắc chắn con sẽ có một chỗ ngon lành. Rồi con sẽ có tiền. Con không ăn bám ba mẹ nữa đâu! - Vừa đẩy con xe vespa cánh cam ra khỏi cổng, tôi vừa ngoái đầu vô nhà, hét lên đầy phấn khích.

- Trước khi không ăn bám, thì cũng phải ăn sáng! - Mẹ hét vọng theo. Những nguyên tắc vớ vẩn của mẹ luôn hành hạ mọi thành viên trong gia đình khôn khổ như vậy đấy. Giá như mẹ liếc nhìn miếng trứng đã cháy đen thì...

Như một nữ kỵ mã dắt chú ngựa thân yêu, tôi đeo lên mắt cặp kính chuồn chuồn, phi thẳng lên yên xe, đạp nổ máy. Đại lộ rộng thênh mênh mở ra phía trước. Tập hồ sơ xin việc nằm gọn trong chiếc túi lớn, áp sát sau vai. Tuần trước, tôi đã điền kỹ mẫu đơn xin việc. Và hôm qua, một cuộc điện thoại hẹn tôi sáng nay thực hiện cuộc phỏng vấn. Tôi nộp đơn vào công ty quảng cáo *Red Sun*. Có khối chỗ đăng báo tìm designer giỏi. Nhưng tôi chọn nơi đây để đầu quân. Dễ hiểu thôi, ngay ở tên công ty, đã hiển hiện màu đỏ

mà tôi mê mẩn. Biết sự lựa chọn của tôi, mấy đứa bạn cùng lớp nhăn mũi: “*You sẽ out ngay từ vòng gửi xe. Red Sun là một công ty thuộc một tập đoàn quảng cáo tầm cỡ thế giới. Cỡ chuyên viên lâu năm mới có cửa làm việc tại đó. You nghĩ mình là ai?*” Ô, tôi chẳng nghĩ mình là ai sất. Nếu tôi thất bại chỗ này, tôi sẽ nộp đơn vào nơi khác. Nhưng mà này, làm sao một dân thiết kế có kỹ thuật cao cường, ý tưởng sáng tạo cùng mình như tôi lại có thể *out* được nhỉ? Chẹp chẹp! Tôi chúa ghét những kẻ chưa làm gì đã tiên đoán đủ thứ thất bại. Tôi sẽ cho bọn họ biết tài...

Vượt qua các ngã tư đông đúc, tôi rẽ sang đoạn đường ít xe cộ, rợp bóng cây xanh. Những ý nghĩ sảng khoái trong đầu như một làn gió mát nâng cánh, khiến tôi tăng ga phóng nhanh hơn. Đèn vàng. Lăn sơn trắng. Đèn đỏ. Không có công an. Đường cắt ngang vắng re. Nào, ta vọt luôn đây kéo trễ giờ hẹn gặp nhà tuyển dụng.

Két... ét... ét...

Tiếng bánh xe nghiền trên đường nhựa. Một cú bay tung người. Cảm giác đau nhói sau lưng. Tôi mở choàng mắt. Không, tôi không mơ. Con bộ cánh cam yêu quý của tôi vừa làm một cú va chạm kinh hoàng với một chiếc ô tô màu đen. Lôm côm bò dậy, tôi phúi váy, nhảy lò cò đi nhặt lại kính và giày, rồi hí hục dựng lại chiếc xe đồ nghiêng. Cửa ô tô bật mở. Một gã ăn mặc cũng đen ngòm như chiếc xe gã lái nhẹ nhàng bước xuống, đi về phía tôi. Gã cao lớn, khoảng chừng 28 cho đến 30. Tôi chợt dạ, thử liếc nhìn thương tích do con bộ gây ra cho chiếc ô tô đen. Một vết trầy lớn ngay phía đầu mũi xe. chà, phen này sắp lòi thoi to. Tôi nhảy lên vespa, gò lưng đập máy. Ôi, có lẽ do cú va đập quá hớp, hoặc do chiếc vespa nổi máu phản chủ, nó nhất định không nổ. Mồ hôi toát ra trên trán tôi. Gã áo đen đến sau lưng tôi, nhẹ nhàng rút chìa khoá ra khỏi ổ cắm, bình thản lên tiếng:

- Xuống đây, cô nhóc! Dù không có công an, thì cũng không thể bỏ đi như một kẻ vô can sau khi đua xe và gây ra một thảm hoạ đường phố!

Ôi ôi, nghe gã ta nói kìa, văn hoa gớm. Hừ, đừng hòng tôi thua cuộc nhé. Ôm chặt tập hồ sơ trước ngực, tôi gườm gườm mắt nhìn gã áo đen, che giấu nỗi khiếp hãi dưới vẻ mặt đầy đe dọa.

- Lốp sơn đẹp tuyệt chiếc xe của tôi đã bị trầy xước. Cô tính sao?

- Chiếc vespa của tôi đã bị anh húc ngã. Xe to đụng xe nhỏ, chắc chắn xe to sai! - Tôi lên giọng cứng cỏi.

- Tôi không *care* những luật lệ trẻ con. Tôi chỉ muốn trao đổi công bằng, dựa trên luật giao thông. Cô biết rõ là mình đã chạy vượt đèn đỏ.

- Nhưng tại sao ông không thắng lại khi thấy tôi chứ! - Tôi nói nhỏ hơn, bắt đầu chợt dạ. Một đám đông đánh hơi thấy mùi xung đột bắt đầu tụ lại thành một vòng tròn bao quanh tôi và gã áo đen.

- Nào, không cù nhây nữa. Hoặc cô lên tiếng xin lỗi và bồi thường thiệt hại. Hoặc chúng ta sẽ cùng đi đến công an. Tôi có thể mời một vài người gần

đây làm chứng cuộc va chạm. OK chứ?

Tôi nhón nhác nhìn quanh. Làm sao đào thoát khỏi tình huống khiếp này? Nhìn qua vai gã áo đen, bất chợt tôi nhận ra trong đám đông những người tò mò bu quanh, có một kẻ gian đang mở cửa xe hơi, thò đầu vào vào trong, tìm cách khua khoảng vài thứ. “Nhìn kia!”- Tôi nhảy dựng, kêu to. Mọi người giật thót, ngoái nhìn theo hướng tôi chỉ. Người áo đen vội vã buông tôi ra, chạy về phía xe của mình. Tranh thủ thời cơ, tôi trèo lên yên vespa, đạp mạnh cần đạp. May mắn làm sao, máy xe nổ văng lên. Tôi lao vút đi, vô cùng nhẹ nhõm khoái trá.

Cao ốc văn phòng. Tầng 12. Sau khi gửi xe, tôi nhắm mắt nhắm mũi chạy ào về phía thang máy. Một cô gái trẻ, tóc dài thả sau lưng bị tôi xô bật. Cô ấy hơi lão đảo, nhưng không hề cất tiếng phàn nàn. Sàn đá hoa cương trơn như đổ nước xà bông khiến tôi suýt ngã đập mũi. Chính cô gái ấy đã vịn vai tôi, kịp thời giữ lại. Tôi chỉ kịp lí nhí cảm ơn khi cùng đứng trong thang máy. Cô gái ấy cũng đi phỏng vấn thi tuyển vào *Red Sun*, nhưng ở một bộ phận khác. Khi chia tay ở quầy tiếp tân, hai chúng tôi chúc nhau may mắn. Tôi chạy về phía cánh cửa có tay nắm đồng sáng rực, bên trên đề bảng *Phòng thiết kế*. Một người phụ nữ thò đầu ra, cau có nhắc lại: “Ai là Lim? Cô ta không có mặt ở đây ư?” “Tôi đây!” - Tôi kêu ầm lên. Hàng chục con mắt ứng viên nhìn tôi, tò mò và cười cợt. Vuốt lại tóc và áo, tôi dõng dạc bước vào phòng. Phía sau cái bàn rộng, một chiếc ghế da quay lưng. Mọi thứ xung quanh sang trọng tột độ. Tôi không dám làm ồn, chỉ hắng giọng nhẹ nhàng thông báo tôi - ứng viên đầy triển vọng đã có mặt. Chiếc ghế da từ từ xoay lại. Thật khủng khiếp...

2

Hoàng Anh

- phía trước

Tôi bước ra khỏi căn phòng râm rì tiếng máy lạnh. Làn ánh sáng màu vàng mật ong biến mất khi cánh cửa gỗ khép lại sau lưng. Phía trước mặt tôi là bầu trời rực sáng, xanh biếc. Xanh như một dải lụa cắt ra từ một tấm khăn choàng sang trọng. Nếu tôi là con chim sẻ, tôi sẽ dang rộng cánh, lao vút ra ngoài khoảng trời kia, bay lên cao, cao hơn, chạm vào mặt trời rực rỡ. Tâm trạng tôi đang hết sức phấn chấn. Tôi vừa trúng tuyển vào công ty *Red Sun*, làm việc bộ phận Sales. Mức lương khởi điểm 2,5 triệu đồng. Sau thời gian thử việc, còn đầy hứa hẹn hấp dẫn khác: Tăng lương, cơ hội đào tạo ở nước ngoài... Tôi vừa nhận bằng tốt nghiệp Kinh tế hai tháng trước. Một vài cơ quan từ chối nhận tôi, dù bằng tốt nghiệp của tôi loại giỏi. Đơn giản vì tôi không có hộ khẩu thành phố. Đọc báo thấy công ty quảng cáo *Red Sun* tuyển dụng, tôi nộp đơn, chẳng mấy hy vọng. Sau lần làm bài thi kiểm tra năng lực, rồi buổi trực tiếp phỏng vấn hôm nay, tôi đã vượt qua hàng chục ứng viên, chính thức được chọn lựa. Một nhân viên phòng sales có thể tìm thấy ở bất kỳ nơi đâu. Nhưng trở thành nhân viên công ty *Red Sun* danh tiếng hoàn toàn không là chuyện đơn giản.

Tôi vẫn tựa lưng vào cánh cửa gỗ, mỉm cười. Tôi đang ở tầng 12 toà cao ốc văn phòng, ngay trung tâm thành phố. Cuộc sống của tôi đang chuyển sang một giai đoạn mới. Tôi hy vọng sau sự kiện này, từ đây, mọi thứ tiến triển tốt đẹp dần lên. Những ước mơ lớn lao. Những dự định cần phải chinh phục. Tại sao không chứ? Thành phố này hết như một đại dương rộng mở, nơi người ta có thể quăng mình vào. Tôi biết rõ mình là ai. Tôi hiểu năng lực cần được sử dụng như thế nào. Đây rầy những kẻ kém cỏi, thế mà giờ đây họ đã thành đạt. Tôi sẽ không để cho mình chìm lỉm trong đại dương này. Tôi đâu chỉ sống cho mình tôi. Suốt bốn năm tôi vào thành phố, ba má ở quê bán hơn phân nửa chỗ ruộng đất ít ỏi, chu cấp cho tôi hoàn tất chương trình đại học. Bằng mọi giá, tôi sẽ ở lại thành phố này, sẽ trụ vững, vươn lên không thua kém ai. Tôi muốn ba má tự hào về cô con gái lớn. Rồi còn thằng em trai tôi cũng học sắp hết phổ thông. Chính tôi sẽ thay ba má lo lắng tiếp cho nó. Bao nhiêu việc đang chờ tôi trước mặt. Những viễn ảnh mệt nhọc, nhưng cũng đầy hy vọng và lạc quan...

Đột nhiên, tôi có cảm giác hụt lưng. Suýt nữa tôi ngã bật về phía sau. Hơi lạnh trong phòng phả ra, cùng mùi nước hoa thoang thoang. Mở cánh cửa là một trong những người vừa phỏng vấn tôi. Một phụ nữ cao lớn, thân

hình rắn chắc, khoảng 37 tuổi. Bộ vest văn phòng chị ta mặc ôm sát, làm nổi lên những đường cong cơ thể được nhấn mạnh hơi khác thường. Móng tay và đôi môi chị ta bôi màu đỏ sẫm, đóng đinh vào mắt người đối diện. Nhận ra tôi chính là ứng viên trúng tuyển, một lần nữa, chị ta nhìn lướt từ đầu đến gót chân tôi, như lượng giá vật phẩm đặc biệt. Hơi bối rối, tôi cúi đầu chào. Chị ấy tiến đến gần, gật nhẹ, chủ động chìa tay ra trước:

- Tôi là Bảo. Trưởng phòng Sales. Cô sẽ làm việc trực tiếp với tôi! - Một giọng nói lạnh giá, hơi khàn. Không hằn uy nghiêm, nhưng đượm vẻ đáng sợ mơ hồ.

- Em sẽ cố gắng. Nhưng chắc chắn sẽ gặp những chuyện không như ý. Vì em còn rất thiếu kinh nghiệm. Chị sẽ sẵn lòng giúp đỡ và chỉ dạy em chứ? - Nhẹ nhàng và khiêm tốn có lẽ là thái độ tốt nhất mà tôi nên thể hiện lúc này.

Bàn tay chị trưởng phòng vẫn giữ lấy tay tôi. Không, tôi không run rẩy. Tôi cũng không đổ mồ hôi. Chỉ là một cảm giác khó chịu thoáng qua mà thôi. Bất giác, đôi môi đỏ thắm uôn nhẹ, biến thành một nụ cười khó hiểu:

- Nay, hãy chăm sóc cho đôi tay mình. Cô có biết giá trị của một đôi tay mềm mại được chăm sóc kỹ lưỡng không?

Quá ngạc nhiên, tôi nín thở, im lặng, nhìn chăm chú gương mặt trưởng phòng. Chị ta chợt buông tay tôi xuống, khe khẽ nói tiếp:

- Tôi rất ghét những vẻ mặt ngây độm. Và tôi cũng chẳng hứng thú gì những người ăn mặc xấu xí. Cô biết đây, là nhân viên sales, chúng ta sẽ phải gặp gỡ rất nhiều khách hàng. Một cái đầu hiệu biết không đủ đâu. Trong nghề của chúng ta, sự thông minh phải có một vỏ bọc ngang giá.

Bất giác tôi nhìn vội bộ vest văn phòng với những đường cắt biến thân hình trưởng phòng thành một pho tượng được nhấn nhá thái quá. Bất gặp tia mắt ấy, trong tích tắc chưa đầy nửa giây, vẻ mặt kiêu ngạo của chị Bảo đượm vẻ giận dữ. Nhưng cũng nhanh hết như thế, chị ta lấy lại nụ cười lạnh lùng:

- Tôi chỉ muốn nhắc nhở để cô sớm bắt nhịp vào công việc ở *Red Sun*. Cô thông minh đấy, ban nãy phỏng vấn, tôi biết. Nhưng còn trẻ, cô đừng ảo tưởng. Công ty này đáng để mơ ước vào làm việc. Nhưng tôi nói trước, nó hoàn toàn không như cô hình dung khi nhìn từ bên ngoài đâu!

- Em sẽ thích ứng được với nơi này! - Tôi nói rắn rỏi. Vẻ mặt coi thường của trưởng phòng bỗng khơi dậy trong tôi tia lửa giận dữ - Chị yên tâm, em tin mình sẽ không làm hỏng việc!

Khi trưởng phòng bước khuất sau dãy hành lang, bỗng dừng tôi như muốn gặp người xuống. Cảm giác chua chát. Tôi đang mặc trên người bộ cánh xoàng xĩnh. Nó là bộ khá nhất trong xấp quần áo sinh viên của tôi. Đã hơn một năm rồi, tôi chẳng may sắm gì cả. Và tôi còn đói khát nữa. Sáng nay, tôi chẳng có gì lót dạ. Mọi khi tôi có thể nhịn đói lâu. Nhưng cuộc

phỏng vấn căng thẳng vừa xong đã vắt kiệt chút sức lực cuối cùng. Tôi xoa nhẹ mí mắt khô rát, đi về phía thang máy, bấm nút chờ. Cửa thang máy vừa mở, tôi bước vào. Bỗng, lại có một luồng gió thốc, cuốn mạnh vào bên trong khoang sắt. Cô nhóc ăn mặc sặc sỡ kỳ khôi hồi nãy đã cùng đi lên đây với tôi. Cô ta tên Lim. Cô nhóc úp mặt vào lòng tay, khóc nức nở. Tôi chạm nhẹ vai cô, hỏi khẽ:

- Sao vậy?

- Em đã bị loại rồi, chị ơi! - Lim ngược lên gương mặt ướt nhòen nước mắt, chẳng khác gì trẻ con, hướng về tôi ánh nhìn cầu cứu.

- Sao vậy? - Tôi lặp lại câu hỏi, dắt cô nhóc bước ra ngoài toà cao ốc.

- Phỏng vấn em chính là giám đốc Red Sun. Ông ta theo dõi luôn mảng thiết kế.

- Em sơ suất trong cuộc phỏng vấn ư? - Tôi bắt đầu chú ý thật sự.

- Không, em đã đạt điểm cao nhất trong bài thi thiết kế vòng một. Nhưng hồi nãy, em *out* rồi.

Không, làm sao mà em ngờ được ông ta chính là gã áo đen lái cái xe mà em tông vào lúc sáng sớm...

Tôi đưa cho cô nhóc mảnh khăn giấy chùi mũi. Qua những lời kể lỏ chỗ, xen vào vô số những tiếng hu hu râm rứt của cô nhóc, tôi kết nối được mọi việc: Lim là sinh viên thiết kế năm ba. Cô nhóc muốn kiếm một công việc làm thêm, vừa thực tập những gì đã học, vừa kiếm được tiền để tự lập. Thật chẳng may, cô nhóc đã tông xe vào chính giám đốc công ty...

- Nào, đừng mít ướt nữa. Mọi việc vẫn còn có thể cứu chữa. Chẳng phải cuộc phỏng vấn chưa xong. Giám đốc chưa có quyết định cuối cùng. Em khóc bỏ chạy ra ngoài là vì tự ái trẻ con thôi mà! - Tôi cố gắng sắp xếp mọi việc theo chiều hướng khả quan cho Lim thấy - Nếu muốn, em có thể xin lỗi và xin một cuộc phỏng vấn sau đó.

- Nhưng nếu ông ta nhận người khác rồi thì sao? - Cô nhóc lại nắc lên.

- Ồ, nếu em giỏi thật sự, em luôn có cơ hội chứ! - Tôi nói ra điều ấy, với sự vững tin từ bản thân mình.

- Chị được tuyển vào làm nhân viên rồi đúng không? - Lim bầu lấy khuỷu tay tôi - Vậy chị giúp em nha!

Tôi gật đầu. Lim chùi mắt, đôi mắt mím cười vui vui trở lại. Cô nhóc rủ tôi vào quán uống nước.

Nhưng tôi đành từ chối. Trong túi, tôi chỉ còn tiền đi xe bus về nhà trọ mà thôi. Lim đề nghị trao đổi số điện thoại. Tôi không có mobile, đành đọc cho cô địa chỉ nhà trọ, bảo khi nào rảnh thì ghé qua chơi. Nói vậy thôi, để gì mà tìm ra nơi tôi ở trong cái xóm lao động nghèo khổ ấy. Lim chợt đưa mobile cho tôi, nhắc:

- Chị dùng mobi báo cho người thân tin mừng chị đã trúng tuyển có việc làm ngon lành rồi, mau đi!

Tôi bật cười, cảm ơn và cầm điện thoại. Ở thành phố rộng lớn này, còn ai thân thiết với tôi ngoài Hoà. Tôi bấm số điện thoại của anh. Từng hồi chuông dài. Anh bắt máy. Vọng vào tai nghe tiếng vọng đường phố. Nghe tôi báo tin, Hoà lặng đi. Rồi anh nói chậm chậm: “Anh vui quá. Em thành công, anh mừng lắm, em biết không?”. Tôi nhìn ra con đường trước mặt. Mọi việc mới chỉ bắt đầu.

3

Nguyên

- không được ngoảnh lại

Trong ngày, thời khắc đáng căm thù nhất đối với tôi rơi vào buổi sáng, lúc thay đổi trang phục chuẩn bị rời nhà, tới công ty làm việc. Gương mặt đối diện trong gương khủng khiếp, hoàn toàn thuộc về một kẻ khác, ngoài tôi. Mái tóc cắt ngắn gần sát da đầu. Vàng trán cao in mờ vết nhăn. Tia sáng mờ nhạt hắt ra từ hốc mắt u tối. Tôi bôi lớp kem bột trần kín nửa dưới gương mặt. Hệt như tôi đang chìm trong làn nước biển nặng trĩu sỏi bột trắng. Chiếc dao cạo lia đi. Một tôi khác dần dần hiện ra. Tôi của những cuộc điện thoại từ Việt Nam tới các cấp trên ở trụ sở chính, trung tâm Melbourne. Tôi của những cuộc đấu trí căng thẳng với khách hàng, của mối quan hệ thường nhật với các nhân viên Red Sun. Tôi của vô số cuộc gặp gỡ chớp nhoáng với các cô gái trẻ, đến rồi đi, lướt qua như những viên bi sắc sỡ, lẫn qua các khối vuông trong trò chơi thư giãn... Mọi thứ đều vận hành ổn thoả. Chẳng có gì đáng phàn nàn. Thậm chí khối kẻ còn cho rằng tôi là gã trai trẻ thành công, một gã có bàn tay Midas, chạm vào thứ gì cũng hoá thành vàng. So sánh hàm chứa ngợi khen ấy chỉ khiến tôi ghê tởm. Tất cả hình ảnh trong gương kia, cái bộ cánh trị giá bạc triệu là ủi thẳng nếp được chuẩn bị sẵn tôi sắp khoác lên người kia thật ra chỉ là một lớp vỏ bọc mà tôi phải mang trên người, ngày này sang ngày khác. Ừ, tôi cũng không cần phải nguyên rửa bản thân làm gì. Đó là lựa chọn của tôi. Chính tôi, chứ chẳng ai khác đồng ý ký vào bản hợp đồng ấy. Một khi đã đồng ý bước vào con đường, dù biết mình đã sai lầm, dù cay đắng đến mấy, tốt nhất là cố gắng thực hiện những nhiệm vụ mỗi ngày một cách hoàn hảo, không để cho bất cứ sai lầm nào khác có thể xảy ra.

Năm nay tôi 29 tuổi. Khá trẻ để đứng đầu một công ty như Red Sun - nhận xét của miệng của hầu hết những kẻ tiếp xúc với tôi lần đầu. Nhưng, nếu đặt mình vào vị trí này, hay chính xác hơn là nhún chìm bản thân vào khối lượng công việc cần phải đảm trách, bất kỳ ai cũng sẽ phát hiện ra vấn đề tuổi tác chỉ là một khái niệm ngớ ngẩn, một thứ rào cản người ta vẫn tự đặt ra cho chính mình và mọi người chung quanh. Thực tế, điều này liên quan rất ít đến chất lượng những gì tôi làm được. Công việc có thể biến đổi con người ta, trong khoảng thời gian ngắn ngủi. Làm sao ngờ nổi chưa đầy 7 năm trước, tôi còn là anh chàng phóng túng, tóc dài, chạy một chiếc xe phân khối lớn có tiếng nổ khôì hài. Như tất cả những sinh viên kiến trúc, tôi mê heavy metal, đọc sách có mùi vị triết lý của Hesmann Hesse hay Kenzaburo

Oe, ngồi trong ciné cả ngày để xem một bộ phim ưa thích đến bốn lần chẳng biết chán. Tương lai được hoạch định rõ ràng: Tốt nghiệp, đi làm công ty, thu hoạch kinh nghiệm, một ngày đẹp trời nào đó sẽ mở văn phòng kiến trúc, thực hiện các đồ án hấp dẫn và đáng giá tạo nên danh tiếng cho chính mình. Một kế hoạch không tệ chút nào, phải không?

Khi tôi nhận tấm bằng tốt nghiệp, bất ngờ, gia đình đề nghị tôi thu xếp đi du học thêm hai năm. Tất nhiên, chẳng có lý do để từ chối. Giai đoạn đó, được ra nước ngoài học hỏi vẫn còn là chuyện đáng để ước mơ. Tôi chuyển sang ngành học thiết kế, theo yêu cầu của cha tôi. Đồng thời, trong thời gian du học tại Úc, tôi đăng ký học thêm chương trình Truyền thông, một ngành học hấp dẫn và lạ lẫm với một tên ngơ ngẩn như tôi thời bấy giờ. Tôi vững tin mình sẽ khá hơn nếu có nhiều hiểu biết mới mẻ. Tôi vẫn xác định kiến trúc là mục tiêu lớn nhất, cơ hội học tập bên ngoài chỉ trang bị thêm những kiến thức bổ trợ mà thôi. Thời gian tôi kết thúc các chương trình học, đột ngột cha tôi xuất hiện tại Úc. Những cuộc gặp gỡ dồn dập. Các điều khoản được ký kết. Các dự án lớn lao đầy choáng váng. Cùng với cha, tôi dự các cuộc họp hội đồng quản trị. Trong 6 tháng, tôi tham dự các khoá làm việc theo hình thức internship tại tổng hành dinh của Red Sun. Quá nhiều thứ phải đương đầu và học hỏi. Quá nhiều kế hoạch cần tính toán và theo đuổi. Guồng máy cuốn đi, không cho phép tôi một giây dừng lại để suy nghĩ. Trở về nước, cùng với cha và Peter Yeo, một gã chuyên viên dân Úc gốc Macau, tôi thiết lập được chi nhánh của Red Sun ở Việt Nam. Tiếp đó, lại tiếp tục hàng trăm, hàng ngàn các dự án lớn nhỏ. Thoạt đầu, khi công việc đang trong giai đoạn khởi sự, toàn tâm toàn ý với công việc, tôi không nghĩ ngợi nhiều. Gặp những người bạn cũ thời đại học, quả là tôi đã từng đôi chút tự hào. Trong khi họ còn vất vả, bươn chải với những công việc bé mọn, tôi được quyền triển khai những hoạch định lớn, được thử thách đầu óc với những cạnh tranh khắc nghiệt. Tôi không một mình làm nên thành công vượt trội của Red Sun. Nhưng nếu thiếu đi óc liêu lĩnh, thậm chí sự can đảm thực hiện các thủ đoạn cần thiết mà chính tôi vạch ra, chắc chắn Red Sun đã chẳng tìm thấy vị trí hôm nay. Cho tới một ngày, nhìn vào gương, thành linh tôi chết lặng. Không chỉ hình dáng, cách thức ăn mặc bên ngoài. Mà cả thần thái, ánh nhìn, khoé miệng. Tất cả toát ra vẻ lạnh lẽo, tham lam và đầy mĩa mai. Tôi choáng váng. Hệt như tôi đang đối diện một kẻ khác. Là tôi. Một chân dung nằm ngoài dự định. Khi chạy đuổi trên từng chặng công việc, tôi đã biến hình mà chẳng thể nhận ra. Tôi đã bơi qua dòng sông rộng. Không thể quay trở về bờ cũ được nữa. Chưa bao giờ tôi rơi vào trạng thái tôi tẻ như cái buổi chiều khôn kiếp ấy. Tôi không thể nói hay cười mà không tính toán. Trong tôi không còn chỗ cho các cảm xúc bột phát tự nhiên. Nghe có vẻ hay đấy chứ. Sâu xa, vì kiểm soát mình quá chặt chẽ, tôi đã mất khả năng phản ứng, cảm nhận đời sống một cách bình thường. Đó cũng là giai đoạn các cô

gái bắt đầu đồ xô vào tôi. Nghe có vẻ ngạo mạn và rởm đời khi tuyên bố như thế. Nhưng sự thật là vậy.

Cách đây ba năm, một cô gái trẻ đến với tôi. Không ai hay biết mối quan hệ này vì giấu kỹ. Tôi tin đó là tình yêu. Thế rồi mọi việc cứ dần dần hỏng hóc. Những ảo giác ban đầu bay biến, thay thế vào là những dần vật quái gở. Hẹn hò trở nên uể oải. Cảm xúc say mê mất sạch. Hết như rượu vang để ngổ dưới gió và ánh sáng. Thời gian lê dài sau đó khác nào đôi chân buộc chặt một quả tạ xích, thật mệt mỏi. Sau khi chia tay, tôi nhận ra không nên đặt hy vọng vào mối liên hệ tốt đẹp dài lâu với các cô gái trẻ. Họ chỉ là một phần rất nhỏ của cuộc sống. Có thể gia tăng đôi chút hương vị. Nhưng hãy giữ khoảng cách an toàn. Để khi cần, ta bước đi, không vướng bận. Các mối quan hệ của tôi sau đó dễ dàng và chóng vánh. Đôi khi, tôi cũng thoáng gặp một bóng dáng nào đó, gợi nhớ xúc cảm nào đó đã chôn vùi. Thật kỳ quặc, Peter Yeo thường xuyên có mặt bên tôi vào những thời điểm đặc biệt này. Không, anh ta luôn giữ đúng chừng mực trong quan hệ giữa sếp và trợ lý. Chẳng nói gì. Nhưng đôi mắt sau cặp kính trắng ánh lên, tia nhìn nhắc nhở lạnh lẽo nguy hiểm.

Tuần vừa rồi, do mở rộng hoạt động, tôi tuyển thêm nhân viên cho các phòng ban trong Red Sun. Cuối cùng tôi cũng lựa chọn được các nhân viên mới, thật sự có khả năng. Một số ứng viên bị trượt rất thất vọng. Cuộc sống là vậy, phải biết chấp nhận thất bại. Tuy nhiên, một trong số các ứng viên, cô ta thi vào bộ phận thiết kế, hoàn toàn không có một mảy may ý niệm về điều ấy. Lim, cái cô gái quái vật đã tông xe vào ô tô của tôi, nhất định không chấp nhận việc bị loại. Tôi không hề thành kiến. Thật sự, việc cô ta lao vào xe tôi sáng sớm hôm đó không hề tác động đến quyết định lựa chọn. Cô ta bị loại vì cô ta hoàn toàn thiếu kinh nghiệm. Red Sun cần người có khả năng làm việc lẫn tinh thần phối hợp. Cô ta mới chỉ là sinh viên năm ba. Bản vẽ phác thảo của cô ta ý tưởng cũng được đấy. Nhưng kỹ thuật chưa cao. Rõ ràng cô nhóc đầy ảo tưởng về bản thân. Đó là chưa kể cá tính quái vật, luôn luôn tranh cãi của cô ta sẽ phá nát bầu không khí hợp tác cần thiết giữa các designer. Buổi trưa hôm đó, khi tôi rời văn phòng, cô nhóc bám sát gót, tuôn ra hàng đồng hứa hẹn về những khả năng tiềm ẩn, xin tôi cho cơ hội bộc lộ. Thật khôi hài. Không bao giờ tôi thay đổi quyết định. Dù sao, cái vẻ mặt kinh hoàng nhận ra tôi là nạn nhân trong vụ tông xe, đôi mắt tròn đen sụp xuống buồn so khi biết mình bị loại, dáng đi tiu ngịu chạy theo cũng làm tôi tội nghiệp chút đỉnh. Nhưng lòng thương hại thì chẳng có hiệu lực gì ở đây.

Hôm nay, sau khi ghé văn phòng và xem qua một vài hợp đồng với một công ty thực phẩm, tôi phải ghé qua show room trưng bày trang thiết bị in màu mới nhập về. Sắp bước vào thang máy, cảm thấy khát, tôi tấp sang phòng nước, tự pha một tách cà phê cho tỉnh táo. Trong phòng, có một bóng người. Một cô gái lạ mặt, cao dong dỏng, hơi gầy gò, ăn mặc giản dị. Mái

tóc cô ta mềm và thẳng, buông đều trên hai bờ vai. Thấy tôi, cô ta giật mình, hơi lùi lại. Đôi mắt to dịu dàng. Quầng mắt xanh xao.

- Chào anh! - Cô gái lạ lên tiếng.

- Cô là ai nhỉ? - Tôi tò mò.

- Em là nhân viên mới, tập sự ở phòng Sales. Tên là Hoàng Anh. - Giọng nói nhẹ nhàng nhưng không mềm yếu quy lụy, chỉ có ở vài mẫu người đặc biệt.

- Hy vọng cô làm việc tốt với chị Bảo. Chị ta là trưởng phòng giỏi! - Tôi uống nhanh ngụm cà phê và bước ra khỏi phòng nước.

Thang máy xuống thẳng tầng hầm cao ốc, nơi tôi để xe. Tôi cho tay vào túi áo. Ồ, sáng nay lơ đãng, tôi quên không rút khoá. Chìa vẫn còn nguyên trong xe. Tôi ngồi vào ghế, mở máy lái đi. Lúc ra cổng, tín hiệu camera chớp đỏ, nhấp nháy. Đường phố qua giờ cao điểm rộng thênh. Có thể nhìn thấy các trận gió qua các vệt lá khô chạy dọc theo vỉa hè. Tôi với tay bật một đĩa nhạc. Thình lình, tôi chết sững. Tay lái loạn choạng. Trong kính chiếu hậu, là một gương mặt kinh hoàng: Vàng trán trắng bệch. Đôi mắt nhìn tôi đăm đăm vằn lên tia sáng xanh biếc lạnh cóng, đầy đe dọa...

4

Lim

- tấm vé may mắn

Cuộn tròn như con ốc sên, co ro yên lặng gần một tiếng đồng hồ ở băng ghế sau chiếc ô-tô con quả là một cực hình đáng sợ. Đáng sợ hơn khi việc này hoàn toàn không nằm trong hoạch định.

Sáng sớm hôm nay, tôi đã đứng lảng vảng rất lâu bên ngoài cao ốc. Khá đông nhân viên mặc đồng phục của Red Sun đi lướt qua tôi. Ai nấy đều vội vã nhìn đồng hồ, rảo bước vì sợ muộn giờ làm việc. Chỉ duy nhất tôi cứ mãi trở mắt ngơ ngáo nhìn dòng xe cộ và những bóng người chạy lướt qua. Một kẻ vô cùng rồi nghề đích thực, nhàn tản một cách đáng căm ghét, đứng bên lề mọi hoạt động của cuộc sống. Cuộn lên trong tôi thôi thúc mãnh liệt: Phải làm điều gì đó thay đổi tức khắc tình thế này.

Những luồng không khí bị hút xuống khoảng không giữa các cao ốc, hoá thành các đợt gió mạnh khiếp. Những mái tóc vuốt chải kỹ lưỡng các cô gái đi bộ trên vỉa hè bị gió thổi bung lên. Tập vé số trên tay một thằng nhóc bị gió giật mạnh, ném tung vào không gian, bay chấp chới như một đàn bướm điên rồ. Thằng bé hoảng sợ đứng khựng trên vỉa hè. Những người đi ngược chiều gió không giấu vẻ bức bối. Cùng với thằng bé khốn khổ, tôi hồi hải đuổi theo, thu lượm những tờ vé số tản mát. Lúc tôi đưa cho thằng bé năm vé số gom lại được, nó thở hắt, nhìn tôi bằng đôi mắt nâu sẫm, toả ra vài tia sáng lấp lánh kỳ lạ. Dưới đất, vẫn sót một tờ vé số. Tôi cúi nhặt. Bóng dáng mũi chiếc xe màu đen lướt nhẹ qua mắt, giảm tốc độ, tránh đâm sầm vào kẻ cản đường. Tôi đưa mắt ngó lên. Ngồi sau tay lái, Nguyên - giám đốc Red Sun thoáng nhìn qua ô cửa. Sau đôi kính trắng, mắt anh ta hơi nheo lại, tò mò. Tim đập mạnh, tôi quay phắt đi. Đúng lúc ấy, trận gió chết tiệt ủa tới, khiến cái váy xếp pli dài quá gối của tôi tung xoè, bay lên trong khoảnh khắc. Hốt hoảng, tôi chộp mạnh đầu gối, đở bưng mặt. Vài người đi bộ cười phá lên. Chiếc ô- tô lướt êm qua barie, vào bên trong đường hầm. Nhét vội tờ vé số vào túi áo thằng nhóc, tôi phẩy tay, tránh không phải nhận mấy lời biết ơn chỉ gây thêm bối rối khó chịu. Bất thần, thằng nhóc lùi lại. Bằng giọng nói khàn khàn khác lạ, nó bảo: “Ê, giữ lại tấm vé số đi. Nó là của chị!”. Đuôi dãy số là 911. Trùng hợp ngày sinh nhật của tôi, 11 tháng 9. Tôi còn ngơ ngác thì thằng bé đã co giò chạy biến. Một vệ sĩ bảo vệ toà nhà bước đến, nhắc tôi không được đứng cản đường nữa. Vừa khi anh ta quay lưng, trao đổi điều gì đó qua máy bộ đàm, tôi lên ngay vào trong tầng hầm xoáy ốc, nhanh nhẹn như một con thỏ rừng.

Chiếc phong bì đựng lá thư dày cộp cộm lên trong túi áo. Những người tuyển dụng tại Red Sun làm sao biết rõ năng lực của tôi. Một cuộc đối thoại sơ sài chẳng nói lên điều gì ra hồn. Tốt nhất là tôi tiếp cận thẳng thắn. Có thể người ta vẫn không nhận tôi. Nhưng khi ấy, sai lầm thuộc về những kẻ từ chối. Còn tôi sẽ chẳng day dứt gì nữa. Suốt một ngày hôm qua, gặt qua một bên các khiên tôn giả hiệu, tôi cặm cụi liệt kê ra giấy hết thấy những phẩm chất nghề nghiệp đầy ưu việt của bản thân:

- *Khả năng suy nghĩ độc lập.* (Chưa bao giờ tôi rơi vào thế bí, ngay cả khi giảng viên yêu cầu thực hiện lượng phác thảo khổng lồ trong khoảng thời gian gấp rút).

- *Nắm vững các kỹ thuật mới nhất về thiết kế.* (Tháng trước, một trung tâm dạy đồ họa vì tính buổi tối mới tôi làm trợ giảng. Lương không tôi đâu nhé. Thế nhưng tôi từ chối quách. Mục tiêu của tôi là trở thành designer trong môi trường đầy áp thử thách cơ).

- *Không ngại gian khó. Sẵn sàng đương đầu với các loại áp lực công việc.* (Hừm...m...m... Điều này thì tôi chưa có kinh nghiệm cụ thể. Tuy nhiên, tôi tin chắc không đời nào mình bỏ cuộc chỉ vì nhiệm vụ nặng nhọc).

Thay vì mon men lên tầng 12 của toà nhà gửi lại lá thư, tôi cần đảm bảo giám đốc Red Sun nhận được tận tay bản “thông điệp”. Mất khá lâu, tôi mới kiếm ra cái xe đen bóng trong dãy ô tô ngay hàng thẳng lối dưới tầng hầm rộng mênh mông. Đang loay hoay gài lá thư vào cần gạt nước, thành linh, phía sau tôi, chéch bên tay phải, một cánh cửa thang máy trượt mở. Tôi ngồi thụp xuống. Bước ra ngoài là người phụ nữ cao lớn, thân hình rắn chắc, mặc bộ vest văn phòng bó chặt. Chị Bảo, sếp quản lý trực tiếp của cô bạn gái tốt bụng Hoàng Anh. Chị ta không đi một mình. Một người đàn ông trung niên cao lớn bước ra cùng. Họ rào khá nhanh, thỉnh thoảng ngoái nhìn ra sau, bộ dạng thoáng vẻ khả nghi. Quái quỷ thế nào, tôi đứng vào tay nắm cửa sau chiếc ô tô đen. Cửa xe bật mở. Chẳng ngần ngại, tôi chui tọt vào trong, khép hờ. Tình cờ, hai người đứng ngay trước mũi xe mà tôi đang ẩn náu. Tiếng nói nổi rõ trong không gian lơ mờ thiếu sáng. Giọng người phụ nữ the thé. Giọng người đàn ông chậm rãi, lưỡng lự. Họ trao đổi quanh hợp đồng thực hiện trọn gói show quảng cáo một nhãn hàng điện máy nào đó. Người phụ nữ đề nghị một vụ ký kết giả. Người đàn ông yêu cầu kéo giá xuống thấp hơn. Chị Bảo hạ giọng, thì thào, lá lơi lẫn đe dọa:

- Cộng cả tôi vào, anh đã kiếm một giá quá hời!

Câu trả lời bọc trong tiếng cười đầy ẩn ý:

- Okay, Red Sun phen này toi công và mất một khoản tiền to! Trắng mắt ra nhé. Tôi cảm ghét thằng giám đốc oắt con của cô. Nhưng mấy cái dự án gã ấy từng làm cho Tứ Hải của tôi quả không chê vào đâu được!

Rồi nối tiếp là cú ôm ghì, hay một nụ hôn thì phải. Chà, nếu không phải trốn chui trốn nhủi, hẳn tôi sẽ ngóc đầu lên chứng kiến cảnh tượng

ngoạn mục. Đúng lúc ấy, cửa xe đột nhiên sập lại. Người đàn ông giật mình, nhìn quanh. Tôi co rúm lại, lăn xuống chỗ để chân, mắc kẹt giữa hai băng ghế. Người phụ nữ nói to:

- Chẳng có ai ở đây đâu. Đừng sợ. Ta đi nào!

Họ chui vào một cái xe màu bạc, ở đây đối diện, lái đi mất. Tôi lồm cồm bò dậy, tìm cách nhảy ra ngoài. Nhưng cửa xe giờ đây đã bị sập lại, khoá cứng thật sự. Trong xe rất kín. Không khí khó thở. Chỉ thêm vài giờ nữa, có thể tôi sẽ chết ngạt như một con cá hồi đóng trong hộp thiếc. Thế nhưng, tay giám đốc xuống nhà xe sớm hơn tôi cầu nguyện. Chẳng để ý gì, anh ta mở cửa, ngồi vào trước tay lái. Máy lạnh hoạt động. Xe chạy ra phố. Ánh sáng chan hoà. Âm nhạc êm dịu nữa chứ. Ồ, đúng là thời điểm đưa tận tay giám đốc Red Sun lá thư và thực hiện cuộc thương thảo công việc. Từ băng ghế sau, tôi nhòm đầu lên. Chiếc xe đột nhiên như bị lạc tay lái, loạng choạng vài chục mét trước khi phanh kít, dừng hẳn lại.

Như một mũi tên, giám đốc Red Sun lao bỏ ra khỏi xe. Nhanh chóng không kém, anh ta mở bật cửa sau, túm chặt khuỷu tay tôi, lôi bắn ra ngoài. Một lần nữa, tôi đối diện anh ta. Gương mặt sáng trắng, toát lên vẻ giận dữ giá lạnh:

- Bằng cách nào cô chui được vào bên trong xe tôi?
- Anh đã quên không khoá cửa - Tôi thông báo đơn giản.
- Cô định đóng phim kinh dị hù dọa tôi ư? Nhìn mặt cô kìa. Khiếp quá!
- Em chỉ đeo contact lens màu tím loại mới thôi mà. Còn mặt em tái xanh, là vì cái xe của anh làm em không thở được...

- Tại sao cô cứ phải gây phiền toái cho tôi, nhất là với chiếc xe này?
- Em muốn đưa cho anh một bức thư. Vâng, nói thật hết tất cả về em!
- Ban này cô gây chú ý bằng cái váy kỳ quái - Đôi mắt sau gọng kính trắng ánh lên vẻ chế nhạo - Giờ thì thế này đây. Cô nghĩ rằng cô hấp dẫn như Marilyn Monroe? Và tôi cần quan tâm đến cô vậy sao?

- Anh nói gì? Em đề nghị anh cho em một cơ hội chứng tỏ khả năng làm việc ở Red Sun thôi mà! - Bỗng dưng, sự hiểu lầm khiến nước mắt tôi ứa ra, đầy túi hờ.

Hồi lâu sau, giọng nói vang lên tò mò:

- Này, cô khóc gì thế, Lim?

Chẳng thèm trả lời nữa, tôi quay lưng đi thẳng. Vâng, tôi muốn công việc tại Red Sun thật đấy. Nhưng đừng hòng nhạo báng tôi, cho rằng tôi bày trò quyến rũ thấp kém để kiếm việc. Lúi thủi tôi bước đi trên vệ cỏ mọc tràn vỉa hè. Lá thư trong tay tôi trĩu nặng. Nỗi giận dữ trào lên. Tôi vò nát lá thư, ném vụn đi. Tôi chùi vệt nước hoen bên má. Có tiếng chân rảo theo sau lưng. Rồi một bàn tay chạm nhẹ lên vai, xoay người tôi quay lại. Giám đốc Red Sun nhìn thẳng vào mắt tôi, chùng giọng:

- Thôi nào, đừng trẻ con thế. Được rồi, cô được nhận vào làm, nhân

viên thử việc. Tôi đánh giá cao sự kiên trì và cách tiếp cận đầy sáng tạo của cô. Dù thật đáng sợ. Bắt đầu đi làm từ ngày mai. Đồng ý không?

Còn nói gì nữa nhỉ? Tôi gật nhẹ, chùi mắt như con nhóc ranh, cảm ơn theo cách đang hoàng nhất mà tôi có thể. Sau đó, tôi lẳng lẽ bước đi. Nhưng, khi chiếc ô- tô khuất dạng, tôi nhảy phốc lên cao, chạy bay trên vỉa hè, tìm đập rộn lên như quả chuông ngày lễ. Thành công ập đến, theo cách chẳng thể nào ngờ được. Tôi thọc tay vào túi áo. Tấm vé số nằm im,Ồ, mi đúng là một lá bùa mang lại may mắn.

*

Tuần thứ hai đi làm. Buổi trưa, tôi chạy sang phòng sales, rủ Hoàng Anh cùng đi ăn cơm tấm. Một người bán vé số dạo rón rén đi vào quán, mời hai chúng tôi mua. Hoàng Anh lắc đầu. Cô chẳng bao giờ tin vào trò may rủi. Tôi cũng vậy. Bất chợt, sực nhớ tờ vé số mà cậu bé có đôi mắt lạ tặng tuần trước, linh cảm thoáng vụt qua, tôi gọi giật người bán, mượn quyền số dò. Tờ vé số vẫn nằm trong góc chiếc ví thổ cẩm. Hoàng Anh nhìn tôi mỉm cười, hồ nghi một cách vui vẻ. Tôi loay hoay lật xem ngày tháng trong tờ vé nhỏ. Người bán hàng bày cho tôi cách tra. Từ trên xuống dưới. Từ hàng đơn vị tính sang. Nào, 11 tháng 9. Chẳng thấy bóng dáng mi đâu cả. Hì, tôi đứng kẻ mơ mộng hão huyền. Ngay khi gấp quyền số lại, mắt tôi bất chợt dừng khựng ở dãy số cuối cùng, in đậm, phóng to. Hàng đơn vị là 911. Tôi giật bắn lên, quờ tay, chộp mạnh tay Hoàng Anh. Cô bạn cúi xuống cùng tôi, nhẩm đọc năm con số. Không thể tin được. Phép màu hay một sự trùng hợp kỳ dị? Tờ vé số nhỏ đã trúng giải đặc biệt. Tôi há hốc miệng. “50 triệu đồng, Lim ạ!” - Gương mặt Hoàng Anh trắng bệch...

5

Hoàng Anh

- lần ranh mong manh

Từ trong thang máy bước ra, đột nhiên đầu óc tôi chuech choáng. Phải hết sức cố gắng, tôi mới không khuỵu xuống. Bước qua cửa gửi túi xách, đi vào khu vực nhân viên, tôi quên cả thở. Đến khi sức nhớ, chạy ra thì đã muộn một tiếng. Cuối tháng, tôi sẽ bị trừ vào lương 50 ngàn đồng. Các đồng nghiệp phòng sales thỉnh thoảng cũng đến muộn. Thậm chí, nhiều người xem đó như một cuộc phiêu lưu nho nhỏ đầy thách thức. Họ chẳng mấy bận tâm tiền lương hao hụt. Vài chục ngàn đồng, với họ, là các con số quá nhỏ bé. Nhưng với tôi, nó vẫn gợi nên cảm giác buồn rầu và tiếc rẻ dai dẳng.

Vào bàn làm việc, tôi chưa kịp mở PC, Ms. Bảo đã bước đến đặt lên bàn một tập hồ sơ khách hàng dày cộp, yêu cầu tôi lọc lại và thống kê hệ thống khách hàng then chốt của Red Sun. “Tôi muốn cô làm xong trước khi tôi ra ngoài gặp một khách hàng quay về!” - Chị ta ra lệnh. Liếc nhìn tập hồ sơ dày cộp, tôi đáp nhẩn nhện: “Vâng, em sẽ cố gắng”. Những dòng chữ nhập nhoè. Các cột số chao đảo. Chiếc máy lạnh trên tường chiếu thẳng xuống cabin của tôi, phả lên đầu tôi làn hơi lạnh toát. Trán tôi gáy gáy sốt. Giá như tôi có thể nằm trong nhà trọ, vùi mình trong cái giường nhỏ quen thuộc, chợp mắt ngủ thêm chút ít... Nhưng thật mau chóng, tôi gạt bỏ mong muốn này. Dù có mệt mỏi đến mấy, tôi vẫn buộc mình làm việc. Đang trong giai đoạn tập sự, tôi rất cần được các sếp nhìn nhận. Mục đích trước mắt là được ký hợp đồng chính thức. Rồi sau đó, tôi biết, bao nhiêu thử thách vẫn còn tiếp diễn.

Tuần trước, một diễn biến nhỏ làm xáo trộn đôi chút không khí phòng Sales. Chị Hoài, một nữ nhân viên kỳ cựu, bước vào phòng làm việc đầu ngày, bàng hoàng nhận thấy tất cả tài liệu hồ sơ của mình đã được đóng vào hai thùng carton nhỏ. Trên bàn, tờ giấy quyết định sa thải đính kèm phong bì đựng tiền trợ cấp nghỉ việc đóng dấu sẵn, chỉ cần chị ký tên vào. Trong lúc chị Hoài còn đứng yên choáng váng, một vệ sĩ của công ty đã giúp chị chuyển tất cả vật dụng cá nhân ra cửa thang máy. Những điều ấy kéo dài chưa đầy mười phút. Các nhân viên khác vẫn chú mục vào công việc, không ai nói gì. Thậm chí, cũng chẳng ai có hành động nào chia tay với chị Hoài, một người mà trước đó họ vẫn trò chuyện thân mật. Ngồi trong góc cabin, tôi lặng đi, dõi theo đôi mắt thất thần, đôi vai so lại, dáng đi lảo đảo chật đầy nổi cay đắng và kinh hãi của chị Hoài. Nửa tiếng sau, khi mọi việc hoàn toàn êm xuôi, Ms. Bảo mới xuất hiện. Chị ta yêu cầu lao công tháo hẳn cabin của

Hoài, thu dọn sạch sẽ, chuyển qua một góc khác trong căn phòng rộng. Trước đôi mắt như các dấu hỏi của những nhân viên phòng Sales, Ms. Bảo cất tiếng lạnh lùng: “Nếu hai chương trình làm việc với khách hàng không thành công, dù các anh chị làm hỏng việc hay tại khách hàng không hợp tác, tốt nhất hãy tự giác nộp đơn nghỉ việc. Đừng để tôi thấy mình phải xuống tay tàn nhẫn. Như sáng nay với cô Hoài! Một người dở ra đi, một người giỏi sẽ đến!”. Sự im lặng nặng nề bao trùm không khí phòng Sales. Có một lúc, phổi tôi lạnh toát. Sự căng thẳng khiến tôi tê cứng đầu ngón tay. Tôi vừa mới được Ms. Bảo giao nhiệm vụ làm việc với một công ty giày da thời trang, theo đuổi dự án thực hiện tất cả các mẫu mã bao bì và xây dựng hình ảnh thương hiệu cho công ty. Nhiệm vụ đầy thử thách với một người còn non nớt kinh nghiệm. Tôi gạt nổi cảm cảnh và lòng thương cảm dành cho chị Hoài sang một bên. Có lẽ, trong môi trường làm việc đầy cạnh tranh như ở Red Sun, không có thời gian cho những xúc cảm yếu mềm. Nếu tôi phạm sai lầm, nếu dự án tôi theo đuổi không mang lại hiệu quả, thì chính cái cabin này của tôi cũng sẽ bị dẹp đi, chẳng ai đoái hoài thương xót. Trước khi nghĩ về người khác, hãy lo lắng về chính mình. Trong phòng Sales này, ai cũng khiếp sợ Ms. Bảo. Nhưng tất cả đều cố gắng làm việc và lựa chọn cách ứng xử sao cho chị ta hài lòng. Một tháng làm việc tại Red Sun, một tháng hít thở bầu không khí cạnh tranh và lo âu ngấm ngấm ở phòng Sales này đã dạy cho tôi lượng kinh nghiệm sống nhiều hơn đứt bốn năm đại học gộp lại.

Tôi gõ mãi miết tên khách hàng thân thiết của Red Sun. Số liệu của năm vừa qua được liệt kê vô cùng chi tiết. Lướt mắt qua các cột số liệu vừa nhập, đối chiếu với bản danh sách khách hàng then chốt mà Ms. Bảo lập sẵn, tôi phát hiện ra một số khách hàng mới, không nằm trong danh sách từ các năm trước nữa để lại. Thế nhưng vừa qua, họ làm việc với Red Sun khá hiệu quả. Họ đặt hàng công ty thực hiện các dự án nhỏ, không liên tục. Tuy nhiên, khi cộng lại, doanh số mà Red Sun thu được từ các khách hàng này lại khá lớn, cao vượt lên so với vài khách hàng cũ. Tôi mở mạng nội bộ, tìm kiếm thêm thông tin về các công ty mới nổi. Họ vừa thành lập, nhưng rõ ràng là đầy ắp tiềm năng. Thật khó hiểu, tại sao Ms. Bảo lại dễ dàng bỏ qua họ? Có thể chị ta sơ suất không tổng hợp hồ sơ. Hoặc chị ta giữ thái độ quen thuộc, luôn coi nhẹ những nhân tố mới. Giá tôi có thể trực tiếp làm việc với các đối tác này. Với chi phí dành cho quảng cáo, thiết kế nội thất và quảng bá sản phẩm tăng nhanh, rõ ràng họ còn rất nhiều triển vọng sau này. Tôi mở một trang mới, lập thêm danh sách khách hàng tiềm năng. Hoàn tất, tôi nhìn chăm chú bản danh sách, cố gắng ghi nhớ tên và địa chỉ các công ty. Một bóng cái bóng đứng phía sau, yên lặng. Tôi giật mình. Sau lưng tôi là Peter Yeo.

Peter Yeo đang nhìn chăm chú lên màn hình. Tôi đứng lên, đối diện thẳng Peter. Vàng trán của vị trợ lý giãn nhẹ. Khoé miệng nhếch lên thành

một nụ cười thoáng qua. Thế cũng đủ cho vẻ lạnh lùng khô cứng của Peter tan biến. Câu hỏi bằng tiếng Việt từ ông ta vang lên khá rành rọt.

- Cô thật sự quan tâm đến các khách hàng này ư?

- Vâng. Tôi hy vọng dịp nào đó, tôi được làm việc với các đối tác này - Tôi chợt cảm thấy, nếu trình bày thật ý nghĩa trong đầu, có thể mang lại một ích lợi nào đó.

- Ms.Bảo yêu cầu cô lập danh sách khách hàng tiềm năng? - Đôi mắt hẹp sau cặp kính trắng nheo lại.

- Thưa không. Tôi tự lập ra vậy thôi. Tôi nghĩ tôi sẽ trình lại danh sách này cho Ms.Bảo vào lúc thích hợp. - Tôi nói dối mà không chớp mắt. Thật ra, tôi chẳng hề có ý nghĩ nào đến Ms. Bảo, người đàn bà quái dị của phòng Sales.

- Cô có nghĩ vậy thật không? - Một lần nữa, nụ cười của kẻ đọc được ý nghĩ người khác lan toả trên mặt Peter Yeo.

- Tôi nghĩ danh sách này không phải không hữu ích, thưa ông! - Tôi nhấn mạnh điểm chính yếu để lảng tránh sự đề cập nguy hiểm.

- Tôi cũng nghĩ vậy - Peter gật đầu. Một tia sáng kỳ quặc thoáng chốc ánh lên trong đôi mắt ông ta, rồi tắt ngấm. Ông ta thấp giọng - Cô hãy chuyển qua e- mail cho riêng tôi danh sách này, okay. Chỉ mình tôi thôi, cô hiểu chứ?

Tôi khẽ gật đầu. Khi cúi xuống viết địa chỉ e- mail lên một tờ giấy trên bàn, ngực áo Peter chạm vào vai tôi. Mùi quần áo đất tiền hoà lẫn mùi thơm dịu của dầu chải tóc, nước tẩy trùng sau khi cạo râu. Hơi thở ông ta vang khẽ bên tai tôi. Hơi giật mình, tôi co vai tránh nhẹ.

Cánh cửa vừa khép lại khi Peter bước ra khỏi phòng Sales lại đột ngột mở toang. Ms. Bảo ập vào như một cơn lốc. Đặt túi và hồ sơ lên cái bàn lớn của sales manager, chị ta ném vào không khí câu hỏi khó chịu: “Peter vừa vào phòng này có việc gì không, hả?”. Các nhân viên sales im lặng. Họ hướng ánh mắt sang tôi. Những tia mắt rụt rè, khoái trá hoặc lo sợ giùm. Trưởng phòng bước lại góc tôi ngồi. Tờ giấy cuối cùng tuồn ra khỏi máy in. Tôi xếp bản danh sách thống kê khách hàng then chốt vừa thực hiện xong, đưa cho Ms.Bảo. Chị ta đọc chăm chú, không bỏ sót một chi tiết nào. Thật không may, tôi đã nhập sai số liệu của một công ty bánh kẹo. Yêu cầu tôi sửa chữa ngay, Ms. Bảo dẫn giọng nói thêm: “Những lỗi làm nhỏ sẽ dẫn đến sai phạm lớn. Trong tất cả mọi việc, chứ không phải chỉ là một bản thống kê này đâu. Bất cứ ai ở đây cũng có thể được thu dọn đồ đạc và biến mất. Như cái cô Hoài. Cô nhớ nhé!”.

Gần 11 giờ trưa. Đầu tôi nóng ran. Hệt như bên trong nó là những sợi dây kim loại thẳng căng, chỉ cần chạm nhẹ sẽ rung lên ánh ỏi. Tôi lấy chiếc cốc to, nhẹ bước sang phòng nước, một không gian hẹp trong cái ngách nhỏ. Trong phòng, mấy cô gái nói chuyện khe khẽ. “Nhỏ Hoàng Anh ấy bắt

chuyện với ông trợ lý làm gì thể nhỉ”. “Humm... bà Bảo điên lên thì chớ trách!”. “Điên lên thì được gì? Bà ấy *cứng cồm* rồi, ông ta không *mặn* nữa đâu...” Tiếng cười vang lên râm rì. Tôi đứng lặng, lạnh toát. Đột ngột, cái điện thoại cũ mà tôi vừa mua reo lên. Thằng em của tôi ở quê báo tin vừa thi đậu vô lớp mười trường chuyên, sẽ được lên tỉnh trọ học. Nó xin tôi tiền mua xe đạp và cái máy tính cũ. Vậy là mong muốn của ba má và tôi đã thành sự thật. Tôi nhẹ nhàng bảo thằng em hãy đợi. Tôi sẽ gửi tiền sớm nhất. Sau khi tắt máy, tôi gọi cho Hoà, người yêu của tôi, hy vọng anh nghĩ ra cách giúp tôi kiếm được một khoản tiền gấp vào lúc này. Điện thoại của anh reo chuông rất lâu, nhưng anh đã không trả lời máy.

Tôi ra ngoài hành lang, áp trán vào tấm kính trong suốt, nhìn xuống con đường rộng. Không, không có gì quá mệt mỏi, cũng không có nguy hiểm gì đe dọa, vậy mà sao nước mắt tôi cứ ràn rụa trên mặt. Tôi biết kiếm tiền đâu ra lúc này? Tại sao áp lực đè lên vai tôi quá nặng nhọc? Cố gắng, rồi tôi cũng trấn tĩnh. Vào phòng vệ sinh rửa mặt, bất chợt tôi nhận ra quyển sổ ai đó để quên. Bìa quyển sổ khá màu mè trông quen quen. Sổ của Lim. Tôi cầm quyển sổ lên, mở ra xem lướt. Tấm nylon mỏng bọc trang bìa phía trong có kẹp một tờ vé số. Tôi run bần bật. Con số cuối cùng là 911. Tờ vé số trúng giải độc đắc đây mà. Ngón tay tôi luồn vào lớp nylon, rút ra tờ vé số mỏng manh.

6

Lim

- lực đẩy bất ngờ

50 triệu đồng đột ngột ập đến sẽ mang cho bạn cái gì? Chắc chắn, trước hết là một đêm mất ngủ. Tôi hoàn toàn có kinh nghiệm về điều này. Suốt một đêm liền, tôi ngồi bó gối trên giường, mắt mở to thao láo, căng thẳng đầu óc suy nghĩ cách chi tiêu món tiền trúng số sao cho hiệu quả nhất. Tuần trước, đi học về, tôi nhìn thấy trong một show room xe máy chiếc scooter hàng mới nhập màu vàng chanh. Kiểu dáng nhỏ xinh độc đáo của cái quả chanh gắn động cơ ấy thu hút đến nỗi một đứa học thiết kế chuyên nghiệp như tôi cũng ngẩn người ra. Chà, nếu cưỡi trên chiếc xe ấy, gắn sau túi quần jeans chiếc mobile cùng màu, thì tôi sẽ ra sao nhỉ? Tụi bạn cùng trường sẽ tha hồ trầm trồ. Người ngoài đường sẽ ném theo tôi những ánh nhìn ngưỡng mộ... Thật tuyệt, tờ vé số may mắn đã đưa giấc mơ đến sát tầm tay. Tuy nhiên, hết nửa đêm bay bổng trên các đám mây để xét duyệt mọi hình ảnh tưởng tượng huy hoàng về cô gái triệu phú, mũi chân tôi cũng chạm đất tí chút. Tập sách mỏng có tựa đề oai vệ *Tiêu tiền đúng cách* cuối cùng được tìm thấy dưới gầm giường. Phần còn lại của đêm, tôi thức nốt, nghiền ngấu những lời chỉ bảo đầy thông thái. Tôi tự rút ra kết luận:

- *Không xài tiền vào mục tiêu chưa thật sự cần thiết.* (Con vespa cánh cam vẫn còn chạy ngon, dù cỗ máy cũ kỹ lắm phen dờ chừng tắc tị, lẩn đùng giữa đường khiến tôi đẩy về tới nhà mệt nhoài. Điện thoại di động của tôi dù không thể chụp hình và nghe nhạc, nhưng rõ ràng nó chưa bao giờ rớt sóng)

- *Tiêu tốn tiền bạc để làm loá mắt kẻ khác là sự phí phạm làm khổ bản thân.* (Phân nửa các bộ cánh trong tủ của tôi được sắm sửa với mục đích sừng sốt thiên hạ. Có thể họ cũng lác mắt tí teo. Thế nhưng cho đến lúc này, tôi gần như phát điên mỗi khi cần tìm một bộ trang phục cần thiết)

- *Hãy đầu tư đúng lúc, đúng chỗ khoản tiền bạn có trong tay. Đồng tiền thông minh là đồng tiền sinh lợi.* (Ồ, nếu từ một ngày kia 50 triệu ban đầu của tôi “nở” ra thành 70, 100 triệu, thậm chí... 1 tỉ đồng, mẹ sẽ vút quách ý nghĩ tôi chỉ là một con nhóc lơ đễnh, kém cỏi mọi bề trừ việc phá hoại)

Kết luận cuối cùng khiến tôi hết sức phấn khích. Để đồng tiền sinh sôi, đơn giản nhất là gửi tiền vào ngân hàng. Sẽ có lãi. Lãi không cao nhưng an toàn. Tuy nhiên, đó là một giải pháp quá sức tầm thường. Với đầu óc một sinh viên thiết kế năm thứ ba kiêm designer trẻ được làm việc tại công ty

Red Sun danh giá như tôi, làm giàu phải khác chứ. Tôi vững tin mình đủ khả năng làm việc đầu ra đó. Những sản phẩm tôi thiết kế sẽ chinh phục ngay cả những đôi mắt nhà nghề khắt khe nhất. Một tay nghề giỏi rất cần phương tiện hỗ trợ hiện đại. Như vậy, hơn lúc nào hết, tôi cần phải có một chiếc máy tính vẽ đồ họa chuyên dụng dành riêng cho dân designer. Viễn ảnh được sở hữu một cỗ máy tính hiệu Mac sang trọng khiến tôi chờ người ra. Chạy chân đất, tôi mò xuống nhà, mở PC và kết nối internet. Chẳng khó khăn gì, tôi tìm ra hàng đồng địa chỉ cung cấp máy thiết kế chuyên dụng, đủ tất tật các đời hàng cũ mới, chỉ riêng ở Việt Nam mà thôi. Tuy nhiên, khi *search* qua mục giá cả, tôi hơi mất tự tin tí chút. Một chiếc máy đời mới xấp xỉ 5000 đô. Nhảm tính, rõ ràng nó vượt qua tầm tay. Mục đích hạ thấp xuống dần. Máy đời cũ hơn cũng được mà, miễn cấu hình tốt. Rót cuộc, tôi cũng tìm được một chiếc Mac ưng ý, 45 triệu đồng, vừa vặn bằng với khoản tiền trúng thưởng sổ số của tôi sau khi trừ thuế. Tôi hí hoáy ghi địa chỉ cửa hàng vào bộ nhớ của điện thoại. Sau đó, tôi nằm co ro đắp chăn tới cảm, mắt mở to đề... mơ tiếp về chiếc máy Mac.

Khu vực thiết kế nằm ở vị trí trung tâm trong không gian mở của Red Sun. Hôm đầu tiên đến nhận việc, tôi được một nhân vật đặc biệt tiếp đón. Ô, nếu trước kia, ngốc nghếch và thiếu kinh nghiệm giao tiếp, ắt tôi sẽ nhầm lẫn người này với một tài tử điện ảnh. Chưa bao giờ tôi nhìn thấy một mái tóc được trau chuốt kỹ lưỡng đến thế: Những sợi tóc nằm đúng chỗ, màu nâu hạt dẻ không có chỗ để chê. Một giọng nói êm ái và ánh mắt mượt mà như thứ hàng nhung thượng hảo hạng. “Đi theo tôi nào, em bé! Sếp Nguyên đã nói về em với tôi. Tôi là Quang, art director. Gọi tôi bằng A.D cũng được. Chúng ta sẽ làm việc trong cùng một nhóm do tôi phụ trách...”. Những câu nói êm ái ấy cất lên, tôi đã đảo mắt nháo nhác nhìn quanh. Thế có Chúa, tôi đã tưởng mình đang nghe một cuộn băng ghi âm hoàn hảo. Hoàn toàn hài lòng về ấn tượng chân động gây ra cho designer tập sự, art director Quang dẫn tôi đến một cabin màu cam tươi: “Chỗ của em đây, bé!”. Sau đó, anh giao cho tôi một chiếc thẻ từ, chỉ dẫn tận tình cách cả thẻ mỗi khi ra vào công ty. Đôi giày da bóng mờ, cái áo sơ-mi thêu hoa thẳng nếp cùng mùi nước hoa thơm mát là cơn chénh choáng sau rốt mà A.D gây ra.

Tôi kéo ghế, ngồi yên chờ art director hay các designer trong phòng mang việc đến giao. Thế nhưng, suốt buổi sáng hôm đó, chẳng ai đoái hoài đến tôi. Hệt như tôi là một người vô hình. Tranh thủ giờ nghỉ giải lao, tôi chạy ào ngoài hành lang, nhắn tin cho Hoàng Anh. Cô bạn hiện ra ngay. Vừa nghe qua những than van của tôi, Hoàng Anh tái mặt.

- Lim, sao lại thế? Hãy chủ động tìm việc trước khi người ta tự hỏi họ thuê em vào đây để làm gì.

- Nhưng em biết gì về công việc chứ. Ít nhất, họ cũng phải cho em biết, em cần bắt đầu ra sao?

- Hãy đặt câu hỏi ấy cho sếp trực tiếp của em. Nhanh lên!

Có lẽ Hoàng Anh đúng. Chỉ cần tôi hỏi, tức khắc, một xấp hồ sơ thiết kế đặt ngay trước mặt. Chẳng cần thiết kế hay chỉnh sửa gì cả, cũng chẳng cần tìm kiếm ý tưởng. Công việc đầu tiên mà tôi giải quyết là sắp xếp phân loại những hồ sơ bản vẽ của tất cả designer trong Red Sun. Tôi ngồi thần thờ. Lẽ nào, công việc mà tôi hằng mơ ước tại một công ty đáng mơ ước lại là thế? Ngày thứ ba, thứ năm... mọi quy trình chừng như chẳng có gì thay đổi: Tôi dọn dẹp bàn cho AD Quang, ba designer và cả Vũ, một gã bên khâu final art work. Tôi mang các bản vẽ giao cho bên phòng Sales và trình duyệt creative director Nguyên. Những việc làm nhàm chán và kỳ quái. Cảm giác thất vọng hiện ra. Tôi lờ mờ nghĩ đến việc rời khỏi Red Sun. Sáng thứ bảy, khi sự kiên nhẫn đã đến giới hạn cuối cùng, tôi thu dọn mấy bìa hồ sơ còm cõi, đeo túi bước ra cửa, AD Quang gọi giật lại. Anh ấy đưa cho tôi một chiếc đĩa CD trong hộp giấy, mỉm cười:

- Khá lắm, Lim. Thử thách đã hết. Em kiên nhẫn đấy, phẩm chất cần thiết cho mô hình làm việc theo nhóm. Anh rất hài lòng vì em ở cùng ê-kíp với anh. Đây là loạt phác thảo mẫu bao bì một lô hàng gốm mà anh muốn em kết thúc thành các bản vẽ hoàn chỉnh.

Tôi nín lặng. Cảm giác giằng co dữ dội giữa phần nộ và kinh ngạc. Đến nỗi mắt tôi không sao rời mắt khỏi đôi mắt đen với ánh nhìn êm mượt của AD Quang. Ôi không! Tôi không nghĩ gì xa hơn ngoài công việc đâu. Còn quá nhiều thứ phải phân đấu. Nhất định, tôi phải thể hiện ra trò khả năng của một designer tập sự mới. Suốt sáng hôm ấy ngồi trong cabin da cam, và cả buổi chiều ngồi học trên giảng đường, đầu óc tôi dôn dập kéo đến các ý tưởng hấp dẫn cho bản vẽ thiết kế bao bì. Thật lạ lùng, thỉnh thoảng, tôi bắt chợt tay mình còn di chuột, vẽ nét một gương mặt có đôi mắt to đen mượt. Để xua đuổi ý nghĩ đáng ghét về A.D, tôi quyết định sẽ mang tờ vé số may mắn đến công ty đổi ra tiền mặt. Sau đó, tôi có thể đến địa chỉ cửa hàng ghi sẵn và chọn một chiếc máy Mac cự phách.

Buổi chiều, được nghỉ môn lịch sử mỹ thuật, tôi thay quần áo nghiêm trang, lục tìm chiếc túi da thật to, có khoá hắc hoi để lãnh tiền. Cẩn trọng hơn, tôi mang theo đầy đủ thẻ sinh viên, chứng minh nhân dân, và cả sổ hộ khẩu. Tất cả xếp gọn gàng trong cốp xe, bắt chợt, tôi chợt nhớ ra “nhân vật” quan trọng nhất - Tờ vé số. Ba chân bốn cẳng phóng ngược vào nhà, tôi mở tung chiếc túi vẫn xách đi làm. Ví da, các cặp hồ sơ, những ngăn túi phụ. Không thấy bóng vé số đâu cả. Tôi ngồi thần, tập trung. À, trí nhớ của tôi thật tồi tệ. Hôm trước, để tránh cho tờ vé số mỏng bị nhàu nát hay thấm nước mưa, tôi đã cất nó vào trang gấp bìa nylon của quyển sổ tay. Quyển sổ bị chôn vùi giữa đồng mẫu thiết kế vừa in thử. Bới tung lên, cái bìa sổ màu sắc sỡ mới chịu hiện ra. Tôi toét miệng cười, thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng, lật ra trang bìa, tôi khựng lại. Tờ vé số may mắn không còn ở chỗ cũ. Nó đã

biến mất. Không tắm tích.

Suốt ba ngày liền, tôi rơi vào trạng thái lơ lửng như đi trên mây. Đã bao giờ bạn đánh mất một khoản tiền lớn chưa? Không, chính xác hơn, đã bao giờ bạn nhìn thấy một giấc mơ đẹp đến rất gần, rồi tuôn ra khỏi lòng tay bạn chưa? Tình cảnh của tôi là thế. Tiếc rẻ, thất vọng. Thế nhưng, còn hơn vậy nữa, khi câu hỏi “Ai đã lấy đi tấm vé số độc đắc?” bật ra trong đầu, tôi mới thật sự suy sụp. Chắc chắn, chỉ có những người quen thân với tôi mới biết về tấm vé số ấy. Ai nhỉ? Nỗi ngờ vực đôi khi còn nặng nề và đáng ghê sợ hơn cả cảm giác tiếc nuối. Một mất mười ngờ. Nhiều người và nhiều thứ quanh tôi dường như méo mó hẳn đi. Đầu óc tôi như muốn vỡ bung ra. Tôi không làm việc gì nên hồn. Duy nhất AD Quang nhận ra tâm trạng bất an của tôi. Anh rủ tôi xuống cà phê dưới chân cao ốc, trò chuyện. Như một đứa trẻ con, tôi kể với anh tất cả nỗi thất vọng và tiếc nuối. Rồi oà khóc. AD đưa cho tôi cốc nước, nói nhẹ nhàng: “Nếu em tập trung làm việc, tham gia cùng nhóm thực hiện tốt vài dự án sắp tới, anh tin em có thể mua được cái Mac mà em ao ước, bé ạ!”.

Tôi nín khóc, ngược lên. Ô, thật là thế mà, tôi vẫn có thể làm việc và kiếm ra tiền để thực hiện những kế hoạch của mình. Việc gì tôi phải tự chôn mình trong sự ngờ vực tâm tôi? Chỉ cần nghĩ đơn giản, mất tờ vé số, tôi sẽ phải làm việc nhiều hơn, tử tế và hiệu quả. Mơ ước không chết đi. Tôi chỉ lùi nó xa hơn mà thôi. Ý nghĩ bay vút qua đầu, như một tia chớp sáng suốt. Xúc động và phấn khích, tôi chộp bàn tay AD Quang, siết mạnh trong lòng tay tôi ấm nóng. Anh hiểu thấu tôi. Anh đã chia sẻ cho tôi lời khuyên quý giá. Những ngón tay AD Quang duỗi ra nhẹ, lạnh toát...

Tôi ngồi trong xe hồi lâu, mắt đăm đăm nhìn ra phía trước. Chiếc xe xám bạc của Peter Yeo đánh một đường vòng cung trước mũi xe tôi, chạy theo chiều ngược lại. Đèn đuôi xe nhấp nháy trong gương chiếu hậu, nhỏ dần, rồi mất hút. Tôi quờ tay nhặt gói thuốc phía trước mặt, châm một điếu, rít một hơi dài, lấy lại nhịp thở chậm rãi. Tôi bấm phím ghi âm trên điện thoại. Những câu đối thoại được lọc âm văng ra, sắc bén như các mảnh kim loại sắc nhọn, bay lơ lửng trong không gian nhỏ hẹp của xe. Từ lâu, tôi có thói quen ghi âm lại các trao đổi riêng với Peter. Thật khủng khiếp khi lắng nghe một lần nữa những cuộc đối đầu mà phần thua luôn thuộc về mình. Nhưng tôi không thể lảng tránh điều này. Phía sau bề mặt thông tin Peter truyền đạt, luôn hàm chứa một vài ẩn ý nhất định. Nếu sơ suất bỏ qua chúng, bất kể lúc nào tôi cũng có thể vấp phải sai lầm đắt giá. Tôi điều chỉnh âm thanh vang lên to hơn. Đây rồi. Đây là đoạn mà tôi cảm thấy có gì đó bất ổn.

- Chúng ta sẽ thoả thuận với hãng dược phẩm J&P theo mức giá 70 ngàn USD! - Cách phát âm và nhấn mạnh ở con số của Peter quả không chệch vào đâu được.

- Tôi không đồng ý. Hãy để tôi thoả thuận với giám đốc J&P tại Việt Nam, tôi đạt sẽ thoả thuận được tối thiểu mức giá gấp năm lần con số anh đưa ra. Chắc chắn là như thế! - Tôi nói thẳng thừng.

- Tôi không nghi ngờ điều ấy! - Giọng Peter trơn mượt như một thỏi bơ - Nhưng tôi biết tôi đang nói gì. Và cậu thừa thông minh để nắm bắt lý do những điều tôi đưa ra.

- Tôi không thể để Red Sun làm tất cả những khoản việc quá lớn, chỉ để nhận lấy một khoản tiền mang ý nghĩa tượng trưng.

- Nếu cậu im lặng, ai biết được điều ấy? - Tiếng cười vang lên, dùng dục.

- Nếu tôi không chấp nhận hợp đồng này. Hoặc chấp nhận, nhưng làm không thành công? - Tôi đã nhìn thẳng vào mắt Peter khi đặt ra câu hỏi ấy.

- Uh huh! Cậu thật khôi hài, luôn biết đùa trên những vấn đề không nên đùa...

Tôi nghe lại đoạn ghi âm này thêm một lần nữa. Im lặng suy nghĩ. Thật kỳ lạ, một kẻ như Peter Yeo có mối quan tâm nào khác ngoài tiền. Gã từng bỏ ra ba tiếng đồng hồ, ngồi trong phòng tôi, rà soát tất cả những bản hợp đồng và bản thiết kế của các designer, chỉ để tìm ra các lý do thuyết phục nhất, sau đó đề nghị tôi sa thải hoặc hạ lương vài người làm việc kém hiệu

quả. Dù gắng sức cưỡng chống, cuối cùng tôi cũng phải tuân thủ sự chi phối của gã. Chỉ có những designer hay final art work giỏi nhất được ở lại, được trả khoản lương đúng mức. Những nhân vật kém khả năng, hoặc đã từng giỏi nhưng các thiết kế về sau không còn hiệu quả, thì sẽ ra đi. Tôi từng nghĩ, nếu mình không là creative director, nếu mình không phải là người được công ty mẹ cài đặt, hẳn tôi cũng đã ra đi vào một ngày không định trước, rời bỏ những gì tôi đã gây dựng cho Red Sun, dưới các bước sắp xếp tinh vi của Peter Yeo... Tôi tập trung nghĩ sâu hơn về bản hợp đồng sắp ký kết với đại diện hãng dược phẩm J&P. Chợt, tôi hiểu, tôi chẳng có quyền quyết định gì cả. Tất cả mọi thứ đã được sắp xếp sẵn. Số tiền thực sự mà J&P phải trả cho dự án thiết kế và quảng bá loạt mặt hàng sắp tung ra tại Việt Nam đã được thương lượng và sẽ thanh toán thẳng cho công ty mẹ tại Melbourne. Còn những gì tôi và các cộng sự kiếm được ở đây chỉ là một phần rất nhỏ. Tiền công trả cho ý tưởng, chi phí cho thiết kế và chế tác sản phẩm của nhân công Việt chỉ gói gọn trong khoản tiền 70 ngàn đô còn cỗi. Chết xám rẻ bèo. Thật cay đắng khi nhận ra điều này. Nhưng lúc này đây, tôi làm gì được nhỉ? Những câu răn đe của Peter Yeo văng vẳng trong đầu tôi. Đúng, tôi không thể đùa với tính mạng cha tôi, với công việc làm ăn và tiền bạc của mọi người trong gia đình tôi. Bởi Peter và những người phía trên gã chẳng biết đùa bao giờ.

...Dụi kỹ đầu mẩu điều thuốc, tôi tắt máy nút ghi âm trong điện thoại. Bóng tối đã thực sự buông xuống trên con đường. Những chiếc xe máy vùn vụt lao sượt qua tôi. Cuộc sống bận rộn, hối hả, không ngừng tiếp nối. Có lẽ tôi không nên mãi ngồi im và chìm vào chuỗi suy nghĩ u ám. Dù sao cũng cần làm một điều gì đó, trước khi tìm ra phương án khả dĩ thoát khỏi tình thế bức bối mà tôi đã tự buộc mình vào. Tôi vặn khoá và mở đèn. Chiếc xe lăn vào bóng tối tím sẫm trải rộng phía trước.

Không muốn về nhà, tôi chạy loanh quanh đâu đó kiếm nơi ăn tối. Ăn tối một mình không dễ chịu gì, nhưng còn hơn ngồi trong phòng ăn rộng lớn ở nhà, vừa ăn vừa coi báo hay dán mắt lên màn hình TV. Trước đây, thời gian mới về nước và bắt đầu gây dựng Red Sun, tôi sống với một vài cô gái. Họ trẻ trung, đầu óc phóng khoáng và cũng như tôi, họ chẳng xem mối quan hệ ấy là quan trọng. Tình yêu không dính líu trong các mối quan hệ ấy. Tuy nhiên, khoảng vài ba tháng trở lại đây, tôi chán ngấy mọi thứ. Tôi chỉ tập trung đầu óc cho công việc. Thỉnh thoảng, nếu không thích các món ăn do chị giúp việc nấu, tôi dùng bữa tối ngoài quán, với vài người bạn, hoặc chỉ uống đôi chút trong bar rồi sau đó về ngủ. Trên đường đến quán bar quen thuộc, tôi chợt nhớ còn một vài điểm trong dự án thiết kế cho J&P cần xem xét kỹ trước khi bắt tay vào thương thảo từng bước cụ thể. Tôi lái xe ghé qua Red Sun.

Hơn tám giờ tối. Thang máy trong cao ốc vắng vẻ. Tôi lên tầng 12.

Những cánh cửa đóng im. Chỉ có một vệt sáng hắt ra từ khe cửa bên phòng Sales. Tôi bước đến gần cánh cửa. Tiếng nói chuyện điện thoại của một cô gái. Có lẽ cô ta đang nói với một ai đó trong gia đình ở quê về món tiền đã lo liệu xong. Cô ta hứa sẽ gửi tiền sớm bằng đường bưu điện trong nay mai. Số tiền hai mươi triệu. Im lặng. Âm thanh khe khẽ của tiếng khóc. Rồi hình như cô ta gạt nước mắt, nói tiếp về việc lo liệu học hành cho một đứa em sắp vào trường chuyên. Hứa hẹn sẽ gửi tiếp đợt sau, giúp ba má tiền sửa chữa ngôi nhà đột nát trước mùa mưa...

Tôi buông tay khỏi nắm nắm cửa, bỏ ý định bước vào nhìn qua phòng Sales. Chắc một nữ nhân viên nào ở lại văn phòng làm cho hết việc, vậy thôi. Ở lại làm khuya thế này, chắc chắn cô gái này chăm chỉ lắm. Hai mươi triệu, khoản tiền nhỏ nhất trong tay những ai khá giả. Họ có thể tiêu hết gấp đôi, gấp ba lần con số đó trong một ngày, mua sắm, chơi bời. Thế nhưng, với mức lương của các cô gái trẻ ở tỉnh lẻ lên thành phố đi học và cố bám trụ ở lại, để có số tiền như thế gửi về nhà, hẳn phải làm việc và dành dụm vô cùng cực nhọc trong nhiều tháng trời. Khoảng cách, sự tương phản giàu nghèo mới khắc nghiệt làm sao. Câu chuyện trên điện thoại của nữ nhân viên sales tình cờ nghe được khiến tôi nao lòng. Tôi vào phòng làm việc của mình, tìm tập hồ sơ dự án J&P, cầm lấy mang xuống xe. Đêm nay, hẳn tôi sẽ thức để nghiên cứu kỹ hơn tài liệu và các điều khoản. Chuẩn bị xuống nhà, tôi chợt nhận ra có một bóng người từ phòng Sales đang chạy vội về phía cửa thang máy, dáng chạy hơi lảo đảo. Tôi bấm nút chờ. Bước vào là cô gái mảnh khảnh, ăn mặc giản dị, với gương mặt trắng xanh còn mờ vệt nước. Đôi mắt hơi sưng đỏ. Hẳn đây là cô gái đã khóc ban nãy. Tôi nhớ lảng máng nhân viên sales này là Hoàng Anh. Cô gái ngược lên, hơi giật mình.

- Cô xong việc muộn vậy ư? - Tôi hỏi với đôi chút quan tâm.

Hoàng Anh nhìn tôi, đôi mắt buồn rầu. Chưa bao giờ tôi nhìn thấy một gương mặt nào mới mẻ đến vậy.

- Việc nhiều lắm hả? Chắc là chị Bảo giao cho cô theo đuổi hợp đồng với một khách hàng quan trọng? - Tôi vẫn nói, cốt sao xóa bỏ sự im lặng.

Đèn hiệu báo đã đến tầng trệt. Hoàng Anh sẽ ra trước. Còn tôi phải xuống tiếp tầng hầm để xe. Thế nhưng, cô gái bỗng ngã khụy xuống, đổ vào tay tôi. Tôi bàng hoàng. Cô gái đã ngất đi. Tôi đóng cửa thang máy, đi xuống tiếp. Chẳng có ai có thể giúp đỡ. Tôi sẽ đưa cô gái này về nhà của cô vậy. Ra khỏi thang máy, tôi bế Hoàng Anh trên tay, đặt vào băng ghế sau của xe. Tôi cố lay gọi cô, hỏi địa chỉ. Cặp môi nhợt nhạt mím chặt. Đôi mí mắt xanh tái co giật nhẹ. Lưỡng lự giây lát, tôi mở túi xách của Hoàng Anh. Trong cái ví phụ nữ nhỏ bằng da rẻ tiền, có lẽ có địa chỉ nơi cô đang sống. Vài tờ tiền lẻ. Một cái thẻ gửi xe. Một tờ giấy đăng ký tạm trú gấp tư. Số nhà của cô đây rồi. Con hẻm trong một khu lao động. Ngoài ra còn có một tấm vé số cài cẩn thận trong lớp nylon nhỏ vốn là nơi các cô gái hay cài hình

trong ví. Chi tiết nhỏ nhất này lại gợi nên sự thương cảm bất chợt. Cô gái xinh đẹp, cần cù làm việc, sống giản dị thanh cảnh, đầy trách nhiệm và lo toan cho gia đình. Còn cho riêng mình, có lẽ cô chỉ cho phép mình mơ mộng đôi chút với tấm vé số này. Tôi gấp chiếc ví, cất lại nó vào túi xách. Tôi ngoảnh nhìn cô gái tội nghiệp vẫn nằm thêm thiếp băng ghế sau, rồi tôi lái xe đi.

Đến gần nhà, Hoàng Anh tỉnh lại. Nhận ra đang nằm trong xe tôi, cô hoảng hốt đôi chút. Khi xuống xe, cô khe khẽ cảm ơn tôi. Đôi mắt to tròn đầy ánh sáng và nghị lực thoảng cụp xuống. Tôi xúc động lạ lùng. Đã quá lâu, tim tôi mới một lần đập nhanh như vậy. Vào sau tay lái, tôi gắng trấn tĩnh bằng ý nghĩ sẽ đi uống một chút gì đó. Ủ, một kẻ như tôi không nên xao động vì ai cả.

Quán bar tôi đến gần 10 giờ khuya nên khá đông. Trên sân khấu, ban nhạc đang chơi mấy bài nhạc xưa khá du dương. Tôi bỗng chú ý cô nhóc mặc áo màu xanh sẫm, sợi dây chuyền gỗ to tướng quấn quanh cổ và thả một vòng trước ngực. Dáng vẻ cô ta chơi cello thật kỳ quái. Cô nhóc đứng im, mặt lim dim. Nhưng thỉnh thoảng, vào những lúc khó ngờ nhất, cô nàng lại giật mạnh cánh tay, lắc lư mái tóc ngắn rất ngộ nghĩnh. Tôi nhìn kỹ hơn, bật cười. Tưởng ai xa lạ, chính là Lim, cô nhóc đang tập sự designer ở Red Sun. Kết thúc phần trình diễn, chẳng khó khăn gì, với đôi mắt tinh quái, cô nhóc phát hiện ra tôi trong đám đông. Cô sà đến, mang theo cốc nước chanh to bự, một thức uống cũng kỳ quái nốt giữa không gian sang trọng này.

- Chào! Cô khỏe thật đấy. Sáng đi học, chiều đi làm thiết kế. Tôi cô còn chơi nhạc nữa sao? - Tôi hơi nheo mắt.

- Vâng, tại sao không cơ chứ? Nhất là khi em có thời gian? - Cô nhóc cười rạng rỡ, hoàn toàn chẳng để ý đến sự châm biếm trong giọng nói của tôi.

- Cô cần tiền nhiều đến thế ư?

- Ồ, hồi trước thì không, nhưng bây giờ khác rồi. Em quyết định tự mình phải kiếm được 50 triệu trong nửa năm - Lim nói thẳng thắn.

- Một designer nít ranh và vô trách nhiệm như cô cần gì đến một khoản tiền lớn như thế?

- Ồ, cần chứ. Em đang muốn trang bị máy móc để là một designer giỏi, gây ấn tượng tốt ở Red Sun. Lẽ ra, em đã có thể sở hữu một chiếc máy Mac. Nhưng tờ vé số trúng độc đắc của em bị mất cắp rồi...

Chắc cô nhóc này lại ba hoa gì nữa đây. Tôi không chú ý vào câu chuyện nữa. Uống xong ly rượu, cảm thấy không khí ở đây hơi ồn ào, tôi quyết định về nhà sớm. Tôi nhìn qua Lim, nói nhanh: “Khi nào thì cô đưa cho tôi bản vẽ poster nhãn hiệu mỹ phẩm?”. “Chiều mai, thưa anh!” - Lim đáp ngay, mắt mở to, khoái trá và vô tư lự. Thật khác lạ làm sao với vẻ mặt mệt mỏi của Hoàng Anh. Thế mà họ cùng độ tuổi đấy. Phát hiện này khiến

tôi một lần nữa ngạc nhiên.

Tôi về nhà. Xe dừng xe và tự mở cổng. Một bóng người từ bóng tối bước ra, tiến về gần tôi. Một cô gái cao lớn, tóc ngắn. Cô ta bước đến gần tôi. Ánh đèn đường hắt vào bộ quần áo sang trọng. Đôi môi tô màu đỏ sẫm, gần như đen. Đôi mắt rực lên tia nhìn quái quỷ. Sống lưng tôi lạnh toát khi tôi kịp nhận ra gương mặt đối diện thuộc về ai.

8

Hoàng Anh

- truy lòng đáp số cho bài toán

Bước ra khỏi cổng công ty sổ số kiến thiết, tôi gọi taxi và yêu cầu chở đến thẳng bưu điện. Qua gương chiếu hậu, ánh mắt tài xế nhìn tôi thăm dò. Có lẽ ông ta thường đón khách ở đây nên đã quen với đủ loại biểu hiện hạnh phúc vui mừng khi người ta may mắn có được khoản tiền lớn. Chỉ có tôi trông rất khác. Chẳng cần soi gương, tôi cũng biết cơ mặt tôi rất căng thẳng, gò má tái xanh, đôi môi nhợt nhạt. Gần hai tuần, kể từ khi lấy được tấm vé số của Lim, đầu óc tôi hỗn độn kinh khủng. Trạng thái hoang mang pha lẫn sợ hãi khi nghĩ về tội lỗi đã phạm phải. Từ thuở bé, dù nghèo khó, chưa bao giờ tôi lấy trộm một thứ gì của ai. Trong mắt tôi và tất cả những người chung quanh, ăn cắp là trọng tội nhục nhã. Hàng chục lần, tôi nghĩ đến việc trả lại tờ vé số cho chủ nhân, thẳng thắn thú nhận hoặc kín đáo không ai biết. Thế nhưng, tôi đã chẳng làm gì. Tờ vé số vẫn nằm im trong ví. Tôi tuyệt vọng đếm từng ngày hết hạn trả thưởng. Cuối cùng, không sao cưỡng lại được sức hút của 50 triệu, tôi đã đi xe ôm đến công ty sổ số. Đi qua các bàn làm thủ tục nhận thưởng, rồi sang khu vực kê khai đóng thuế, tôi không sao giữ được bình tĩnh dù hết sức cố gắng. Tôi cảm giác rõ rệt có một đôi mắt bí mật luôn dõi theo, bất kể lúc nào cũng có thể nhảy ra khỏi nơi ẩn nấp, vỗ nhẹ lên vai và thì thầm nói vào tai tôi rằng họ đã biết hết bí mật về tấm vé số đánh cắp. Duy nhất ý nghĩ khoản tiền khổng lồ sẽ giải quyết vô số khó khăn cho ba má ở quê và thằng em sắp lên tỉnh trọ học khiến tôi can đảm lên đôi chút.

Trưa nay, tôi gặp trưởng phòng, xin nghỉ việc nửa ngày. Chị Bảo nhìn tôi bằng cặp mắt khó chịu. Hai tháng làm việc tại A&A, tôi đã học cách bỏ qua thái độ của kẻ khác. Cũng tốt khi được nhiều người yêu mến. Nhưng dễ chịu hơn nhiều nếu có thể làm mọi thứ theo ý mình, không cần băn khoăn bởi nhận xét hay cảm xúc của người xung quanh. Chẳng phải chính những người như Ms. Bảo trưởng phòng Sales hay giám đốc Nguyễn đã thực hiện đúng công thức ấy hay sao. Bằng giọng nói gay gắt, Ms. Bảo thông báo cho biết chiều nay, tôi cần gặp một khách hàng đến từ công ty dệt may. Tôi gần hết thời gian tập sự. Nếu muốn được ký hợp đồng chính thức, tôi cần phụ trách thêm một vài khách hàng quan trọng và chứng minh khả năng vượt trội. Bằng trực giác tinh nhạy, Ms. Bảo điệu giọng thăm dò:

- Cô có thể lùi lại việc riêng chiều nay được không? Mà này, sao cô không nhờ một ai đó trong các cô nhân viên ở đây giúp cô làm việc riêng đó. Trong cùng một phòng, các nhân viên trẻ nên giúp đỡ nhau...

- Dạ không, em cảm ơn. Việc gia đình, em phải tự lo, thưa chị! - Tôi nói nhanh.

Đôi mắt Ms.Bảo đột nhiên sa sầm xuống. Giọng nói của chị ta đánh lại, sắc nhọn như một lưỡi dao nguy hiểm:

- Thôi được, cô cứ làm việc riêng của cô. Còn khách hàng bên công ty dặt may, tôi sẽ không nhúng tay vào. Tôi đã giao dự án cho cô, nếu có việc gì xảy ra, cô hãy tự giải thích với ban giám đốc.

- Chị có thể chuyển đổi giúp em vụ này cho một nhân viên sales khác được không? Em sẽ nhận làm hợp đồng với các khách hàng khá - Tôi đề nghị mềm mỏng.

- Không, đây là kế hoạch được phân công bởi Peter Yeo. Cô hãy tự giải thích với ông ta. Đừng quên, ông ấy là người quyết định lựa chọn nhân viên tập sự nào có thể ở lại làm việc lâu dài ở Red Sun. -Trưởng phòng cười khẩy, khoái trá tin rằng đã giáng xuống đầu tôi một cú chí mạng.

Tôi im lặng. Một phụ nữ quá tự tin như Ms. Bảo thực chất không hoàn toàn thông minh. Chị ta nghĩ rằng tôi sợ những miếng đòn văng vãnh đấy ư?Ồ không, trong mắt Peter Yeo, rõ ràng tôi đã có vị thế khác. Đặc biệt kể từ sau khi tôi bí mật gửi riêng cho ông ta danh sách khách hàng tiềm năng. Kể từ đó, tôi không còn lo lắng về việc có được vào Red Sun hay không. Đã đến lúc, tôi cần phải tính một con đường dài hơn chứ không chỉ mảnh hợp đồng cầm được trong tay. Về mặt tôi hiền lành, nhẫn nại. Làm sao Ms. Bảo thấu rõ được những ý nghĩ cuộn xoáy trong đầu tôi lúc ấy.

- Cô liều liệu đấy! Một sinh viên mới ra trường như cô, lại ở tỉnh lẻ lên thành phố như cô, không dễ kiếm một chỗ ngon lành như ở Red Sun này đâu! - Đôi môi đỏ sẫm của Ms.Bảo nở ra thành một nụ cười đáng căm ghét.

Vậy đấy, sự đe dọa và nhạo báng trong giọng chị ta chẳng cần nguy trang dưới lớp vỏ nào nữa. Một hơi nóng bốc lên thiêu cháy lưỡi tôi, khiến tôi không thể lặng im được nữa.

- Chị cho em số điện thoại khách hàng được không? - Tôi đề nghị.

Tin rằng tôi đã quy thuận, Ms. Bảo mắc bẫy ngay. Chị ta đưa cho tôi name card. Ngay trước mắt chị ta, tôi rút điện thoại di động, bấm số gọi cho khách hàng. Chỉ cần một lý do dễ chịu, chỉ cần một giọng nói ngọt ngào, tôi dòi được cuộc hẹn buổi chiều sang sáng ngày mai. Gấp điện thoại cất vào túi xách, lần đầu tiên, tôi nở nụ cười châm biếm và thách thức với trưởng phòng. Dưới lớp phấn dày, làn da gò má chị ta rõ ràng vẫn tái nhợt đi. Mắt các đồng nghiệp hướng về phía tôi, lo sợ lẫn kinh ngạc. Tôi khoác túi lên vai, bước ra khỏi phòng. Đầu gối tôi run khê. Nhưng tôi đã bước được một bước chống cự lại trấn áp đáng sợ của sếp nữ.

...Người lái taxi vẫn liếc trộm tôi qua gương chiếu hậu. Tôi cảnh giác. Có thể ông ta biết tôi mang trong người một khoản tiền lớn và đang mưu tính một việc nguy hiểm. Bàn tay tôi nắm chặt quai túi. Chỉ cần ông ta điều khiển

xe chạy khác lộ trình đến bưu điện, tôi sẽ tìm cách bật cửa, ngã văng ra ngoài. Tôi không thể để mất món tiền đã trở nên vô cùng quan trọng. Tôi nhìn đắm đắm vào gương, dò xét từng hành vi nhỏ của tài xế. Vẫn chăm chú vào tay lái, chợt ông ta cất giọng trầm trầm:

- Đừng nghĩ về tôi như thế. Tôi biết, cô vừa lãnh tiền trúng số số. Nhưng tôi chẳng tính toán gì xấu đâu!

Lặng đi một lúc, tôi mới mở miệng hỏi rụt rè:

- Chú đọc được ý nghĩ trong đầu cháu sao?

- Ừ, đâu có gì khó. Chỉ cần nhìn cô cách cô lên xe, là đoán ra ngay. Cô không quen đi taxi, đúng không? Cô ra bưu điện, để gửi tiền cho người nhà ở quê, đúng không? - Nụ cười hồn hậu bỗng nở trên môi người tài xế đứng tuổi.

- Vâng, chú đoán đúng hết. Cháu ra bưu điện gửi tiền về cho gia đình. Thật may. Đúng khi ba má cháu cần tiền, cháu lại trúng số! - Lời nói dõng vang lên khe khẽ.

- Dành ra một chút làm từ thiện cô ạ, để vận may và niềm vui được kéo dài! - Ông gợi ý.

Tôi lặng thinh. Ban nãy, biết phải đóng thuế trên khoản trúng thưởng, tôi đã rất tiếc rẻ. Lúc trả tiền taxi, tôi gắng mỉm cười với người tài xế. Thay lời chào, ông chỉ nói ngắn gọn với tôi: “Đừng quá đa nghi, cô gái trẻ ạ!”.

Tôi đã gửi 20 triệu, như đã hứa, về cho ba má ở quê. Từ bưu điện bước ra, tâm trạng tôi không vui, cũng chẳng thấy nhẹ nhõm chút nào dù mọi lo gia đình đã giải quyết ổn thoả. Người tài xế đoán đúng. Ở một khía cạnh nào đó, niềm vui trong tôi không thể kéo dài. Bởi tôi đã dùng đồng tiền của người khác. Vía hè buổi chiều nóng rực. Nhạc chuông điện thoại trong túi reo vang. Tôi mở máy, vừa đi vừa trả lời một vài chi tiết về tập mẫu hàng cho người văn thư trong phòng Sales. Bỗng tôi chẳng nghe được gì trong điện thoại. Tiếng rú ga âm ỉ vọng lên từ phía sau. Chưa kịp ngoảnh đầu lại, đột nhiên, tôi đã thấy mình mất thăng bằng, ngã chúi. Chiếc điện thoại buột khỏi tay tôi, bay vèo đi. Vai tôi đau điếng như bị vặn gãy. Tôi sấp mặt xuống đất. Đầu gối và lòng bàn tay bỏng rát. “Giật điện thoại!”- Tôi hét lên. Nhưng, hình như tôi lằm. Cái điện thoại rẻ tiền chỉ văng về phía trước, cách mũi tôi một đoạn. Sóng lưng lạnh toát. Tôi lồm cồm ngồi dậy, chạm vào vai mình. Cái túi biến mất. Bọn chạy xe máy đã cướp gọn cái túi xách bên trong còn đến 25 triệu đồng.

*

Dù bị trầy xước đi lại đau buốt, sáng nay tôi vẫn đến chỗ hẹn gặp khách hàng, sau đó trở về công ty tiếp tục làm việc. Mọi người trong phòng đều tỏ ra lo lắng và chia sẻ với tôi, trừ Ms. Bảo. Biết tôi bị thương, Lim rời lên. Từ phòng thiết kế, cô chạy sang khu vực phòng Sales, lảng xảng chạy đi mua thuốc bôi, thuốc uống và cả bông băng cho tôi.

- Nào, chị chịu khó xót tí teo khi Lim sát trùng lại bằng alcon trước khi băng kỹ! - Cô bé đồ tôi như đồ dành một đứa trẻ nít - Nếu không, mai một chân sẹo, chị không mặc váy đầm được đâu...

- Không có gì ghê gớm mà! - Tôi gạt đi. Tại sao người ta cứ quá chú tâm đến những nỗi đau vật vãnh ngoài da, trong khi đó, bao nhiêu xót xa khác lớn hơn nhiều.

- Tụi ăn cướp đáng bị treo lên như heo quay! - Lim cảm râm, thắt nút băng quanh đầu gối tôi - Chị bị cướp mất nhiều tiền không?

Tôi lắc đầu, chẳng thể than phiền hay đả động gì dù nỗi tiếc rẻ khiến tôi đau thắt ruột. Chiều qua, lúc người đi đường khuyên tôi đến báo công an về vụ cướp, tôi cũng không đi. Nếu họ hỏi về 25 triệu trong túi, tôi sẽ giải thích thế nào? Sẽ ra sao nếu ai đó trong Red Sun biết tôi có khoản tiền lớn đến vậy? Trước khi về, Lim còn ghé qua phòng, cho tôi mấy quả táo thơm phức. Cô nhìn tôi, mỉm cười tươi tắn, vô tư lự. Cụp mắt xuống, tôi không sao nhìn được vào đôi mắt sáng trong ấy.

Gần sáu giờ, khi tôi xếp dọn bàn làm việc, chuẩn bị ra về, Hoà gọi vào điện thoại của tôi. Anh bảo tôi chờ, anh sẽ đến đón tôi về. “Hôm nay anh đã kiếm được việc làm chưa?” - Tôi hỏi khề. Mấy tháng nay, tôi đã ổn định công việc, mà Hoà vẫn chưa tìm được công ty hay xí nghiệp nào khả dĩ để có thể yên tâm làm lâu dài. Vài mỗi dạy thêm ngoại ngữ buổi tối giúp anh đắp đổi qua ngày, nhưng nếu so với những gì tôi và Hoà xác định thời đi học đại học - một công việc tốt, có cơ hội thăng tiến để bám trụ lại thành phố - thì chúng quá bọt bèo. Im lặng hồi lâu, Hoà rụt rè: “Vẫn chưa có việc, em ạ. Sáng mai anh ghé trung tâm giới thiệu việc làm nữa. Em đừng lo...”. Tôi thở dài: “Em nhờ bạn đồng nghiệp chở về nhà trọ được rồi. Anh đi dạy luôn nhé, kéo muộn”. Nói xong tôi tắt máy. Chẳng có bạn đồng nghiệp nào cả. Nhưng đột nhiên ý nghĩ sẽ chịu đựng cảm giác buồn rầu và hy vọng leo lét khi ở bên Hoà khiến tôi chán nản. Thà tôi đi xe bus chật chội còn hơn.

Tôi mở hé cửa phòng Sales, nhìn ra ngoài hành lang. Cánh cửa đối diện là phòng của giám đốc Nguyễn. Khi nào anh ra về, tôi sẽ bước ra theo và đi cùng thang máy. Ký ức về lần anh bế tôi trên tay, lái xe đưa tôi về nhà vẫn còn in đậm trong óc. Hệt như một ảo giác sáng chói. Vừa sợ hãi anh, tôi vừa ước ao điều ấy xảy ra thêm một lần nữa. Sự thật là hôm đó tôi mệt, nhưng không suy sụp quá mức. Tuy nhiên, một ý nghĩ ma quái đã xui tôi ngã khụy xuống trước mặt anh. Áp mặt vào ngực anh, được nhìn thật gần gương mặt đàn ông hoàn hảo ấy, khiến tôi chần động ghê gớm. Nhiều người khen tôi xinh đẹp, dáng vẻ mảnh mai đài các, chỉ cần tôi ăn mặc đẹp sẽ có nhiều người đề mắt đến. Tôi nghe thế, mà không thật chú tâm. Tuy nhiên giờ đây, với vị giám đốc trẻ, tại sao tôi không thể ước ao đôi chút? Chỉ cần tôi biết thu xếp tạo ra vài cuộc gặp ngẫu nhiên thông minh, và nỗ lực chứng tỏ năng lực trong công việc...

Tôi lật một quyển tạp chí ảnh thời thượng, thỉnh thoảng liếc ra cửa, chờ đợi. Bất chợt, điện thoại trong giỏ xách mới lại reo lên. Peter Yeo. Ông ta đang chờ tôi dưới tầng hầm để xe. Ông ta muốn đưa tôi đi ăn. Ông ta sẽ đưa tôi đi chơi đâu đó trước khi về nhà. Những đề nghị dồn dập, liên tiếp vang lên trong điện thoại, trước khi tôi hiểu được ý nghĩa tất cả những lời nói đó.

Tôi ngồi thừ, run cầm cập. Cơ hội? Sự liều lĩnh nguy hiểm? Đầu óc tôi muốn gì? Trái tim tôi hướng về đâu? Mồ hôi vã ra trên trán tôi. Thời gian quá gấp rút. Peter đang chờ dưới kia. Tôi sẽ chọn đáp số nào cho bài toán?

9

Lim

- nhảy qua những hố tuyệt

Tôi thức giấc vào lúc ba giờ sáng chủ nhật, lưng áo ngủ ướt đầm mồ hôi. Tôi ngồi thừ trên giường, ngẫm nghĩ. Mỗi khi bị ám ảnh công việc, đêm ngủ thế nào tôi cũng gặp những giấc mơ khó chịu...

Suốt tuần lễ vừa qua, sau giờ học bên trường, tôi chạy như điên sang Red Sun tự nguyện giam mình tại văn phòng làm việc. Buổi họp lớn đầu tiên tôi được chính thức tham dự, CD Nguyên triệu tập tất cả nhân viên khu vực thiết kế, bàn về một dự án lớn mà Red Sun vừa ký với công ty dược phẩm J&P. Tiến trình dự án CD Nguyên trình bày điềm đậm, phảng phất vẻ uể oải khó hiểu. Nhưng tôi chẳng chú ý gì khác ngoài số tiền hợp đồng lớn chưa từng thấy, lên tới hơn một tỉ đồng. Ái chà, các công ty trước đây tôi đến thực tập, hợp đồng lớn nhất cũng chỉ ngót nghét 100 triệu. Thế mà dự án một tỉ đồng lại được trình bày chán nản đến thế. Tôi há hốc mồm kinh ngạc. Art director Quang ngồi cạnh huých nhẹ khuỷu tay, đẩy sang tôi mẫu giấy nhỏ: “Ngậm miệng lại nào, cô nhóc. Chỉ là 70 ngàn đô. Một con số vật vãnh đến thảm hại so với khối lượng công việc khổng lồ sắp đổ ụp xuống đầu chúng ta!”. Những gương mặt designer, visualizer hay copywriter chung quanh lạnh lùng, không chút cảm xúc. Có lẽ đó là thái độ chuyên nghiệp mà bất kỳ ai gia nhập cộng đồng thiết kế ở Red Sun cũng nên khoác vào.

Theo phân chia của CD Nguyên, tôi làm việc trong nhóm thiết kế poster và hình ảnh quảng cáo ngoài trời, dưới sự quản lý trực tiếp của anh ta. Nhóm 5 người. Không riêng tôi, tất cả mọi người đều bất ngờ. Lạ lùng hơn, với kinh nghiệm non nớt, tôi những tưởng mình sẽ bị đẩy xuống đảm trách khâu f.a, tức là chỉ làm việc thuần túy kỹ thuật, hoàn chỉnh mẫu vẽ của các designer chuyển xuống. Thế nhưng CD Nguyên yêu cầu tôi tham gia thiết kế chính thức. Tôi lạnh gáy, nhét tay vào túi áo, che giấu những ngón run rẩy. Một lần nữa, AD Quang nhận ra vẻ lo lắng khôn khổ của tôi. Anh ta lại viết mẫu giấy nhỏ: “Đừng sợ! Nhóc được lựa chọn vào nhóm làm việc khó nhất, vì nhóc có khả năng thật sự. CD Nguyên luôn nhìn ra khả năng tiềm ẩn nơi người khác. Tin tôi đi!”. Động viên nhẹ nhàng mà hiệu quả bất ngờ. Những lời đơn giản, nhưng đủ sức làm tôi dễ chịu và phấn chấn hẳn lên. Làm việc trong cộng đồng designer của Red Sun vài tháng, tôi dần dần thấm bài học lịch sự và cách tạo ra vỏ bọc dễ chịu. Luôn mỉm cười. Luôn nói ra những lời nhẹ nhàng. Không bao giờ xen vào công việc của nhau. Có thể cùng nhau đi ăn trưa, thảo luận rôm rả về bộ phim vừa giành Oscar hay một clip nhạc

quyền rũ vừa xem trên MTV tối hôm trước. Nhưng, tất cả chỉ dừng ở đây. Đừng hy vọng tạo nên các mối quan hệ thân thiết với riêng ai. Hãy kìm giữ trái tim nhiệt thành trong một cái hộp yên tĩnh. Nếu bạn ốm đau hay gặp rắc rối cá nhân, cứ việc cố gắng giải quyết một mình êm thấm. Phá vỡ những quy ước vô hình, bạn sẽ trở nên lộ bịch. Chỉ duy nhất AD Quang đã vài lần vượt qua lần ranh. Chẳng phải lần trước, khi tôi thất vọng cùng cực vì mất tờ vé số, anh đã đưa bàn tay cho tôi nắm lấy ư.

Hình ảnh AD Quang chiếm lĩnh dần suy nghĩ trong đầu tôi, được bao bọc bởi lớp cảm xúc triu mến. Hơi kỳ quái khi một designer tập sự lại mơ mộng đôi chút về AD đàn anh kinh nghiệm. Nhưng thật chết tiệt, làm sao tôi có thể đẩy cảm xúc của mình vào một căn phòng tối, nhốt kín nó lại và cài khoá thật chặt được chứ? Trong một buổi làm việc, tôi cố gắng không ngoảnh nhìn quá nhiều lần về góc cabin của Quang. Trái tim tôi có thể đập loạn lên trong lồng ngực, nhưng gò má nhất định không được trắng bệch đi khi nghe bước chân AD băng qua phòng. Anh ta vẫn đối xử với tôi như với một cô nhóc ngốc nghếch, chẳng có biểu hiện nào khá khảm hơn. tuy vậy, mọi thứ bao quanh AD lại toả sáng lấp lánh. Bản tình ca ngọt như một cục đường của thập niên 70 mà AD Quang vận khế trong máy tính cũng khiến tôi xao xuyến. Tôi tìm mua bằng được album hợp tuyển có bài hát ấy, nghe đến thuộc lòng, bất kể xưa nay tôi chỉ nuốt trôi những bản nhạc jazz hay R&B đặc sánh chất da đen. Ồ, nghe thì có vẻ quái dị. Nhưng tin tôi đi, một khi bạn thật lòng để tâm đến ai khác, bạn sẽ nhảy bỏ ra ngoài bản thân, vượt qua lần ranh của những thói quen cũ kỹ. Trái tim bạn có khi lướt đi thanh thoát như một vũ công balet, có khi hào hứng nhảy nhót điên rồ như một gã nốc đầy bụng rượu. Nói thế nào nhỉ? Chà, tức là bạn sẽ cư xử khác, rất khác...

Nếu AD Quang khiến tôi hứng thú làm việc bao nhiêu, CD Nguyên lại làm tôi nặng nề bấy nhiêu. Suốt một tuần liền, tôi gần như rơi vào những đợt stress trầm trọng. Làm việc nhóm hoàn toàn khác với những gì tôi hình dung. Không phải mỗi người làm một việc, rồi cộng lại để có sản phẩm cuối cùng. Mỗi thành viên luôn sửa soạn sẵn trong đầu những ý tưởng mới để đem ra thảo luận. Phải biết chấp nhận thất bại. Bởi bất kỳ lúc nào, ý tưởng của mình cũng có thể bị loại trừ và phải sẵn sàng bắt tay triển khai tốt nhất sáng tạo của cộng sự. Tuy nhiên, tất cả những điều này không thấm thía gì so với hàng loạt các mệnh lệnh khó nhằn đưa xuống từ CD Nguyên. Tôi luôn tự hỏi vì đâu một cái đầu bình thường, chắc hẳn cũng chẳng lớn hơn bộ óc của tôi bao nhiêu, lại chất đầy những ý tưởng đột phá? Chúng buộc các designer trong nhóm phải lao đi, tự cuốn xoáy vào cuộc chạy đua kiếm tìm bằng được hình thù cho các ý tưởng vừa táo bạo, vừa mơ hồ. Vài lần, phác thảo của tôi được khen ngợi, đưa vào triển khai. Cũng có ngày, tôi bị khiển trách nặng nề vì làm hỏng tổng thể bản vẽ của nhóm khi ngu xuẩn sử dụng

phần mềm illustrator lạc hậu. Chẳng ngày nào đoán trước được tốt hay xấu. Chọn môi trường làm việc cao cấp, hết như chấp nhận bị ném xuống biển, việc duy nhất là cố gắng bơi điên cuồng để đến được hòn đảo mơ ước. CD Nguyên nhìn mọi việc qua cặp mắt lượng giá lạnh băng. Điều này thật đáng sợ. Đôi lần, quá mệt mỏi và căng thẳng, tôi tự hỏi mình điên cuồng thế này làm gì? Tiền bạc ư? Vị trí ổn định lâu dài ở Red Sun ư? Không. Một nữ sinh viên năm ba chẳng quá tha thiết mấy điều ấy. Một buổi tối, hoa mắt giữa các bản vẽ, bất chợt, tôi phát hiện ra sức quyến rũ công việc nằm bên trong chính các áp lực lẫn nỗi lo sợ. Phải, chính là nó. Qua công việc, cả thành công lẫn thất bại, tôi cứng cáp lên, biết mình là ai. Sức hút bí mật nằm ở đó.

Chiều hôm qua thứ bảy, quãng 6 giờ chiều, một số copywriter và designer đã xong việc nên về sớm. Tôi cần chỉnh sửa một vài chi tiết trên hình ảnh gốc của người mẫu sẽ đưa lên poster nên ở lại thêm giờ. Chạy ào sang phòng nước, tôi lấy gói cà phê bột. Bất chợt, tôi nhận ra bên trong căn phòng nhỏ yên ắng hình như có người. Tôi đẩy nhẹ cánh cửa, nhón chân bước vào. Tiếng nói chuyện, tiếng hai người đàn ông trao đổi, và cả tiếng khóc sụt sịt rất khẽ. Tất cả văng ra từ sau bức vách ngăn cách cửa sổ và bàn nước. Nam designer nào đó cáu kỉnh. Một món quà không như ý muốn. Ý nghĩ bức bối muốn đập vỡ mối quan hệ chán ngắt này. Ngay sau đó, nối tiếp các câu van xin, dỗ dành ngọt ngào. Giọng nói thứ hai nghe rất quen thuộc. Tôi lặng đi, bàng hoàng. Âm vực trầm mềm mại không thể nhầm lẫn của AD Quang. Run lấy bầy, tôi bước lại gần hơn bức vách, nhìn qua khe ván ghép. “Hãy tin tôi. Đừng rời bỏ tôi. Tôi sẽ luôn đến mỗi khi nhận được điện thoại...”. Cùng với lời hứa hẹn, AD Quang rút khăn tay, chùi nước mắt cho cậu f.a bên ê- kip làm các mẫu phim quảng cáo. Trong khoảnh khắc, máu đông cứng dưới da tôi. AD Quang và cậu f.a này yêu nhau. Họ là gay. Có lẽ, phòng thiết kế biết điều ấy từ lâu. Thói quen và quy ước, chẳng ai chú trọng đến việc không liên quan. Chỉ mình tôi ngốc nghếch mà thôi... Lặng lẽ cũng như khi đến, tôi nhanh chóng thoát ra khỏi căn phòng nhỏ. Suốt thời gian còn lại trong buổi tối, tôi cắm cúi vẽ. Vẽ để trốn tránh cảm giác kinh hoàng. Vẽ để chạy thoát ra ngoài nỗi xấu hổ thảm hại. Nhầm lẫn của một cô sinh viên trẻ con, thiếu kinh nghiệm. Chẳng có gì phải khóc. Tôi tự nhủ liên tục. Thế nhưng, chẳng rõ vì sao, tay chân tôi vẫn lạnh toát hết như vùi trong lớp băng tuyết dày đặc miền Nam Cực.

...Tôi vẫn ngồi im trên giường, nhìn ra bầu trời gần sáng. Tôi vừa gặp ác mộng. Trong giấc mơ dữ, AD Quang và những cỗ máy tính rượt đuổi tôi dữ dội. Chân tôi chạy cuồn lên, đau dữ. Tuy nhiên, bây giờ, chỉ cần một buổi tối ngăn cách giữa hôm qua và hôm nay, đầu óc tôi sáng suốt hẳn. Tôi sẽ chẳng vương bận trong đầu bí mật của AD Quang. Tôi biết ơn thái độ triu mến và những hành động giúp đỡ anh ta giành cho tôi. Còn vấn đề cá nhân của mỗi người, tôi sẽ tôn trọng. Suy cho cùng, ai chẳng có một vấn đề, một

trục trặc riêng. Nếu không thể chia sẻ, hãy bày tỏ sự cảm thông bằng sự im lặng. Ý nghĩ này khiến tôi dễ chịu hẳn. Bầu trời ngoài kia ửng lên. Hơi thở tươi mát tràn qua cửa sổ, len lỏi vào góc ngách căn buồng nhỏ. Bỗng dưng, nỗi buồn nặng nề trong lòng bị đánh át đi trước một ngày tươi sáng đang đến. Chẳng phải điều quan trọng nhất với tôi là công việc cần hoàn tất đó ư? Rửa mặt bằng nước lạnh, tôi ngồi vào bàn, mở PC làm việc tiếp. Những bản vẽ đang dở mang về từ công ty. Đến 8 giờ sáng, tất cả đã xong. Tôi vươn vai khoan khoái. Thật thú vị nếu giờ này chạy ra quán cà phê gần trường đại học, ăn lót dạ và uống một chút gì đó thật ngon lành.

Tại quán cà phê, một người thanh niên rời chỗ ngồi trong góc, bước về phía bàn tôi. Về mặt u buồn ghê gớm, anh ta đứng khựng, nhìn xuyên qua vai tôi, ánh mắt đau đáu tìm kiếm điều gì đó. Phải mất một quãng định thần, tôi mới nhận ra đây là Hoà, người yêu của Hoàng Anh. Hoàn toàn khác xa hình ảnh trầm tĩnh mà tươi vui cách đây vài tuần khi anh dừng xe chờ dưới chân cao ốc đón Hoàng Anh tan việc, Hoà hốc hác và lơ đãng. Hệt như anh đã biến thành một người khác. Anh kéo ghế ngồi đối diện tôi, đôi vai so lên, mặt mím và mắt hết tự tin.

- Có chuyện gì vậy? Sao anh lại dạt sang quán cóc trường em thế này?

- Tôi gọi thêm một ly cà phê cho Hoà, giải sầu hơi rứt rề.

- Hoàng Anh bỏ tôi rồi! - Hoà nói, rồi lặng đi. Đôi mắt anh nhìn tôi khác nào một con thú yếu ớt bị trọng thương.

- Không mà. Chắc chị ấy giận hờn gì anh chút xíu thôi! - Gắng che giấu nỗi sững sờ và sợ hãi, tôi thử mỉm cười, an ủi.

Người đối diện im lặng. Những hạt nước lạnh đọng trên thành cốc cà phê, chảy xuống mặt bàn buồn tẻ. Rất lâu, Hoà mới nói tiếp được:

- Lim này, em làm cùng chỗ Hoàng Anh, em biết mà. Cô ấy đã chọn ai khác, phải không? Tôi vẫn chưa có việc làm. Cô ấy thì giỏi giang, xinh đẹp. Tôi chỉ làm cô ấy thất vọng...

Tôi lắc đầu ngay:

- Chị ấy chỉ tập trung làm việc thôi. Chẳng có ai đâu...

Suýt nữa tôi cắn vào lưỡi. Tôi sức nhớ gần đây, mấy cô tiếp tân có xì xào bàn tán Hoàng Anh được gã CD Nguyễn đưa về nhà bằng xe hơi. Rồi mấy nhân viên sales cũng xì xầm về sự quan tâm đặc biệt của Peter Yeo giành cho Hoàng Anh. Ôi, nhưng tất cả chỉ là những đồn thổi vô căn cứ. Tôi nói khẽ với Hoà:

- Anh đừng buồn quá. Có thể chị ấy bị áp lực công việc nên muốn tạm xa anh. Anh cứ kiên nhẫn.

Tôi đẩy ly cà phê về phía Hoà. Anh uống chậm chạp, đứng dậy ra quầy thanh toán, rồi ngoảnh nhìn tôi ánh mắt tuyệt vọng trước khi bước ra cổng. Tôi vội vã chạy theo, lấy số điện thoại của anh, kèm lời nhắn duy nhất mà tôi nghĩ ra lúc ấy: “Em sẽ nhá máy để anh biết số của em. Nếu cần giúp gì, gọi

em, anh Hoà nhé!” Anh ta bước đi, dáng vẻ cô độc đến nỗi tim tôi nhói đau.

Ăn xong bữa sáng, tôi sẽ về nhà làm việc tiếp rồi tập mấy bản nhạc mới trên cây cello. Bất chợt điện thoại rung lên. Số của Hoàng Anh. Tôi ngỡ chị ấy sẽ hỏi tôi về Hoà, hay tâm sự đôi chút về tình yêu tan vỡ. Nhưng với cách nói khẩn thiết đượm bí mật, Hoàng Anh chỉ hỏi tôi chi tiết về lần tôi tình cờ nhìn thấy Ms. Bảo và một người đàn ông lạ trong tầng hầm để xe cao ốc. Có việc gì thế nhỉ? Tại sao lại hỏi những chuyện ấy vào sáng chủ nhật tươi đẹp thế này? Dù hơi tò mò, tôi vẫn nói lại với cô bạn tất cả những gì tôi đã nghe thấy. Đột nhiên, giữa những câu nói của Hoàng Anh, tai tôi chợt bắt được âm vang tiếng cười, hơi thở mạnh thoáng qua của một người đàn ông. Không, tôi chẳng nhầm lẫn đâu. Cách phát âm đó. Cung giọng đó không của ai khác, ngoài Peter Yeo.

10

Nguyên

- cú đập

Một tuần liên tiếp, Kat Trần biến mất. Hệt như cô ta chưa từng xuất hiện trước cổng nhà tôi vào cái đêm hôm ấy. Tôi không thể lẫn tránh sự thật được nữa. Cô gái với đôi môi tím thẫm và cặp mắt âm u rồi cuộc đã tới, đột ngột, đầy đe dọa. Sự hiện diện hác nào khoảng bóng tối u ám chất đầy sau lưng cô ta. Lúc nhận ra Kat, tôi toan nhảy lên xe, đóng sầm cửa lại. Tôi những muốn lái xe phóng đi thật nhanh. Lao đến bất kỳ đâu cũng được, miễn sao kéo giãn khoảng cách giữa tôi với cô ta càng xa càng tốt, miễn sao trong bầu không khí tôi hít thở, đừng lẫn chút nào một phân tử không khí dính líu đến con người ấy. Tuy nhiên, tôi cứ đứng đờ ra, như một tảng băng chết tiệt bất động giữa bóng tối. Chừng như đoán biết cảm giác trong tôi, Kat bước tới gần. Chẳng khó khăn gì, cô ta lấy từ tay tôi cái bảng khoá điện tử, bước đến gần cánh cửa, bấm nút điều khiển. Âm thanh cửa sắt cuộn lên lạnh lẽo khô khan. Như một con thú bị quất roi điện lên lưng, mất hết sinh khí, tôi đành bước vô trong xe, lái chậm chậm vào garage. Qua gương chiếu hậu, tôi nhìn thấy những cánh cửa sau lưng mình tự động sập xuống, khép lại. Vệt đèn đường hắt qua một khe cửa sắt, rồi tắt ngấm. 15 giây ngồi nán lại trong xe trả lại cho tôi sự bình tĩnh và can đảm. Ừ, cho dù mọi hy vọng phía trước của cuộc đời tôi rõ ràng đã tắt ngấm như vệt sáng leo lét kia, tôi cũng không để cho ai thấy tôi gục ngã.

Bước qua cửa phụ, tôi vào phòng khách. Có lẽ Kat đã ngồi sẵn ở sofa, để nói với tôi những điều cần thiết, của công việc, và cả mối liên hệ cá nhân không thể lẫn tránh ràng buộc giữa hai người. Tôi bước vào phòng đưa tay bật công tắc, mở ngọn đèn sáng nhất trên bàn salon. Khác với tôi hình dung, chẳng có ai cả. Tôi nhìn quanh, ngạc nhiên. Kat đâu rồi nhỉ? Tôi sang phòng làm việc, rẽ xuống bếp, bước ra sân sau. Những ngọn cây tối om. Cả ngôi nhà vắng lặng. Lẽ nào cốc rượu ở bar đã làm tôi mù mịt đầu óc đến nỗi tưởng tượng ra chuỗi hình ảnh điên rồ? Tôi quay trở lại phòng khách mở tủ rượu, rót một cốc nhỏ brandy, đổ nhanh vào cổ. Thành linh, tiếng vỡ của một món đồ nào đó bằng thủy tinh dội xuống từ cầu thang. Âm thanh ngắn ngủi nhưng đủ mạnh, ném thẳng tôi từ vùng ảo giác mơ hồ trở lại phía thực tế sáng rõ. Không, tôi chẳng mê ngủ gì cả. Kat đang ở đây. Như hàng ngàn lần, với sự tự do và thản nhiên vốn có, cô ta đang bước đi trong ngôi nhà của tôi, đặt chân đến những góc ngách riêng nhất, quan trọng nhất.

Tôi bước lên lầu. Đi xuyên qua hành lang sáng mờ. Cửa phòng ngủ

khép hờ. Tôi lách nhẹ, bước vào không một tiếng động. Phiên bản pop art vẽ những cái đầu bò đàn độn và ngạo nghệ, tác phẩm của Wahol, nằm trên sàn. Tấm kính phủ ngoài tranh vỡ tan, các mảnh vỡ tung toé. Bức phiên bản rẻ tiền tôi từng mua ở một chợ trời mỹ thuật ở New York. Không có gì đáng tiếc. Kat đứng khoanh tay giữa phòng, vẻ mặt vô can. Bây giờ, tôi mới nhìn rõ hơn cô gái đã hai năm nay không gặp kể từ sau buổi lễ đính hôn. Gầy đi, nên trông cô cao hơn. Móc tóc cắt ngắn. Vàng trán rộng trắng xanh. Mí mắt tô quầng đen sẫm. Đôi cánh tay dài uể oải đeo những chiếc vòng bằng đồng chạm trổ hình thù kỳ dị. Hệt như Kat đang dần dần đạt đến mục đích mà cô ta theo đuổi lâu nay: Xa lạ và tách biệt với chung quanh bằng vẻ ngoài lạnh nhạt quái gở của riêng mình. Cô gái chậm chậm ngoảnh nhìn cái giường nệm trải phẳng lì của tôi. Tia mắt lướt qua tấm rèm cửa sổ. Rồi tú sách nhỏ kê sát tường. Cuối cùng, đôi mắt chiếu thẳng vào tôi.

- Anh hiện đang sống một mình? - Giọng nói khàn khàn, hỏi mà chẳng mấy quan tâm đến câu trả lời.

Tôi im lặng. Cô ta cần biết gì nữa nhỉ? Mọi hành động của tôi đều được Peter Yeo ghi nhận, báo lại đầy đủ với ông Trần, cha của Kat. Tuy nhiên, tôi chợt hiểu, Kat thật sự không nắm thông tin về tôi. Đơn giản, trong đầu Kat, sự hiện diện của tôi quá mờ nhạt. Cô ta không cần thiết phải mất công như thế. Câu hỏi tôi cần đặt ra lúc này là vì sao Kat đột nhiên ập về đây, mục đích cô ta gặp tôi để làm gì. Phát hiện mông manh này một lần nữa khiến máu dưới da tôi lạnh toát.

- Trong căn nhà rộng này, anh dành cho tôi phòng nào? - Ngón tay Kat xoa dọc trán xuống sống mũi. Một cử chỉ quen thuộc ẩn giấu sự đe dọa lẫn giễu cợt.

- Tuỳ cô. Cô có thể chọn bất cứ chỗ nào cô muốn. Ngôi nhà thuộc về cô một nửa! Tôi chỉ cần phòng ngủ và phòng làm việc không có ai bước vào - Tôi xác định bằng giọng bình thản. Ít nhất, công việc tại Red Sun đã dạy cho tôi cách che giấu cảm xúc qua giọng nói và vẻ mặt đầy hiệu quả.

- Im đi! - Kat chợt cười phá lên. Khó thể hình dung một cô gái mới 24 tuổi lại có giọng cười đầy vết xước như thế. Nhưng ngay cả giọng cười ấy, với tôi cũng chẳng có gì xa lạ. Cô ta bước đến, gần sát vào mặt tôi, đến mức tôi có thể ngửi thấy mùi bạc hà phảng phất trong hơi thở lạnh - Tôi cóc cần cái một nửa ấy. Tôi cóc cần ngôi nhà này. Cả anh nữa, tôi cũng cóc cần!

Kat bước đến gần cái bàn nhỏ kê gần đầu giường. Cô ta nhặt cái khung hình úp sấp, lật ngược lên. Một cô gái từng sống cùng tôi, với thói biểu lộ tình cảm vớ vẩn, đã lồng tấm ảnh chân dung của cô ta vào. Cách đây mấy hôm, tôi tháo vứt đi. Kat đưa khung ảnh trống rỗng hướng về phía tôi, nhếch mép:

- Anh dính líu với bất kể cô gái nào cũng được. Tôi không *care*. Nhưng nhớ đấy, tôi đang là vợ đính hôn anh. Tôi sẽ là vợ chính thức của anh. Cho

dù chúng ta có căm ghét nhau đến chết, không có gì phá vỡ sự thật ấy. Tôi cóc cần biết anh được hưởng lợi gì từ bản hợp đồng giữa gia đình anh và ba tôi. Nhưng nếu anh làm hại tôi, hoặc tôi căm thấy anh sắp làm hại tôi, thì chính tôi sẽ hành động. Chính là tôi, không ai khác!

Tôi nhìn thẳng vào mắt Kat, sợ hãi lẫn ghê tởm. Nhưng cũng chính lúc ấy, đột nhiên, trong tôi gợn lên cảm giác tội nghiệp thoáng qua. Những kẻ hung hãn nhất, ưa ném ra đe dọa nhất, rốt cuộc chỉ là những người hết sức yếu đuối, cần tự vệ, luôn cảnh giác chống cự để che chắn một vài bí mật - những bí mật nếu lộ ra có thể làm họ sụp đổ. Nguyên tắc này không sai lạc với Kat Trần. Thật trớ trêu, tôi là chồng đính hôn của cô ta, và tôi cũng lại là một trong số vài người rất ít ỏi nắm giữ cái bí mật ấy. Là đàn ông, chẳng bao giờ tôi muốn sử dụng nó như một vũ khí tự vệ. Kat có biết điều ấy hay không, tôi không rõ. Chỉ có điều, một khi con gái người nắm cổ phần phần lớn nhất trong Red Sun điên lên, có trời mà biết được cô ta sẽ đẩy mọi việc lẫn tới vực thẳm nào. Tôi từng chứng kiến Kat hành động điên rồ vô cớ. Cái cách cô ta ném vỡ bức phiên bản Wahol trong phòng là một bằng chứng...

Tôi cúi xuống nhặt bức tranh nằm trên sàn nhà, dựng lên. Một mảnh kính cửa vào tay tôi, gây ra vết đứt nhỏ. Tôi vào phòng tắm rửa vết thương và băng bó. Khi trở ra, Kat đã biến mất khỏi ngôi nhà, như một vệt khói xám bay vụt qua cửa sổ.

Suốt nhiều ngày kế tiếp, Kat không gọi điện, cũng chẳng lai vãng nhà tôi hay Red Sun. Bằng linh cảm rõ nét, hay chính xác hơn, bằng sự thấu hiểu cô gái kỳ dị ấy, tôi biết cô ta vẫn ở đâu đó trong thành phố, không đi đâu sát. Tôi cũng biết rõ, cô ta không làm gì tổn hại đến bản thân tôi. Tất cả những gì cha của cô ta trông đợi Red Sun kiếm được ở thị trường Việt Nam này, chẳng phải đang nằm trong tay tôi đây ư. Lần cuối cùng cách đây 6 tháng, trong chuyến công tác sang Úc, tôi gặp ông Trần. Suốt một tuần hợp hành liên miên, ông ta chỉ nói chuyện với tôi như với một giám đốc chi nhánh, ngoài ra không có gì hơn. Ngay cả việc tôi và Kat Trần, con gái ông, đã đính hôn hình như cũng không nằm trong trí nhớ ông ta. Kết thúc kỳ công tác, tôi cảm thấy thật sự nhẹ nhõm khi sắp được trở về Việt Nam. Tại sân bay, lúc chuẩn bị làm thủ tục, bỗng ông Trần hiện ra. Giữa những câu nói tạm biệt khách sáo giữa một sếp lớn và một thuộc cấp, bất chợt ông Trần nhìn thẳng vào mắt tôi, mỉm cười:

- Tôi biết anh sợ. Nhưng anh yên tâm, ngoài tôi ra, không ai biết cảm giác đó trong anh. Tôi đã cho anh vỏ bọc tốt. Anh là con rể tương lai của tôi. Bên trong lớp áo vũng mạnh, người ta sẽ tự biến đổi. Anh hiểu ý tôi chứ?

- Sẽ có một ngày, tôi thoát ra khỏi tất cả những ràng buộc này. Tôi sẽ sống cuộc đời của tôi, của chính tôi. Ngày đó sẽ có!

Trước ánh mắt vô cảm nhưng nhìn thấu lòng người của ông Trần, tôi đã nói ra sự thật mà hàng ngàn lần tôi nghĩ đến. Với những kẻ như ông ta,

chẳng cần che giấu gì hết. Ở những canh bạc lớn nhất, người ta chỉ còn biết dựa vào đầu óc của chính mình và đôi chút vận may. Đừng mong bám víu vào những thủ thuật bé mọn đê tiện. Tốt nhất là chơi bài ngựa trước kẻ muốn tóm chặt cuộc đời tôi, chơi đùa với nó như chơi đùa với một con chó ghê thảm hại.

- Chúc cậu may mắn! - Ông ta mỉm cười, hết như những lời tôi nói chỉ là trò hề không cần để lọt tai.

Ngay sau đợt công tác ấy, khi về lại văn phòng công ty, Peter Yeo đã chờ sẵn tôi trong phòng làm việc. Peter yêu cầu tôi giao lại tất cả hồ sơ giấy tờ liên quan đến tài chính của Red Sun. Kể từ thời điểm ấy, tôi chỉ thực sự quản lý về chuyên môn, điều hành các dự án quảng cáo và thiết kế. Những kế hoạch quan trọng, về tiền bạc, về chiến lược, không thể nhúc nhích nếu Peter không đồng ý. Tôi cảm nhận rõ rệt tình thế đang ngày trở nên tồi tệ hơn. Tôi đã tự buộc vào cổ tay mình sợi dây thừng, những tưởng nó sẽ công chuyện làm ăn của gia đình tôi đi lên. Nhưng thật ra, nó đang siết lại. Càng vùng vẫy, tôi càng dính chặt vào nó. Nó đã buộc được tay tôi, chân tôi. Chỉ cần sơ sẩy, bất kể lúc nào nó cũng có thể chồm lên, thắt vào cổ họng tôi trong chớp mắt.

Tôi đến công ty làm việc bình thường. Không ai biết những gì diễn ra bên trong đầu tôi, ngoài Peter. Dự án của Red Sun với công ty được J&P choán kín mọi quan tâm của gã. Gã không ngừng ném ra những yêu cầu khó khăn, buộc tôi phải đốc thúc khâu design. Ô, thật dễ hiểu, nếu hợp đồng này trót lọt với giá mềm mà chất lượng thiết kế tuyệt hảo, chắc chắn J&P sẽ còn ký kết lâu dài thêm nhiều dự án béo bở với Red Sun. Chỉ riêng việc Red Sun không phải tham gia các đợt chạy đua với đối thủ cạnh tranh giành giật những hợp đồng lớn, cũng đủ để Peter ghi điểm trong mắt các ông chủ của Red Sun tại Melbourne. Về mặt lịch sự cùng giọng nói trơn tru của Peter khiến tôi ghê sợ. Nhưng hàng ngày, tôi vẫn bắt tay gã ta, vẫn trao đổi, mỉm cười như thể gã ta là đồng nghiệp tốt nhất. Phải chăng, thói quen trì trệ, nổi thèm được an toàn đã khiến tôi trở nên đờn hèn đến thế?

Một buổi tối, xong việc ở công ty lúc 8h, tôi lại đi thẳng đến quán bar. Tôi thèm được hoà trộn vào đám đông, nghe vài bản nhạc khả dĩ. Nếu gặp một cô gái nào đó để trò chuyện thì càng tốt. Cô nhóc Lim bữa đó không chơi cello. Hơi thất vọng, tôi uống khá nhiều. Lúc ra khỏi quán, bất ngờ, một ai đó đi theo tôi. Rắc... ắc... Âm vang cây gậy gõ. Mắt tôi tối sầm. Một kẻ lạ nào đó đã đập vào đầu tôi, từ phía sau.

11

Ms Bảo

- mưu mẹo đau đớn

Vừa mới bước chân vào văn phòng, tôi đã gặp chuyện bực mình. Đúng 4h chiều nay, Red Sun sẽ có cuộc họp quan trọng triển khai thêm một số dự án đột xuất. Thật khó chịu. Họp hành lúc tâm trạng tôi không vui. Trước đây, chỉ cần tôi nêu lên một lý do vụn vặt, cuộc họp chắc chắn hoãn lại. Gặp Peter Yeo bên phòng trợ lý, tôi đề nghị dời cuộc họp sang ngày mai, ông ta nhìn tôi bằng tia mắt lạnh: “Không được đâu Ms. Bảo. Cuộc họp không thể dời lại! Giám đốc Nguyễn đã quyết định!”. Tôi nguyên rủa thầm trong bụng. Peter tưởng tôi mù ư? Có thể kẻ khác không biết, nhưng tôi thừa hiểu, tất cả quyền lực lớn nhất tại Red Sun đều trong tay gã Peter này. “Okay, tôi sẽ bỏ một cuộc hẹn khách hàng, để họp!” - Tôi nói buông lỏng, bỏ đi

Tôi rót một tách trà, ngồi vắt chân trong phòng Sales, xem lướt qua các hồ sơ mới tổng hợp. Biết tôi có mặt trong phòng, các nhân viên đều cảm cúi làm việc, hồi hải và căng thẳng. Ồ, họ chỉ tỏ ra vậy thôi. Chỉ cần tôi biến ra ngoài giây lát, tất cả sẽ đua nhau chơi games, vô tư tán chuyện trên điện thoại. Cabin của Hoàng Anh ở góc cuối phòng. Duy nhất cô ta thực sự chú mục vào công việc. Ở các nhân viên khác, điều đó sẽ làm tôi hải lòng. Nhưng với Hoàng Anh, tôi cảm thấy bất ổn. Trực giác của một người làm việc lâu năm, phải rất nỗ lực để chiếm được vị thế hôm nay mách bảo cho tôi biết, cô gái trẻ hoàn toàn không đơn giản như vẻ ngoài cô ta tạo ra. Gương mặt tươi sáng, nụ cười hiền dịu và phục sức giản dị chỉ có thể khiến những gã đàn ông như Peter Yeo hay Nguyễn mờ mắt tin tưởng mà thôi, Tôi thì không. Bao phủ quanh nữ nhân viên này, phảng phất một làn hơi xám đáng ngờ. Đang trong giai đoạn thử việc, Hoàng Anh gắng hết sức bộc lộ khả năng. Cô ta cũng cá tính và độc lập đầy chứ, nhất là những khi cô ta thẳng thắn tranh luận với tôi, tìm cách chứng minh ý tưởng của mình. Được thôi, ngựa non háu đá. Tôi không để bụng quá lâu. Tuy vậy, cái lần cô ta nói chuyện riêng với Peter, cách ông ta mỉm cười dịu ngọt, việc bộ hồ sơ khách hàng thân thiết của phòng Sales bị cô ta tự ý điều chỉnh đã khiến tôi bắt đầu nghi ngại.

Rà soát lại hồ sơ, tôi chợt nhận ra trong một dự án, tên các nhân viên mà tôi đã điều động để theo dõi tiến trình thực hiện job đã bị ai đó thay đổi. Thay vì ba người, giờ đây chỉ còn hai. Rõ ràng, điều này đã khiến một số công đoạn bị thực hiện lỏng lẻo. Tôi xách hồ sơ bước ra khỏi phòng. Kim đồng hồ nhích dần sang số mười. Khó chịu. Bực bội. Nhưng tôi vẫn mỉm

cười khi bước vào phòng Peter. Có một thời gian, tôi và Peter gắn bó. Nhưng thời gian ấy không kéo dài. Rõ ràng, Peter không phải hạng người cần tình cảm. Qua tình cảm để tìm kiếm lợi ích công việc cũng không phải là mục tiêu chính của ông ta. Sau khi chia tay, ông ta hành xử rất ôn. Cư xử với tôi lịch sự, tôn trọng, xem như chưa từng có gì sâu đậm, tạo ưu thế cho tôi trong công ty. Nhưng, thái độ của ông ta đang kém dần sau việc xen vào của Hoàng Anh...

Tôi kéo ghế ngồi đối diện Peter, đặt bộ hồ sơ lên bàn, chỉ ra những thiếu sót và sai lầm đã được tôi sẵn bằng bút highlight. Trong lúc tôi đang cố trình bày quan điểm về chiến lược nhân sự, Peter chợt cắt ngang, giọng nói không mấy thiện cảm:

- Tôi thấy hình như cô đã đi sai hướng! Cái này mà gọi là quan điểm chiến lược nhân sự sao? Chúng ta đã thỏa thuận, cắt giảm càng nhiều càng tốt nhân viên khi thực hiện một job!

- Đồng ý. Nhưng một khi tôi đã ra quyết định, ông nên tôn trọng. Nếu ông luôn xen vào những mệnh lệnh của tôi với cấp dưới, điều đó sẽ chỉ gây khó cho hoạt động của phòng Sales mà thôi! - Tôi nói rành rẽ, vững tin vào lập luận của mình.

Đôi mắt Peter rời hẳn khỏi màn hình vi tính. Ông ta khoanh tay trước ngực, nhìn tôi bằng tia nhìn triu mến quái gở, nhếch mép:

- Chẳng có gì khó khăn hay lộn xộn cho phòng Sales cả. Tất cả những gì đã xảy ra đều do người trong phòng Sales thực hiện. Không phải tôi trực tiếp nhúng tay vào đâu, Ms. Bảo ạ!

Hai hàm răng cắn chặt vào nhau, hết sức cố gắng, tôi kìm chế sự tức giận của mình. Tôi nhìn thẳng vào mắt Peter:

- Ông sẽ không nói ra. Nhưng chẳng khó khăn gì mà tôi không biết, người trong phòng Sales mà ông đang sử dụng là ai.

- Cô tinh ý và thông minh lắm. Cô bao quát nhân viên rất tốt. Cô xứng đáng là một Sales manager giỏi! - Giọng Peter khen ngợi trơn mượt nhưng vẫn hàm ý mỉa mai nguy hiểm.

- Khỏi cần ông cho tôi ăn kẹo bông đường - Tôi đáp trả gay gắt - Ông đừng quên, nếu phòng Sales lộn xộn, các job sắp tới của Red Sun sẽ gặp nhiều trục trặc đó.

Không để Peter nói gì thêm, tôi đứng phắt dậy, xách chiếc túi da và bộ hồ sơ đi thẳng ra ngoài. Dây hành lang thẳng tắp phía trước mắt tôi bỗng ngoằn ngoèo, méo mó thảm hại. Những tấm kính lấy sáng của cao ốc cũng như sắp bị nung chảy. Mọi vật quanh tôi đều bị biến hình. Đầu óc tôi nóng rực lên, ngùn ngụt ngọn lửa căm tức. Công sức tôi vất vả bao nhiêu lâu để gây dựng nên một phòng Sales hoạt động quy củ, hiệu quả với dàn nhân viên chuyên nghiệp, năng nổ, nhạy bén. Hà có gì Peter Yeo phải nhúng mũi vào? Hà có gì hẳn ta muốn làm lộn xộn mọi thứ?

Gã muốn phế bỏ tôi. Câu trả lời đột ngột ập đến, làm sống lưng tôi lạnh toát. Đúng, một kẻ quyền lực giấu mặt như Peter Yeo ra tay khuấy đảo, mục đích rất rõ ràng. Vì sao gã làm như vậy? Cái tên Hoàng Anh là một đáp số sáng rõ. Sắc đẹp, kiến thức hiện đại và những hứa hẹn của một cô gái trẻ đã làm con cáo già tinh khôn như Peter mê mẩn. Gã ta muốn thay tôi bằng cô nhóc còn hôi sữa ấy sao? Tôi đâu phải là đứa con nít dễ dàng bị xỏ mũi như thế. Thử hỏi, một sinh viên tỉnh lẻ vừa mới ra trường, chân ướt chân ráo bước vào nghề như Hoàng Anh, nếu không được trưởng phòng Sales chiêu cố, liệu có đủ sức trụ lại Red Sun sau ngần ấy các job khó khăn? Cái thứ kinh nghiệm giao tiếp của một ranh con quê mùa liệu có đem lại các hợp đồng thành công nếu không có tôi trực tiếp nhúng tay vào? Thế mà bây giờ cô ta muốn qua mặt tôi đây. Mặt đỏ bừng. Người run lên. Máu chạy cuồn lên trong tôi, sục sôi dữ dội. Không, tôi phải tức khắc ra tay, trước buổi họp chiều nay. Một người dày dạn như Ms. Bảo này sẽ chẳng bao giờ biết cần rằng nín nhịn để yên chuyện.

Tôi ghé qua rest room, chùi khước mắt, dặm lại phấn trên mặt và tô lại son. Ngay lavabo bên cạnh, một cô nhóc tóc tai kỳ quái đang mở to nước rửa tay. Những hạt nước văng tung toé. Nhìn thấy tôi, cô nàng lè lưỡi sợ hãi. Tôi sức nhớ ra, cô nhóc tên Lim, làm bên phòng Thiết kế. Cô ta là bạn thân của Hoàng Anh đây mà.

- Đừng có mở nước tung toé như thế! - Tôi liếc nhìn cô nhóc, nhắc nhở.

- Chị làm trưởng phòng Sales, làm trưởng phòng rest room luôn ư? - Mắt Lim mở to nhìn tôi qua tấm gương soi.

- Im đi! Nếu cô không biết tôn trọng nhân viên lớn tuổi hơn trong công ty, tôi biết cách để cô và những người như cô không được ký hợp đồng làm việc đây!

- Ô, sợ thế sao? - Cô nhóc này hôm nay dám chế nhạo tôi công khai.

- Tôi không biết đùa! - Tôi gằn giọng.

- Cái hôm chị và một người đàn ông lạ nói chuyện làm ăn khuất tất, lợi dụng danh nghĩa của Red Sun, thì chị có đùa không?

Về mặt của Lim đượm vẻ tò mò ngốc nghếch của trẻ con hơn là châm chọc ác ý. Thế nhưng câu hỏi của cô nhóc vẫn khiến tôi lạnh xương sống. Đúng, chẳng có việc gì người ta làm mà không ai biết. Chuông báo động nguy hiểm trong đầu tôi tự khắc lại vang lên. Tôi ngoảnh hẳn sang Lim, cười giả lả:

- Cô bé, em nghe được gì nào?

Lim cắn môi, vồ vồ tay lên trán, nhíu mày suy nghĩ khó nhọc. Nhìn cô ta thật thà một cách ngớ ngẩn.

- Em chỉ nhớ là chị bàn bạc gì đấy với vị khách, còn cụ thể là gì thì em quên rồi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Cô bé này thật ngốc. Hy vọng cô bé chưa kịp bép xép làm hại tôi. Đặc điểm của các cô nhân viên mới là không có kinh nghiệm lượng giá thông tin. Điều này thì tôi biết chắc. Khi Lim bước ra khỏi, tôi đóng cửa rest room. Tôi rút điện thoại di động, bấm số của Hiền. Cậu ta là giám đốc marketing công ty Hoàng Triều, một doanh nghiệp lớn về dệt may hiện đang có kế hoạch đặt hàng thiết kế và quảng cáo tại Red Sun. Cách đây độ 10 ngày, tôi yêu cầu Hoàng Anh bám dự án bên công ty này. Giám đốc của Hoàng Triều có gọi điện để tôi sang làm vụ này. Lần đầu ra chiến dịch quảng bá lớn, ông ta muốn được bảo đảm chắc chắn thành công. Tuy nhiên, nhắm thấy cơ hội kiếm thêm trên hợp đồng này của tôi là bằng zero, nên lúc đó tôi giao lại job cho Hoàng Anh. Hợp đồng sắp ký kết. Đúng thời điểm này, việc Hoàng Anh thành công, đem về cho Red Sun hợp đồng lớn sẽ vô cùng bất lợi cho tôi. Chuông vừa vang lên, Hiền nhắc máy ngay. Nhận ra tôi, cậu ta tỏ vẻ thân thiện khôn khéo.

- Cậu giúp chị một việc, Hiền à. Hãy để hợp đồng bên Hoàng Triều làm như bị hỏng hóc, trục trặc, được không?

- Ô, sao phải thế? Mọi thứ đang rất thuận lợi. Sếp bên em hài lòng lắm.

- Chuyện này là riêng chúng ta biết thôi. Chẳng qua tôi cần như vậy, để dạy nhân viên của tôi phải kiên nhẫn và khiêm tốn. Tất nhiên, sau đó, mọi việc vẫn tiến hành bình thường. Tiến trình triển khai dự án sẽ rất nhanh, bởi A&A cực kỳ chuyên nghiệp. Tôi không để vì một tuần trì hoãn mà lỡ việc bên Hoàng Triều đâu - Im lặng vài giây, tôi bồi thêm - Và Hiền ạ, để tuần sau, khi chị sang làm hợp đồng, sẽ tính toán sao cho cậu có lợi đôi chút. Dù sao, cậu cũng là trưởng phòng marketing. Red Sun không để cậu bị thiệt thòi đâu.

Quả nhiên, đòn này thật hiệu nghiệm. Nghe rõ Hiền thở mạnh trong điện thoại.

- Vậy nhé, tuần sau gặp lại! - Tôi tắt điện thoại, mỉm cười hài lòng.

Với vũ khí nắm chắc trong tay, 4h chiều, tôi bước vào phòng họp trong tâm trạng của một người bước vào cuộc chiến nhỏ đã biết trước phần thắng trong tay. Sếp của các phòng ban Red Sun bước vào, ngồi chật quanh bàn. Sếp Nguyên bước vào sau cùng. Anh ta bị băng ở đầu. Hẳn vì thế mà hai hôm nay anh ta không đến công ty. Mọi người xúm vào hỏi han, vẻ mặt đầy lo lắng. Nguyên không mấy vồn vã với những ân cần. Cậu ta luôn lạnh lùng. Hừm, rần rởi nhưng vẫn ngậm lép vế trước Peter Yeo. Tôi thầm cười khẩy. Cuộc họp tức khắc đi vào trọng tâm. Mọi người bàn bạc, đóng góp ý kiến về việc làm sao thu hút thêm khách hàng, mở rộng đối tượng quan tâm đến Red Sun. Nguyên khẳng định rõ ràng, ngoài các khách hàng then chốt là những đại gia của nước ngoài, không thể bỏ qua các công ty trong nước. Ý thức quảng bá thương hiệu của các doanh nghiệp trong nước ngày càng tăng. Họ dám chi những khoản đậm cho quảng cáo và tổ chức sự kiện. Chẳng có gì

mang tâm lý coi thường, bỏ qua, để mặc những con cá mập cho kẻ khác câu mồi. Nguyên trẻ, nhưng tâm nhìn rộng và sắc bén. Nếu đừng vương gã Peter Yeo cản mũi, hẳn cậu ta lèo lái Red Sun hướng vào thị trường nội địa thành công từ lâu rồi - Tôi thầm nghĩ. Nhưng mà thôi, chuyện của họ, tôi không dự phần quá nhiều. Red Sun trong mắt tôi cũng chỉ là một chôn tôi kiếm tiền khá tốt và là bàn đạp để kiếm thêm tiền bên ngoài mà thôi.

Đến phần triển khai các dự án sắp tới, Peter Yeo đứng lên thông báo các hợp đồng mà phòng Sales đã và sắp hoàn tất. Ông ta đọc hết danh sách các hợp đồng lớn, nhấn mạnh:

- Hợp đồng với bên Hoàng Triều do nhân viên sales Hoàng Anh thực hiện rất tốt. Nay mai, sẽ có kết quả chính thức. Phòng Thiết kế chuẩn bị sẵn một nhóm theo dõi riêng job này...

Vẫn ngồi yên trong chiếc ghế mềm, tôi nói điềm tĩnh:

- Theo thông tin tôi mới nhận từ marketing manager, chưa có kết quả. Việc tiếp cận của nhân viên Hoàng Anh chưa tốt, còn nhiều điểm khiến Hoàng Triều còn phân vân. Có thể họ lựa chọn công ty khác...

Những đôi mắt ngoảnh nhìn tôi bàng hoàng. Tôi thở ra khoan khoái. Peter Yeo mỉm cười, rút ra tập hồ sơ mỏng, đưa lên:

- Cô nhầm rồi, Ms. Bảo. Cách đây một tiếng, Hoàng Anh đã lấy được hợp đồng.

Tôi choáng váng, im lặng. Kết thúc buổi họp, tôi bước nặng nề ra khỏi phòng. Peter đi cạnh tôi, ngoảnh sang nói khề: “Đừng chơi chiêu với tôi, Ms. Bảo. Tôi biết về cô nhiều hơn cô có thể hình dung”. Ông ta nhếch mép cười. Sóng lưng tôi lạnh toát. Có lẽ nào, bí mật dưới nhà để xe ông ta đã nắm được?

12

Hoàng Anh

- học bay

Bước ra khỏi khu vực cao ốc, tôi đi chậm rãi dọc theo các vỉa hè. Hơi nóng buổi chiều phả lên từ các phiến gạch xám. Mấy tiệm cà phê ghé vãi dưới chân các toà cao ốc đầy ắp những người khách trẻ tuổi đáng vẻ sang trọng. Nụ cười vui tươi. Ánh nhìn lấp lánh. Những sinh vật hạnh phúc như lạc đến từ thế giới khác, với quần áo đẹp để không chê vào đâu được, những chiếc xe trị giá cả một gia tài của họ để hồ hững thành hàng dài trên vỉa hè. Một ly nước họ đang uống kia đủ cho tôi đi chợ hai ngày. Số tiền một chiếc xe máy của họ có thể dựng lại căn nhà ở quê cho ba má tôi thật tử tế... Những hình ảnh, các phép tính toán so sánh cứ hiện lên trong đầu tôi, chói chang, hết sức khó chịu. Tôi ngoảnh mặt đi, bước thật nhanh. Băng qua đường sẽ đến chỗ tôi gửi xe máy. Một chiếc xe hơi từ tầng hầm đi lên, lao xuống vỉa hè, suýt đâm sầm vào tôi. Nhảy vọt qua lằn ranh an toàn, tôi hoảng sợ ngoảnh nhìn kỹ hơn chiếc xe. Sau tay lái, Peter Yeo đang thản nhiên nói chuyện với một người khách ngồi ghế bên cạnh. Chừng như ông ta không hề nhận ra kẻ suýt bị ông đâm phải là tôi - người mà cách đây chưa đầy nửa tháng, ông ta đã tha thiết mời mọc đi ăn, hỏi han và lắng nghe ý kiến, rồi sau đó đã nghĩ ra cách che chắn cho tôi, lật ngược tình thế khi phá vỡ thủ đoạn dâm tiện lủi hoăn hợp đồng của Ms. Bảo. Sau vài giây khựng lại, chiếc xe ô-tô màu xám bạc rẽ ra đại lộ, lao vút đi. Đứng dưới cột đèn sắt, bỗng dưng toàn thân tôi run bắn lên. Hệt như tôi đang bị cảm sốt. Lần đầu tiên, tôi ý thức trọn vẹn về vị trí bấp bênh của chính mình. Ủ, bất kể lúc nào, chỉ cần một chút sơ suất, tôi sẽ bị nghiền nát trong cỗ máy chuyển động bất tận của Red Sun. Chỉ cần lơ tay ra, không chắc chân trụ vững, bất kỳ ai cũng có thể hất văng tôi sang bên lề cuộc sống nơi đô thị phồn hoa này. Tôi chỉ có một mình. Nỗ lực xoay sở, dựa vào chính bản thân có lẽ không đủ. Nguy hiểm rình rập khắp nơi. Những người hàng ngày ngọt ngào với tôi nhất, lại có thể đâm tôi vào bất cứ lúc nào. Kinh nghiệm từ lần làm việc với Ms. Bảo đã dạy cho tôi thấy, không nên tin vào ai trọn vẹn. Kể cả chính tôi.

Đợt gió mạnh thổi ào xuống, cuốn tung những tấm khăn trải trên các bàn cà-phê. Một cái rèm cửa lạ mắt ở cửa hàng thức ăn Nhật cũng bay thốc lên. Bên trong quán, mùi thức ăn bay ra thơm dịu dịu. Tôi dừng lại, chăm chú nhìn qua cửa kính bày hàng những món ăn mẫu được làm bằng loại nhựa đặc biệt, trông hệt như thật. Những vắt mì udon vàng nhạt cuộn tròn như một nắm tay thờ ơ. Con tôm bọc bột để lộ cái đuôi đỏ rực với mấy vằn thịt trắng

nuột. Cái bát sứ xanh biếc đựng thứ cơm trắng ngần, vài hạt dẻo mướt dính trên cây đũa thanh nhã. Bát canh nấm và những hạt đậu vàng tròn xoe. Ruột tôi thất lại. Từ sáng đến giờ, ngoài suất cơm trưa văn phòng tiêu chuẩn cho các nhân viên tập sự tại Red Sun, tôi vẫn chưa có gì bỏ bụng. Giá như tôi có thể vào bên trong không gian ấm áp sang trọng kia, ngồi xuống cái bàn nhỏ, gọi vài món ngon lành, món nào cũng được. Dư âm của bữa cơm với Peter Yeo cách đây một tuần vẫn lẩn khuất trong đầu tôi, tựa ánh hồi quang âm ỉ của một điều khác thường lần đầu tiên tôi chạm tay vào. Diễn biến bữa ăn ấy hiện rõ mồn một, từng khoảnh khắc, từng hành động, từng lời nói. Mọi thứ hiện lên rõ ràng, mạnh mẽ, như chuỗi hình ảnh được chạm khắc vào vông mạc và trí nhớ bằng mũi dao nhọn...

Buổi chiều hôm ấy, ông ta dẫn tôi đến một quán ăn trên tầng thượng toà nhà trung tâm thương mại sang trọng. Ngay cả người phục vụ trong cái quán ấy ăn mặc cũng khá hơn tôi chục lần. Đầu gối tôi đã quýu lại. Chân tôi bước theo Peter hết sức khó khăn. Chừng như đoán ra điều ấy, ông quay lại, đỡ nhẹ cánh tay tôi. Bàn ăn ở sát bức tường kính. Khung cảnh thành phố ban đêm tôi nào lạ gì, thế mà nhìn từ trên cao, bỗng dưng tôi choáng ngợp kỳ lạ. Bên dưới, các dòng xe cộ chuyển động như bầy côn trùng chăm chỉ, không hề ngơi nghỉ trong những con lộ kéo dài bất tận. Ánh đèn nhấp nháy như sao xa, kéo dài, đan bện vào nhau. Những bảng hiệu, hộp đèn quảng cáo hắt vào không trung tối đen vô số vệt sáng màu kỳ ảo, biến đổi. Ngay lúc ấy, xâm chiếm tôi vô số cảm giác lạ lùng: Vừa khoái trá vì được ngồi ở đây, trên cao này, vừa sợ hãi như một kẻ đi nhầm chỗ, nơm nớp sợ hãi bị phát giác, đồng thời, dấy lên trong tôi cảm giác khát khao. Khát khao được đứng trên cao, được hoà nhập trọn vẹn vào cái đời sống đô thị ngọt ngào này, được thoát thân ra khỏi lớp vỏ bản hàn nghèo túng. Thức ăn hôm ấy dọn ra ề ề. Tôi ăn chậm rãi từng món một, không hề biết tên cũng như không hề biết rõ mùi vị của chúng. Các giác quan của tôi khi ấy gần như tê liệt. Peter hầu như chẳng nói gì cả. Ông ta chăm chú nhìn tôi ăn, rồi nhìn lên một điểm mờ mờ lung lung vô định nào đó trên đầu tôi.

- Cô đói lắm sao? - Đột nhiên ông lên tiếng.

Tôi lặng đi vì câu hỏi thô bạo. Nhưng không biết nói gì hơn, và có lẽ tốt nhất trong các hoàn cảnh trở trêu như vậy, tôi quyết định nói thật:

- Lâu lắm rồi tôi không được ăn ngon như thế này.

- Chưa bao giờ được ăn thì đúng hơn, phải không? - Mắt vẫn nhìn thẳng, giọng Peter đều đều vô cảm.

- Vâng - Tôi thà thì.

Đôi mắt tôi sụp xuống đĩa súp. Nếu tôi đánh rơi một giọt nước mắt vào phần ăn, điều đó hẳn sẽ chẳng lọt qua được mắt Peter. Khóc lóc, tủi hổ, sự bi thảm trông chờ tình cảm thương xót từ kẻ khác hoàn toàn vô ích. Chúng chẳng bao giờ đưa mọi việc đến một bến bờ nào tốt đẹp. Vì thế, tốt nhất là

hãy cứng rắn đương đầu với thử thách tâm lý mà Peter đang quật vào tôi. Ý nghĩ ấy như một cây nặng chống đỡ. Tôi không chú tâm đến thái độ của Peter nữa. Ăn hết tô súp bào ngư, tôi chuyển sang món thịt gà băm trộn nấm, rồi cá hấp rượu. Peter Yeo ăn rất ít, chỉ uống rượu. Chai rượu xám bạc hình như đầy vô tận. Peter uống hết ly này sang ly khác mà người phục vụ vẫn rót mãi. Ông ta đưa mắt ra hiệu cho người phục vụ. Anh ta rót một ly đặt sang phía tôi. Tôi luống cuống thật sự:

- Tôi không biết uống, thưa ông.

- Uống đi, một chút thôi. Rượu sẽ làm cô không còn mặc cảm nữa. Và cô sẽ thấy thức ăn ngon hơn! - Một lần nữa, Peter làm tôi tê tái khi hiểu rằng ông ta đọc tôi dễ dàng như đọc một tờ giấy in chữ to.

Tôi nhấp môi, uống cạn ly rượu nhỏ. Chẳng đáng gì. Tôi uống một ly nữa. Mọi thứ xung quanh tôi bỗng như chao nghiêng. Cảm xúc và lời nói bên trong bất giác nhẹ bỗng, bỗng bênh như một đám mây trôi. Sau bữa ăn, tôi theo Peter đi xuống khu thương mại bên dưới. Ông ta dẫn tôi đi qua các quầy hàng sáng choang. Ông muốn tặng tôi một món quà. Túi xách, giày, mỹ phẩm hay một bộ váy áo. Tôi nhìn lướt qua tất cả những món đồ dùng hào nhoáng ấy, ý thức rõ rệt hơn tính cảnh bi phần của mình. “Không, cảm ơn ông. Tôi không cần gì ở đây cả!” - Tôi nhìn vào Peter, nói thẳng. Lúc ấy, tôi đã không hề dối lòng mình. Những món trong tủ hàng kia đẹp thật, quyến rũ thật. Nhưng tôi cần thứ lớn hơn, quan trọng hơn nhiều. Đó là sự ổn định ở Red Sun. Nếu tôi vững chân bước lên được một bậc thang, chắc chắn tôi sẽ lên các nấc khác cao hơn. Tới khi đó, những thứ đồ dùng phù phiếm kia hoàn toàn nằm trong tầm với của tôi, thật dễ dàng.

Peter Yeo bỗng mỉm cười. Đôi mắt ông ta nhìn tôi dễ chịu và gần gũi hơn. Tôi bước lên xe theo ông ta về nhà, ngôi biệt thự nhỏ trong khu đô thị mới. Một lần nữa trong cái buổi chiều đầy áp sự kiện khác thường ấy, tôi lại như lạc vào một thế giới khác. Mọi thứ trong các căn phòng đều tinh xảo, thơm tho và đẹp đẽ đến khác thường. Cái phòng ngủ xanh thẫm với drap giường trắng muốt. Tấm nệm êm như nuốt gọn thân hình người nằm. Cái gối lông nhẹ bỗng không có tay mà sao ghì chặt lấy cơn buồn ngủ và cảm giác chuenh choáng nơi tôi. Thức giấc, là một ngày khác. Lúc mở mắt, tôi nhận ra Peter nằm cạnh tôi. Ông ta không ngủ, mà đọc một quyển sách bằng tiếng Hoa. Câu chuyện đầu tiên trên giường của buổi sáng đó xoay quanh công việc phòng Sales. Tôi kể hết cho Peter nghe một vài khó khăn cũng như thuận lợi trong dự án với bên công ty Hoàng Triều. Peter Yeo chú ý nhiều về Ms. Bảo, vai trò Sales manager mà chị ta triển khai trong thời gian qua. Từng mơ hồ nghe vài đồn đãi về mối quan hệ trước kia giữa hai người, tôi tránh đề cập đến quan hệ cá nhân của Ms. Bảo. Nhưng khả năng đánh hơi thính nhạy của Peter không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào khả nghi. Ông ta ngồi dậy, đôi mắt sau cặp kính trắng nhìn tôi vừa như ra lệnh, vừa như vỗ về:

“Em bảo có người từng thấy Ms.Bảo đi cùng ai dưới tầng hầm để xe ư? Hãy gọi cho người đó, check lại thông tin ngay cho tôi!”. Khi tôi gọi cho Lim, Peter gọi cho một ai đó bên Hoàng Triều, rà soát lại tiến độ hợp đồng. Chính nhờ những động tác ấy, Peter đã cứu tôi thoát khỏi cái bẫy nguy hiểm mà Ms.Bảo đã cài đặt, hầu hất tôi ra khỏi Red Sun. Sau lần ấy, vào công ty, mỗi khi gặp tôi, Peter hoàn toàn bình thản. Chẳng như giữa tôi và ông chưa từng hiện diện mỗi liên hệ đặc biệt nào.

...Tôi nuốt nước bọt, đi qua cửa tiệm bán thức ăn Nhật. Tôi sẽ về nhà, ghé vào chợ chiều mua bó rau, một ít thịt và nấu cơm ăn một mình. Xe máy của tôi gửi bên nhà sách. Bỗng dưng, tôi thêm mua một quyển sách. Lâu lắm rồi, tôi chẳng thu nạp điều gì tốt đẹp từ sách vở. Tôi đi lướt qua những kệ sách sáng rực. Sách văn học nghệ thuật tôi không đọc nữa. Thực tế cuộc sống mà tôi đối diện cay đắng hơn bất kể dòng chữ tưởng tượng nào. Sách giáo dục tâm hồn ư? Chúng sẽ chỉ khiến tôi ê chề xấu hổ khi nhớ lại hành động đánh đổi của mình mà thôi. Rốt cuộc, tôi dừng lại ở quầy sách kinh tế, chọn mua một tựa sách mới về chăm sóc khách hàng. Một quyển sách hữu dụng và đầy thực tiễn. Chuông điện thoại trong túi vang lên. Số của Hoà. Giờ này hẳn anh đã về nhà, đang buồn và muốn rủ tôi đi ăn cơm rồi uống cà phê ở một quán rẻ tiền nào đó. Viễn ảnh buồn chán khiến tôi mệt mỏi. Tôi nhấn nút từ chối cuộc gọi. Hoà sẽ nghe những hồi chuông dài vô vọng, sẽ băn khoăn rồi lo sợ cuồng lên không biết chuyện gì đang xảy ra với tôi. Nhưng mà thôi, tôi không nghĩ ngợi nhiều về người khác nữa. Chỉ vấn đề của tôi đã quá đủ căng thẳng và đầy bất trắc rồi. Khi tôi chạy về nhà trọ, ánh đỏ hoàng hôn đã tràn đầy trên đại lộ. Trời ngả sang tím thẫm để lan vào tối. Tôi cho xe chạy dọc theo bờ sông. Gió lồng lộng. Một kẻ đang học bay như tôi cần ném bỏ lại phía sau những gì nặng nề ràng buộc. Tình yêu, các mối quan hệ xưa cũ liệu có ích gì khi không thể bảo vệ che chắn cho tôi trên lộ trình bay lên cao?

Nằm trong phòng trọ tồi tàn, tôi đọc quyển sách mới mua đến gần 11h khuya. Bất chợt chuông điện thoại di động reo. Lim gọi. Tôi thoáng rung mình. Sao cô nhóc này lại gọi tôi trễ đến vậy? Cô ta phát hiện ra điều gì khả nghi ư? Cô ta đã nắm được manh mối nào về tấm vé số độc đắc bị mất cắp ư? Tôi ngồi dậy, toan cất điện thoại vào túi đi làm trong góc phòng. Tiếng chuông tắt ngấm. Tôi thở phào. Bỗng dưng, tiếng nhạc lại loé lên. Vẫn Lim. Nhạc chuông dồn dập, nghe như lời kêu gọi van nài, khẩn thiết. Tôi đánh liều bấm nút trả lời. Giọng Lim trong máy nghe như lạc đi:

- Hoàng Anh, chị đến ngay quán bar chỗ em đánh đàn được không?
- Có việc gì vậy? - Tôi ngạc nhiên.
- Em nhìn thấy một kẻ khả nghi! - Lim thì thào.
- Ai?
- Một người giống hệt kẻ đã đánh CD Nguyên rồi bỏ chạy hôm vừa rồi!

Tôi dắt xe ra khỏi nhà trọ. Tuần trước, cũng khoảng giờ này, Lim gọi tôi đến quán bar. CD Nguyên bị một kẻ lạ mặt nào đó đánh từ phía sau, chảy máu, bất tỉnh. Có lẽ CD Nguyên đã gặp nguy hiểm tính mạng nếu Lim không phát hiện ra. Cô nhóc đã băng bó cầm máu cho anh, rồi gọi điện thoại cấp cứu. Vì phải đánh đàn theo hợp đồng cho quán, Lim không thể lên xe cứu thương nên đã nhớ ra tôi. Tôi chạy tới quán bar đúng khi người ta chuyển CD Nguyên vào trong xe. Tôi đã đi cùng anh, đã ở bên anh suốt đêm ấy trong bệnh viện. Khi mở mắt ra, người đầu tiên CD Nguyên nhìn thấy là tôi. Đôi mắt anh mở hé, mà vẫn toả ra ánh sáng yếu ớt hiền dịu, khác hẳn sự lạnh lẽo ngạo mạn thường ngày. Ừ, anh ta cũng thuộc về một thế giới khác. Cái thế giới hào nhoáng đẹp đẽ mà tôi ước ao. Tôi luôn tay vào cầm tay Nguyên. Những ngón tay lạnh và mềm siết nhẹ. Sáng hôm sau, trợ lý của CD Nguyên và vài người họ hàng của anh mới biết tin. Họ hoảng hốt lao đến bệnh viện. Tất cả nhìn tôi bằng đôi mắt hàm ơn. Tôi nín thinh, không đá động gì đến Lim. Chỉ cần qua lọt vụ này, tôi bay cao hơn, tới gần mục đích của mình hơn...

Tôi chạy nhanh trên đường. Bảng hiệu quán bar trước mặt. Ruột gan tôi nóng ran. Nhất thiết, tôi phải tóm được bí mật về kẻ đã hãm hại CD Nguyên, người đàn ông mà tôi ao ước.

12

Lim

- trái tim can đảm

11h. Quán bar đầy ắp người. Còn 10 phút nữa mới đến suất biểu diễn thứ hai trong đêm. Lần trước, khi CD Nguyên bị đánh trọng thương, tôi đứng ngay công. Tiếng nện mạnh. Người đàn ông cao lớn ngã khụy xuống ngay sau bức tường rào gạch đỏ. Tôi chạy vào, bàng hoàng nhận ra nạn nhân. Giữa những động tác sơ cứu hoảng loạn, tôi chỉ kịp nhận ra một bóng người nép ở góc khuất sau tường rào bước ra, đi về phía chiếc xe hơi đậu sát vỉa hè, bước chân hơi vội vã nhưng vẫn đầy vững tin. Tôi ngờ nghệch và run sợ đến độ không nhìn số xe. Tôi cũng không thể ghi nhớ nhiều hơn dáng vẻ của hung thủ. Điều tôi biết làm lúc ấy là hồi hả bấm số gọi cấp cứu, gọi điện thoại trung tâm cấp cứu, rồi nhờ Hoàng Anh đến trợ giúp. Những người có trách nhiệm ở quán hỏi han qua loa vài câu cho có lệ rồi chùng như họ cũng không chú ý gì nữa đến tai nạn. Hoàng Anh thật sự là bạn tốt. Chị ấy đến ngay sau cú điện thoại của tôi, lên xe đưa CD đi bằng tất cả sự lo lắng ân cần. Ôi, nếu chị ấy không đến, tối hôm ấy chắc tôi sẽ rối tinh lên và không biết ra sao nữa. Phải nhiều ngày sau, tôi mới phân tích rõ ràng cảm giác điều bất thường về kẻ tình nghi. Vâng, tôi sức hiểu, để xác định hẳn là đàn ông hay đàn bà, tôi không thể đoán chắc.

Đứng trước cổng lớn quán bar, có thể quan sát bao quát không gian. Bữa nay ngày cuối tuần, khách đông, tôi phải đánh nhạc đến một giờ đêm. Ngay lúc đẩy xe vào khu nhân viên, tôi khựng lại. Tim tôi ngừng đập trong vài giây. Dáng vẻ kỳ dị bất phân định nam nữ đột nhiên lại xuất hiện. Tôi chỉ nhìn thấy phía sau lưng. Kẻ tình nghi đẩy tấm cửa kính đen, bước vào trong quán bar, tức khắc tan biến vào bóng tối. Một lần nữa, tôi gọi cho Hoàng Anh. Tôi hơi vụng về, nói thẳng ra là ngờ nghệch. Nên tôi tin với sự thông minh, điềm đạm và biết cách tính toán, Hoàng Anh sẽ cùng tôi tìm ra thủ phạm đã làm hại CD Nguyên. Từ quán bar ra ngoài, chỉ có một lối thoát duy nhất. Tôi đứng nơi đây chờ Hoàng Anh đến. Cá đã vào rọ. Chúng tôi chỉ việc bước vào trong và tóm gáy kẻ tình nghi mà thôi.

Hoàng Anh đã đến. Tôi cùng chị bước vào trong quán. Phúc, trưởng ban nhạc cẩu kính lao bắn ra, nắm tay tôi lôi xềnh xệch vào khu vực nhân viên, bắt kẻ tôi tìm cách vùng ra. “Kiếm chỗ ngồi ngay cửa, đợi Lim!” - Tôi nói gấp với Hoàng Anh rồi lỉnh quính theo chân trưởng ban nhạc. Phúc quát tôi âm ỉ về việc chưa thay trang phục biểu diễn. Dây đàn sai lạc cũng chưa chỉnh lại. “Cô có muốn được tống cổ ra khỏi nhóm hay không?” - Khiếp chưa kìa, anh ta rít lên như một con trăn. Tôi hấp tấp nhảy bổ vào trong góc,

kéo ri- đô thay chiếc váy dài màu đen. Tôi chúa ghét cái kiểu váy hở hang này, nhưng nếu muốn làm việc ở đây, thì không có lựa chọn nào khác. Vừa thay váy, tôi vừa nhìn vào mặt mình trong gương. Một gương mặt nhoe nhoe, trắng bệch như cái xác trong phim kinh dị. Chết tiệt, ban nãy rời nhà đi gấp, tôi quên không trang điểm. Tôi vỗ vào gò má, cắn nhẹ cho môi đỏ lên. Mấy người bạn trong ban nhạc đến sớm, đã sửa soạn xong từ lâu. Một chị đang chơi piano mở màn. Bản nhạc *The wind beneath my wings* làm tôi còn lên linh cảm khó chịu. “Lim, cô không trang điểm, không biết ăn mặc cho tử tế hơn hả? Cô muốn vì cô, cả ban nhạc này bị sa thải hay sao?” - Như một ác thần, Phúc đứng sau tôi từ bao giờ, gắt gỏng. Tôi nhìn xuống ngực áo mình. Ôi, lại một sai lầm không thể tha thứ. Tôi đã quên mặc áo lót trong thích hợp để trông mình gợi cảm tí chút khi biểu diễn. Phúc xia xia ngón tay mềm dẻo lạ lòng của anh ta, tròng mắt quát lên: “Vào trong mặc thêm áo ngay cho tôi!”. Chao ôi, quần áo, tóc tai, son phấn... Những thứ hình thức vô nghĩa lý, trong khi đó, ngoài kia, kẻ tình nghi vẫn đang nhón nhờ uống rượu, nghe nhạc. Tôi mở cái túi xách to đem theo. Chẳng có cái áo lót trong nào cả. Giải pháp cấp thiết là khăn mù- xoa và một chiếc tất. Tôi vo viên hai thứ, nhét vội nhét vàng vào trong áo ngực. Còn một phút nữa tới tiết mục trình tấu cello. Tôi xỏ chân vào giày cao gót. Phúc cúi kính vịn đầu tôi, dùng cây son đỏ thắm bôi qua quýt cho đôi môi của tôi bớt nhợt nhạt.

Tôi bước ra bọc gỗ trong góc quầy bar. Nhanh tay, tôi vặn khoá, chỉnh dây đàn chóng vánh. Như một cái máy, tôi bắt đầu phần biểu diễn của mình. Mọi thứ theo quán tính nên cũng không có gì trục trặc. Bản nhạc vang lên dễ dàng. Những nốt nhạc lên đúng cao độ. Tôi đưa mắt nhìn xuống khán giả. Vài người khách ngồi gần bọc biểu diễn uống rượu và hào hứng nói chuyện hơn là nghe nhạc. Ở các góc xa hơn, vài đôi trai gái thì thảo những lời dịu ngọt, nhìn vào mắt nhau cười hạnh phúc. Hai gã tình nhân đồng tính, bất kể cái nhìn tò mò của vài người gần đấy, đang chìm vào nụ hôn bất tận... Khung cảnh quen thuộc của một quán bar lúc đông khách nhất. Tôi kéo mạnh ac- sê, bòn chòn. Tôi vẫn chưa nhìn thấy kẻ tình nghi. Hoàng Anh ngồi xuống một bàn nhỏ, ngay cửa, theo lời tôi dặn. Có lẽ chị ấy mệt và khó chịu trong cái không gian mù mịt khói thuốc, hơi men. Bài nhạc jazz cũ kỹ của tôi vừa chấm dứt, bỗng có một người khách chuyển lên mảnh giấy nhỏ yêu cầu được nghe tôi tiếp tục chơi bài *Elephant*. Đã lâu, tôi không tập bài nhạc này. Phúc bước ra sân khấu, ngồi vào piano. Những nốt nhạc trầm hùng, hài hước đầu tiên vang lên. Ô, tôi lại thấy mình bị cuốn đi, từng đoạn nhạc từ trí nhớ lan xuống tay, tràn lên dây đàn. Điệp khúc. Tôi đứng dậy, biểu hiện một động tác say mê khi kéo mạnh ac- sê lướt qua những sợi dây đàn thẳng căng. Cánh tay Phúc vung cao. Điểm nhấn tươi vui của bản *Elephant* bắt hủ. Đoạn này tôi phải dậm mạnh chân. Bỗng dừng, dưới sàn rộ lên tiếng cười. Không phải vì đoạn giang tấu tươi vui của bản nhạc. Vì tôi thì phải. Bởi tất cả

những đôi mắt dưới kia đang nhìn thẳng vào tôi, những gương mặt và thân hình ngả nghiêng trong tiếng cười càng lúc càng vang to. Hoàng Anh cũng nhìn tôi, lắc đầu và cười. Tôi vẫn giữ nguyên nụ cười bất động trên đôi môi đầm mùi son đỏ thắm, dậm chân mạnh ở đoạn nhạc cuối cùng. Tiếng cười bùng nổ. Bên kia, trưởng ban nhạc đã rời khỏi ghế, nhìn tôi chết lặng. Tôi rụt rè nhìn xuống. Chiếc khăn mù- xoa đã rời ra khỏi vị trí, phát phơ một bên ngực áo. Kinh khủng hơn, chiếc tất rơi xuống đất từ lúc nào.

Hệt như một người máy tê liệt hệ thống điện, tôi gác vội cây cello vào giá đỡ, sấp ngửa bước vào trong. Chao ôi, chưa bao giờ tôi, cái cô Lim vui tươi và chẳng quan tâm đến chung quanh, lại khốn đốn như lúc này. Phúc nhào vào theo, mặt anh ta tím lại giận dữ: “Cô lại bày ra cái trò gì nữa thế, Lim?” Với tất cả xấu hổ và giận dữ, tôi gào lên: “Im đi! Em không hề cố ý!”. Ước gì mặt đất nứt toác ra, tôi sẽ chui tọt vào trong lòng đất và biến quách. Trước phản ứng dữ dội của tôi, Phúc đứng im, chết sững. Từ bên ngoài, tiếng vỗ tay từng chập, từng chập dội lên như sóng cồn. Trưởng ban nhạc nhíu mày, lắng nghe. Đột nhiên ánh mắt anh ta dịu lại: “Khán giả muốn cô ra chơi nhạc nữa đây!” Tôi há hốc miệng: “Muốn ai cơ?”. Trưởng nhóm mỉm cười: “Cô, Lim ạ. Cô có dám không?”. Cảm giác từ ê chề xấu hổ chuyển sang bàng hoàng. Đột nhiên, quyết định ập đến rất nhanh. Nếu tôi không đương đầu với thách thức này, mãi mãi cảm giác xấu hổ sẽ đeo bám. Tôi sẽ không bao giờ đứng trước đám đông được nữa. Một cách thần nhiên, tôi cởi giày, nhặt mảnh khăn giấy chùi sạch vết son lem nhem. Tôi đi chân đất bước ra vùng đèn sáng. Áo ngực xẹp lép ư? Gương mặt không son phấn ư? Nổi xấu hổ vừa mới phải đương đầu ư? Không, tôi chẳng sợ gì nữa. Để vượt lên sự chế nhạo, cười chê, tốt nhất hãy can đảm đối diện tất cả, rồi tìm cách chứng minh chính mình. Tôi chăm chú vào những bản nhạc, các đoạn ứng tấu trên cây cello quen thuộc. Tiếng cười lác đác và ánh mắt nhạo báng bên dưới kia dần dần biến mất. Cũng chẳng ai làm chuyện riêng nữa. Mọi người đang cuốn vào bản nhạc của tôi. Đêm độc diễn của tôi, không định trước. Tôi chơi mãi, cánh tay mỏi rã rời. Đứng ngay giữa khoảng dừng giữa hai bản nhạc, thỉnh thoảng tôi nhìn thấy một bóng người đứng lên rời khỏi cái bàn trong góc khuất tối đen, đi về phía cửa. Tôi buông phát ác- sê. Gác nhanh cây đàn vào bức tường, tôi chạy chân đất, bước xuống mấy bậc thang, đuổi theo kẻ tình nghi.

Thật không may, Hoàng Anh đã đi đâu đó. Tôi bám sát theo bóng người. Ra tới gần bãi xe ngoài, tôi chạy nhanh hơn. Thu hết can đảm, tôi chạm vào lưng kẻ tình nghi. Người lạ quay lại, nhìn thẳng vào mặt tôi. Một cô gái trẻ. Vàng trán rộng, trắng muốt. Mí mắt tô đen. Bộ quần áo kiểu dáng cắt may khác thường, có lẽ theo trào lưu unisex đang thịnh hành, làm vẻ ngoài của cô ta khi nhìn xa khó phân định chàng trai hay cô gái. Vẻ mặt cô gái hoàn toàn điềm tĩnh, không hề ngạc nhiên hay khó chịu. Dũng khí mà tôi

chuẩn bị sẵn để tóm gáy kẻ- được- xem- là- hung- thủ bỗng chốc tan biến. Tôi hơi lùi về phía sau một bước. Nụ cười tôi sầm lan toả trên môi, để lộ hàm răng đều đặn, trắng hoàn hảo.

- Chào, nhận ra tôi ư? - Kẻ lạ lên tiếng trước.

- À... ừm... Xin lỗi... - Tôi đáp ứng như con nhóc ngớ ngẩn nhất trên đời.

- Xin lỗi gì chứ. Bạn bè gặp nhau sau bao nhiêu năm! - Giọng nói từ người lạ vang lên trầm trầm, mượt mà.

- Bạn bè gì? - Tôi nói lảo khào, khó nhọc.

- Ô Lim, chẳng phải cậu nhận ra tớ, và đi theo ra đây hay sao? - Đôi mắt viền đen nhìn xuống chân tôi, bật lên tiếng cười khàn đục - Kìa, lại chạy chân đất nữa kìa, giống y như cách đây 9 năm, thời tụi mình học lớp sáu...

Những ngón tay tôi duỗi dài ra. Một vệt sáng ký ức lướt nhanh qua đầu. Ô, ánh nhìn mạnh và thẳng này, cái cách nghiêng đầu này, đôi vai ngang cứng cỏi này. Chính là cô bạn học thời niên thiếu của tôi. Chúng tôi chơi khá thân, cho đến năm lớp bảy thì cô bạn theo gia đình sang Úc. Sau đó thì chẳng có liên lạc gì hết. Trẻ con, mọi buồn vui trôi qua cũng rất nhanh.

- Khanh! Cậu đây sao? - Tôi thốt lên.

Cô gái gật đầu, mỉm cười khoan khoái.

- Tên tớ bây giờ là Katherin. Nhưng chỉ cần gọi là Kat, Kat Trần, Lim ạ

- Cậu về khi nào? Sao không tìm mình? Lâu quá rồi đấy chứ, Khanh, à không, Kat ạ! - Niềm vui gặp bạn cũ xoá mờ hoang mang nghi ngại vừa mới đây thôi

- Đi lâu quá, mình chẳng nhớ địa chỉ của ai. Ban này, mình ngờ ngờ nhận ra cậu. Cậu chẳng đổi khác gì mấy, vẫn trông trẻ con như hồi xưa. Đừng giận vì mình trì hoãn gặp cậu. Lúc này, thấy cậu gặp tình huống khó xử khi chơi nhạc, nên mình nghĩ để nay mai sẽ bắt chuyện. Dù sao thì mình cũng biết cậu làm việc ở đây rồi...

- Tình cờ gặp lại bạn cũ mới bắt ngờ làm sao! - Tôi nói chân thành.

- Mình thay đổi nhiều? Cậu nhận ra mình ư? Tài thật đấy Lim ạ!

Tôi khựng lại. Chẳng lẽ khai thật tôi chạy theo vì Kat Trần là kẻ bị tôi tình nghi hay sao. Đành nói dối vậy. Tôi lắc đầu và mỉm cười:

- Mình ngờ ngờ thôi!

Kat và tôi trao đổi số điện thoại. “Giờ thì mình phải về đây. Sẽ sớm gặp lại!” - Kat nói. Tôi đứng nhìn theo bóng người bạn cũ. Cô lên chiếc xe hơi, lái đi. Không, tôi không nhầm lẫn. Chính là bóng người bước vụt ra via hè, cái hôm CD Nguyên bị hại. Tuy nhiên, tôi không cần gấp vội lúc này. Ít nhất, tôi đã nắm được mỗi dây quan trọng. Tôi quay bước trở vào trong bar. Hoàng Anh đang đẩy cửa kính, hấp tấp bước ra. “Ồ, chị vào toilet một chút, khi ra thì không thấy Lim đâu. Thế nào, đã tìm thấy được kẻ tình nghi chưa?” - Chị nắm vội bàn tay tôi. Chà, biết nói thế nào nhỉ. Tôi đành lắc đầu.

Gương mặt Hoàng Anh xịu xuống, đầy thất vọng. Thật tội, chị ấy cũng căm ghét kẻ ra tay tàn độc với người khác. Nhưng tôi đang phân vân. Tôi không tin Kat, người bạn cũ của tôi nữa làm điều dữ. Biết đâu mắt tôi quá gà nên nhầm lẫn...

*

Thứ hai, tôi vào Red Sun làm việc buổi chiều. Tôi và Hoàng Anh vào phòng nước, lấy trà và cà phê nóng. Chúng tôi nói vài chuyện lật vặt. Hoàng Anh vẫn chú tâm vào việc tìm ra thủ phạm gây thương tích cho CD Nguyên. Tôi hứa sẽ chú tâm tìm kiếm kỹ hơn trong các khách vẫn đến uống và nghe nhạc ở bar. Hoàng Anh mỉm cười hài lòng. Chị ấy về phòng làm việc trước. Tôi muốn lấy thêm ít đường cho vào cốc trà. Khi gần bước ra ngoài, một bàn tay túm mạnh khuỷu tay tôi. Ms.Bảo kéo tôi vào góc phòng nước, gương mặt điềm đạm mỉm cười. “Có chuyện gì không chị?” - Tôi hỏi. Bốp! Một cái tát mạnh giáng thẳng vào mặt tôi. Mọi thứ quanh tôi tối tăm, toé lửa. Ms. Bảo ghé sát tai tôi, gần giọng: “Đừng dính vào con ranh Hoàng Anh nữa, nếu cô muốn sống sót ở Red Sun này!”

Cà phê luôn là một lựa chọn tốt sau những đêm mất ngủ. Mặc dù bác sĩ nhấn mạnh vết chấn thương ở vùng đầu mới tạm bình phục, tôi nên nghỉ ngơi và không dùng những thức uống kích thích, thế nhưng giữa vô số thức uống có sẵn trong phòng nước, rốt cuộc tôi vẫn chọn cà phê. Sáng nay tôi có cuộc họp quan trọng với các manager của Red Sun vào lúc 10h. Chắc chắn sẽ có nhiều tranh luận căng thẳng. Tôi đứng bên cửa sổ bọc kính trong suốt nhìn ra bầu trời xanh không một gợn mây. Hy vọng lát nữa, khi vào họp, đối diện với Peter Yeo, đầu óc tôi cũng bình thản và sáng suốt như khoảng trời ngoài kia. Bước ra khỏi phòng nước, một bàn tay chạm nhẹ vào vai tôi. Gương mặt Ms. Bảo khiến tôi giật mình. Trái ngược với vẻ sắc sảo, rục rịch và hoạt bát quen thuộc mọi khi, giờ đây trông chị ta trắng bệch như một bức tượng sáp. Bộ váy áo màu xám bạc với những đường sọc viền đen thiết kế kỳ khôi, tô đậm thêm ấn tượng về một con người bị nhốt kín trong cái hộp nhựa dẻo, đang vùng vẫy đến kiệt sức.

- Ô, trông chị không được khoẻ lắm. Thời tiết mấy hôm nay đang chuyển mùa khó chịu quá, phải không? - Tôi thử mỉm cười. Các câu nói xã giao vô thưởng vô phạt trở nên thật hữu ích trong mấy trường hợp như thế này.

Ms. Bảo im lặng. Đôi mắt chị ta chăm chú, như lục soát một thứ gì đó trên gương mặt tôi. Cảm giác sợ hãi chồn rợn thoáng qua. Nhưng tôi mau chóng át nó đi ngay. Xưa nay, trong dàn các manager của Red Sun, tôi biết Ms. Bảo đáng nể hơn ai hết. Chị ta luôn tìm ra những phương cách nào đó để đạt được thành công, ngay trong các hợp đồng vô cùng khó khăn. Hồi mới thành lập, một số hợp đồng lớn, Red Sun giành được cũng nhờ khả năng nhạy bén của Ms. Bảo, không cần phải tham dự những cuộc đua mệt mỏi với các đối thủ cạnh tranh. Cách đây 5 năm, Ms. Bảo làm việc cho công ty xuất nhập khẩu. Một điều gì đó khiến chị ta rời khỏi chỗ làm cũ, sang đầu quân cho công ty Red Sun. Tôi không chú tâm quá khứ nhân viên dưới quyền. Nếu trong thời gian làm việc có điều gì sai quấy, tôi có thể cho họ nghỉ việc. Nhưng đó là một tính toán thiếu kinh nghiệm. Về sau này, tôi mới hiểu mẫu người như Ms. Bảo rất khó nắm bắt. Xử lý chị ta càng khó khăn hơn. Chị ta nói cười khéo léo, hành xử trơn tuột như một con lươn. Song song với những bản hợp đồng đầy béo bở mang về cho Red Sun, chị ta vẫn làm những điều gì đó khuất tất, thu lợi riêng tư. Tin đồn rỉ ra từ các công ty đối tác. Tuy

nhiên, chỉ là những tin tức mù mờ. Với sự thính nhạy đặc biệt, chị ta thừa biết thực chất mối quan hệ của tôi và Peter Yeo. Cách đây vài tháng, thỉnh thoảng tôi gặp Peter và chị ta đi ăn cùng nhau ở những nhà hàng sang trọng. Một lần, khi tôi có việc cần gặp gấp ông ta ở cái biệt thự trong khu đô thị sang trọng, tôi thoáng nhìn thấy Ms. Bảo bước ra từ cổng ngôi nhà, với mái tóc hơi rối, gò má ửng đỏ và dáng điệu hấp tấp. Một người phụ nữ biết tận dụng mọi lợi thế của bản thân sẽ chẳng bao giờ thất bại trong công việc, tôi đã tự nhủ. Vì thế, thật bất ngờ khi lúc này đây đối diện tôi là trưởng phòng Sales trong dáng vẻ nhợt nhạt này.

Đưa cho chị ta cốc cà phê đang cầm, tôi hạ giọng nhẹ nhàng hơn:

- Chị cần nói riêng gì với tôi ư?

Ms. Bảo gật đầu, đồng tử trong đôi mắt một mí giãn ra căng thẳng. Nhấp tách cà phê từng ngụm nhỏ, chị ta nói chậm rãi:

- Bên công ty J&P vừa gửi sang một kế hoạch đột xuất. Họ cần phải tổ chức gấp một hội nghị khách hàng, quy mô rất lớn. Tôi đã thương lượng, để họ phải trả cho Red Sun khi tổ chức sự kiện này ở mức giá cao nhất có thể. Tôi muốn, lát nữa, trong cuộc họp, anh đứng về phía tôi. Tôi muốn trực tiếp thực hiện cái job này chứ không phải bất kỳ ai khác.

- Nếu chị làm tốt nhất, và chị thuyết phục ban giám đốc tin là thế, thì không ai khác ngoài chị sẽ nắm cái job này. Đó là điều đương nhiên! - Tôi hơi ngạc nhiên vì trò vận động hành lang bất thường của trưởng phòng Sales.

- Anh nghĩ thật như thế sao? - Đôi mắt Ms. Bảo long lên rất nhanh rồi lại mờ đi. Nụ cười mềm mại nở trên đôi môi chị ta - Thôi được, không tranh cãi về chuyện này làm gì. Chỉ có điều lát nữa, nếu cần, anh nên đứng về phía tôi. Hãy tin tôi đi, tôi sẽ mang lợi về cho Red Sun, công ty của anh!

Ms. Bảo hơi dần giọng ở câu cuối cùng. Đầu óc phụ nữ vừa quái quỷ, vừa hạn hẹp. Chị ta thừa biết Red Sun thuộc về ai. Thế nhưng, vì cần tôi trợ giúp, chị ta sẵn lòng tung ra một lời phỉnh nịnh khôn khéo. Ms. Bảo quay lưng bước đi, phần nào lấy lại chút tự tin. Tôi trở vào phòng nước lấy cốc cà phê khác. Tôi bấm nút máy pha cà phê, đứng chờ, lại nhìn ra ngoài trời. Tiếng chạy như xé gió sượt qua. Tiếng thở gấp. Tôi ngoảnh phất lại. Designer Lim thoáng gặp, lão đảo suýt ngã. Bám tay vào cạnh bàn bày ly tách và những gói trà, cà phê, cô nhóc trợn mắt nhìn tôi, phùng má thở phập phồng. Gương mặt với mái tóc ngắn vuốt keo trước trán làm cô nhóc rất giống một con cá nóc sặc sỡ. Cái dây đeo USB trước ngực Lim như con lắc đồng hồ gặp trục trặc, khua cuồn cuộn. Bộ dạng cô ta chẳng khác nào cái hôm cô ta lao thẳng chiếc vespa bỏ hung vào mũi xe tôi.

- Chắc chắn trong công ty này không có quái vật, cũng không có người ngoài trái đất tấn công, vì thế cô không cần phải chạy trốn điên cuồng! - Tôi nhú mày nhắc nhở nữ nhân viên.

- Ô, em không chạy trốn ai hết. Em đi kiếm anh, CD Nguyên ạ! - Cô

nhóc nói cuống quýt, vẫn thờ rồ lên.

- Có việc gì thế?

- Về hội nghị khách hàng bên J&P. Em nghe nói có làm phim quảng cáo - Cô nhóc bắt đầu liến láu như điên, hai bàn tay nhỏ đan vào nhau, vắn vẹo, rồi hươ lên - CD Nguyên, hãy cho em tham gia thực hiện phim hoạt hình 3D về những viên thuốc. Ui, đêm qua em đã nghĩ đến nổ tung óc ra ấy chứ. Cuối cùng thì ý tưởng đã loé lên.

Tôi nhìn Lim kinh ngạc. Thật sự đây là một cô bé lạ lùng. Chẳng có nhân viên nào trong công ty lại nhào đến giám đốc để xin việc như cô nhóc này. Ai cũng nhìn thấy trong nhiệm vụ đầy rẫy khó khăn mệt mỏi, các nguy cơ bị khiển trách, áp lực phải làm thêm giờ. Thế mà cô designer bé bỏng lại lao vào tôi như một con chim sẻ ngô điên rồ, huyền thuyên về bộ phim 3D xa lạ nào đó. Bỗng dưng tôi bật cười. Buồn cười quá đi chứ, hợp đồng đột xuất với J&P chưa công bố, mà nhân viên trong công ty đã biết ròn rảng. Rồi chỉ trong một buổi sáng, có hai người đã tìm riêng tôi, cùng vận động hành lang. Với các mục đích hoàn toàn trái ngược nhau. Về mặt van vỉ chân thành của Lim khiến tôi thoáng động lòng:

- Đừng thờ to như thế. Cô làm tôi tưởng như Red Sun đang gặp nguy hiểm nếu không làm bộ phim hoạt hình mà cô nghĩ ra. Okay, tôi sẽ chú ý đến ý tưởng phim hoạt hình 3D của cô.

- Ô, anh biết không, em mê mẩn làm phim 3D. Em nắm rất chắc kỹ thuật. Em biết làm thật đấy, không ba hoa đâu nhá!

- Bình tĩnh một chút nào, Lim! - Tôi cảnh giác - Cô đừng quên, Red Sun làm phim cho khách hàng, chứ không phải chỗ cho các designer ngứa tay làm vài đoạn phim để post lên mấy trang web đồ họa, khoe tài vật với nhau. Nếu phải thực hiện, sẽ vất vả và đòi hỏi kỹ thuật cao hơn hẳn.

- CD tin em đi. Cho em một cơ hội thôi. Em không thèm làm mấy cái clip lặt vặt đâu. Em đã học hết tất cả những khoá học tốt nhất về 3D max. Và em đã mày mò tự học chương trình Maya trên internet. Maya chưa có ai dạy ở Việt Nam đâu. Em sẽ kết hợp cả hai kỹ thuật ấy, nếu dự án làm hoạt hình được duyệt! - Đôi mắt trong trẻo của Lim nhìn tôi van nài.

- Được rồi, đừng van vỉ nữa! - Tôi cố làm mặt nghiêm trang - Tôi sẽ lưu tâm idea của cô trước tiên. Thôi, cô về phòng làm việc đi!

Lim nhón một cục đường trong hộp, nhét lúm vào miệng, quay lưng chạy đi, cũng hấp tấp như khi lao vào phòng nước. Bỗng cô ngoảnh phất lại, nhìn tôi lom lom:

- CD Nguyên này, đầu anh ớn cả chứ?

Tôi đưa tay xoa nhẹ vết sọ nhỏ, nhún vai:

- Tôi cảm thấy đã bình thường trở lại sau khi bị chấn thương.

- Hôm anh bị đánh ở bar em chơi đàn, em...

Tôi không kịp nghe hết câu nói của Lim. Mobi của tôi đổ chuông. Tôi

khoát tay chấm dứt câu chuyện, trả lời cú điện thoại công việc từ Úc gọi qua. Lim nhìn tôi một lúc, tần ngần như muốn nói gì đấy nhưng rồi lủi thủi bước về phòng Thiết kế.

Cuộc họp ban giám đốc Red Sun với các manager diễn ra khá thoải mái. Suốt đêm qua, tôi đã rà soát lại số liệu các job đã thực hiện. 7 trong số 10 yêu cầu mà hợp đồng với J&P đã thực hiện xong. Các hợp đồng nhỏ hơn với các công ty trong nước đang tăng nhanh chóng về số lượng. Doanh số của Red Sun chi nhánh ở Việt Nam năm nay sẽ nở ra đáng kể. Peter Yeo mỉm cười hài lòng. Tuy nhiên, không khí bỗng nóng lên khi Ms. Bảo đứng dậy nói về dự án đột xuất phải triển khai gấp. Peter nắm ngay mâu chốt vấn đề. Lơ dang gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, gã ta hỏi bình thản:

- Cuối cùng, họ đồng ý trả Red Sun bao nhiêu để làm cái hội nghị khách hàng đột xuất này?

Ms. Bảo đưa mắt nhìn Peter một cách dè chừng, nhưng vẫn không giấu được sự tự hào vì đã kiếm được hợp đồng ngon lành:

- Họ đề nghị 30 ngàn đô. Nhưng tôi yêu cầu gấp rưỡi. Vì thời gian một tháng là quá gấp rút với bên ta. Họ muốn thực hiện một số cảnh phim hoạt hình để chiếu trong suốt chương trình. Tôi cũng đã đi đến thoả thuận với họ về chi tiết ấy.!

- Cảm ơn Ms. Bảo. Cô giỏi lắm. Thật sự chuyên nghiệp! - Peter Yeo gật đầu cười, giọng gã vang lên trơn mượt, một dấu hiệu khó nắm bắt khi gã ta có những ý định đáng sợ.

- Cảm ơn ông! - Ms. Bảo mỉm cười. Chị ta chừng như lấy lại được vẻ tự tin.

- Tuy vậy, tôi muốn cô giao lại hồ sơ cái hội nghị khách hàng của J&P cho Ms. Hoàng Anh theo dõi. Cô sẽ theo một cái job mới, okay?

Những ngón tay Ms. Bảo trên bàn đang duỗi dài bỗng trắng bệch. Chúng co rúm lại, nhăn nhúm xấu xí. Hệt như những con giun bị giày xéo dữ dội. Chị ta đưa mắt sang tôi. Các manager bên marketing và tài chính nhìn nhau dò la. Tôi cần phải hiểu mâu chốt của tình thế này. Tôi nhìn thẳng Peter, lên tiếng:

- Ông có thể giải thích rõ hơn quyết định của ông được chứ?

Peter nhếch mép cười. Đôi mắt ông ta như hai mũi khoan nhìn xoáy Ms. Bảo:

- Về cái chi tiết phim hoạt hình, trị giá 9 ngàn đô, có phải cô sẽ đề nghị mang ra ngoài thuê người ta thực hiện không?

Ms. Bảo gật đầu, mặt đanh lại. Peter uể oải chỉnh lại cặp kính trắng trên mũi:

- Tôi biết là cô sẽ mang bộ phim ấy cho công ty riêng của cô làm. Vì cô nghĩ rằng phòng thiết kế của Red Sun chưa làm loại design ấy bao giờ.

Tôi lặng đi. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên vì những mưu mẹo nhỏ nhặt

này vẫn đầy rẫy trong làm ăn nội bộ các công ty. Nhưng thật lố bịch khi suýt nữa Ms. Bảo đưa tôi vào tròng. Mà tôi lại là CD phụ trách trực tiếp mảng thiết kế. Đột ngột, Ms. Bảo đứng nhôm dậy, chị ta ném mạnh bìa hồ sơ xuống mặt bàn đánh chát, gằn giọng:

- Bịa tạc! Mấy người muốn hắt cẳng tôi. Ông muốn đẩy con nhân viên sales của ông lên chứ gì, Peter? Tôi biết hết...

- Cô có thể ra ngoài lấy lại bình tĩnh. Cô có thể nghỉ phép vài ngày và suy nghĩ kỹ hơn chuyện có nên tiếp tục làm việc ở Red Sun hay không - Peter vẫn nói bằng giọng uể oải.

Rồi ông ta nhắc điện thoại bàn, bấm số nội bộ, nhờ gọi Hoàng Anh vào phòng họp. Ms. Bảo rời khỏi ghế. Chị ta bước ra cửa, lưng thẳng, đầu vươn cao. Nhưng, trong cái dáng vẻ kiêu hãnh gồng gượng ấy, tôi cảm giác rõ ràng về một người chiến bại, bất lực, bị nhốt trong cái vỏ nhựa dẻo xám xịt viền đen. Chị ta rời đi chưa đầy một phút thì Hoàng Anh bước vào. Cô ăn mặc nết nã giản dị, gương mặt sáng ánh lên nét thông minh và mạnh bạo khi trao đổi với các manager về việc triển khai những việc cần làm cho job hội nghị khách hàng. Tan họp, tôi bước cùng Hoàng Anh qua hành lang.

- Đầu anh có còn đau chứ? - Cô hỏi khẽ, đầy quan tâm.

- Không, anh đỡ rồi!

Hoàng Anh ngược nhìn mắt tôi:

- Anh đừng làm quá sức, anh nhé!

- Chiều xong việc, em có muốn đi ăn, mừng sức khỏe anh không? - Tôi đề nghị, bỗng tràn đầy cảm giác ấm áp nhẹ nhàng khi cô gái gật khẽ, mỉm cười.

Chiều, tôi và Hoàng Anh đi xuống tầng hầm nhà để xe. Tôi nhìn thoáng thấy mái tóc Lim. Có lẽ nên thông báo tin mừng về việc cô nhóc sẽ được làm bộ phim 3D ước ao. Lim cũng nhận ra tôi, định rời khỏi cái vespa để chạy tới hỏi han. Nhưng bàn tay Hoàng Anh đã nắm tay tôi, rảo bước thật nhanh về phía xe hơi, không để tôi kịp ngoảnh lại.

CD Nguyễn mở cửa để tôi bước vào trong xe, rồi đóng lại nhẹ nhàng. Anh cho phép tôi ngồi cạnh, chứ không buộc tôi ra băng ghế sau, vị trí trang trọng nhưng xa cách. Chi tiết nhỏ nhất làm tôi thở mạnh, đầu óc lâng lâng. Thật dễ chịu khi được thả người ngồi lút sâu trong tấm nệm da êm ái, máy lạnh mát dịu và bên cạnh là người đàn ông đẹp và quyền lực mà ta mơ ước từ lâu. Xe đi chơi lòng vòng, không điểm đến rõ rệt. Tôi đưa mắt nhìn nội thất xe thật nhanh. Không chê vào đâu được, từ lớp da thuộc màu vàng nhạt bọc quanh vô-lăng, lọ nước hoa nhỏ cho đến dàn máy hát sang trọng, với những nút vặn mà kèn sáng mờ. Trước đây, tôi từng ngồi trong xe Peter Yeo. Chiếc xe đắt tiền và tiện nghi không kém xe của Nguyễn, nhưng tôi cảm thấy mình bị bao quanh bởi những đồ vật thù địch. Peter nói rất ít, chăm chú vào tay lái. Những câu trao đổi nhất gừng của ông ta chỉ cho tôi nhìn thấy rất rõ

vị thế của mình, một kẻ dưới quyền đang run rẩy cầu cạnh, một con thú nhất sợ đang chờ đợi được người chủ ban ơn. Ngay cả khi ông ta âu yếm và chiếm đoạt tôi trong căn phòng sạch tinh như vô trùng, tôi cũng chẳng hề cảm thấy một chút dịu dàng thoáng qua.

Với CD Nguyên, mọi việc hoàn toàn khác. Anh lịch sự và ân cần. Có lẽ không có gì xoá mờ trong tôi ký ức cái đêm tôi theo xe cứu thương đưa anh vào bệnh viện vì cú đánh chân thương đầu. Mặc dù lục ra cái di động có đầy đủ số điện thoại trong túi áo, tôi có thể gọi điện ngay để người nhà của anh đến lo toan, nhưng khi bác sĩ báo kết quả chụp X-quang cho thấy vết thương không quá nguy hiểm, tôi đã trì hoãn. Tôi muốn, người đầu tiên CD Nguyên nhìn thấy phải là tôi. Rất nhiều lần sau này, khi đang làm việc hay đi trên đường, tôi bỗng thần thờ nhớ đến bàn tay siết nhẹ tay tôi khi CD Nguyên cựa mình tỉnh lại sau chập hôn mê. Cúi xuống nhìn anh và để anh nhìn rõ mặt, trong đôi mắt khép hờ yếu ớt ấy, tôi nhận ra một tia sáng triu mến. Tia sáng khiến tôi trở nên can đảm và mạnh mẽ hẳn. Rồi anh lại lịm đi. Gần sáng, tôi mới gọi điện thoại về nhà CD Nguyên. Với tốc độ khó ngờ, Trâm, chị gái anh đến ngay phòng cấp cứu. Chị ta thuộc type phụ nữ khó chịu. Dáng vẻ sang trọng kiêu kỳ của một người học thức và giàu có, biết rõ những lợi thế của mình, luôn luôn nhìn ra điểm yếu của kẻ khác. Ngay tức khắc, Trâm yêu cầu y tá chuyển em trai sang phòng dịch vụ đắt tiền nhất. Tôi lóng ngóng đi theo sang dãy phòng đặc biệt. Dù Trâm không nói ra, nhưng rõ ràng, tôi cảm thấy chị ta đang rất hoảng sợ. Không hẳn vì đưa em trai bị thương, mà chừng như chị ta biết rõ nguyên cớ bí mật của cú đánh tàn bạo. Tuy vậy, chị ta khoả lấp mau chóng các biểu hiện bất an sau lớp mặt nạ lạnh lùng. Liếc nhìn bộ quần áo tời tàn của tôi bằng đôi mắt cận thị hơi nheo nheo, chị ta bảo tôi có thể về nhà nghỉ ngơi. Tôi bước đến gần hơn chiếc giường trải nệm sạch tinh, trên đó CD Nguyên vẫn nằm thiêm thiếp sau mũi tiêm của bác sĩ trực. Thật sự tôi muốn ở lại. Một vài tiếng còn lại trong đêm có sá gì. Tôi cần an tâm rằng CD Nguyên không có gì nguy ngập nữa. Tôi có thể chờ đến sáng khi anh hoàn toàn hồi tỉnh mà... Một giọt nước mắt khổ sở bất lực chảy ra khỏi mắt tôi. Tôi đưa tay áo chùi thật nhanh. Khi tôi đang lóng ngóng, chưa biết tính sao, người chị gái thành linh quay phắt lại:

- Cô có nhìn thấy kẻ nào ra tay đánh em trai tôi không?

- Chỉ loáng thoáng thôi, chị ạ! - Tôi nói dối, khẽ khàng. Không, tôi không thể chỉ dẫn cho người đàn bà khó chịu này manh mối thật sự, là Lim. Tôi đang chơi một trò đánh cuộc mà những ưu thế đang đứng về phía tôi.

- Nếu cô nhớ lại điều gì, một chi tiết khả nghi bất kỳ nào đó, hãy báo cho gia đình chúng tôi trước tiên, được không?

Tôi gật nhẹ, đưa tay kéo lại góc chăn hơi tụt xuống khỏi vai Nguyên. Nhưng chị gái của anh nhanh tay hơn, làm trước.

- Cảm ơn vì những gì cô đã làm cho em trai tôi! - Chị ta nói khẽ, bằng

giọng trầm trầm bình thản trở lại - Cô biết đấy, tôi vừa về nước tuần trước. Cậu em tôi ở Việt Nam chỉ có một mình. Nếu không có tôi ở đây, tình hình kiểu này thật đáng ngại. Kẽ ra trong cái rủi, vẫn còn điều may...

- Ý chị nói rằng những chuyện kiểu này vẫn có thể xảy ra lần nữa ư? - Tôi tò mò. Phía sau tai nạn, rõ ràng có điều gì uẩn khúc.

Người phụ nữ đột nhiên nhìn thẳng vào tôi, mắt thoáng qua tia cảnh giác. Rồi như một diễn viên chuyên nghiệp, chị ta khoác lên vẻ lạnh lùng bất khả xâm phạm:

- Cô về được rồi đấy. Về và ngủ đi nào. Một lần nữa, tôi rất biết ơn cô. Mà này, cô tên là gì nhỉ?

Tôi nói tên và công việc đang làm ở Red Sun, lòng tràn đầy cảm giác chua chát. Vậy đấy, khi vai trò của tôi ở đây đã hết, thì tôi phải đi. Những người như Trâm đâu cần biết cảm xúc bên trong kẻ khác. Trong tôi, niềm tức giận và căm hờn trào lên, như muốn thiêu cháy miệng lưỡi. Giả như tôi có thể nói thẳng vào mặt người phụ nữ kiêu kỳ kia là tôi căm ghét chị ta, chẳng có gì của chị ta liên quan đến tôi cả. Tuy nhiên, tôi nhẫn nhịn. Tôi quay lưng đi về phía cửa. Trâm chạy theo tôi, nhét vào tay tôi mấy tờ giấy lạnh lạnh, loạt xoạt. Ôi, ước gì tôi có thể ném nắm giấy bạc ấy xuống sàn gạch, kiêu hãnh quay đi. Nhưng một lần nữa, tôi thực hiện nốt động tác hiền lành và khiêm cung giả hiệu: “Ồ, chị đừng làm thế! Em không thể nhận. Bất kỳ ai vào hoàn cảnh của em cũng làm như vậy thôi”... Người phụ nữ thoáng mỉm cười. Tôi bước đi trên hành lang bệnh viện, ra cổng. Ánh đèn trắng hắt bóng tôi đồ dài. Chưa bao giờ, tôi cô độc như lúc ấy. Và cũng chưa bao giờ, tôi khao khát bay lên, vươn lên những nấc thang cao hơn trong xã hội như lúc ấy. Bây giờ, tôi nhịn nhục. Nhưng rồi có lúc, tôi sẽ trả thù những kẻ đã khinh rẻ, xem thường tôi.

Mấy ngày sau đó, tôi giữ liên hệ mật thiết hơn với Lim. Có một buổi tối, Lim gọi tôi chạy học tốc đến quán bar. Nhưng hình như cô nhóc ấy nhìn nhầm người, không tìm ra đúng thủ phạm. Qua những gì chị Trâm nói ra, tôi ngờ ngờ kẻ ra tay đập đầu Nguyên là một người mà gia đình họ quen biết, một thế lực ghê gớm nào đó mà chính bản thân họ ngần ngại không thể gọi tên. Thậm chí, ngay cả ngờ vực để báo nhà chức trách, họ cũng không dám. Không sao, từ từ, tôi sẽ lần ra manh mối. Một khi biết điểm yếu của gia đình CD Nguyên, tôi sẽ chi phối được bà chị đáng căm ghét nọ.

Chiếc xe hơi của CD Nguyên rẽ sang một con đường nhỏ rợp bóng cây xanh. Anh ngoảnh sang, lên tiếng, cắt đứt dòng chảy những ý nghĩ miên man trong đầu tôi:

- Em mệt ư? Hay em căng thẳng phác thảo kế hoạch cái job hội nghị khách hàng đột xuất cho J&P mà Peter Yeo vừa giao phó?

- Em muốn làm thật tốt cái job này - Tôi vin ngay vào câu nói của anh - Ngoài khoản tiền khá lớn mà Red Sun thu được, đây còn là cơ hội thử thách

với những người trẻ như em. Em tin nhân viên các bộ phận Red Sun sẽ vào việc ồ ạt. Em nghĩ, trước tiên là phải có một phác thảo gây hứng khởi, sau đó mọi việc sẽ vận hành tốt.

- Em hãy làm việc trực tiếp trước với bên copywriter của phòng thiết kế và sáng tạo. Họ sẽ đưa ra nhiều ý tưởng đấy. Và dựa vào đó, em có thể chọn lọc lại, tìm ra phương án tốt nhất. Mà như thế, lại đỡ phải suy nghĩ quá nhiều! - Trong giọng CD Nguyên, có sự quan tâm và lo lắng cho tôi thật sự.

- Vâng, em sẽ làm theo lời anh dặn! - Tôi đáp ngoan ngoãn. Thật ra, tôi đã nghĩ tới điều đó ngay từ khi nhận job theo lệnh của Peter Yeo.

- Em biết đấy, Ms. Bảo đang mất dần tín nhiệm ở công ty. Em sẽ là lựa chọn số một cho sự thay thế. Chị ta từng có quan hệ mật thiết với Mr. Yeo. Nhưng điều đó không cứu vãn được gì. Năng lực thật sự luôn vượt trội lên so với những mưu mô, dù rất được tính toán kỹ.

- Các nhân viên phòng Sales như em luôn coi trọng Ms. Bảo! - Tôi khôn khéo.

CD Nguyên gật gù, bỗng đề cập một cái tên tôi không muốn nghe lúc này:

- À, em hãy gặp Lim. Cô nhóc là bạn thân của em, phải không? Cô ta cư xử hơi ngốc nghếch, nhưng nhiều ý tưởng của cô nhóc đáng giá ngàn vàng. Một dịp nào đó, anh sẽ nói chuyện nhiều hơn với cô bé sinh viên nít ranh buồn cười ấy!

Tim tôi đập nhanh trong lồng ngực. Không thể để cho điều ấy xảy ra được. Đầu móng tay tôi cấu mạnh vào nệm ghế xe. Hít mạnh một hơi dài, tôi nói nhanh:

- Em sẽ gặp Lim. Nhưng không chắc cô ấy giúp được em đâu. Đạo này Lim rất bận rộn bài vở trên trường. Chưa kể cô ấy đang có người yêu. Một mối tình sôi động...

- Yêu? Cô nhóc ấy mà biết yêu sao? - CD Nguyên có vẻ chú ý chuyện này.

- Tại sao anh ngạc nhiên về điều ấy? Lim học thiết kế, môi trường sáng tạo là nơi rất dễ nảy sinh các quan hệ phóng khoáng - Tôi bịa đặt không còn chớp mắt. Câu chuyện tôi dựng ra thật hay ho - Hôm rồi, em ghé bar nơi Lim chơi nhạc, em thấy cô ấy ra về với một chàng trai có bộ dạng kỳ quặc. Họ ôm nhau trên xe máy, chạy ngoằn ngoèo trong bóng tối như những người say rượu và dùng thuốc kích thích.

- Ý em nói họ qua đêm cùng nhau ư? - Anh thoáng cau mày khó chịu.

- Tại sao lại không chứ? - Tôi lấy giọng bình thản. Nhưng, khi nói ra điều ấy, hình ảnh tôi chuếnh choáng say rượu và ngã xuống cái giường trải nệm lông chim của Peter Yeo đột nhiên ập về. Lòng tay tôi toát mồ hôi lạnh. Tôi kinh hãi chính mình.

- Không quan tâm đến người ngoài nữa. Nào, bây giờ em muốn chúng

ta đi ăn mừng anh hồi phục sức khoẻ ở đâu? Chỗ nào yên tĩnh và các món ngon một chút. Đã lâu, theo lệnh bác sĩ, anh toàn ăn những thứ chán ngắt - CD Nguyên mỉm cười, cho tôi quyền lựa chọn.

Tôi thử nói tên nhà hàng trên tầng thượng của trung tâm thương mại, nơi Peter Yeo đã dẫn tôi đến. Đó là nơi sang trọng duy nhất mà tôi từng đặt chân vào. CD Nguyên vẫn chăm chú con đường phía trước, hơi nhún vai:

- Chỗ ấy bình dân quá. Chỉ dành cho những dịp gặp gỡ hay tiếp khách bình thường thôi. Anh muốn chúng ta được hít thở không khí trong lành một chút, nhất là sau khi bị nhốt cả ngày trong những cái hộp văn phòng. Em có thích ăn ở nhà hàng nổi trên tàu chứ? Tàu sẽ chạy ra sông ngoại ô, ta có thể hứng chút gió mát.

Tôi gật nhẹ. CD Nguyên gọi điện thoại đến nhà hàng đặt bàn. Tôi mỉm cười sung sướng. Phải chăng ước mơ bước lên cao, cao hơn đang hiện hình, càng lúc càng rõ nét qua những điều tôi sắp tận hưởng. Bây giờ thì tôi hoàn toàn tự tin. Tôi dựa vào lưng ghế, nhìn qua kính xe. Những người đi xe máy, đi xe đạp đang tất bật đua chen, chạy về nhà trên đường phố hầm hập hơi nóng sót lại của ngày. Không khí xám xịt khói xe và bụi bặm. Tôi thật hài lòng khi được ở trong chiếc xe sang trọng, trị giá cả gia tài. Ánh hoàng hôn lảng dần xuống phía đường chân trời. Một thanh niên mặc áo ca- rô chạy chiếc xe tôi tàn đi suốt qua cửa ô tô, nhìn vào trong xe. Tôi hơi co lại. Người đó thật giống Hoà, người yêu cũ của tôi. Nhưng chắc là không phải. Lại một vài người nữa mặc áo ca- rô. Không, tôi không cho phép mình bị ám ảnh bởi những hình ảnh quá khứ gây mệt mỏi. Tôi sẽ phải giành chiến thắng trong cuộc chiến đấu chật vật và đầy nguy hiểm. Tôi rút rờ chạm nhẹ bàn tay lên cánh tay Nguyên. Anh rời tay khỏi vô- lăng, đặt tay lên tay tôi, siết mạnh, ám áp tin cậy.

Xe hơi rẽ vào nhà hàng nổi danh tiếng ngay trung tâm thành phố. Tôi đưa tay tắt đĩa nhạc hoà tấu. Một quyển sổ bìa da rớt xuống sàn xe. Tôi cúi nhặt. Bên trong rơi ra bức ảnh. Cô gái mặc áo đen, trong một dáng đứng hơi bất thường. Tôi chưa kịp nhìn kỹ thì CD Nguyên đã cầm lại quyển sổ trên tay tôi, gấp lại, cất vào cái hộc nhỏ gần vô- lăng. Tôi đưa mắt nhìn anh dò hỏi một cách buồn rầu. “Một người họ hàng cũ của anh. Không có gì đâu, Hoàng Anh ạ!” - Anh nói khẽ, ra khỏi xe, rồi bước nhanh sang mở cửa cho tôi. Ừ, không nên gay gắt. Không nên để CD Nguyên khó chịu. Sự hiền dịu và cảm thông sẽ tạo ra trong mắt anh ấn tượng đẹp về mình, tôi tự nhủ.

Chúng tôi ngồi bàn ngay sát lan can. Mặt nước lặn tẩn sóng dưới những đợt gió mát mẻ. Các vệt sáng xanh vàng đỏ từ bảng đèn quảng cáo hắt xuống, lung linh huyền ảo một vùng nước. Những khoảng nước khác, nơi không có ánh sáng chạm đến, thì tối đen. Từng mảng bèo trôi dập dềnh đi qua các vùng sáng tối. Khách ăn uống thoả thuê trên những khoang tàu trang hoàng rực rỡ, âm vang tiếng nhạc sống. Loáng thoáng ngoài xa, những chiếc

thuyền gỗ nhỏ bé trôi đi, leo lét ánh đèn dầu. Bên này bờ, vài đứa trẻ mặt mũi nhem nhuốc đang hào hứng đón bắt vỏ chai pet và lon bia khách nhậu trên tàu vui vẻ ném cho. Tôi hít căng lồng ngực. Khoảng cách quá hẹp. Giống như trò chơi trẻ con tôi vẫn chơi ngày bé. Chỉ cần nhảy một bước, sẽ vọt sang “thiên đàng”. Chạm chân một chút, sẽ rơi lại “địa ngục”, làm mồi cho cá sấu. Tôi đang chạm gót vào miền đất mơ ước. Tôi không thể sơ suất đâu.

Tôi nâng cốc cùng CD Nguyên. Mọi thứ thật êm ả và dâng lên niềm sướng vui. Anh bỗng thật gần gũi. Giọng nói trầm ấm, đôi mắt hiền từ soi thẳng vào mắt tôi. không còn là ông sếp lạnh lẽo và xa cách mà tất cả các nhân viên trong Red Sun hãi sợ. Tôi nhấp thêm chút nữa vang đỏ, loại hảo hạng. Bất thần, điện thoại di động trong túi tôi reo vang. Tôi nhìn màn hình. Peter Yeo gọi. Tôi cố gắng giữ vẻ mặt bình thản. Nhạc chuông vẫn vang lên, nghe như âm thanh hồi thúc lần đe dọa. “Em nghe điện thoại đi!” - CD Nguyên nhắc.

“Tôi, Hoàng Anh nghe đây!” - Tôi nói khẽ. Giọng Peter Yeo vang lên tron mướt: “Cô đến chỗ tôi ngay được chứ? Tôi đang muốn cô!”. “Dạ, tôi đang có chút việc...” - Tôi nói khẽ hơn, lắp bắp. Tiếng cười vũng tin quen thuộc của Peter: “Việc gì chứ? Chẳng phải hôm nay tôi đã giúp cô giành được một job rất lớn từ tay Ms. Bảo đây ư?”. “Vâng, vậy tôi đến ngay!” - Tôi run nhẹ.

Viện có có việc riêng rất gấp, tôi xin lỗi CD Nguyên và gọi taxi chạy đi gấp, hoảng hốt từ chối lời đề nghị đưa đi của anh. Ngồi trong taxi, ruột gan tôi cồn lên. Sợ hãi, lo lắng, tiếc nuối...

Gần 1 giờ đêm, tôi quay về nhà trọ. Xuống taxi, tôi chuệnh choạng bước đi trong con hẻm tối. Một bàn tay chạm lên vai tôi, rất nhẹ nhàng. Tôi từ từ quay lại. Một cô gái mặc áo đen có đôi môi đỏ sẫm đang nhìn tôi chăm chú.

Người lạ tiến về phía tôi, gần hơn. Đôi môi đỏ sẫm và đôi mắt viền đen của cô ta thật ra không ghê sợ như lúc thoát nhìn. Gần một năm làm nhân viên Sales, tiếp xúc nhiều loại người đủ mọi tầng lớp khác nhau, tôi lò mò nhận ra những biểu hiện nổi bật bất thường, những vẻ ngoài gai góc ngang ngạnh thường che giấu một nội tâm yếu ớt hoặc sự bất ổn nào đó bên trong. Trái lại, những kẻ đáng sợ thật sự, như Peter Yeo chẳng hạn, lại luôn tạo ra lớp vỏ bọc nhẵn nhụi, tan lẫn vào đám đông, thậm chí nếu tiếp xúc lâu có thể gây nên sự tin cậy. Hết e ngại, tôi ngược nhìn thẳng vào người lạ. Có thể nói là cô ta đẹp, và hơn cả điều ấy nữa. Đó là sự sang trọng kiêu sa toả ra từ dáng đứng, từ mùi nước hoa đắt tiền đang phảng phất đâu đây. Tôi hơi lùi lại về phía sau. Thật kỳ quặc, mùi hương vô hình dựng lên cả bức tường trong suốt ngăn cách giữa tôi và cô gái áo đen. Tôi không lạ mùi hương này. Trâm, chị của CD Nguyên cũng đã dùng nó hôm vào bệnh viện. Ấn tượng về mùi hương gợi nhớ cảm giác thất thế tủi nhục. Người lạ bất chợt vươn dài cánh tay, chạm nhẹ vào vai tôi. Chất giọng trầm khàn vang lên giữa con hẻm đêm vắng lặng:

- Trông cô gần như kiệt sức. Cô muốn đi uống một chút gì đó chứ? Chúng ta sẽ nói chuyện.

Thật là cách làm quen khó tưởng tượng. Cô ta là ai? Vì có gì lại chặn ngang đường bắt chuyện với tôi vào lúc đêm hôm khuya khoắt này. Tôi trả lời nhát gừng:

- Xin lỗi, tôi không có thói quen đi chơi quá khuya. Tôi phải về nhà trước khi cổng khoá chặt. Ba má của tôi đang chờ...

- Hơn một giờ sáng. Không còn khuya nữa. Bắt đầu một ngày mới rồi!

- Người lạ liếc nhìn đồng hồ. Mặt đồng hồ dạ quang ánh xanh ma quái trên cánh tay trắng muốt, hơi xương xương. Ngón tay cô ta bầu nhẹ vai tôi - Chẳng có ba má nào ở đây cả, đúng không? Tôi biết cô ở trọ, Hoàng Anh. Các vị chủ nhà hẳn không mấy quan tâm khách trọ của mình vì sao vắng mặt đâu!

Tôi rùng mình. Lời nói dối bị lật tẩy dễ dàng. Người này biết về tôi khá rõ, gọi cả tên tôi nữa. Đột nhiên, trong tôi, máu liều lĩnh nổi lên. Ủ, tại sao tôi không thử liều một phen nữa? Tôi cần gì chứ? Chẳng có ai chờ đợi tôi đâu. Ba má lúc này ở ngoài quê xa hẳn đang ngủ ngon trong căn nhà gỗ cũ kỹ. Sau khi tôi đột ngột bỏ dở bữa cơm tối, có lẽ CD Nguyên cũng đã về

nhà, giờ đây đang yên ả trong ngôi biệt thự kín cổng cao tường. Chỉ có tôi là một nhòai, xác xơ, lẩn đi trong đêm tối hủ khủn đốn thê này. Tôi nhếch môi cười nhợt nhạt:

- Được thôi. Đi thì đi!

Cô gái lạ và tôi quay ngược ra khỏi con hẻm nhỏ. Cả hai bỗng đứng cùng im lặng. Những ý nghĩ tò mò vừa muốn bật ra, vừa cố gắng kìm giữ. Những ngọn đèn đường hắt xuống từng vệt sáng lạnh. Im ắng đến nỗi nghe thấy tiếng cánh vỗ của những con thiêu thân quanh cái bóng đèn tròn treo trước cổng một trạm dân phòng. Cả hai ra đến đường lớn. Vài chiếc xe chạy vù qua mặt. Người lạ mở nắp chiếc điện thoại di động, nói như ra lệnh: “Quay lại chỗ cũ đón tôi ngay!”.

Đột nhiên, tôi hiểu ra tất cả: Người lạ đã theo dõi tôi. Bằng cặp mắt và giọng nói thoi miên, cô ta đã buộc được tôi tuân theo mệnh lệnh. Không, tôi không muốn đánh liều mạng sống, dấn thân vào những trò nguy hiểm kiểu này. Tôi nhắm mắt, lắc mạnh đầu. Hơi đêm mát lạnh tràn qua trí óc mê mụ. Tôi quay người, toan bỏ chạy. Chừng như đọc được ý nghĩ giấu kín, người lạ níu chặt khuỷu tay, giật mạnh tôi lại:

- Thôi đi! Không có nguy hiểm gì sát. Tôi chỉ muốn đánh bạn với cô mà thôi!

Một lần nữa, hơi nóng liều lĩnh trong tôi bốc lên. Cô gái này không phải là ăn cướp. Hoặc nếu bắt đồ có chuyện gì, tôi tin trí óc khôn ngoan sẽ giúp mình thoát thân. Biết đâu, tôi còn biết thêm được những điều hay ho nào khác. Chiếc ô tô nhỏ tấp vào lề. Một chiếc xe thuê chứ không phải của cô gái áo đen. Ngay cả người tài xế cũng là đi thuê. Chẳng khó khăn gì để nhận ra điều ấy khi ngồi vào bên trong cái xe có nội thất xoàng xĩnh, trên một góc kính dán những tờ rơi quảng cáo dịch vụ. Người lạ và tôi ngồi băng ghế sau. Trái với lời mời đi uống một chút gì đó ban này, cô ta không cho xe đến một tiệm ăn hay quán bar nào. Cô ta yêu cầu tài xế chở về nhà. Chiếc xe lao thẳng về khu ngoại ô phía đông thành phố. Tôi nhìn ra cảnh vật trôi vùn vụt bên ngoài cửa xe, đầu óc dần yên tĩnh. Dự cảm nguy hiểm mờ dần, nhường chỗ cho sự tò mò về cuộc gặp bí mật.

Xe dừng bên ngoài cổng một chung cư cao cấp gần bờ sông. Tôi bước theo cô gái lạ bước vào dãy hành lang sạch bóng, ánh đèn vàng dịu. Người đàn ông trực thang máy gật nhẹ khi cô gái áo đen bước đến gần, thì thầm nói gì đó. Tôi theo vào trong thang máy. Ngón tay cắt ngắn sơn màu đỏ sẫm bấm nút số 12, tầng trên cùng. Thang máy vút lên cao, êm như ru. Cô gái mỉm cười với bóng tôi phản chiếu trong cánh cửa kim loại bóng loáng:

- Cô đã thấy tôi trước đây bao giờ chưa? Sao cô không hỏi tên tôi nhỉ?

- Cô hoàn toàn là một người lạ, làm sao tôi biết được tên chứ! - Tôi nói yếu ớt.

- Cô cứ gọi tôi là Khanh. Hồi trước tôi ở Úc. Nay về Việt Nam làm

việc.

Tôi thở ra nhẹ nhõm. Toan hỏi thêm vài câu, nhưng thang máy đã dừng lại. Căn hộ của người lạ gần cuối dãy hành lang. Tôi đưa mắt nhìn những cánh cửa gỗ dày gần biển số đồng. Tĩnh mịch và xa cách. Khanh mở cửa bằng khoá điện tử. Cô ta giữ cửa chờ tôi bước vào. Đèn phòng khách tự động sáng lên. Những đồ đạc tiện nghi cao cấp hiện ra lung linh. Tôi ngồi ghé xuống cái ghế salon bọc da trắng mịn. Chiếc ghế êm ái không ngờ nổi. Tôi ngồi xịch vào sâu hơn, như một đứa trẻ thích thú với trò chơi là lạ. Tôi thấy mình lún xuống, lún xuống mãi. Chủ nhà kéo rèm và mở một cánh cửa sổ. Gió thổi vào phòng mát rượi, vẫn phảng phất mùi nước hoa. Tôi nhìn xuống. Chân tôi đặt trên một tấm thảm len dày dệt những hoa văn hình kỷ hà. Những ngón chân co quắp, không được chăm sóc. Gấu quần hơi quần lên, dính bụi và dầu xe máy. Sự tương phản thảm hại. Bất giác, tôi rút chân lại, giấu kỹ dưới gầm ghế.

- Hoàng Anh, vào bếp với Khanh nào! - Tiếng gọi vang lên bất ngờ. Chủ nhà đã đổi cách xưng hô.

Tôi giật mình đứng dậy, nhìn quanh xác định phương hướng. Bếp ở đâu nhỉ? Một cánh cửa mở ra êm ru. Khanh đã thay bộ quần áo mặc nhà màu xanh bạc, trông dễ gần hơn hẳn. Tôi bước vào bên trong căn bếp rộng, đẹp như hình ảnh in trên những quyển tạp chí nội thất. Trên mặt bàn lát đá cẩm thạch sẫm màu, hai đĩa mì spaghetti toả khói nghi ngút. Khanh lấy ra thêm hộp nước quả ép, rót vào một chiếc cốc chân cao trong suốt. Cô hát thầm:

- Ngồi vào bàn đi, Hoàng Anh. Khanh trở tài nấu bếp cấp tốc đây!

- Ngon hơn nếu có vài khoanh cà chua sống! - Bỗng dưng, tôi thấy tự nhiên như ở nhà.

- Hừm! Có vài quả trong ngăn để rau. Hoàng Anh cắt ra giùm mình đi!

Tôi mở tủ lạnh. Bên trong đầy ngập thức ăn, sữa, trái cây, và cả rượu nhẹ. Cái tủ như biểu tượng của sự sung túc và no nê, khác xa cái tủ gỗ đựng thức ăn ở nhà trọ của tôi lúc nào cũng chỉ có vài gói mì và chai nước mắm buồn rầu. Tôi lấy một quả cà chua, đưa mắt tìm con dao. Hoàng Anh hiểu ý, đưa cho tôi một con dao chuôi gỗ, mũi nhọn, ánh thép sắc lạnh. Từng khoanh cà chua đỏ thắm xếp trên đĩa sứ trắng tinh. Bất chợt, ngón tay tôi bị mũi dao cứa nhẹ. Tôi kêu khẽ. Khanh ngoảnh lại, hoảng hốt. Nhanh chóng và khéo léo, cô ta sát trùng, băng ngón tay đứt cho tôi. Cô ta nhìn tôi, đôi mắt lo âu: “Đau không?”. “Chẳng sao đâu!” - Tôi mỉm cười dễ chịu. Cả hai ngồi vào bàn ăn mì. Bây giờ, tôi mới biết mình đói ngấu. Bữa tối hôm qua với CD Nguyên, tôi chưa kịp ăn được bao nhiêu. Mì rất ngon. Thịt bò băm mềm, thơm phức. Thứ sốt cà chua đóng hộp mà Khanh gọi là *catch up* có hương vị đặc biệt. Tôi uống một ngụm nước cam ép, tiếp tục ăn. Lúc ngẩng lên, Khanh đã dừng bữa. Đĩa mì của cô ta hầu như còn nguyên. Cô ta đứng dậy, lấy bột lửa và gói thuốc lá màu trắng, mở tủ lạnh chọn một chai rượu có

hình thù kỳ quặc, rớt ra cốc. Gương mặt tẩy hết phấn son và mái tóc ngắn khiến Khanh rất giống như một đứa bé búng bình. Nhưng cách cô ta hút thuốc và nhấm nháp rượu thì gây nên ấn tượng hoàn toàn ngược lại. Hệt như một bóng ma quá rành rẽ cuộc đời, tạm dừng chân để hút, uống và chán nản quan sát mọi sự chung quanh.

- Khanh đã chờ khá lâu gần nhà trọ của *you*. Mọi khi, khoảng 7 giờ là *you* đã có mặt ở nhà, phải không Hoàng Anh? Sao đêm qua *you* về muộn vậy?

Tôi nhìn lên nhanh rồi cụp mắt xuống. Như vậy, người này chỉ lảng vảng gần khu nhà trọ theo dõi tôi. Cô ta không hề biết tôi đã có cuộc hẹn với hai người đàn ông khác nhau, hai người quyền lực nhất của Red Sun. Ý nghĩ này khiến tôi dễ chịu hẳn.

- Mình có việc phải gặp một vài khách hàng - Tôi nói trơn tru - Khanh biết đấy, làm nhân viên sales, phải đi gặp khách bất kể giờ nào, miễn là phải hoàn tất được các job mà sếp giao phó.

- Uh huh, cái job hội nghị khách hàng cho J&P mà *you* đảm trách có gì khó khăn không? Nếu cần, Khanh có thể giúp một tay. Trước kia, Khanh có học qua nghề PR ở đại học. Nhưng sau đó thấy không hợp, nên bỏ...

- Tại sao Khanh biết rõ ràng về việc của mình vậy? - Tay tôi run khê. Rõ ràng là người đối diện không hề đơn giản.

- Đừng hoảng hốt thế chứ! - Khanh cười phá lên - Không có gì lạ lùng đâu. Lim là bạn thân của Khanh mà. Nhiều việc ở Red Sun, Lim đã kể cho Khanh nghe!

- À, vậy đấy. Thế mà... - Tôi bỏ lửng câu nói, thở ra nhẹ nhẹ. Bỗng, tôi quyết định hỏi thẳng - Nhưng vì sao Khanh lại chú ý đến mình? Tại sao Khanh đến tận nhà trọ biết nơi mình sống?

- Cứ coi như Khanh muốn có thêm bạn bè, được không? - Ở bên kia về đây lập nghiệp, coi như xây dựng thêm vài mối quan hệ cần thiết.

- Mình chỉ là một nhân viên sales thôi mà. Lại nghèo nữa. Có lẽ chẳng giúp được gì nhiều cho Khanh đâu! - Tôi thành thật.

- Chẳng quan trọng gì mấy thứ vụn vặt ấy! Hôm nay nghèo, ngày mai giàu. Bây giờ khổ sở, mai này sung sướng, ha ha... Miễn là đừng nhìn quá kỹ vào tình thế hiện tại mà quên mất việc phải chạy đuổi theo những mục tiêu phía trước - Chủ nhà cười vang. Cô ta dốc cạn ly rượu màu xanh lơ vào miệng.

- Tôi thích suy nghĩ ấy! - Tôi gật đầu. Khanh bỗng khựng lại, nhìn tôi chăm chú. Chừng như cô ta còn muốn nói thêm điều gì nữa, nhưng ngưng lại. Cô ta ngồi chống cằm, ánh mắt dõi nhìn đâu đó, chìm đắm vào những suy nghĩ bí mật.

Tôi thu dọn mấy cái đĩa và ly tách trên bàn, mang đến bồn, định rửa luôn. Vẫn ngồi im, không ngoảnh lại, Khanh bảo chẳng nên mất công như

thế. Chỉ cần xếp chén bát vào máy rửa chén là xong. Tôi bối rối nhìn các máy móc sáng loá đứng cạnh nhau. Máy rửa chén là cái nào chứ? Chủ nhà đứng dậy, bảo tôi cứ mặc kệ mọi thứ.

- Để mình thu dọn cho gọn gàng đã. Cái bếp gọn gàng sạch đẹp thế này, để bừa bãi coi không hay! - Tôi nói.

- You không hiểu lời Khanh hả? - Đôi mắt bỗng dung long lên, phát ra ánh sáng giận dữ điên rồ. Hình như nhận ra vẻ hoảng sợ của tôi, chủ nhà dịu xuống - Thôi nào. Đừng làm nô lệ cho đồ vật! Nghỉ ngơi đi!

Đưa cho tôi một bộ quần áo mặc ở nhà, Khanh đẩy tôi vào phòng tắm. Tôi ngâm người trong bồn nước nóng. Khanh đã đốt sẵn một ngọn nến thơm dịu dịu. Tôi nhắm mắt, lim dim. Mọi nỗi khổ sở, buồn rầu, tủi hổ đeo bám suốt mấy tiếng đồng hồ tan biến đi. Tôi với tay lấy lọ muối tắm, xát lên cánh tay và đôi vai rã rời có mấy vết bầm vì cú ghì xiết của Peter Yeo. Tôi cảm viên đá kỳ nhỏ, chà khắp thân thể. Đôi bàn chân rứt rứt. Da thịt ban nãy bị chiếm đoạt. Thoải mái và dễ chịu quá. Vậy mà sao nước mắt tôi cứ chảy dài. Tôi khóc rất lâu, thụp hẳn đầu xuống làn nước phẳng phất mùi táo và cỏ dại. Chẳng biết sắp tới sẽ như thế nào. Nhưng hôm nay, với cuộc gặp gỡ bí ẩn này, tôi cứ tận hưởng bằng hết những tiện nghi cao cấp, sự quan tâm nhẹ nhàng mà Khanh dành cho tôi. Tiếng gõ nhẹ trên cửa. “Sao lâu quá vậy? You có bị làm sao không?” - Tiếng chủ nhà vọng vào, hơi âu lo. “À, mình ngủ quên! Ra ngay đây!” - Tôi kêu lên, vội nhảy ra khỏi bồn. Với tay lấy bộ quần áo mặc trong nhà, tôi bỗng nhìn vào tấm gương lớn. Tôi bối rối ngoảnh đi, định thần một chút, rồi quay lại. Lần đầu tiên, tôi chăm chú nhìn cơ thể mình, một cách toàn vẹn. Đôi chân dài. Cánh tay thanh tú, dưới ánh đèn vàng ánh lên trắng ngà. Cái cổ vươn trên đôi vai phẳng. Mái tóc ướt ôm sát khuôn đầu. Thốt nhiên, tôi hiểu mình rất đẹp. Với vẻ đẹp, kiến thức và sự khôn ngoan có sẵn, tôi không thể khốn đốn mãi được.

Suốt phần còn lại của đêm, tôi và Khanh ngồi trên salon trò chuyện. Những câu chuyện hài hước nhẹ nhàng, vô thưởng vô phạt. Tuy nhiên, tôi vẫn ngờ ngợ nhận ra Khanh khá để tâm đến các dự án và vận hành của Red Sun. Tôi nói vài thông tin bình thường, tránh đề cập đến CD Nguyên hay Peter Yeo. Nhìn thấy dấu hiệu buồn ngủ trên mặt tôi, chủ nhà bảo tôi vào phòng ngủ. Nhưng tôi không muốn làm phiền Khanh quá nhiều. Tôi ngủ ở cái ghế dài của salon cũng được.

Một tia nắng sáng từ cửa sổ chiếu thẳng lên mí mắt. Tôi ngồi dậy. Chủ nhà ngồi ở chiếc ghế bên kia bàn, nhìn tôi ngủ. Cô ta đã trang điểm và ăn mặc đẹp, chiếc váy đen cài khuy, dài quá gối. Tôi dụi mắt, cười bối rối. Khanh lên tiếng trầm khàn: “Chúc một ngày tốt lành!”

Tôi và cô ta ăn sáng trong phòng bếp. Mọi thứ hôm qua đã thu gọn từ lúc nào. Bất thần, Khanh hỏi: “You có thích sống trong căn hộ này không?”. Tôi gật đầu. “Vậy bây giờ căn hộ này là của you đó!” - Khanh nói thản

nhiên. Tôi cười thành tiếng với câu đùa. Khanh lắc đầu: “Sự thật đấy. Không đùa đâu!”. Tôi vẫn cười to: “Thế Khanh sẽ ở đâu?”. “Mình có một căn nhà khác!”. Tôi chợt im lặng. Có điều gì đó không hề đùa cợt ở đây.

Ngày chủ nhật, tôi trả lại căn nhà trọ tồi tàn. Với chút hành lý ít ỏi, tôi dọn lên căn hộ chung cư cao cấp, từ nay là chỗ ở mới, dành riêng cho một mình tôi.

15

Lim

- sập bẫy

Cuộc họp brainstorming của phòng thiết kế kéo dài từ đầu buổi chiều cho đến năm giờ vẫn chưa chấm dứt. Ánh nắng chói chang bên ngoài cửa sổ có lẽ đã dịu xuống. Những băng nhựa xám trắng trên tấm màn sáo đục đưa nhẹ nhẹ. Tiếng máy lạnh chạy rầm rì. Tôi ngo ngoáy đôi chân dưới gầm bàn. Giờ này mà được lao ra đường, phóng vù vù trên chiếc xe bộ hung dọc theo đại lộ bờ sông thì tuyệt biết bao! Chưa hết, cách toà cao ốc mấy block nhà, mới khai trương một cửa hàng kem tươi. Khách đông nườm nượp, hơn đứt số lượng người làm việc ở trong các văn phòng khu vực này cũng nên. Đó là tôi nghĩ thế. Chao ôi, giá như được đánh chén một cái kem quế mát lạnh thay cho những cốc trà đường chua loét! Tuyệt hơn nữa nếu vừa ngoạm kem, vừa chạy xe. Tôi hí hoáy vẽ lên tờ giấy A4 cái kem ốc quế khổng lồ - một cái tháp nghiêng Pisa bằng bánh và kem. Bên dưới, các copywriter một mỗi quãng thang dây đu lên đỉnh của cái tháp. Mỗi người lăm lăm một cái thìa to tướng, múc kem đánh chén. Trên đỉnh tháp, chính là CD Nguyên. Cái đầu trọc và đôi kính trắng của anh ta không hề lẫn vào đâu được. Tượng tượng ngon lành đến nỗi tôi ngoác miệng cười toe ngay trong cuộc họp. AD Quang thoáng lườm tôi bằng ánh mắt khiển trách. Tôi vội vàng ngồi im, lật úp tờ giấy, mau chóng lấy lại vẻ mặt nghiêm trang.

Vài copywriter căng thẳng gõ bút xuống bàn, trán nhăn lại. Liên tục các phương án đưa ra thảo luận nhưng vẫn chưa có lựa chọn cuối cùng. Cách đây một tháng, Red Sun lên kế hoạch quay đoạn phim quảng cáo cho sản phẩm viên bổ sỏi bọt của J&P. Kịch bản đã được viết, storyboard đã được duyệt, ê- kip làm phim đã hình thành. Các khâu sản xuất sẵn sàng, chỉ đầu tuần sau bấm máy. Thế nhưng, sáng sớm nay, giám đốc tiếp thị của J&P đột ngột gửi yêu cầu thay đổi toàn bộ kịch bản. CD Nguyên triệu tập cuộc họp. Thoạt đầu, mọi người khá hăng hái. Tranh luận có lúc lên cao đỉnh điểm. Rốt cuộc, ý tưởng “viên sỏi bọt giúp người ta tìm thấy tình yêu” của CD Nguyên đã được copywriter cứng cựa nhất phòng thiết kế cụ thể hoá thành kịch bản đoạn phim ngắn. Có thể kể đơn giản là sẽ có hai anh chàng đua tranh tìm cách chinh phục một cô gái đẹp. Người sử dụng viên bổ sỏi bọt sẽ chiến thắng, nhờ sức khoẻ dồi dào, tinh thần sảng khoái, và cả trí thông minh mà viên thuốc bổ đem lại. Vấn đề tiếp theo, các nhân viên phòng thiết kế phải bàn bạc tìm ra hình ảnh cụ thể hoá hình tượng ấy. CD Nguyên chứng tỏ anh ta là một ông sếp khó chịu thật sự. Mọi ý tưởng hay ho dựng theo motif cuộc

chạy đua, anh hùng cứu mỹ nhân đều bị anh ta gạt phắt. CD Nguyên viết rõ to ra giấy, chiếu projector lên màn hình trên tường: *Tôi muốn ý tưởng MẠNH, HÀI HƯỚC, và ĐỘC ĐÁO*. Khiếp, chữ ĐỘC ĐÁO to lắm nhé, lại được gạch chân đậm rì. Càng lúc, gương mặt các thành viên phòng thiết kế càng nhăn nhó bi thảm. Nhân viên phục vụ mang vào những cái cốc thủy tinh đầy nước trắng, thả vào các viên sỏi bọt của J&P, sản phẩm mà mọi người đang phải vắt óc ra để xây dựng hình ảnh. Nếu viên thuốc sỏi bọt thần kỳ như thông điệp nhà sản xuất muốn gửi đến người tiêu dùng, chắc chắn sẽ chẳng bao giờ lại có những gương mặt sầu não như các copywriter và designer của Red Sun như lúc này. Tôi nghĩ khoái trá, thò tay chụp ly nước. Cái ly chân cao bắt thần đổ kèn ra trên bàn. Nước chảy lênh láng. Mọi người hoảng hồn đứng phắt dậy, thu nhặt tài liệu và các máy móc thiết bị. Một tờ giấy từ góc bàn tôi bay nhẹ về phía laptop của CD Nguyên. Trong khi nhân viên tạp vụ lau bàn, CD Nguyên nhặt tờ giấy, cầm lên nhìn lướt qua. Từ vẻ bức dọc pha thờ ơ, gương mặt sếp bỗng hơi nhú lại, chăm chú. CD Nguyên cầm tờ giấy, phát nhẹ:

- Ai là tác giả của bức vẽ này?

Mọi người nhìn nhau, e ngại, cố kiềm chế không cười rú lên. Làm sao không nhận ra được nhân vật đứng oai vệ trên đỉnh tháp kem là ai! Đó là chưa kể tác giả bức tranh còn cố tình khuếch đại cái đầu trọc và vẻ mặt cau có kinh dị của anh ta nữa chứ. Tôi cắn môi, chết lặng đi. Phên này thì tôi chết chắc rồi!

- Ai? - Câu hỏi của sếp vang lên to hơn, đáng sợ hơn.

Những nụ cười mỉm tắt ngấm trên các gương mặt. Hình như câu chuyện không thể đùa nữa. Một vụ nổ giận dữ sắp bùng ra. Giá như tôi có thể chạy biến đi ngay lúc này. Tại sao tôi lại dại dột và liều lĩnh đến thế chứ. Bao nhiêu người để châm chọc, tôi lại chọn vẽ ngay ông sếp khó chịu này. Có lẽ, nếu tôi im re, cũng chẳng ai biết đâu. Thế nhưng, vượt ra khỏi kiểm soát, bất thần, đôi chân tôi rụt rè bước lên.

- Dạ, chính là em vẽ đây, thưa CD Nguyên! - Chính tôi cũng ngỡ ngàng với giọng nói run run của mình.

-Ồ! - Các nhân viên phòng thiết kế đồng loạt kêu lên. Họ ngoảnh sang nhìn tôi, vừa như ngạc nhiên, khó chịu, vừa như tội nghiệp vì tai họa mà một nhân viên quèn như tôi sắp phải đương đầu.

Tôi đứng im, cụp mắt nhìn xuống sàn, những ngón tay vặn xoắn vào nhau. Giông tố sắp giáng xuống rồi đây. Bỗng nhiên, giọng CD Nguyên vang lên trầm trầm

- Tốt lắm, đây chính là ý tưởng mà tôi đang cần. Cái job của chúng ta sẽ triển khai theo hướng bức biếm họa này! Cuối buổi họp, tôi sẽ thưởng nóng cho designer Lim 1 triệu đồng!

Ngay như có một chiếc máy bay tiêm kích lao vào toà cao ốc, đâm

thăng vào tầng nhà thứ 12 này, hẳn nó cũng thể làm tôi sững sờ như những gì vừa được nghe. Cả phòng thiết kế bàng hoàng, đổ dồn ánh mắt vào CD Nguyên. Gương mặt bình thản như không, anh ta đặt bức biếm họa của tôi vào projector, chiếu lên màn hình. Tôi im re. Mọi người nhẹ nhõm hơn, cười khúc khích. CD Nguyên muốn xây dựng hình ảnh cuộc đua tài theo kiểu hai chàng leo tháp. Mỗi người cầm theo một cốc nước. “Thuốc tăng lực” cho người leo lên đỉnh tháp trước tiên chính là viên sủi của hãng J&P. Không khí buổi brainstorming hoạt náo hẳn lên. Mọi việc trở nên suôn sẻ, nhanh chóng. Các công đoạn duyệt sau đó diễn ra trong trạng thái phấn chấn của tất cả mọi người. Bỗng dưng, tôi trở thành người hùng. Ngay sau buổi họp, giữ đúng lời hứa, sếp thưởng nóng. Hai tờ 500 ngàn đồng. Chưa bao giờ, việc được nhận tiền lại khiến tôi vui thích đến vậy. Ngay cả khi tôi biết mình trúng số 50 triệu, niềm vui sướng cũng không hề làm nhịp tim tôi đập nhanh hơn, như giây phút này đây...

Tuy nhiên, công việc kế tiếp của tôi trong cái job này diễn ra không như mong đợi. AD Quang giao cho tôi việc chọn tìm người mẫu nữ trong ngân hàng ảnh để chụp trước loạt ảnh cho bên J&P duyệt qua. Mất hai ngày trời lùng kiếm trong các agency chi nhánh của Red Sun, tôi vẫn không tìm được gương mặt nào khả dĩ. Biết tôi đang đau đầu, một người quen, nhưng làm việc ở một agency cạnh tranh với Red Sun giới thiệu cho tôi bộ ảnh một người mẫu nữ có gương mặt cực kỳ ấn tượng. Tuyệt vời! Tuyệt vời hơn nữa khi cô này chưa hề xuất hiện ở một spot quảng cáo nào trước đó. Tôi xoa tay khoan khoái, tự nhủ mình có con mắt tinh đời. Có thể chứ, phải là một designer học hành bài bản và có gout thẩm mỹ cực đỉnh, mới có thể nhìn ra một gương mặt người mẫu nữ “mỏ vàng” như thế này. Chắc chắn, sau khi nổi lên qua spot quảng cáo cho viên sủi bọt của hãng J&P, cô gái này sẽ trở thành gương mặt được săn lùng. Tôi đắc chí tự nhủ. Tự hào hơn nữa khi chính bằng mối quan hệ riêng, tôi có thể mang về cho Red Sun một mối lợi tốt đẹp, chẳng cần tốn kém săn lùng gương mặt người mẫu sản phẩm làm gì. Hai ngày còn lại, hoàn toàn thư giãn, tôi vào công ty nhưng chỉ để lướt web, thỉnh thoảng tán dóc với các đồng nghiệp và... ăn quà vặt. Chiều thứ sáu, đang ngồi co chân trên ghế và ăn cóc chấm muối, cửa phòng thiết kế bật mở êm ru. CD Nguyên bước vào. Sếp đến gần cabin của tôi lúc nào, tôi chẳng biết. Tôi vẫn nhai chóp chép hết miếng ổi này sang miếng ổi khác. Cho đến khi nghe tiếng nói trầm trầm vang lên sau lưng: “Cô mang ảnh các người mẫu nữ cho cái job của J&P sang phòng tôi ngay!”, tôi mới giật bắn lên, quỳnh quáng ôm hồ sơ ảnh và đĩa hình chạy quàng sang phòng CD Nguyên.

Một vài designer, copywriter, đạo diễn hình ảnh và cameraman đang ở trong phòng của sếp. Hình ảnh và những cuộn phim quay thử bẻ bộn trên bàn. Tôi vào phòng, bước đi thật tự tin. Cameraman nhắc tôi chùi cái hạt ổi còn dính trên chóp mũi. Tôi bối rối mỉm cười. CD Nguyên đề nghị tôi trình

ra hình ảnh người mẫu mà tôi đã chọn. Tôi đặt lên bàn một tập hồ sơ và đĩa hình.

- Chỉ có một người mẫu duy nhất thôi sao? Không phải là ba hay năm để chọn lựa? - đạo diễn hình ảnh ngạc nhiên nhìn tôi.

- Một gương mặt cực kỳ ấn tượng. Em tin chắc, đây là lựa chọn tốt nhất! - Tôi nhấn mạnh từng từ.

Hình ảnh được chiếu lên màn hình PC khổng lồ. Người mẫu hiện ra, chân tay và làn da đẹp tuyệt vời. Gương mặt hoàn hảo. Nụ cười và hàm răng sáng bóng. Cô ta đi trên cát, chạy dưới tán lá những cây dừa. Không khí trong phòng lạnh phắc. Tôi thích thú nhìn quanh những gương mặt đang lặn đi, sững sờ dán vào màn hình. Đây, tôi biết ngay mà, còn gì ấn tượng hơn thế chứ. AD Quang thành linh nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Ai cung cấp cho cô đoạn phim này? Có phải agency Hoa Minh không?

- Vâng! - Tôi nuốt nước bọt. Sao không khí lại căng lên thế nhỉ?

- Cô có biết người mẫu này không, Lim? - Giọng AD Quang hơi lạc đi.

- Nếu được duyệt, người bạn quen của em bên Hoa Minh sẽ cung cấp!

Mặt AD Quang tái mét. Các thành viên khác nhìn tôi đầy trách móc. Tôi hoang mang nhìn quanh, run sợ. Sao vậy? Chuyện gì thế này? Cameraman lắc đầu, cười chua chát và chán nản:

- Lim, cô sắp bẫy đối thủ cạnh tranh của Red Sun rồi. Họ cung cấp cho cô một người mẫu không thể sử dụng được.

- Tại sao chứ? - Tôi mở to mắt, khó chịu thật sự.

- Vì người mẫu này là một người đàn ông, đã giải phẫu chuyển đổi giới tính. Sản phẩm chúng ta quảng cáo là dược phẩm. Khách hàng không bao giờ chọn một người mẫu như thế! Nếu họ biết chúng ta chọn mẫu này, họ sẽ tưởng chúng ta phá hoại, hợp đồng bị huỷ bỏ toàn bộ

Tôi há hốc miệng. Tôi ngoảnh nhìn lại màn hình PC. Không, không sao tôi tin được. Lẽ nào lại có một âm mưu lừa gạt tôi? Từ đầu đến cuối sự kiện, CD Nguyên im lặng. Anh không hề lên tiếng một lời nào.

Các designer vội vã về phòng, lục tìm các dữ liệu ảnh, tìm người mẫu thay thế cấp tốc. Đột nhiên, tôi như một kẻ lạc loài, một bộ phận dư thừa trong guồng máy đang hoạt động hối hả. Thừa lúc mọi người chú mục vào việc, tôi len lén bước ra khỏi phòng, guồng chân chạy như điên trên hành lang. Tôi vấp phải một rìa thảm, ngã lăn ra. Chân tôi đau điếng, không sao nhấc lên được. Cổ chân bị sái rồi. Nhưng tôi chẳng thấy đau nữa, chỉ biết là cần lết ra khỏi đây ngay.

Tôi trốn ở góc kẹt trong phòng nước. Trời tối, nhân viên Red Sun ra về hết, tôi mới cầ nhấc ra thang máy. Hoá ra tôi không một mình. Còn có CD Nguyên. Anh ta nhìn tôi dò hỏi. Tôi mím môi, quay mặt đi. Thật nhục nhã làm sao. Một designer tập sự, non nớt, dương dương tự đắc đã bị trừng phạt

ngay trước mắt mọi người. Giá như CD Nguyên mắng mỏ, tôi còn dễ chịu hơn. Nhưng anh cứ im lặng. Cửa thang máy mở ra. Chợt, CD Nguyên đưa tay đỡ tôi bước vào. Xuống tầng trệt, dù tôi hoảng hốt từ chối, anh ta nhất định bắt tôi ngồi lên lưng, để anh ta cõng đi.

- Cô ăn kem không, nhóc con? - Đó là câu hỏi dễ trả lời nhất với tôi.

- Có! - Tôi nói thật.

Chẳng đề ý đến những đôi mắt tò mò, sếp cõng tôi đi ra cửa hàng kem, nói lảm bảm, như nói với tôi, mà cũng như nói một mình: “Đừng buồn. Chẳng đáng bị trách móc đâu. Đi làm, có ai mà không bị sập bẫy một đôi lần. Kẻ thù ở khắp mọi nơi. Nhưng cứ mạnh bạo mà làm việc tiếp. Sẽ có người hiểu mình. Luôn luôn có một ai đó, trong cuộc đời rộng lớn này, ngay cả khi tất cả mọi người quay lưng đi, thì người ấy vẫn ở bên cạnh, dõi theo, nâng đỡ...”. Bỗng dưng, nước mắt tôi ứa ra, rớt xuống đầu trục của sếp. Tôi chạm nhẹ vào cái sẹo nhỏ phía sau đầu:

- Vết thương này còn đau không, CD Nguyên?

- Không, hết đau rồi! - Giọng sếp bỗng thân thiện - Nhờ nó, tôi tìm thấy tình yêu của mình đây.

CD Nguyên và tôi ngồi ở cái bàn nhỏ ngay trên lề đường. Anh gọi cho tôi một “thuyền” kem trái cây to tướng. Tôi lắng nghe câu chuyện về cú đánh tại quán bar, câu chuyện mà tôi đã biết. Tôi thích thú mỉm cười. CD Nguyên kể tiếp: “...Ngay khi tôi ngã xuống, ở đó chỉ có Hoàng Anh. Cô ấy đã làm tất cả để cứu tôi. Nếu không có cô ấy ở đó, có lẽ tôi đã mất hết máu. Sau tai nạn, tôi chợt hiểu, cô ấy chính là cô gái mà tôi tìm kiếm lâu này, nhóc con ạ!”

Tôi nín lặng. Cổ họng tôi lạnh toát, đau nhói. Không phải vì kem dâu.

16

Nguyên

- hợp đồng tuyệt vọng

Từ xe bước ra, tôi đi thẳng về phía cửa thang máy. Tầng hầm cao ốc mới lắp loại đèn màu diệp lục. Thứ ánh sáng này khá lạ lùng. Chúng làm cho không gian vốn thấp và hẹp giãn nở ra, nhưng bầu không khí lại trở nên lạnh lẽo. Tôi đi qua những dãy xe nối tiếp như một bầy thú bị đánh thuốc mê, nằm phủ phục trên thảo nguyên châu Phi. Thang máy vừa xuống đến nơi, tôi bước vào luôn. “Chờ một chút!” - Vang lên tiếng gọi nghe như mệnh lệnh từ phía sau. Tôi đưa tay giữ nút thang máy đợi Peter Yeo bước vào. Hôm nay ông ta mặc chemise xám đen, đeo cravat đỏ sẫm. Chiếc kim kẹp cravat bằng vàng nạm ngọc tím lấp lánh kiêu hãnh. Chiếc áo vest vắt hờ trên cánh tay. Thang máy bốc lên, êm như ru. Peter nhìn đồng hồ. Khi ông ta ngược lên, rất nhanh, tôi cảm thấy ông ta kín đáo quan sát tôi qua cánh cửa kim loại phản chiếu.

Hơn ai hết, tôi biết rất rõ nguyên do vì sao Peter Yeo ăn mặc trang trọng khác thường. Chốc nữa sẽ có cuộc họp ký kết hợp đồng quan trọng với giám đốc tiếp thị của Gluck, một tập đoàn nước giải khát và thực phẩm mới khai trương văn phòng đại diện và nhà máy tại Việt Nam. Đó chính là loại khách hàng lớn mà Red Sun luôn luôn tìm kiếm cũng như không bao giờ để vượt khỏi tay. Tuần trước, ê- kíp tiếp thị của họ đã làm việc với tôi. Hợp đồng thiết kế và in ấn thời gian một năm trước mất trị giá 750 ngàn đô la. Để đạt thỏa thuận mức giá đó, tôi và Hoàng Anh đã làm việc riết róng với đối tác suốt một tuần lễ, với những cuộc gặp mặt trao đổi liên tục, và cả các cuộc họp qua internet khá căng thẳng. Thời gian này, Peter Yeo đang ở Úc. Mặc dù bận ngập đầu, tôi hoàn toàn thoải mái, chủ động đi qua từng nấc thang thương lượng. Hoàng Anh hỗ trợ tôi thật sự hiệu quả, từ việc tìm hiểu đối tác, chào giá, cho đến việc cân nhắc các dịch vụ mà Red Sun có thể cung cấp. Ngay cả việc đạt được hợp đồng với mức giá gần gấp rưỡi so với dự định ban đầu, vai trò của Hoàng Anh không thể coi nhẹ. Kỹ năng thương lượng vừa kiên trì, vừa mềm dẻo mà cô triển khai khiến đối tác không cách nào sao nhãng khỏi các đề xuất hấp dẫn. Tôi đã cài đặt sẵn để hôm nay, sẽ là ngày ký hợp đồng chính thức giữa hai công ty. Như vậy, đây là lần đầu tiên Red Sun của tôi trực tiếp ký hợp đồng kiếm được khoản tiền lớn, chứ không phải trả qua đường công ty mẹ.

Tuy nhiên, thật không sao hiểu nổi, chẳng rõ thông tin rò rỉ từ nguồn nào, Peter Yeo đã biết về hợp đồng lớn. Gã ta bay trở về cấp tốc, dù chuyến

đi làm việc tại trụ sở chính của gã chưa kết thúc. Chiều hôm qua, vừa xuống sân bay, Peter đã gọi điện thoại cho tôi, hỏi ngay về hợp đồng với Gluck.

- Anh có yêu cầu Gluck thanh toán với Red Sun tại Úc, chứ không phải chi nhánh của ta ở Việt Nam hay không? - Peter Yeo hỏi, bằng cái giọng như khi gã kiểm tra nhân viên kế toán một vài con số vặt vãnh

Tôi đáp lạnh lùng:

- Không! Tôi không muốn tôi, và các nhân viên người Việt của tôi tại Red Sun chỉ là những kẻ làm thật mà ăn giả nữa. Kịch bản Red Sun từng làm J&P không thể lặp lại với Gluck!

- Anh phải thay đổi điều khoản thanh toán trong hợp đồng, Nguyên ạ! - Peter nói đều đều. Làm hai hợp đồng như mọi khi, hiểu chưa? Chỉ thanh toán ở chi nhánh này khoảng 10%. Số còn lại, hãy trả thẳng qua văn phòng chính của Red Sun ở Melbourne!

- Không kịp nữa, ông Yeo ạ. Trưa mai, hợp đồng sẽ được ký kết. Mọi thứ đã soạn thảo sẵn sàng. Ông có thể có mặt để chứng kiến đấy! - Tôi thông báo, với một chút đắc thắng.

- Vậy sao, vậy thì cuộc họp trưa mai sẽ được hoãn đến chiều. Sáng mai, tôi vào Red Sun sớm. Tôi sẽ trực tiếp xem lại hợp đồng và soạn thảo lại. Chắc chắn, Gluck không từ chối phương thức thanh toán mà tôi đề ra!

- Ông dám làm vậy sao? - Trong thoáng chốc, cổ tôi nghẹn lại - Tôi mới là người đặt bút ký hợp đồng, chứ không phải ông!

- Vậy sao? - Tiếng cười của Peter qua điện thoại êm mượt, không sao nắm bắt - Tốt lắm, tùy cậu thôi!

Chỉ là câu nói hết sức đơn giản. Nhưng tôi biết, một lần nữa, Peter Yeo đã biến tôi thành con rối. Tôi chẳng có việc gì khác ngoài chuyện im lặng, giương mắt ra nhìn những trò biến ảo của Peter Yeo. Cảm giác căm ghét như chất cường toan chảy mạnh trong phế quản. Tôi giận giữ điên lên, nhưng vẫn phải ghìm giữ cảm xúc. Có gì đáng căm phẫn hơn thế không? Từ khi biết Peter Yeo đã quay về, từ khi biết kế hoạch kiếm tiền cho chi nhánh Red Sun của mình thất bại, tôi chìm vào tâm trạng chua chát. Suốt bao nhiêu năm ròng, tôi và các cộng sự quần quật làm việc. Thế nhưng, hình như ngoài đồng lương, tôi không thể đặt ra mục đích nào khác tốt hơn cho nhân viên của mình. Những người khá nhất dần dần rời đi, tạo dựng nên mấy công ty thiết kế cò con. Những nhân viên trẻ thuộc các khâu cũng chỉ biết cố gắng hoàn thành phận sự, xem như xong. Một vài nhân viên then chốt thì thủ đoạn và khuất tất, như Ms. Bảo. Bao nhiêu dự định lớn mà tôi nuôi dưỡng ngày mới thành lập chi nhánh Red Sun, mong muốn truyền lửa cho đồng nghiệp xem như xép xó. Rốt cuộc, tôi cũng chỉ là một trong số họ. Cũng đi làm công ăn lương. Cố gắng tự hài lòng với đồng tiền kiếm được, kiêu hãnh ngó ngán bằng câu tự an ủi cũ rích rề tiền: “Nhìn lên chẳng bằng ai. Nhìn xuống vẫn hơn khỏi người!”. Tôi chẳng thể tự quyết một điều gì ra hồn. Bị đát hơn, tôi

phải che giấu tất cả những phần uất đó dưới vẻ mặt phẳng lặng và nụ cười thân thiện. Ngay cả khi một việc quan trọng như hợp đồng với Gluck tưởng đã thành, vẫn bị gãy đổ bởi một nguyên cớ không ngờ trước. AI? AI ĐÃ PHẢN BỘI, ĐÃ BÁN ĐÚNG TÔI CHO PETER YEO? Câu hỏi âm vang trong tôi, ám ảnh, khiến đầu óc tôi nhức buốt.

Cửa thang máy mở nhẹ. Tôi và Peter Yeo bước dọc hành lang cùng đi vào phòng họp. Còn nửa tiếng nữa, đối tác sẽ tới. Mọi thứ trong phòng họp đã chuẩn bị xong xuôi. Nhân viên phục vụ đặt lên bàn cốc pha lê và những chai nước tinh khiết rồi ra ngoài. Hoàng Anh gõ cửa bước vào. Cô đưa mắt nhìn tôi, rồi nhìn sang Peter. Nụ cười dịu dàng thông minh, cái nụ cười mà tôi vẫn rất yêu, bỗng đông cứng lại. Hệt như đôi môi cô vừa bị tia sáng màu điệp lục chiếu vào. Trời nóng. Máy điều hoà mới mở chưa đủ lạnh. Nhưng tất cả những điều ấy không khó chịu bằng câu hỏi luẩn quẩn trong đầu tôi lúc này. Peter Yeo đang mở laptop hơi giật mình khi nghe tôi làm như tình cờ hỏi: “Ai đã thông báo cho ông biết về hợp đồng với Gluck vậy?”. Đôi mắt dài và nhỏ trên gương mặt Peter vẫn bất động, không để lộ tia sáng cảm xúc nào. Nụ cười bốn cột loang ra trên gương mặt gã: “Ai nhỉ? Ồ, tôi cũng không nhớ nữa. Nhưng, anh Nguyễn này, anh nên nhớ, có nhiều nhân viên trong Red Sun cũng khá nhạy bén đấy chứ. Họ biết thông tin nào trong cái công ty này cần chuyển về ai, và họ biết rõ nguyên cớ vì sao lại thế!”. Tôi đưa mắt tìm sự đồng cảm của Hoàng Anh. Mỗi khi bên tôi, cô luôn đưa ra những nhận xét xác đáng về sự nguy hiểm và quỷ quyết của Peter. Tuy nhiên, lúc này cô không bày tỏ thái độ gì khác ngoài việc chăm chú lật xem các bản hợp đồng sáng nay Peter yêu cầu thảo lại.

Bản hợp đồng giữa Red Sun và Gluck, với một số điều khoản sửa chữa gấp, đã được ký kết nhanh chóng. Tôi đặt bút ký vào phần của mình, vô cảm. Những khách hàng hài lòng ra về. Khi bắt tay tạm biệt, có lẽ bàn tay lạnh giá của tôi khiến họ ngạc nhiên. Nhưng tôi chẳng còn hơi sức đâu mà diễn vai trò thân thiện cởi mở nữa. Hoàng Anh cùng Peter Yeo tiễn khách. Từ phòng họp, tôi đi thẳng về phòng của mình. Lim chạy xẹt ra từ phòng nước, tay cầm cái ca sứ màu hồng. Suýt nữa, cô nhóc đâm sầm vào tôi. Tôi hơi lùi lại, cau mày. Lim ngược lên, đôi mắt nâu trong veo:

- CD Nguyễn, em nghĩ kỹ rồi. Em muốn nói với anh sự thật về vết thương trên đầu anh...

- Tôi chẳng quan tâm đến nó nữa. Chuyện đó cũ rồi. Bỏ qua đi! - Tôi gạt ngang, lạnh lùng.

- Nghe em nói đây, chị Hoàng Anh ấy mà...

Lại thế nữa. Hẳn là những người ở trong công ty đang đồn thổi về mối quan hệ của tôi với Hoàng Anh. Cái thói ngồi lê đôi mách vốn không chừa một ai. Thế nhưng, đến cái cô nhóc ngây thơ như Lim cũng muốn dấn động chuyện này, lại ngay trước mặt tôi thì quả là không sao chịu nổi. Tôi quay

lưng bỏ đi, mở cửa phòng làm việc, bước vào. Đóng sầm cửa lại, tôi vẫn kịp nhìn thấy đôi mắt Lim hoảng hốt mở to, như cần báo với tôi điều gì khẩn cấp vô cùng. Lim ạ, cô thật ngốc. Cô thì biết gì chứ. Cô trong sáng và ngây thơ đến tội nghiệp. Chỉ có Hoàng Anh, cô gái nghèo đầy ý chí vươn lên là hiểu tôi, không bao giờ nói hay làm gì để tôi bận lòng. Đó chính là lý do tôi quyết định chỉ yêu Hoàng Anh, không cần ý kiến bất kỳ ai khác.

Cuối giờ chiều, tôi nhắn tin, hẹn Hoàng Anh ở bãi xe tầng hầm. Tôi sẽ đưa cô về nhà. Hoàng Anh ngồi cạnh tôi, vài sợi tóc mai bay nhẹ, vàng trán cô dạo này bớt xanh xao. “Thật tiếc, em ạ. Lẽ ra Red Sun của chúng ta kiếm được nhiều tiền hơn hẳn nếu Peter đừng biết quá sớm về hợp đồng với Gluck. Anh sẽ điều tra cho ra ai là kẻ tiết lộ thông tin ấy cho Peter!” - Tôi lẩm bẩm than phiền với Hoàng Anh. Cô nhìn ra ngoài đường phố đông đúc, nói khẽ: “Một kẻ ngu ngốc nào đó, chắc vậy!”. Tôi cầm bàn tay cô gái, áp nhẹ lên môi, hôn. Ừ, không nên bàn bạc chuyện công việc nữa. Dù sao quá đủ một ngày ở công ty rồi. “Em có muốn đi ăn tối trên quán Yuki với anh không?” - Tôi đề nghị. Nhưng Hoàng Anh lắc nhẹ: “Cuối tuần được không anh. Bữa nay em có một người họ hàng đến thăm!”. đành vậy. Tôi cho xe chạy về khu ngoại ô sang trọng. Hơn một tháng nay, Hoàng Anh chuyển đến căn hộ chung cư cao cấp. Một người họ hàng giàu có nào đó ở nước ngoài về Việt Nam đầu tư vào nhà đất, cho cô ở nhờ, cô giải thích như vậy. Có lẽ đó là lý do khả dĩ. Tôi không thấy Hoàng Anh tự hào lắm về nơi ở đẹp đẽ này, hẳn vì nó chỉ là nơi cô ở nhờ. Cô cũng không mời tôi lên nhà chơi bao giờ. Xe dừng ở ngoài cổng chung cư. Trước khi xuống xe, Hoàng Anh đặt nhẹ lên gò má tôi một nụ hôn dịu dàng. Bất giác, tôi ôm ghì cô lại, hôn mạnh lên đôi môi hồng thắm. Vệt son vương lại trên môi tôi hơi vương vীu, nhưng nó là son của người tôi yêu.

Tôi về nhà. Người giúp việc cho biết chị gái tôi vừa đi đâu đó. Tôi ăn cơm một mình trong phòng ăn rộng, rồi vào bàn làm việc. Có mấy mẫu thiết kế làm cầu thả khiến tôi bức bối. Tôi nhắc máy gọi cho AD Quang. Điện thoại bàn của tôi bị hỏng, di động thì hết pin. Tôi bức bối sang phòng chị gái. Điện thoại của chị Trâm là loại có kèm máy ghi âm. Sau khi trao đổi công việc với AD Quang, tôi lơ đãng nhặt cuộn băng ghi âm nhỏ nằm trong ống bút, đặt vào máy, bấm nghe thử. Sau tiếng loạt roạt ban đầu, bắt chợt vang lên giọng nói của Peter Yeo. Thật quái quỷ, chị tôi đang trao đổi với gã cú vọ này. Tôi ngồi xuống ghế lắng nghe. Sau vài câu xã giao hỏi han về gia đình ba má và những người thân của tôi ở Úc, thỉnh thoảng, giọng Peter nhấn mạnh rất khác thường:

- Chúng tôi muốn cậu Nguyễn và cô Katherine Trần không trì hoãn nữa. Đã đến lúc nói về một đám cưới cần thiết!

- Em tôi không đồng ý đâu! - Chị tôi đáp ngay.

- Việc của chị là đốc thúc. Ông Trần không muốn cô Kat phiêu lưu.

Cười xong, cậu Nguyễn sẽ chịu trách nhiệm về cô Kat!

- Độc thúc? Bằng cách nào chứ? Em tôi không phải là robot!

- Chị hãy tạo ra một tình huống nguy hiểm. Làm cho cậu em của chị bị thương chẳng hạn. Để cho cậu ta nhận ra nếu làm trái lời, sẽ phải đổ máu

- Đẩy em tôi vào một nguy hiểm nguy tạo ư? Ai ra tay chứ? - Sau hồi lâu im lặng, chị tôi lên tiếng, giọng run run.

- Chính là chị! - Giọng nói Peter sắc cạnh.

Tôi đưa tay bấm nút tắt. Chưa bao giờ tôi hoảng sợ đến vậy. Người ta có thể đối đầu với cả thiên hạ bên ngoài, nhưng làm sao ngờ được người ra tay chính là chị mình. Vậy là vết thương trên đầu tôi cái đêm ở quán bar là một đòn dẫn mặt cảnh cáo do Peter sắp đặt. Khi tôi tỉnh giấc, chị Trâm của tôi cũng có đôi lần nhắc đến.

17

Hoàng Anh

- bí mật đội đến như đợt sóng thần

Từ trường nghiệp vụ tài chính, tôi phóng chiếc Piaggio mới tinh quay trở về chung cư. Người bảo vệ đẩy xe lên dốc hộ tôi, nói về khoản phí dịch vụ an sinh nào đó bằng giọng lễ phép. Tôi mở ví, đưa cho anh ta hai tờ 100 ngàn, không lấy lại tiền thừa. Người bảo vệ xăng xái bấm nút thang máy, như thể tôi là người quan trọng. Tôi bình thần bước vào, không bối rối như trước. Sự sung sướng đầy đủ thay đổi các thói quen của người ta thật chóng vánh. Tôi đã quen thuộc với tiện nghi cao cấp, dịch vụ hoàn hảo. Tôi bắt đầu xem chúng là những thứ đương nhiên mình phải được hưởng thụ. Thang máy đi lên êm như ru. Hành lang đèn vàng mờ dịu. Các căn hộ đều có người nhưng im ắng. Không một âm thanh nào lọt qua những tấm cửa gỗ dày.

Lúc này mới 9h30 tối. Còn khá sớm. Vài người quen biết ngạc nhiên khi tôi thường xuyên từ chối các cuộc tụ tập khuya của giới trẻ có tiền. Tuy nhiên, đừng lẫn tránh nhìn thẳng vào thực tế. Những gì đang bao bọc quanh tôi chừng như đáng mơ ước: Về ngoài xinh đẹp, làm nền phía sau là một căn hộ cao cấp, cái tủ lớn đầy giày dép và quần áo thời trang, một chiếc xe máy đắt tiền. Trong mắt kẻ khác, thế là quá đủ để gia nhập giới thượng lưu. Nhưng, tôi hiểu lớp vỏ ngoài là thứ bấp bênh nhất, dễ bị bóc đi nhất. Chỉ cần một sơ suất nhỏ, một sự không hài lòng từ kẻ đang bí mật chu cấp cho tôi hiện nay, thật mau lẹ, tôi sẽ bị ném trở về với khu nhà trọ tồi tàn, những bữa cơm thiếu thốn. Ngay cả chiếc xe đẹp đẽ này cũng bị trả lại cho người đã thực sự bỏ tiền ra mua nó. Chỉ nghĩ thế thôi, đầu óc tôi đã còn lên nổi lo sợ lẫn căm ghét điên cuồng. Bằng mọi giá, tôi phải giữ gìn những điều đang có trong tay. Tôi biết, là một cô gái đẹp, không đủ. Tôi phải mạnh, phải làm chủ, phải tự mình chiếm được những thứ mà tôi khát khao. Còn phụ thuộc

vào kẻ khác, là còn bất ổn. Hơn hết, phải nghĩ ra cách nào đó mạnh mẽ và chính xác để thoát ra khỏi tình trạng bị động.

Làm việc tại Red Sun, quan hệ với Peter Yeo, tôi lơ mờ nhận ra việc sử dụng thủ đoạn, hành động tàn nhẫn là điều đương nhiên, một khi muốn điều khiển một bộ máy lớn Còn muốn có sức mạnh thực thụ, thì phải học. Vào được công ty nổi danh như Red Sun, hầu hết các nhân viên khác đều tự thoả mãn. Họ coi như đã chạm đích đến. Công việc ổn định, mức lương cao, danh xưng nhân viên công ty quảng cáo lớn đủ để họ hài lòng. Tôi khác. Hơn ai hết, tôi hiểu, mình đang đứng ở bậc thang rất thấp. Để ngoi lên, ngoài chuyện khôn ngoan bầu víu vào những kẻ thế lực như Peter Yeo, tôi cần phải có nhiều kiến thức, càng nhiều càng tốt. Đầu tư vào học hành chẳng bao giờ phí phạm. Sau giờ làm việc, các buổi tối tôi giam mình trong các lớp nghiệp vụ. Học hết mấy lớp tài chính, kế toán doanh nghiệp, tôi đăng ký học thêm các khoá quản trị nhân sự. Đêm về nhà, tôi tự học thêm tiếng Anh. Có lần, trong giấc ngủ muộn, tôi nhìn thấy tôi đơn độc leo lên đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng. Trên đỉnh núi, trước cửa toà lâu đài, CD Nguyên đứng đợi. Nhìn tôi bằng cặp mắt triu mến, anh mở cửa cho tôi bước toà lâu đài giá băng. Bên trong, các nhóm người sang trọng nói chuyện với nhau bằng những thứ tiếng lạ. Nắm tay CD Nguyên, tôi hoàn toàn vững tin, hoà nhập vào đám đông, nói thứ ngôn ngữ xa cách, thấy mình thuộc về họ. Tỉnh giấc, tôi vẫn nằm một mình, trong căn phòng cửa sổ quên khép, lùa đầy gió lạnh. Đó là một giấc mơ kỳ lạ. Nó thổi bùng trong tôi ngọn lửa mạnh mẽ và vững tin. Xuyên qua giấc mơ ấy, tôi hiểu sự thật ẩn giấu bên trong chính mình: Tôi yêu CD Nguyên. Duy nhất anh khiến cho tôi rung động và cảm phục. Tình cảm giành cho Hoà trước kia, giờ nhìn lại, chỉ là mối tình sinh viên mờ nhạt. Mối quan hệ với Peter Yeo không gì khác hơn là sự lợi dụng lẫn nhau. Nguyên cũng yêu tôi. Với một người từng trải và mang đầy tâm trạng giấu kín như anh, có thể tình yêu ấy vẫn còn ngập ngừng, vừa muốn gần bó, vừa dè dặt giữ khoảng cách. Nhưng nhất thiết tôi sẽ chiếm giữ anh, cho riêng tôi, vĩnh viễn.

Bước ra khỏi phòng tắm, tôi chỉ mặc trên người chiếc váy lụa màu beige mỏng mảnh. Thời tiết tháng sáu khá dễ chịu. Những cơn mưa liên tiếp làm dịu mát bầu không khí mùa hè nóng nực. Tắt bớt những ngọn đèn halogen toả sáng khắp trần nhà, tôi chỉ bật một cái đèn vàng trong góc phòng khách, bắt đầu bài luyện dịch Anh văn. Bất thần, điện thoại di động đổ chuông. Khanh gọi. Tôi nhú mảy, lưỡng lự giây lát. Sau một ngày làm và học quần quật mệt nhoài, tôi chẳng còn hứng thú gì trò chuyện với người bạn gái kỳ quặc. So với hồi mới gặp, tôi không còn nể sợ Khanh nữa. Thay vào đó, chỉ là cảm giác tò mò trước một cái gì chưa biết rõ, nhưng tin chắc nó sẽ không làm hại mình. Khanh luôn coi tôi là bạn thân. Nhưng tôi thì không. Bí mật về việc tôi được vào ở căn hộ chung cư cao cấp đơn giản hơn tôi tưởng. Thông qua Khanh, Peter Yeo đã trao cho tôi món quà đặc biệt này. Gia đình

Khanh ở Úc có mối liên hệ nào đó với Peter. Khi cô ta quay về Việt Nam, ông ta lo lắng cho cô bước đầu. Căn hộ do ông ta đứng tên thuê. Tôi hay Khanh đây ở thì cũng thế, vì người trả tiền nhà là Peter. Có lúc, tôi từng suy đoán cũng như tôi, Khanh là người tình của Peter. Thế nhưng, nghe tôi nói vậy, Khanh cười phá lên. Cô ta cười lớn đến mức tôi hiểu không thể nào có chuyện như thế. Nhắc tên Peter, đôi môi Khanh uốn cong thành một nụ cười đượm vẻ coi thường, như thể cô ta đang nói đến một kẻ ăn người ở trong nhà. Cô ta cũng chẳng buồn thắc mắc quán mức về mối quan hệ giữa tôi và ông ta. Có một lần, Khanh cũng đặt câu hỏi ngạc nhiên vì sao một gã keo bần như Peter lại giành cho tôi đặc ân sử dụng căn hộ đẹp đẽ. Sau đó cô ta tự trả lời: “Vì Hoàng Anh giỏi. Hiện Hoàng Anh là phó phòng Sales đúng không? Nhưng you sẽ nắm một vị trí quan trọng trong Red Sun, hỗ trợ đắc lực cho ông ta. Các nhân vật quan trọng của Red Sun luôn được trọng dụng xứng đáng mà...”. Trước đôi mắt tươi cười đượm lơ đãng ấy, tôi chỉ biết gật đầu. Sự coi thường Peter Yeo trong Khanh quá lớn, hoặc cô ta đánh giá tôi quá cao. Đến nỗi cô ta không bao giờ tưởng tượng nổi giữa tôi và Peter ngoài quan hệ sếp và nhân viên, còn là mối quan hệ tình nhân. Một motif tâm thường nhưng vẫn là kiểu bí mật ít ai ngờ tới. Nếu như Khanh biết để có những ưu đãi vượt bậc, tôi đã làm khỏi việc dê hèn, như tiết lộ cho Peter Yeo kế hoạch triển khai dự án mà CD Nguyễn âm thầm theo đuổi với hãng Gluck vừa mới đây thôi. Nếu như Khanh biết bất kể khi nào muốn, Peter có thể lên đây và ở lại với tôi, cô ta sẽ nghĩ gì? Một kẻ đầy đủ và sung sướng như Khanh liệu có hiểu nổi nỗi khổ đau vật khủng khiếp của tôi khi yêu tha thiết CD Nguyễn mà vẫn phải bán đứng anh không? Càng nghĩ đến những điều tăm tối đó, tôi càng thấy Khanh quá ư xa lạ. Vì lẽ gì, cô ta cứ níu chặt lấy tôi chứ?

Hiện nay, Khanh đã có chỗ ở riêng, ngôi biệt thự nhỏ gần khu sinh thái. Thịnh thoảng, khuya khoắt, cô ta lại ghé lên chung cư. Những câu chuyện ngắn ngủi thoáng qua không đầu không đuôi. Khanh thường chăm chú nhìn lên bức tường phía sau lưng tôi, kiếm tìm thứ gì đó. Có lần, đầy mùi rượu và hơi say, cô ta nhìn tôi bằng đôi mắt sâu thẳm, loé lên những tia sáng kỳ dị. Gần như cô ta sắp nói ra với tôi một điều vô cùng quan trọng. Tôi căng thẳng chờ đợi. Tuy nhiên, ý định này bị chính Khanh bẻ gãy. Sau khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, cô ta đứng dậy xách túi bỏ đi ngay. Cánh cửa đóng sầm lại sau lưng...

Tôi bấm nút từ chối cuộc gọi, tập trung vào bài dịch tiếng Anh. Điện thoại một lần nữa lại đổ chuông. Vẫn là Khanh. Trong tiếng nhạc dồn dập dai dẳng đang vang lên, nghe có chút gì như cầu khẩn, van nài tha thiết. Tôi đành nhắc máy trả lời. Trong ống nghe, giọng Khanh vắng tới, khản đặc và hồi hã:

- Hoàng Anh, tôi có chuyện muốn nói với you. Tụi mình gặp nhau bây

giờ được không? You đang ở nhà chứ?

- Có việc gì vậy? - Tôi hỏi lãnh đạm. Từ lâu, tôi đã tập được cách ứng xử, nếu việc chẳng liên quan, dù đất có sập ngay trước mặt, tôi cũng sẽ không hề bận tâm.

- Tôi cần được nói ra điều này. Và tôi cần được lắng nghe. Hoàng Anh, you là người bạn duy nhất mà tôi tin tưởng.

- Đang có một chút việc công ty cần giải quyết gấp! - Tôi tránh né bằng cách nói dối.

- You đang ở nhà, đúng không? - Giọng nói phảng phất đe dọa - Tôi đang ở ngay dưới sân chung cư!

Cô ta theo dõi mình, tôi thoáng run nhẹ. Như vậy, tốt hơn hết là gặp Khanh và nghe cô ta bộc bạch. Tôi khoác thêm chiếc áo, mở sẵn cánh cửa chờ đợi. Nhanh như điện, Khanh đẩy cửa bước vào. Cô ta lại mặc áo đen và tô đôi môi đỏ sẫm. Cô ta đi đến ngay ghế sofa, thả rơi người xuống. Tôi mở tủ lạnh, mang ra nước ép trái cây. Nhưng Khanh không uống. Cô ta đến tủ rượu trong góc phòng khách, lấy ra một chai brandy nhỏ, rót ra cốc, uống cạn.

- Lại đây! - Khanh nói như ra lệnh khi tôi lảng vảng gần cửa sổ nhìn xuống khoảng sân phủ đầy những lùm cây sẫm xanh.

Tôi vẫn đứng yên, không nhúc nhích. Cái bóng sau lưng đứng dậy, đi về phía tôi. Bất chợt, hai bàn tay Khanh chụp lên bờ vai tôi, siết mạnh, xoay tôi ngoảnh lại. Đôi mắt cô ta đen sẫm, đồng tử nở rộng. Không, gương mặt này không phải của một kẻ nguy hiểm. Đó là mặt của người đang bị dồn vào đường cùng tìm kiếm sự sẻ chia. Cảm giác thương cảm lướt qua, tôi nhìn Khanh thông cảm. Bỗng dưng, Khanh tựa sát vào người tôi, khóc nức nở. Đôi vai cô ta run lên bần bật. Trán cô ta nóng bừng nẹp chặt vào cổ tôi. Chùng như có một nỗi đau đớn khủng khiếp nào đó đang quai búa đập vỡ vụn cô ta, nện mạnh từ bên trong.

- Bình tĩnh nào! Có chuyện gì thì nói ra đi, tôi sẽ chia sẻ! - Tôi thì thầm.

- Thật không? - Đôi mắt Khanh lại chiếu vào mắt tôi, trong đau đớn vẫn rực lên ánh sáng quái quỷ, như chờ mong, như tha thiết - You sẽ hiểu và sẽ chia sẻ thật với tôi chứ?

Tôi gật nhẹ. Cả hai quay về phía bộ ghế salon. Khanh bó gối, co ro trên sofa. Tôi thay cốc rượu của cô ta bằng cốc nước lọc. Khanh uống liên tục, ừng ực, động tác gấp khúc và giật cục như trong một giấc mơ tồi tệ. Tôi ngồi riêng trong chiếc ghế bành tay vịn ấm áp, chăm chú quan sát người đối diện. Khi cơn xúc động lắng dịu đôi chút, Khanh hít một hơi dài, nhìn thẳng vào mắt tôi, đôi môi lau sạch lớp son đỏ tái nhợt. Cô ta mấp máy:

- You có biết vì sao tôi quay về Việt Nam không?

- Kiểm một cơ hội làm việc?

- Sai rồi! - Khanh lắc đầu - Tôi bị người yêu bỏ. Tôi về đây để chạy trốn sự đau đớn.

- Ô, lẽ nào một người mạnh mẽ như Khanh mà cũng yếu ớt thế sao? - Tôi mỉm cười hơi chế giễu, không khỏi ngạc nhiên.

- Tôi yêu cô ta tha thiết. Cô ta cũng nói thế. Vậy mà bất thành tình cô ta bỏ rơi tôi, chẳng có gì báo trước! - Giọng Khanh ào ào, trầm đục.

- *Anh ta* chứ! - Tôi sửa lại câu nói của cô bạn.

- Không, đừng hiểu lầm. Tôi đã bị người yêu của mình, một cô gái, bỏ rơi...

Từng từ một, từng từ một, Khanh nói chậm rãi, như thể đó là chuyện rất đời thường. Còn tôi thì chết lặng đi, không sao tin nổi vào tai mình. Dần dần, sự minh mẫn quay lại đầu óc. Nhìn đăm đăm vào Khanh, tôi chợt hiểu. Cô gái này là một *les*. Một người đồng tính bất hạnh. Thế mà tôi không hề đoán ra dù những biểu hiện trong cách đi đứng, cách ăn mặc và cách ứng xử của cô ta nói lên rất rõ cái giới mà cô ta thuộc vào. Từng mảnh ghép ấn tượng kỳ dị trước kia quay về, tự sắp xếp, đứng vào đúng vị trí của nó. Tôi thoáng rùng mình. Nhưng rất nhanh, tôi biết, không nên để lộ cảm xúc ghê sợ. Mỉm cười, tôi nói với Khanh nhẹ nhàng:

- Chuyện đó đã qua rồi mà. Với lại Khanh tự chủ cuộc đời Khanh mà. Cái việc là một người đồng tính hay không thì đâu có gì trọng...

Cô gái nhìn rất lâu xuống thảm, bất chợt ngẩng lên, nhìn tôi, mặt lạnh băng:

- Ừ, không có gì trọng. Tôi biết tôi là ai. Tôi điều khiển cuộc đời mình từ trước mà. Nhưng, vấn đề của tôi là bây giờ, tôi bị buộc phải lập gia đình.

- Với ai? - Tôi sững sờ. Từ ngạc nhiên này, tôi bị đẩy sang ngạc nhiên khác.

- Với một người đàn ông. Một người mà tôi không có chút cảm xúc! - Đột nhiên Khanh hét toáng lên - Thật là khủng khiếp. You có hiểu điều đó là gì không?

- Như vậy có tốt hơn không? - Tôi hỏi, đầu óc lại mù mịt.

Bất thành tình, Khanh đứng bật dậy. Cô ta lao vào tôi, ôm chặt. Cô ta lại khóc nức lên, níu cứng lấy tôi, như tìm kiếm sự chở che. Cô ta luôn miệng kêu lên: “Hoàng Anh, tôi biết, you là người tốt nhất mà tôi có thể nương tựa. Đừng rời bỏ tôi. Làm ơn. Xin hãy thương yêu tôi...”. Đây là một *les*. Tôi sợ hãi chưa từng thấy khi ý nghĩ ấy dồn dập dội vào đầu. Quính quá, tôi tìm cách gỡ tay Khanh. Tôi muốn chạy trốn. Đúng lúc đó, di động của tôi đổ chuông. Tôi nhào người, cầm lấy điện thoại. Peter Yeo gọi. Tôi vội vã trả lời. Không buồn rầu đón, giọng Peter vang lên ngay, đầy bức tức:

- Kat Trần có ở đây không?

- Không, chỉ có cô Khanh người quen của ông mà thôi!

- Uh huh, Khanh và Kat chỉ là một. Nào, nhờ cô nói với cô ta sang nhà Mr. Nguyễn ngay! Mọi người đang chờ đợi.

- CD Nguyễn ư? - Tôi kêu lên sửng sốt - Có chuyện gì thế?

- Thôi đi, đừng có hỏi nhiều như một ả ngu ngốc nữa. Kat là vợ chưa cưới của Mr. Nguyễn, hiểu chưa? Chúng tôi đang bàn về việc tổ chức đám cưới.

Tôi buông rơi điện thoại xuống sàn. Căn phòng khách sang trọng, những bóng đèn, cửa sổ, và cả bầu trời sâu thẳm ngoài kia, tất cả như đang lao vùn vụt vào một lỗ thủng tối om. Chưa bao giờ tôi rơi vào sự kinh hoàng tuyệt vọng đến thế.

Trận mưa đầu hè lớn chưa từng thấy. Tiếng gió quật vào cây cối, xô đẩy những nóc nhà tôn mỏng rầm rĩ, nuốt gọn âm vang quen thuộc của người và xe cộ trong khu phố lao động nhỏ. Một sự náo loạn buồn bã. Ánh đèn trong các căn phòng phía sau lưng tôi tắt dần. Tôi đứng dưới mái hiên, lưỡng lự nhìn nước đang dâng lên khúc đường ngay trước đại lý tiếp thị. Chắc không thể về được lúc này. Nước tràn vào ống pô thì cái xe cub ọp ẹp của tôi sẽ chết máy ngay tức khắc. Bác bảo vệ mời tôi một liều thuốc lá sót lại trong bao giấy. Khói thuốc hăng hăng, hơi nặng, bảng lảng bầu không khí căng mọng hơi nước.

Trong khoảnh khắc, tâm trí tôi trôi dạt về quê nhà, quãng thời gian nhiều năm trước, khi tôi và Hoàng Anh còn là những đứa trẻ quê mùa vừa lớn lên, yêu thương nhau như một chuyện hiển nhiên chẳng sao khác được. Tôi nhớ hồi đó, cũng một buổi chiều đầu hè hết thế này, tôi và Hoàng Anh đi học về, mưa ụp xuống đột ngột. Mưa to đến nỗi con đường tráng nhựa huyện lỵ biến mất trong làn nước trắng bạc cuộn tung ào ạt. Cây cối hai bên đường gió lùa ngã nghiêng. Chốc chốc, lại có một tia chớp rạch ra tia lửa chói loà mắt trên nền trời xám thẫm. Cái xe đạp nhỏ của tôi gồng gượng, nhích từng chút một trong thác nước cuốn ngược chiều. Thế mà cái khoảng thời gian lẻ ra thật nhọc mệt ấy, lại toả ra ánh sáng sướng vui chưa từng thấy với chính tôi. Hơi thở nóng hồi sợ hãi của Hoàng Anh dồn dập ngay phía sau lưng, những ngón tay bé bỏng của cô níu chặt eo tôi, run rẩy, giao phó cho tôi toàn bộ tính mạng cô, miễn sao đừng để dòng thác nước cuốn phăng xuống con suối nước cuộn cuộn chảy cách đó không xa. Khi tiếng sấm vang động, cô giật nảy lên, vàng trán búng bình chúi mạnh làm sống lưng tôi đau điếng. Tôi lạt tay lái. Cái xe đạp đổ ụp. Tôi chỉ kịp kéo tay Hoàng Anh đứng dậy. Chiếc xe tức khắc trôi xuống con mương người ta đang đào dang dở ven đường. Hoàng Anh sợ mất chiếc xe, vùng ra, chạy lao theo, trượt chân ngã lăn xuống mương nước dâng cao. Cho đến bây giờ, trong tai tôi vẫn vang lên tiếng cô gào “Hoà ơi cứu em!” đầy khẩn thiết, hoảng sợ. Tôi cũng cuống lên, nhào xuống, vươn tay tóm chặt bàn tay Hoàng Anh. Lôi được cô lên, tay tôi trầy xước, tươm máu. Hai đứa núp vào sạp trái cây bên đường trú mưa. Vết nước mắt chảy loang khắp mặt Hoàng Anh khi thấy những vết rách dọc cánh tay tôi. Lúc đó, chẳng thấy đau gì cả, tôi chỉ nghĩ thiết tha rằng mai sau này, dù có là ai, dù có chảy bao nhiêu máu, nhất định tôi sẽ bảo vệ cô ấy, giải cứu

cô ấy bất kỳ tình huống hiểm nguy nào...

Mưa vẫn dội xuống ào ạt. Bác bảo vệ nhìn khoanh sân nước dâng lênh láng, vẻ mặt đầy cảm thông: “Mưa kiểu này, nhà trọ của cậu có dột không?”. Câu hỏi ném tôi về lại thực tế đang phải đối diện hàng ngày. Bữa nay cuối tháng rồi, bà chủ khu nhà trọ thế nào cũng í éo réo đóng tiền. Rồi khoản điện nước cũng vừa tăng giá gần đây. Mưa thế này, sàn nhà chắc ngập nước rồi, cái tủ vải đựng quần áo thấm ướt hết chứ chẳng chơi. Không nhớ đến thì thôi, nghĩ tới, thực tế càng thêm nặng nề. Dân sinh viên tỉnh lẻ như tôi, tốt nghiệp đại học Kinh tế, ra trường đũa nào cũng phải chặt vật kiếm việc. Đũa nào cũng ham bám trụ thành phố, ai mà muốn về tỉnh làm gì. Thành phố người đông của khó. Cử nhân kinh tế nhiều quá, chỗ làm ngon lành đâu có nhận những người non nớt thiếu kinh nghiệm. Trôi dạt từ văn phòng giới thiệu này sang dịch vụ việc làm khác, rốt cục tấm bằng quản trị kinh doanh loại khá cũng chỉ đủ để tôi xin một chân làm sổ sách chứng từ trong cái đại lý chuyên tiếp thị sản phẩm tẩy rửa. Trái ngược với giấc mơ thời sinh viên làm việc trong môi trường kinh doanh chuyên nghiệp, với máy tính hiện đại, với những cuộc viễn du khắp các miền đất xa xôi, với các hợp đồng trị giá bạc tỉ, thế giới bao quanh tôi giờ đây chỉ là những gói xà phòng giặt, nước thơm súc miệng, dầu gội đầu cần phải đóng đếm, giao cho đám nhân viên tiếp thị làm công nhật len lỏi vào mọi góc ngách thành phố. Mùi thơm của những gói kem tắm dầu gội ám ảnh vào cả giấc ngủ của tôi. Chúng như những bóng ma không hình thù nhưng trói chặt tôi lại vào đủ thứ lo âu vật vãnh. Làm suốt, làm suốt, tôi cũng chỉ dừng ở mức một nhân viên cạo giấy xoàng xĩnh, không góc đầu lên nổi. Điều thuốc hút đến đốt rơi tàn xuống đầu gói quần. Tôi phui nhẹ. Một lỗ thủng hiện ra. Bác bảo vệ cười xoa, an ủi: “Đừng lo, lỗ thủng tí xíu. Nói nhỏ bạn gái nó mạng lại cho mà mặc. Vụ này phụ nữ khéo lắm, làm mấy hồi!”. Một lần nữa, tôi lặng đi. Tại sao khi tôi đã bắt đầu nguôi ngoai nỗi đau mang tên Hoàng Anh, thì luôn luôn có những chuyện tình cờ gợi nhớ, khiến tôi đau đớn, hết như vết thương mới vừa nứt vỡ, chứ chẳng phải đã qua gần bốn tháng rồi. Tôi đứng ngay lên: “Thôi, cháu về đây xem nhà trọ dột nát ra sao!”. “Ừa, chạy lẹ đi! - Bác bảo vệ hồ hởi, nói chắc mẫm - Chắc là còn qua đón bạn gái chứ gì!”. Tôi đành gật nhẹ. Nước mắt ứa ra nơi khoé. Tôi bước thẳng ra dưới khoảng trời đang vẫn dầm mưa, chẳng muốn ai biết là mình đang khóc.

Dọn dẹp tàn tích mưa dột trong căn phòng trọ, rồi ăn qua loa gói mì xong cũng gần 9 giờ tối. Thay bộ đồng phục áo vàng quần đỏ, tôi lại dắt xe cái xe cub chạy thẳng ra đường, đến 24 giờ 7 ngày - cái siêu thị nhỏ chuyên bán hàng thực phẩm và nhu yếu phẩm về khuya. Khi Hoàng Anh nói lời chia tay, vùng vẫy thoát khỏi cơn suy sụp tinh thần kéo dài, tôi đã xin được một chân bán hàng ở cái siêu thị nhỏ. Công việc cũng nhẹ nhàng, tuần bán 4 đêm, lương 800 ngàn một tháng. Dù sao, nếu không đi làm kiểu này, thời gian đó,

tôi cũng không sao chớp mắt được vì đau đớn. Dần dần, nỗi đau cũng nguôi ngoai trong chuỗi việc làm tất bật. Công việc bán hàng giúp tôi nhìn thấy thêm nhiều hạng người, biết được nhiều thói quen khác lạ mà nếu chỉ làm việc như các viên chức khác, tôi sẽ không sao hình dung nổi. Chẳng hạn có những dân chơi sang trọng, đi xe SH, quần áo đắt tiền, dắt theo bạn gái ăn mặc thật bắt mắt sau một đêm chơi khuya bỗng trở nên nhếch nhác, trắng bệch ra như mấy con cá ươn, sực nức hơi men và mùi nước hoa tàn héo. Họ tấp vào siêu thị, ồn ào mua mấy gói mì tôm và hộp sữa lạnh, rồi biến mất vào bóng đêm. Có cô vũ nữ thân hình bốc lửa, cặp chân dài lúc nào cũng mang vớ nylon đen, rụt rè đẩy cửa kính, mua cho đứa con nhỏ ở nhà gói bột dinh dưỡng. Chẳng biết bình thường lúc hành nghề ra sao, chứ khi đứng trong vùng đèn sáng trước mắt dò hỏi của kẻ lạ, cô ta như lo sợ lắm. Cũng có mấy cô gái làm văn phòng nước ngoài, có lẽ ở lại làm cho xong kế hoạch nên về rất khuya, cô nào cũng đeo kính cận, bàn tay trắng xanh run lên mẩy mỗi khi móc tiền trả ở quầy thu ngân. Gặp mấy cô gái ấy, lòng tôi lại còn lên nổi nhớ Hoàng Anh. Chắc người tôi thương yêu cũng đang vất vả giống hệt thế này đây. Nỗi đau đớn lại ập đến. Là một thằng đàn ông, tôi không thể lo lắng chu toàn cho cô gái tôi yêu? Tại sao tôi cứ nghèo mãi? Tại sao tôi luôn nỗ lực vươn lên, mà cuộc sống không dành cho tôi cơ hội nào cả?

Tôi cất xe máy vào nhà kho phía sau và bước vào siêu thị, vừa kịp nhận ca đêm. Sổ bán hàng và ngăn kéo tiền lẻ. Danh mục những thứ hàng mới nhập về. Tôi ngồi vào bàn, lấy một cốc trà đặc chống lại cơn buồn ngủ. Giờ này vắng khách hàng, tôi tranh thủ lấy quyển sách tiếng Hoa ra học thêm. Dù có suy sụp buồn khổ đến mấy, cũng phải ráng mà học. Biết đâu, có thêm một tấm bằng, nói thành thạo tiếng Hoa, tôi sẽ có một cơ hội nào đó đời.

Tôi vẫn nuôi hy vọng một ngày kia, có nhiều tiền hơn, mua một cái xe tay ga tử tế, thuê được một căn hộ chung cư, tôi đến tìm lại Hoàng Anh. Chắc chắn cô sẽ không từ chối tôi nữa. Nhưng cái đêm tình cờ, Hoàng Anh đi với một người ngoại quốc, ghé vào siêu thị tôi làm việc ca đêm, thì giấc mơ trong tôi đã sụp xuống, vỡ tan tành. Hoàng Anh không thấy tôi. Cô lững thững đi giữa các quầy hàng, chọn mua mấy gói cà phê bột, khăn giấy và nước ép trái cây. Rồi người đàn ông mà cô gọi là Peter đến trả tiền ở quầy thu ngân. Giây phút đó tôi biến thành một tảng băng lạnh toát. Rõ ràng, cô gái của tôi khiếp sợ người đàn ông. Tất cả vẻ tự tin rắn rỏi mà tôi hằng yêu mến ở Hoàng Anh, khi đứng bên gã ngoại quốc kia, đã biến mất sạch. Chỉ còn lại cái vẻ mặt vừa nhu mì, vừa xác xược của một người yếu thế chấp nhận phụ thuộc. Khi gã ta chọn mua thêm mấy gói Durex trên kệ bày hàng đặc biệt ngay trước máy tính tiền, đột nhiên tôi như một kẻ mê ngủ tỉnh linh tinh giấc. Đó là một cú đánh rất dữ, rất mạnh nện vào đầu tôi, trực diện. Lốp màng hy vọng mơ hồ về một ngày nào đó Hoàng Anh quay về đã bị bóc đi. Thực tế bao giờ cũng biết cách hiện ra dưới những hình ảnh cụ thể và phủ

phàng nhất. Thời điểm đó, tôi mới sụp hố thật sự. Tôi vẫn ăn uống, hít thở. Tôi vẫn đi làm sáng làm đêm. Thế nhưng, mọi thứ thuộc về tôi chừng như được vận hành bằng một bộ điều khiển nào đó, hoàn toàn riêng biệt. Không phải là nghèo đói hay thiếu thốn, với tôi, khủng khiếp làm sao khi chẳng biết mình sống để làm gì nữa.

...Những dòng chữ tượng hình nhảy nhót trước mắt tôi, kết thành những mẫu câu phức tạp, ý nghĩa ngộ nghĩnh. Một bà khách xách giỏ hàng đến gần quầy thu ngân tính tiền. Tôi gấp sách học lại, cất xuống ngăn bàn. Người phụ nữ nhìn tôi đăm đăm, đến mức tia mắt phản chiếu trong mặt đồng hồ tính tiền cũng khiến tôi giật mình. Tôi ngược nhìn lên. Người phụ nữ trông vừa lạ, vừa quen. Cái nhíu mày thăm dò nhanh chóng nở thành nụ cười thân thiện:

- Cậu là Hoà, bạn trai cũ của Hoàng Anh, đúng không?
- Vâng, sao chị biết em? - Tôi hơi khựng lại.
- Tôi là Bảo, trước kia làm việc cùng Hoàng Anh ở Red Sun!

Tôi nín lặng. Lúc còn yêu nhau, đôi lần Hoàng Anh cũng than thở đôi chút với tôi về Ms.Bảo và sự khắc nghiệt của bà sếp phòng Sales. Nhưng hình như bây giờ đã có sự thay đổi danh phận nào đó. Nói là “trước kia...”, có nghĩa giờ đây chị ta không còn làm việc tại Red Sun. Chừng như đọc được ý nghĩ trong đầu tôi, chị ta nói tiếp:

- Bây giờ tôi đã rời khỏi Red Sun rồi. Tôi mở một công ty riêng, do chính tôi làm chủ. Cũng về quảng cáo và thiết kế. Quy mô nhỏ hơn nhưng làm ăn rất ổn.

- Vâng, chúc mừng chị - Tôi nói máy móc.

- Đừng nói khách sáo! - Giọng Ms.Bảo gần xuống - Tôi không muốn rời khỏi chỗ làm thơm ngon ấy đâu. Nhưng cô bạn gái cũ của cậu đã hắt tôi đi khỏi nơi ấy. Hoàng Anh quả là đứa con gái ghê răng đấy!

- Chị đừng nói vậy về Hoàng Anh! - Tôi nói khẽ, gần như van xin.

- Cậu còn tội nghiệp cô ta ư? Chắc chắn cô ta đã đá đít cậu đi, phải không? - Người phụ nữ cười đắc thắng.

- Không phải thế đâu, chị ạ

- Thôi nào, cô ta đã cho cậu đi tàu suốt để bập vào gã Peter Yeo. Còn Peter thì chơi tôi một vỏ đầu để đẩy con ranh quỷ quái đó lên - Ms.Bảo nhấn nhá, chưa thôi cảm phần.

Tôi ngồi im, run bần bật, đau khổ và tủi hổ cùng cực. Bàn tay của người phụ nữ vươn qua bàn, đặt lên vai tôi.

- Thôi nào, bỏ qua chuyện đó. À, Hoà biết tiếng Hoa giỏi không?

- Em giao tiếp được chị ạ.

- Về làm việc với chị nhé. Chị đang cần một nhân viên kinh doanh giỏi.

Mảng quảng cáo bên chị làm liên hệ với nhiều công ty của Đài Loan. Nếu cậu muốn về, chị rất sẵn lòng. Chị trả lương không tệ đâu. Khởi đầu là 300

đô. Sau đó, sẽ cao hơn nếu cậu làm được việc. Chúc trưởng phòng kinh doanh vẫn còn bỏ trống đó, Hoà ạ...

Tôi hít một hơi dài. Không, lúc này không phải là lúc tính toán chuyện tiền bạc nhiều ít. Hơn hết, đây chính là cơ hội để tôi thay đổi vận mệnh đời mình. Tôi muốn tạo ra một hình ảnh hoàn toàn mới. Tôi phải thành đạt. Tôi không thể nằm lì dưới vực sâu. Tôi phải cứu Hoàng Anh ra khỏi gã ngoại quốc khốn kiếp đã ép buộc cô. Bất kể Ms.Bảo là ai, nhưng lúc này chị ta đang ném cho tôi sợi dây. Vậy tôi phải nhoi lên, bò lên dốc núi.

- Em sẽ về làm với chị, chị Bảo ạ! - Tôi nói nhanh, quyết đoán.

- Tốt! Cậu đúng là người chị cần. Tin chị đi, cậu sẽ có điều kiện để chiến đấu với kẻ đã cướp mất Hoàng Anh.

Tôi gói xong hàng cho Ms.Bảo. Chị ta đưa cho tôi một các name card, hẹn ngày mai đến thẳng công ty. Người phụ nữ đã bước ra khỏi siêu thị, bước đi rắn rỏi, đắc thắng. Tôi cầm cái danh thiếp đưa lên mắt đọc kỹ. Chữ HỒNG NHẬT - tên công ty - được phóng to, in bằng màu đỏ phản quang chói rục.

*

Điểm thi học kỳ hoàn hảo, đảm bảo năm sau được học bổng hạng nhất. Nhưng chuyện vui ấy đến kèm một trận sốt nặng. Ôm vào thời điểm này thật chẳng đúng lúc. Tại Red Sun, những dự án mới đổ đến dồn dập. Dù vạch đỏ cặp nhiệt độ báo sốt 39 độ, tôi vẫn nóng ruột hơn hết về công việc. Đến nỗi chốc chốc tôi lại chồm lên như con mèo điên. Làm sao có thể nằm im trong căn phòng nhỏ cửa đóng kín mít kia chứ. Chao ôi, thiếu tôi, cái job thiết kế khu triển lãm giáo dục của nhóm designer trẻ đang đảm trách sẽ không thể hoàn thành đúng hạn. Sốt cao ngủ lịm đi, trong giấc mơ tôi nhìn thấy CD Nguyễn ném về phía tôi những lời mắng mỏ, nhưng đôi mắt lại chất đầy nỗi buồn rầu và thất vọng. Có khi, tôi lại thấy Hoàng Anh đi bên cạnh, tựa đầu vào sếp thật dịu dàng. Nụ cười rạng rỡ trên gương mặt xinh đẹp nhưng lẫn trong tay chị ấy là một vật thể kim loại. Mũi dao nhọn vung lên sáng loé. Tiếng nắc vỡ bung trong cuống họng tôi, rồi biến thành tiếng hét lên đau đớn...

Tỉnh lại, mồ hôi vã từng hạt to, tôi ngồi thừ, bàng hoàng. Điều gì quan trọng hơn trong giấc mơ ấy: Cái đồ án cần hoàn tất hay sự an toàn của CD Nguyễn? Tôi cố gắng gạt qua một bên câu hỏi quái quỷ. Quá sốt ruột, sáng qua tôi chui vào bộ quần áo ấm áp, lén lút đẩy chiếc vespa ra cổng, toan phóng đến công ty. Tôi không ngờ sức lực tôi suy yếu đến nỗi chỉ vừa co chân đạp nhẹ, con bộ hung yêu quý đã đổ ầm ngay trước cổng, đè tôi ngã lăn quay. Đang khi tôi nằm bẹp dí, không dám ngoác miệng kêu cứu và chưa biết cựa quậy ra sao, mẹ đi chợ về. Khởi cần nhiều lời, bà nhót quách tôi vào phòng riêng, khoá trái cửa từ bên ngoài. “Khi nào nhiệt độ trở về bình thường, cô muốn chuồn đâu cũng được, nhé! Còn bây giờ, nằm yên một chỗ

hộ tôi, nhé!”. Mỗi chữ *nhé* của mẹ được “gia cố” bằng một cú vẩy tai tàn bạo. Suốt một ngày, tôi lang thang trong phòng, vắt óc nghĩ cách vượt ngục, tới được văn phòng công ty càng sớm càng tốt. Đến cả điện thoại di động cũng đã bị tịch thu. Đầu óc tôi như sắp phát nổ.

Đến sáng nay, tình hình đột nhiên sáng sủa bất ngờ. Lúc tôi đứng dí mũi vào ô kính nhìn ra bầu trời mùa hè xanh lơ, một con ốc gắn lưới bảo vệ cửa sổ tuột xuống, rớt trúng đầu tôi. Chẳng khó khăn gì, tôi tháo bung luôn những con ốc còn lại. Trèo ra ngoài lan- can, tôi vươn tay bám qua chạc ôi. Nhắm tịt mắt, tôi choáng váng không dám nhìn xuống khoảng đất nâu bé tí bên dưới. Nhưng, một khi đã bắt đầu, thì không thể ngưng lại, cho dù bên dưới có là địa ngục chẳng nữa. Thu hết sức lực tàn sót, tôi đánh đu trên cành nhánh, rồi ôm thân cây trườn xuống chậm chậm. Rốt cuộc tôi cũng tuột tới gốc an toàn. Chẳng buồn ngó ngang cẳng tay trầy xước, tôi rón rén mở cánh cổng thật khẽ, lao thẳng ra ngoài vỉa hè. Chỉ đến khi nhảy bỏ lên chiếc xe bus vừa trờ vào bến, tôi mới phát hiện mình không hề mang giày. Dưới chân tôi chỉ là đôi tất xỏ ngón sọc vằn sặc sỡ. Cũng may, trong xe vắng hoe. Người soát vé nhìn tôi một cái thờ ơ, lại gà gât tiếp. Hết như mỗi ngày có hàng trăm con nhóc nháo nhác, mặt mũi tái nhợt, chân xỏ tất lao bỏ lên xe bus, luồn lọt vào mọi ngóc ngách trên thế giới này. Tôi ngồi sát cửa sổ xe bus, nhìn xuống lòng đường bên dưới. Đã qua giờ cao điểm, dòng xe máy chạy song song xe bus chùng như thư thả hơn. Bất chợt, tôi nhìn thấy một bóng người quen quen trên chiếc xe Nouvo đời mới. Dáng người cao dong dỏng. Mái đầu vươn lên mãi kiếm tìm một thứ gì vô định trong đám đông. Xe bus vượt lên một quãng, tôi ngoảnh nhìn. Ồ, chính là Hoà, người yêu cũ của Hoàng Anh. Anh ta cũng nhận ra con nhóc liều mạng thò đầu ra ngoài cửa, nên đưa tay vẫy nhẹ. Ở trạm dừng kế tiếp, tôi nhảy phắt xuống. Hoà tấp xe vào lề đường. Vỉa hè phía trước là quán cà phê nhỏ.

Thay cho người thanh niên úa tàn, mặt mũi thất thần vẫn hay ngồi lì dưới chân cao ốc cách đây ba tháng, trước mặt tôi là một Hòa mới tinh. Vẫn gương mặt xương xương, đôi mắt nâu nằm im trong dưới vàng trán, vẫn đôi bàn tay hơi thô ráp hơi gập lại trên đầu gối. Thế nhưng từ anh, sự tự tin đã bắt đầu toả sáng. Chiếc xe mới, mái tóc cắt kiểu cọ hơn, hay bộ quần áo thơm tất chỉ chiếm một phần trong sự tự tin ấy. Cái chính là cảm giác vững chãi đã được tìm thấy từ bên trong kia. Hoà gọi cho tôi một cốc nước cam. Cam tươi, thật ít đường, và chỉ một miếng đá nhỏ. Tôi reo lên:

- Ô, anh biết rõ khẩu vị nước cam của các cô gái!

- Có gì đâu, chẳng qua tôi vẫn nhớ thói quen uống cam của Hoàng Anh! - Giọng Hoà đều đều nhưng mắt anh ta đỏ vằn lên.

Tôi nguyên rủa 100 lần lối cư xử ngốc nghếch của mình. Cái muống khuấy nhẹ đường dưới đáy cốc. Hoà đặt ly nước vô tay tôi, lăm bằm, nửa như lảng tránh, nửa như khuyên nhủ chính mình:

- Tôi hết buồn lâu rồi. Thật đấy. Dù sao tôi với Hoàng Anh cũng chấm dứt. Cuộc sống là vậy. Nếu không thể yêu nhau nhiều hơn, nếu mối quan hệ bấp bênh, thì phải chia tay dứt khoát. Đúng không?

Tôi lờ mờ nhận ra Hoà đang nói dối. Nếu hết yêu, người ta sẽ rơi vào sự lãng quên nhẹ nhõm. Họ chẳng bối tung những cảm xúc đã qua. Biết vậy, nhưng tôi sẽ im re như một nắm mồ phủ đầy hoa, không bép xép về Hoàng Anh làm gì. Tuy nhiên, chính Hoà lại là người khơi chuyện tiếp:

- Đạo này Hoàng Anh thế nào nhỉ? Tôi không liên lạc với cô ấy, Lim ạ.

- Chị ấy thành đạt lắm. Lên chức rồi, bây giờ làm sếp phòng Sales! - Tôi nhìn vội vẻ ngoài phong lưu của Hoà, hy vọng tin tức kiểu này không làm anh chạnh lòng.

- Cô ấy có ai khác rồi, phải không? - Khi hỏi điều này, Hoà nhìn lãng ra mặt đường - Lim đừng giấu tôi làm gì. Có một lần, tôi đã nhìn thấy họ đi với nhau...

- Dạ, chị ấy đang yêu. Yêu sếp - Tôi nói nhanh - Và anh ta cũng yêu chị ấy.

Hoà hơi co lại. Bất chợt, anh ta đưa một bàn tay ra trước, tóm chặt lấy khuỷu tay tôi, nói bằng giọng thì thào, hết như một kẻ điên dại:

- Tại sao tôi lại hèn kém dai dẳng thế? Tại sao tôi không thể khá hơn để bao bọc cho Hoàng Anh? Cho đến bây giờ, dù ban ngày đầu óc đã nguôi ngoai, nhưng đêm đến, tôi lại nhìn thấy những ngày xưa, khi tụi tôi còn là học sinh tỉnh lẻ. Rồi quãng ngày là sinh viên, chạy vạy thuê nhà, kiếm tiền ăn, lo cho nhau từng đồng học phí... Tôi đau điếng, khóc cả trong mơ. Hồi ấy, tôi đã luôn tự nhủ khi ra trường sẽ mau chóng kiếm việc làm tử tế, rồi phấn đấu vươn lên, có tiền, có chút công danh sự nghiệp. Tất cả là để che chở, bảo bọc cho Hoàng Anh. Vậy mà cô ấy không thể chờ đến ngày đó. Tại sao vậy? Hả Lim? Vậy thời sinh viên, cô ấy có yêu tôi thật không?

Tôi ái ngại gỡ nhẹ bàn tay co quắp của Hoà. Anh ta úp mặt vào lòng bàn tay, đôi vai rung lên. Vài người khách uống cà phê nhìn sang bàn của tôi và anh ta, tò mò. Gắng vượt qua sự vụng về cố hữu, tôi tìm cách nói an ủi:

- Em nghĩ chị ấy đã từng yêu anh. Nhưng bây giờ, đời sống mỗi người chuyển sang một hướng khác. Những cơ hội mới tốt hơn. Có lẽ chị ấy cũng nuối tiếc thời sinh viên như anh. Nhưng chị ấy có tham vọng. Làm sao từ chối cơ hội được chứ. Anh cũng thay đổi theo chiều hướng tốt đẹp hơn đấy thôi. Vậy đừng tiếc nuối nữa, anh Hoà ạ!

- Ừ, Lim nói đúng! - Ngồi thẩn ra một hồi, Hoà bình thản trở lại. Anh nói tự tin - Tôi cũng mới về làm cho công ty thiết kế quảng cáo đây Lim ạ. Được một tháng thì được bổ nhiệm làm trưởng phòng kinh doanh. Công ty cho tôi mượn tiền mua xe đấy.

- Wow... Ngon lành quá ta! - Tôi hí hửng reo lên, ba hoa - Thấy chưa, anh giỏi lắm mà. Miễn là chọn đúng môi trường phù hợp thì năng lực sẽ toả

sáng ngay lập tức. Chỉ có ai mù tịt mới không thấy người giỏi ở bên cạnh.

- Chẳng có ai mù tịt đâu - Hoà nói điềm đạm - Sếp của tôi bây giờ chính là Ms.Bảo đấy. Chị ta mở công ty Hồng Nhật, quy mô nhỏ nhưng hoạt động ổn lắm...

- Chị ta bị sa thải khỏi Red Sun xem chừng lại tốt đấy chứ! - Tôi chột khựng lại - Ồ, nhưng sao lại là Hồng Nhật. Về ý nghĩa, nó cũng là *mặt trời đỏ* như Red Sun - Ủ, nhưng quan trọng gì cái chuyện chữ nghĩa lật vật ấy. Tôi chỉ lo công việc kinh doanh thôi Lim ạ. Nếu có dự án thiết kế cao cấp, nếu thấy tốt, tôi mời cô cộng tác với bên tôi, nhé. Tiền bên Hồng Nhật chắc chắn không thua kém Red Sun đâu!

Mặc dù cũng khá tham và khoái được giàu có, nhưng tôi đâu phải loại người thấy tiền vấy vấy trước mũi là mắt sáng lên như đèn ô- tô. Tôi rụt cổ, nhe răng cười trừ:

- Ui, để em hỏi sếp đã. Chẳng biết nội quy Red Sun có cho phép vừa làm ở công ty, vừa chạy show nơi khác được không nữa...

Hoà liếc nhìn tôi, hơi khó chịu. Ủ, chắc tôi lại vừa phun ra một câu gì ngớ ngẩn lắm đây. Kê, tôi không để tâm. Miễn là tôi luôn nói thật ý nghĩ trong đầu.

Uống cạn cốc cà phê đá, Hoà nhìn thẳng vào tôi, đôi mắt anh ta ánh lên tia sáng nâu sẫm, vừa tha thiết, vừa đầy tham vọng:

- Tôi tin một ngày kia, tôi sẽ chạm đến thành công, nhất định thế, Lim ạ. Tôi sẽ trở thành dân thành phố thực sự, chứ không phải là người tỉnh lẻ nữa. Khi đó, tôi sẽ đến tìm Hoàng Anh. Tôi sẽ giành lại cô ấy khỏi tay ông sếp.

Một người đàn ông trẻ hiểu biết như Hoà mà suy nghĩ kỳ quặc ghê. Làm sao giành lại một cô gái? Điều đó tùy thuộc vào lựa chọn của cô ta, chứ đâu phải như ý anh muốn. Dù không ác ý gì sát, tôi thề đấy, thật quái quỷ, tôi lại thăm so sánh Hoà với CD Nguyên. Ồ, Hoàng Anh là một cô gái sắc sảo đầy tính toán. Nếu đã có được CD Nguyên, liệu chị ấy có còn nhớ tới Hoà nữa không? Thấy tôi nín thinh, Hoà lại tiếp:

- Tôi quyết làm việc cho Ms.Bảo, vì tôi biết, cách Ms.Bảo làm ăn sẽ phải giành khách hàng với Red Sun. Không lâu nữa đâu, cuộc cạnh tranh sẽ khốc liệt. Tôi phải giúp chị ta triệt tiêu cái gã sếp ngoại quốc đầu hói đã cướp Hoàng Anh của tôi.

Bàng hoàng, tôi nhìn Hoà. Anh ta vừa nói gì? Cuộc chiến đấu giữa Hồng Nhật và Red Sun. Rồi gã ngoại quốc. Tôi có nghe nhầm không nhỉ. Tôi hỏi luôn:

- Ý anh nói gì? Sếp nào chứ? Sếp của Red Sun ư?

- Lim, cô giả điên làm gì. Tôi đã biết mặt gã Peter người châu Á, vẫn đưa đón Hoàng Anh, thuê nhà cho cô ấy, và còn ngủ với cô ấy nữa - Giọng Hoà uất nghẹn.

Bây giờ thì tôi phát sốt thật sự rồi. Tôi lão đảo đứng dậy. Hoà trả tiền nước rồi đề nghị chở tôi đến thẳng công ty. Tôi ngồi sau xe anh ta, đầu óc quay cuồng với phát hiện tình cờ. Hoàng Anh một mặt là người yêu của CD Nguyên. Nhưng một cách bí mật, chị ấy lại là tình nhân của phó tổng Peter Yeo. Okay, chị ta có thể chơi xấu tôi trong vụ CD Nguyên bị đánh trọng thương. Nhưng chị ấy không được quyền dỗi gạt CD Nguyên. Anh ấy có thể khắc nghiệt với tôi, có thể la rầy tôi luôn. Có thể anh ấy bắt tôi làm thêm giờ, chẳng đếm xỉa ý tưởng mới tôi trình. Nhưng, CD Nguyên không đáng bị phản bội tệ hại như thế. Người ta có thể bị lừa đảo trong làm ăn. Nhưng bị lừa đảo tình cảm là điều kinh khủng nhất. Lồng ngực tôi loè lên tia lửa nóng rực, phẫn nộ.

Xe Nouvo của Hoà dừng trước cao ốc. Tôi bước xuống, chào anh ta thật nhanh rồi lão đảo bước vào sảnh, chạy về phía thang máy. Chóng mặt khủng khiếp. Tí tẹo nữa thì tôi ngã bổ vào lưng một người. Anh ta quay lại rất nhanh, giữ vai tôi. Tôi ngược lên. Ôi Chúa! Tia mắt nghiêm khắc của CD Nguyên đang chiếu vào tôi, từ mái tóc bù xù, lướt xuống bộ quần áo nhem nhuốc vì trèo cây, và cuối cùng, nó dừng lại ở đôi tất sặc sỡ. Quỳnh quáng, hai bàn chân tôi dẫm đạp lên nhau. Thang máy mở cửa. Gần như túm tai con nhóc đi tất, CD Nguyên đẩy nó vào trong khoang sắt nhỏ, gắt gỏng: “Cô biến đi đâu mấy hôm nay, Lim? Lại con ăn mặc quái dị. Cô muốn người ta nghĩ Red Sun là sở thú à?” “Anh không thấy em đang sốt ư? - Tôi trợn mắt - Nhưng em vẫn biết lo lắng bản thiết kế. Em đã trốn nhà để tới làm mà. Em tin mình đầy trách nhiệm...”. CD Nguyên phì cười, cắt đứt lời lẽ ba hoa: “Tôi đang tìm cô, Lim à. Không phải đòi bản thiết kế. Tôi muốn gửi cô đi học...”. Tôi hốt hoảng kêu lên: “Học gì cơ?”. “Học chuyên sâu về đồ hoạ. Tại Úc”. Gần như tôi ngạt thở: “Nhưng em cũng đang học đại học”. CD Nguyên nhún vai: “Vậy thì cô hãy suy nghĩ, quyết định, rồi báo lại với tôi sau”. Thang máy đã lên tầng 12. Tôi và sếp bước ra. Tôi muốn nói ra điều sôi sục trong đầu với CD Nguyên. Nhưng, anh có điện thoại. Hình như Hoàng Anh.

Tôi phải lựa chọn. Cơ hội ập đến thật bất ngờ. Tôi sẽ du học, làm lại từ đầu hay ở lại trong nước hoàn tất chương trình đại học? Tôi sẽ im lặng nhìn CD Nguyên bị Hoàng Anh bịt mắt hay tôi sẽ nói ra hết sự thật, bất kể anh có tin tôi hay không? Đầu tôi lại căng ra như sợi dây đàn.

Bước ra khỏi phòng họp, tôi nói lỏng cravat. Các nhân viên của Red Sun có lẽ đã về hết. Hành lang trống trải. Hoàng hôn hắt qua những dải rèm nhựa, ánh đỏ sẫm như máu. Lần nào cũng thế, sau khi nói chuyện với Peter Yeo, tôi đều ngọt ngào. Cuộc họp chẳng có gì ồn ào. Mọi thứ đạt đến đồng thuận dễ dàng. Dễ dàng bởi dạo gần đây, tôi hiểu, chống cự với Peter Yeo chỉ làm cho mọi diễn biến rơi vào tình trạng hỗn loạn. Tốt nhất là thuận theo quyết định của gã ta. Sau đó, tôi sẽ im lặng điều chỉnh trong phạm vi chính tôi kiểm soát. Đồng hồ ngoài bàn tiếp tân chỉ 6 giờ chiều. Còn một số việc lẽ ra tôi cần giải quyết cho xong. Tuy nhiên, viễn ảnh ngồi lại phòng làm việc, miệt mài với các bản dự án cho đến tối mịt bất giác khiến tôi chán nản kinh khủng. Có tiếng chân bước gấp gáp phía sau. Peter đuổi theo tôi, cái đầu quả trứng nổi bật trên cổ áo sọc đen cài kín. Gã chìa ra một bản fax vừa mới nhận. Ông Trần thông báo ông ta và gia đình sẽ sang Việt Nam vào cuối tuần sau. Cảm giác ngọt thở quay trở lại. Tôi giữ vẻ mặt bình thản nhưng làm sao thoát khỏi sự quan sát tinh quái của Peter Yeo. Gã mỉm cười khoan khoái, bồi thêm:

- Các số liệu tài chính của Red Sun về phía tôi đã hoàn tất. Tôi nghĩ, thứ mà ông Trần muốn xem hơn cả là các dự án lớn sắp tới. Vậy nên cậu hãy chuẩn bị hồ sơ và trình bày cho hấp dẫn trước ông tổng.

- Không cần ông dạy khôn. Tự tôi biết cần phải làm gì là tốt nhất - Tôi đáp lạnh lùng - Dù sao, chúng tôi sắp là người một nhà.

- Về như tới lúc này, cậu đã sẵn sàng cho cú áp- phe lớn nhất của cuộc đời rồi đấy! - Peter cười, hơi thở lạnh phả vào mặt tôi cùng thứ nước hoa mùi gỗ nhọt nhạt.

- Ông muốn nghĩ gì mặc xác ông! - Dù dẫn lòng, tôi vẫn không kiềm được nổi căm ghét ứa ra trong giọng nói - Nhưng hãy giữ chúng trong đầu. Nói ra quá nhiều, không có lợi đâu!

- Tất nhiên, tôi sẽ im lặng như một nằm mô phủ đầy hoa! - Peter Yeo nhún vai. Vài chiếc răng ánh lên trong miệng ông ta, như răng sói - Được rồi, trước ông Trần, tôi sẽ im lặng, không để lộ ra một vài bí mật mà tôi biết nội bộ phía gia đình cậu. Yên tâm chưa? Nhưng còn sau đó, tôi không dám chắc điều gì hết.

Peter đang kín đáo nhắc nhở sự việc chị Trâm ra tay tàn nhẫn, lập màn kịch để tôi chấp thuận cuộc hôn nhân khôn kiếp với Kat Trần đây mà. Hoàn

toàn dối trá nếu cho rằng tôi không ghê sợ Peter. Sợ hãi bao nhiêu, căm thù bấy nhiêu. Nhưng sâu thẳm hơn, bên trong tôi đang lấy lại sự cân bằng. Sợ hãi và căm ghét là những cảm giác mù quáng. Chúng sẽ nhận chìm người ta vào vũng lầy tối tăm. Tôi khác. Tôi đã bị những thứ tình cảm đen tối đánh bẫy. Tôi chiến đấu cật lực để giờ đây, tôi đang đi xuyên qua chúng. Tôi có thể chấp nhận thất bại. Một lần. Hai lần. Nhưng sau đó, tôi phải giành lại quyền kiểm soát tình thế. Được thôi. Bọn người như ông Trần, như Peter Yeo muốn gài bẫy tôi. Ngay đến cả gia đình cũng góp tay xô đẩy, buộc tôi phải lấy Kat Trần. Vậy sao tôi lại không vin ngay vào tình huống ấy, lái theo hướng có lợi cho tôi nhất? Peter Yeo cứ việc tự đắc, cứ việc tin rằng gã chắc tay dắt dây kéo mũi tôi. Tôi sẽ cho gã sập bẫy của chính gã, vào một ngày không xa. Nếu cần thiết nữa, khi gia đình ông Trần về Việt Nam, tôi có thể ném bỏ lại sau lưng tất cả thái độ oán ghét và lạnh nhạt. Tôi sẽ đóng vai người thân, một anh con rể biết điều. Tự tôi sẽ điều khiển màn kịch đời tôi, chứ không cần chị gái độc thúc bằng những thủ đoạn dê hèn nữa... Nhìn phớt qua cái đầu quả trứng của Peter, tôi nhếch mép nở nụ cười mỉa mai:

- Cảm ơn ông, vì những điều ông làm cho tôi, và cả những điều ông không làm!

Peter Yeo hơi khựng lại. Vẻ cười cợt biến mất, thay vào đó là sự cảnh giác, đề phòng. Có lẽ gã đã đánh hơi điều gì nguy hiểm trong giọng nói mềm mỏng.

- Bỏ qua đi. Cậu về bây giờ chưa?

Gã đưa mắt nhìn dọc theo hành lang, có vẻ nôn nóng như đang chờ một ai đó và muốn tổng khứ tôi ra khỏi đây càng sớm càng tốt.

- Ông cứ về trước đi! - Tôi hát hàm, nói dối - Tôi sẽ vào phòng làm việc, coi xét cho xong mấy dự án quảng cáo ngoài trời.

Peter đi thẳng ra thang máy. Tôi sẽ đứng chờ một lúc. Tôi không muốn chia sẻ bầu không khí hít thở với gã này thêm chút nào nữa. Dù giỏi chịu đựng, cũng không nên ép buộc mình quá mức. Đứng bên cửa sổ, tôi nhìn ra bầu trời đỏ sẫm, đang dần dần chuyển sang tím bầm. Ừ, cuộc đời là thế. Tôi đã muốn sống tử tế, muốn làm việc đàng hoàng. Tôi đã muốn gây dựng một công ty của người Việt. Nhưng hết thảy các dự định của tôi, đến phút cuối, đều bị bẻ ngoặt đi, theo những hướng lao đao. Trước kia, tôi đã từng phản chấn, từng xây dựng bao nhiêu kế hoạch lớn lao khi được giao phó Red Sun. Giờ đây, tôi nhận ra mình đang ngồi trong cỗ xe của quỷ. Nếu tôi không giành lại tay lái, tôi sẽ đâm đầu xuống vực thẳm. Không ai muốn mình trở nên độc ác xấu xa. Nhưng, một khi muốn chiến đấu với bọn người dê tiện như Peter và những kẻ đứng sau lưng gã, tôi phải có vũ khí. Tốt hơn hết là vũ khí tàn nhẫn.

Ráng chiều bên ngoài tắt dần, nhường chỗ cho bóng tối. Những toà cao ốc chung quanh lên đèn. Những cái hộp chất đầy những con người vẫn miệt

mài làm việc, chạy đua theo những kế hoạch cần hoàn tất, những khoản tiền cần phải chiếm giữ. Ô, có lẽ tôi đang nhìn mọi việc dưới ánh sáng tồi tệ. Còn nhiều mục đích khác nữa chứ. Chẳng hạn niềm say mê, sự hoàn thiện bản thân qua công việc mỗi ngày. Cánh cửa phòng Sales mở hé, ánh đèn sáng trắng hắt ra ngoài. Ô, hình như một ai đó vẫn ở lại làm việc. Tôi bước vào, đứng sau bức vách của một cabin. Văng ra giọng nói của Hoàng Anh với nữ nhân viên sales nào đó. Thật là một cô gái chăm chỉ, hết lòng vì việc chung. Tôi vẫn đứng sau bức vách, lắng nghe cuộc trao đổi giữa hai cô gái một cách thú vị. Hoàng Anh đang giảng cho nữ nhân viên dưới quyền về một phương pháp tiếp cận khách hàng mới. Việc này nằm trong kế hoạch giữ vững nguồn khách hàng then chốt và mở rộng nguồn khách hàng tiềm năng mà Red Sun đang đề ra. Giọng của Hoàng Anh rành mạch, nghiêm khắc. Những phần lý thuyết khá trừu tượng được truyền đạt thật súc tích và rõ ràng. Lâu lâu, lại chen vào tiếng “dạ” đầy vững tin của nữ nhân viên Sales. Bài giảng rồi cũng kết thúc, Hoàng Anh kiểm tra lại:

- Em hiểu hết những điều tôi hướng dẫn rồi chứ?

- Hiểu chết liền!Hi hi... - Cô nhân viên, có lẽ còn rất trẻ và thiếu kinh nghiệm ứng xử, hồn nhiên đáp lời bằng câu nói cửa miệng thông dụng hiện nay.

- Okay, vậy tôi sẽ giảng lại! - Giọng nói điềm đạm và thái độ kiên nhẫn của Hoàng Anh khiến tôi không thể không cảm phục.

Một lần nữa, Hoàng Anh giảng giải kỹ lưỡng, tận tình cho nữ nhân viên. Rồi cô mềm mỏng kiểm tra:

- Giờ thì nắm rõ rồi chứ?

- Vâng, em hiểu rồi ạ! - Cô nhân viên nói to, vô tư lự.

- Okay, hiểu rồi thì chết đi!

Những âm thanh khác tắt ngấm. Hệt như giọng nói của người khác, thản nhiên và tàn nhẫn, chứ không phải là Hoàng Anh hiền dịu của tôi. Tôi lặng đi, chăm chú lắng nghe thêm. Hoàng Anh đang nói tiếp một cách chậm rãi, lạnh lùng:

- Nếu không chết được, thì tôi có thể tát cô cho đến chết. Chịu không? Cho bỏ cái thói ăn nói đường chợ ở công ty này. Hãy nhớ, cô đang nói chuyện với tôi, người đang nắm cái phòng Sales trong tay, chứ không phải ai khác. Hãy nói năng cho tử tế và giữ thái độ đúng mực, nhớ chưa?

Không có lời đáp. Chỉ có tiếng khóc thút thít, sột sệt và hoảng sợ. Cách đây chưa lâu, tôi còn nhớ, tôi cũng từng nghe tiếng khóc của Hoàng Anh văng ra từ căn phòng này, khi cô bần loạn nói chuyện với gia đình về khoản tiền nào đó cần gấp gửi về quê. Bây giờ, cô đã vững chân, đã lớn mạnh. Hơn nữa, cô còn biết cách làm cho người khác đau và khóc.

Tôi lặng lẽ bước ra ngoài hành lang, choáng váng. Chỉ là một ứng xử nhỏ nhặt trong phòng, giữa các nhân viên làm việc với nhau mà thôi, không

đáng gì. Nếu là người khác, hẳn tôi đã không thất vọng. Nhưng đây lại là Hoàng Anh, cô gái mà tôi đang rất mực yêu thương. Những lúc căng thẳng nhất, tôi mừng tượng gương mặt và nụ cười của cô, hết như một nguồn nước mát lành. Những lúc cay đắng nhất trong các cuộc cạnh tranh, giọng nói êm dịu của cô vang lên bên tai, và tôi biết mình cần nhẫn nại, kiên nhẫn thì sẽ ổn thoả. Những lúc muốn đập phá vì những điều cay đắng mà cha và chị Trâm ép buộc, tôi nghĩ đến cô, với thái độ hy sinh, làm lụng quần quật để nuôi gia đình... Phải chăng, tôi đã lầm. Phải chăng, tất cả chỉ là một phần mà tôi mới nhìn thấy. Con người thật của cô còn nhiều góc khuất khác nữa?

Tôi đi thẳng xuống tầng hầm để xe. Lúc này, tôi chỉ muốn vào bên trong chiếc xe của mình, lái thẳng hai tiếng đồng hồ, ra biển. Chuông điện thoại vang lên. Màn hình hiện ra gương mặt Hoàng Anh, nụ cười e ấp dịu dàng.

- Anh đây! - Tôi kiểm soát giọng nói của mình hoàn hảo. Bất chợt trong đầu tôi nảy ra ý định làm một phép thử- Em đang ở đâu? Em đang làm gì vậy?

- Em đã về nhà. Chợt em nhớ anh quá, muốn nghe giọng anh chút xíu thôi! - Cô nói nhanh, giọng nói tươi vui nhưng vẫn là một sự thăm dò khéo léo - Anh không chở cô nào chung xe, đúng không?

- Không, anh đang một mình. Anh qua nhà, đón em đi chơi đâu đó, okay? - Tôi dấn sâu hơn vào phép thử.

- Ôi, tiếc quá, từ chiều đến giờ em mệt tí chút. Bây giờ em muốn chợp mắt một lúc. Mai gặp nhau, anh nhé - Hơi khựng lại, rồi Hoàng Anh nói nhanh hơi bất thường.

Có lẽ cô ấy có một kế hoạch nào khác, không thể gặp tôi lúc này. Nhưng dù bận rộn đến đâu, hà cớ gì một cô gái như Hoàng Anh phải nói dối người yêu về việc chưa về nhà, về việc đau ốm? Có gì bất ổn ở đây chẳng?

Tôi xuống dưới nhà. Từ thang máy bước ra, tôi hơi giật mình. Cách một quãng chừng mười mét, Peter Yeo vẫn chưa về. Đứng bên cửa xe hơi xám bạc quen thuộc, gã đang nhìn đồng hồ, vẻ mặt bồn chồn chờ đợi một ai đó. Rồi gã rút điện thoại ra gọi. Tôi đứng nép vào sau một cây cột lớn. Bóng đèn tầng hầm treo khuất chỗ khác, không hắt bóng tôi xuống sàn. Cửa thang máy lại mở. Hoàng Anh bước ra. Đôi chân dài mang vớ nâu, xỏ đôi giày escapin đắt tiền rảo nhanh. Thay vì đi về phía khu vực để xe máy, nơi có chiếc Piaggio, cô chạy theo hướng ngược lại. Bóng cô lướt qua cây cột. Tôi vươn đầu ra ngoài, nhìn theo. Hoàng Anh chạy về phía chiếc ô tô màu bạc. Cô đứng trước mặt Peter, nói gì đó rất nhanh. Gã bỗng ôm ghì lấy cô. Hoàng Anh hơi vùng lại. Theo phản ứng, tôi gần lao ra. Nhưng, tôi khựng ngay lại khi nhìn thấy cánh tay cô đặt lên vai Peter, vẻ ung chịu. Hoàng Anh lặng lẽ chui vào xe cùng gã khốn ấy, ngồi bên cạnh tay lái. Hết như mỗi khi cô đi cùng tôi. Cánh cửa đóng sầm lại.

Buổi sáng thức giấc bên cạnh Peter Yeo, với tôi, chưa bao giờ là một cảm giác dễ chịu. Không chỉ lời nói hay ý nghĩ, mưu toan giấu kín gây nên nỗi sợ hãi, mà ngay cả bản thân con người ông ta khi gần gũi nhất, từ làn da cho đến hơi thở cũng phả ra làn hơi giá lạnh. Peter thường ghé qua chung cư đột xuất. Một đôi lần, tôi tỏ ý than phiền. Có thể tôi đi học ngoại ngữ buổi tối hoặc bạn ghé qua cửa hàng mua sắm gì đó. Tôi muốn được báo trước để chủ động hơn về thời gian. Peter nhìn tôi bằng đôi mắt trống rỗng: “Nếu không có gì che giấu, tại sao em cần phải được báo trước?”. Tôi lặng im, chẳng tìm ra cách giải thích nào khả dĩ. Xuất hiện nửa như một chủ nhà lạnh nhạt, nửa như một vị khách ngạo mạn, Peter uống một chút rượu rồi bảo tôi vào giường. Đúng 2 giờ sáng ông ta rời đi, mọi hành động êm ru, như thể tay chân ông ta bọc kín bằng những miếng đệm chống âm thanh. Peter không biết tôi rất tỉnh ngủ. Mọi hành động ông ta làm đều được tôi quan sát qua đôi mắt khép hờ. Bóng người mặc quần áo hằn lên trong đêm tối. Cách ông ta hút vói điếu thuốc cho tỉnh táo. Cặp kính trắng loé sáng khi phản chiếu thoáng qua bóng đèn hắt ra từ phòng tắm. Rồi ông ta rút ví, kiểm tra lại số tiền xem có lấy trộm hay không... Nhiều lần như thế mà tôi vẫn không sao quen được. Tôi nín thở, lặng đi vì bị sỉ nhục. Hệt như một kẻ bị ma ám, tôi luôn tự ngủ phải tẩy xoá những hình ảnh ấy ra khỏi óc càng sớm càng tốt.

Thời gian đầu, khi mới chuyển về căn hộ cao cấp, biết Peter chi tiền để tôi có một nơi sống đầy đủ tiện nghi, tôi mơ hồ hy vọng đến một lúc nào đó, ác cảm và nỗi lo âu sẽ trôi qua. Có thể tôi sẽ cảm thấy gần gũi với ông ta hơn. Tình cảm gần bó thường bắt đầu từ lòng biết ơn. Tuy nhiên, đó là một phác thảo lầm lẫn. Peter luôn giữ thái độ bề trên lạnh lùng. Đôi ba lần, tung sợi dây thăm dò, tôi thử vòng tay ôm chặt, hoặc tựa sát vào ông ta một cách âu yếm. Peter chấp nhận hành động của tôi, nhưng rõ ràng, ông ta quan sát và tìm cách giải mã chúng theo con mắt nhìn đầy quái quỷ. Dần dần, tôi nhận ra tình thế mĩa mai đến mức kinh tởm mà mình rơi vào. Peter và tôi là hai đối thủ đầy cảnh giác, hỗ trợ nhau trong công ty nhưng sẵn sàng thọc dao vào ngực nhau bất cứ lúc nào. Hai kẻ dè chừng nhau vậy mà vẫn gắn kết những giây phút riêng tư nhất trên giường. Mỗi người theo đuổi mỗi lợi, không thể dễ dàng rũ bỏ.

Đôi khi, tôi ao ước có người thân, hay ít ra là một người bạn ở gần bên. Vậy mà tôi chẳng có ai cả. Gia đình thì ở xa. Ba má, ngoài những bức thư

nhắc gửi tiền về và vài lời dặn dò chung chung, không có quan tâm nào khác. Mà cũng phải thôi, ba má làm sao hình dung được con đường tôi đang lao điên cuồng lúc này. Lim vẫn làm cùng tại Red Sun. Cô nhóc ngốc nghếch vẫn chưa biết gì những trò tôi đã tung ra. Tôi tin chắc vậy. Nếu muốn, tôi vẫn có thể tiếp tục lừa Lim. Nhưng tôi đâm ra chán nản. Tôi không hào hứng lắm với một kẻ quá ngốc. Và ở một khía cạnh khác nữa, đôi mắt trong veo của Lim mỗi khi chiếu vào tôi, luôn làm tôi khó chịu. Bởi nó khiến những vết hoen ố của tôi hằn rõ lên, không sao tránh né. Nếu như tôi giữ mối quan hệ bạn bè với Hoà thì sao nhỉ? Nếu tôi muốn, có lẽ Hoà ưng thuận đấy. Anh ấy quá gần bó với tôi từ hồi ấu thơ. Được ở bên tôi là niềm vui nhỏ nhoi cho anh ấy. Nhưng, có lẽ chút lương tri còn sót lại đã ngăn tôi không hành xử trơ trẽn. Một lần, Peter Yeo đưa tôi đi ăn tiệm ban đêm. Khi về có ghé qua siêu thị nhỏ *24 h và 7 ngày*. Tôi tình cờ gặp Hoà bán hàng. Tôi lảng tránh, để anh không nhìn thấy tôi đi cùng người khác. Peter nhận ra Hoà ngay. Ông ta biết rõ anh qua các quyển album ảnh cũ mà tôi còn cất giữ. Mặc dù mấy loại Durex hay OK ở nhà luôn chuẩn bị sẵn, nhưng Peter vẫn cố tình mua thêm, để lôi kéo sự chú ý và trêu tức Hoà, đồng thời nhạo báng tôi. Thú vui nhìn kẻ khác đau đớn sợ hãi của Peter, tôi biết quá rõ. Vậy đây, ở bên cạnh ông ta, tôi bị đẩy vào mặc cảm tự ti khôn kiếp. Nhưng rõ ràng, cũng nhờ nó mà tôi mài sắc chính mình. Không còn một Hoàng Anh yếu bóng vía và hay đắn đo. Peter Yeo lạnh lùng ư? Tôi sẵn sàng nhận tâm thực hiện những gì tôi muốn. Ông ta mưu mô ư? Tôi đã bắt đầu học cách đọc trọn những ý nghĩ giấu kín bên trong cái đầu hình quả trứng. Và tôi biết, tôi chỉ chịu đựng thêm ít lâu nữa mà thôi. Một khi có được CD Nguyên rồi, với những kinh nghiệm học được từ đối thủ, chính tôi sẽ là người đè bẹp Peter chứ không ai khác.

Các đây hơn một tháng, hơi khác thường, Peter đến sớm. Đi làm về, tôi đã thấy ông ta ngồi trong salon, uống rượu và mãi mê theo đuổi ý nghĩ nào đó. Nghe tiếng cửa mở, ông ta nhìn lên, mỉm cười, ánh mắt dịu dàng khác lạ. Bất kể tôi đang nấu cơm trong phòng bếp, ông ta bước tới ôm tôi từ phía sau. Chảo mì cháy đen.

Tôi uể oải tựa mình trên gối. Sáng chủ nhật dài. Tiếng nước loang toang bên trong phòng tắm là âm thanh duy nhất khuấy rộn sự im lặng. Tôi với tay bật nút dàn máy nghe đĩa. Một bài hát tiếng Hoa xưa cũ của Đặng Lệ Quân rỉ ra uể oải. Vỏ đĩa có lời đề tặng âu yếm và chữ ký của Hoà vút dưới thảm. Peter đã tìm thấy đĩa hát trong đồng đồ đạc của tôi ư? Khoảnh khắc rất ngắn, tim tôi như ngưng đập. Sinh nhật tôi cách đây gần một năm, Hoà đã tặng tôi đĩa nhạc. Lúc ấy, anh mới đăng ký học một lớp tiếng Hoa. Học ngoại ngữ bằng âm nhạc luôn là một cách học thú vị. Thú vị hơn nữa khi chia sẻ niềm vui ấy với người yêu. Hoà từng nói với tôi như vậy. Tôi nghe đĩa nhạc có kèm lời dịch mà anh tặng đúng một lần, không thiết tha gì. Dù

lời lẽ ca từ cần phải mơ mộng khoa trương đôi chút, nhưng thứ tình yêu chỉ là hẹn hò, nhớ nhung, là ánh trăng, lá thu bay và hoa hồng đọng sương vẫn khiến tôi còn lên cảm giác khó chịu. Liệu người ta có thể cảm nhận hết thấy những điều lãng mạn đó khi trong bụng phải tính toán từng bữa cơm, từng lít xăng đổ vào xe để chạy, ruột gan lúc nào cũng còn cào nỗi lo khoản tiền điện nước phải đóng cuối tháng? Hoà khác. Anh tin rằng chính những thứ đó mới là phần quan trọng nhất của tình yêu. Tôi rời xa Hoà, vì anh nghèo, gấn bó với anh đời tôi vô vọng, nhưng cũng là vì tôi căm ghét những ý nghĩ viên vông như thế. Tôi đã cất tất cả đồ đạc liên quan tới Hoà vào một chỗ khuất. Chẳng rõ vì sao Peter lại lôi ra được cái đĩa nhạc ngớ ngẩn này. Tôi với tay tắt phụt đĩa nhạc. Peter hiện ra ngay, quần ngang người mảnh khảnh bông. Ông ta hát cảm, ra lệnh:

- Mở nhạc lên đi!

- Tôi không muốn nghe bản nhạc chết tiệt ấy! - Tôi phản đối.

- Đặng Lệ Quân hát, chứ không phải là đồ chết tiệt nào hết - Peter nói khễ.

Thật lạ lùng và lố bịch nữa, một kẻ như Peter lại quan tâm đến âm nhạc. Peter chờ đến khi tôi mở lại bài hát buồn thảm ấy, rồi mới quay trở lại vào trong phòng tắm. Bất chợt, tôi nhận ra hình như ông ta đang khóc.

Ánh nắng luôn qua lớp ren trong suốt bên ngoài, in bóng những mũi tên lên tấm màn lụa màu vàng kim chói mắt. Vài lần, tôi đề nghị Peter Yeo cho người thay rèm bằng một màu khác để chịu hơn. Nhưng ông ta không đồng ý. Mọi thứ trong phòng ngủ phải được giữ y nguyên như khi Khanh ở, Peter ra lệnh. Từ chậu lá xanh, cho đến tiểu cảnh nước chảy, cho đến tấm gương đặt bên cạnh giường. Mãi về sau này, tôi mới đoán ra, ông ta tin vào thuật phong thủy. Phải chăng, tôi cũng là một phần mà ông ta tính toán thấy cần phải có, trong một giai đoạn nào đó trong đời, để làm ăn hanh thông, để đảm bảo tài lộc?

Một tối, mang về từ Red Sun nỗi uất ức vì một dự án bị phá vỡ, tôi đã ném vỡ tấm gương trước mặt Peter. Tấm gương nhỏ, chẳng đáng bao nhiêu tiền. Thế mà ông ta giận điên lên, vặn tay tôi ra sau đầu điên cuồng.

- Ngày mai, ông thừa sức kêu người tới thay tấm gương khác. Cái đồ vứt đi ấy! - Tôi đã gào lên.

- Câm đi! Cô nghĩ mình là ai? Cô thuộc về tôi, nên cô cũng chỉ là một đồ vật trong ngôi nhà này thôi, hiểu chưa? - Peter giận dữ, rút lên qua kẽ răng.

Câu nói quất vào tôi như một lần roi duy nhất, thẳng thừng, cho tôi biết tôi là ai trong mắt Peter. Tôi khụy xuống sàn vì nhục nhã và đau đớn. Một mảnh kiếng vỡ cửa vào, làm đầu gối tôi chảy máu. Tôi lão đảo đứng dậy, nghiêng rằng không để rơi nước mắt. Thế nhưng, hết sức bất ngờ, Peter thành linh lao đến, ôm chặt lấy tôi. Tôi không sao chống cự được ông ta vào lúc ấy.

Lúc hai giờ sáng, Peter tỉnh giấc, nhưng không bỏ về mà một lần nữa quờ tay ôm lấy tôi. Lần đầu tiên, tôi cảm thấy ông ta để lộ chút tình cảm. Ông tìm kiếm một thứ gì đó trong người tôi, trong đầu tôi. Rồi ông ta thì thào xin lỗi, vì đã làm tôi đau. Peter trở dậy, xem kỹ vết thương của tôi nơi đầu gối. Sự ân cần của ông ta khiến tôi sợ hãi chẳng kém gì lúc ông ta im lặng lạnh lẽo. Tôi không hề nhận ra gã chủ với làn da lạnh như kim loại, với những nhận xét cay độc có thể buông ra bất cứ lúc nào. Peter biến thành một kẻ hoàn toàn khác lạ. Trong lúc bán loạn đó, tôi không nhận ra Peter không hề sử dụng Durex như thường khi...

Một tháng liền sau đó, tôi không gặp Peter. Tại Red Sun, mọi người đều nhẹ nhõm khi Peter vắng mặt. CD Nguyễn thông báo lý do Peter về nước là giải quyết việc gia đình. Vợ ông ta gặp tai nạn ô tô. Tôi choáng váng nhận ra ngày vợ Peter chết cũng chính là cái đêm ông ta biểu hiện tình cảm khác thường với tôi. Thật khủng khiếp, vợ chết và ăn nằm với một cô gái khác. Cô gái đó chính là tôi. Ý nghĩ ám ảnh đến nỗi tôi không sao nhúc nhích tay chân. Buổi chiều hôm ấy, tôi như kẻ thất thần. Ngờ tôi làm việc kiệt sức, CD Nguyễn đưa tôi về nhà. Lần đầu tiên, anh muốn lên căn hộ tôi sống xem sao. Điều này, tôi mong muốn từ lâu. Chỉ cần anh ngủ lại với tôi một lần, mọi việc sau đó sẽ diễn tiến dễ dàng hơn rất nhiều. Nhưng, đêm đó, tôi không sao chịu đựng nổi. Tôi đã từ chối Nguyễn.

Đạo gần đây, sức khỏe tôi có vài điểm bất thường. Thề chất tôi vốn khoẻ mạnh. Vậy mà tôi lại bị nhức đầu và mệt mỏi liên tục. Tôi gầy rộc đi, hết như có một sinh vật nào đó đang ăn mòn tôi từ bên trong. CD Nguyễn lo lắng mỗi khi nhìn tôi. Anh nhất định bắt tôi đi khám sức khỏe. Lần nữa mãi, sáng thứ năm, tôi xin nghỉ nửa buổi, ghé đến bệnh viện. Thật nhanh chóng, bác sĩ vui vẻ chúc mừng. Trước cái tin báo khủng khiếp không hề mong đợi như thế, tôi biết làm gì khác ngoài việc giữ vẻ mặt bình thản và mỉm cười. Một nụ cười đau nhói. Bước ra khỏi phòng khám, tôi bước đi loạng choạng. Lời nói của bác sĩ mãi âm vang trong đầu tôi: “Cô đã có thai... cô đã có thai...”

Peter Yeo vừa về thành phố. Ông ta đã trở lại bình thường. Tôi có nên báo tin cho Peter biết hay không? Tôi phải xử lý vụ này như thế nào? Câu hỏi như những dải dây thừng siết lấy cổ tôi, khiến tôi không sao thở được. Cuối cùng, tôi gọi điện, hẹn gặp ông ta vào buổi chiều. Qua điện thoại, Peter hẹn gặp nhau lúc chiều tôi, dưới tầng hầm, khi các nhân viên Red Sun đã về hết để tránh sự nhòm ngó.

21

Hoàng Anh

- cú ngoặt

Ngồi trong xe, tôi đeo lên cặp kính đen choán kín mặt, dù trời đã về chiều. Cảm giác ngọt ngào vẫn choán đầy trong tôi. Tôi vẫn chưa biết sẽ mở lời nói với Peter về cái thai trong bụng ra sao. Nếu ông ta điên lên, biết đâu tôi sẽ bị rút ra khỏi vị trí trưởng phòng Sales ở Red Sun. Căn hộ chung cư cao cấp cũng không có chỗ cho tôi nữa. Chân trời trước mặt đang ánh tím chuyển sang tối sẫm. Bóng tối nhập nhoạng chảy lan xuống những nóc nhà và các tán cây hai bên đường. Từ lúc nào đó, thói quen sử dụng kính râm buộc chặt vào tôi. Chỉ là một cặp mắt kính tối màu bản rộng, nhưng đủ khiến người ta cảm thấy an toàn. Hệt như khi đeo nó lên, tôi biến thành một loài thú an toàn trong chỗ ẩn nấp riêng, tách ra khỏi thế giới bên ngoài đầy rẫy nguy hiểm mà vẫn mặc sức quan sát mọi diễn biến vây quanh mình. Chăm chú vào tay lái, Peter Yeo liếc nhìn sang tôi, nói khẽ:

- Bỏ kính ra đi. Chẳng ai nhìn thấy cô ngồi trong xe tôi vào giờ này nữa đâu!

- Chẳng sao cả, tôi vẫn nhìn thấy mọi thứ.

Peter im lặng. Khác hẳn thường khi, ông ta sẽ cáu gắt nếu tôi không làm theo lệnh ông ta, dù chỉ là các yêu cầu vặt vãnh. Chừng như quãng thời gian hai tháng về nước lo chuyện tang chế cho vợ biến ông ta thành một kẻ khác hẳn. Vết nhăn hằn ngang trán Peter không còn khắc nghiệt. Thay vào đó, nó chỉ gợi lên cảm giác mệt mỏi và trống rỗng của một người đột nhiên nhận ra sự thật u ám nào đó. Nhìn nghiêng, thỉnh thoảng chớp mũi ông ta co lại trong giây lát thành vài nếp nhăn thoáng qua. Thật kỳ quặc, dấu hiệu cho thấy sự yếu ớt của con người lại lộ ra ở những chi tiết nhỏ nhất như thế. Vẫn còn đó vẻ lạnh lùng xa cách nơi Peter. Nhưng bên dưới lớp vỏ đáng sợ ấy, tôi linh cảm chừng như ông ta không còn đủ sức để làm tôi kinh hãi như bấy lâu nay. Đột nhiên, tôi hiểu, câu chuyện mà tôi sắp nói ra với Peter có thể lái theo một hướng hoàn toàn khác. Tôi không phải là kẻ thất thế phải van xin lòng đoái thương từ người sở hữu quyền lực. Trái lại, nếu biết tính toán khôn ngoan, tôi có thể kiếm được mỗi lợi lớn.

Chiếc xe chạy len lỏi ra khỏi khu vực nội thị náo nhiệt và đông đúc. Chỉ cần cho xe vượt qua cây cầu bốn làn xe, khu đô thị mới sang trọng đã lộ mờ hiện ra bằng những mái ngói biệt thự lẫn khuất trong các vườn cây xanh rì, rậm rạp. Tôi nhìn toà cao ốc lấp loá lên đèn, trông như một hộp đồ chơi khổng lồ có những đốm sáng li ti. Xa hơn nữa, các trụ đèn vàng nối nhau, hắt

ánh sáng xuống dòng sông như một dải khăn đen sẫm. Thời gian trôi nhanh đến chóng mặt. Cách đây 6 năm, tôi còn là một con bé ngoại tỉnh chân ướt chân ráo vào thành phố thi đại học. Ngày đầu tiên, tôi đã thuê nhà với giá rẻ mạt để có chỗ ở tạm thời ngay khu vực bùn lầy nước đọng này. Những ngày cùng Hoà đạp xe lóc cóc vào trung tâm thành phố luyện thi cấp tốc. Chỉ đi qua một cây cầu, trung tâm thành phố là nhà cửa đua chen, là xe cộ nườm nượp. Làm sao tôi ngờ được chỉ chưa đầy ba năm, tốc độ quy hoạch và xây dựng đã biến những bãi lầy ngập nước hoá thành một khu đô thị mới đáng ao ước. Giờ này ngoảnh lại, khu vực trung tâm thành phố bỗng chỉ là những ngôi nhà mặt tiền lộn xộn, các con hẻm cũ kỹ chen chúc chật chội. Bỗng, tôi liên tưởng đến bản thân mình, nhếch môi cười. Mới hồi nào, tôi còn nín thở khi ngồi vào trong chiếc xe sang trọng. Vậy mà lúc này, mọi thứ nội thất hào nhoáng sao quá tầm thường. Người đàn ông quyền lực đang ngồi cạnh tôi cũng thế thôi, tôi không khiếp sợ ông ta nữa. Ủ, tôi đã và vẫn đang lột xác. Lột xác không chỉ về ngoài, mà cả những suy nghĩ bên trong. Đám bạn thời đại học giờ gặp lại tôi đều giật mình kinh ngạc. Làm sao họ tin nổi cô gái đi chiếc xe trị Piaggio giá bảy tám mươi triệu, cô gái ăn mặc sang trọng nổi bật trong bất kỳ mọi bối cảnh chính là cái con bé Hoàng Anh quê kệch, lúc nào cũng chỉ biết quần tây áo sơ-mi bạc màu chăm chỉ lên giảng đường của ngày xa xưa. Ngay tôi còn thấy bàng hoàng với chính mình, nói gì người khác...

Tia chớp chói rực loé sáng trên nền trời, ánh sáng quét nhanh lên kính xe phía trước trả tôi trở về với thực tế. Con giông cuộn cuộn bên kia bờ sông. Sắp mưa rồi. Peter chợt lên tiếng xua đi sự im lặng:

- Cô muốn đi ăn ở đâu?

- Về nhà thì hơn. Trời mưa rồi - Tôi đáp ngay. Tôi quá thừa chán ngán với cái cảnh ngôi nhà hàng sang trọng, ăn uống trong tia nhìn tò mò của những kẻ rách việc gần đây. Dù mọi suy nghĩ thoáng đạt đến mấy, trong mắt người ta, một cô gái trẻ như tôi gần gũi với một người đàn ông lớn tuổi hơn nhiều, lại là dân ngoại quốc, thì không có gì khác ngoài việc lợi dụng tiền bạc. Mía mai thay, sự thật cũng đúng là vậy. Chừng như đọc được ý nghĩ của tôi, Peter nói khẽ:

- Về căn hộ chung cư của cô lúc này có thích hợp không? Cô có chuẩn bị sẵn thực phẩm trong tủ lạnh rồi chứ?

- Không, tôi muốn về nhà của ông. Về ngôi biệt thự của ông! - Tôi nói, trong bụng thoáng lo sợ. Phía sau lớp ngôn từ thông thường, cả tôi và Peter đang đấu trí thực sự. Nếu ông ta không đồng ý với lời đề nghị, có nghĩa tôi phải tự hiểu chẳng có gì thay đổi. Ông ta vẫn là chủ. Và tôi vẫn là một món đồ chơi do ông ta điều khiển. Vài tích tắc thôi mà với tôi, chúng kéo dài như bất tận. Peter thoáng mím môi, thờ dài, cái giọng trơn mượt hạ thấp hơn bao giờ hết:

- Okay, vậy cũng được.

Tôi dựa lưng hẳn vào lòng ghế, che giấu nụ cười hài lòng. Sau cái chết của vợ, hẳn Peter đang cảm thấy tinh thần suy yếu. Và thực tế, ông ta cũng cần phụ nữ để giải tỏa, tôi phỏng đoán. Tôi sẽ nắm lấy thời cơ này. Peter ngoặt tay lái, rẽ sang con đường nội bộ. Một nhân viên bảo vệ khu biệt thự đang thay ca trực phóng xe máy đi ngược chiều. Chẳng có ai khác. Bất giác, tôi nhận ra một hơi ẩm lạ. Peter lái xe bằng một tay. Tay kia ông ta đặt lên tay tôi. Sự tiếp xúc nhỏ, ngỡ như chẳng đáng gì mà khiến tôi khựng lại. Các thớ thịt dưới da tôi căng lên như cánh cung. Bao nhiêu lần Peter chiếm đoạt tôi, sự chung đụng thân xác hoàn toàn cơ học, chẳng có chút chia sẻ xúc cảm. Còn giờ đây, rõ ràng không đơn thuần là cái nắm tay. Khác nhiều chứ. Tôi chợt cảm nhận Peter hết như một người sắp sửa chìm xuống, đang tìm kiếm để níu giữ lấy một vật thể trôi bồng bềnh trước mặt.

Sau bữa tối trôi qua trong im ắng, tôi ngồi im trong phòng khách ngôi biệt thự, nhìn ra khoảnh vườn rộng đầy mưa. Người giúp việc trong nhà được cho về nghỉ. Cái cách bà ta nhìn tôi mới ghê gớm làm sao, sắc nhọn, khinh miệt pha lẫn căm ghét. Vợ người ta vừa chết, chỉ có một cô gái trẻ tráo mới mò đến nhà người đàn ông độc thân vào lúc này. Nhưng có hề gì. Từ lâu, tôi đã học cách bỏ qua suy nghĩ, lời nói lẫn sự phán xét khắc nghiệt từ kẻ khác. Chỉ cần tự mình biết riêng mình là đủ. Tôi vặn sáng hơn ngọn đèn có chao lớn trong góc phòng khách. Lần đầu tiên qua đêm với Peter ở ngôi nhà này, tâm trí tôi rối loạn đến mức tôi chẳng quan sát gì hết. Bây giờ thì tôi lặng lẽ lướt qua mấy khung tranh treo rải rác trên tường. Hầu hết là tranh ảnh đồ họa hiện đại, đóng khung sang trọng. Đẹp nhưng nhàm mắt. Tôi chợt dừng lại lâu bên cái bàn trang trí trước lò sưởi giả. Một bức ảnh màu bình thường chụp một người phụ nữ khoảng 40 tuổi, có mái tóc lộn xoăn mềm mại. Bà ta mặc áo cổ tròn đơn giản, mồm xương gầy hơi nhô ra nơi vai áo. Đôi mắt to hơi mệt mỏi nhìn vào ống kính, giờ đây đang nhìn thẳng vào tôi, như thăm hỏi “cô là ai?”. Thoáng rùng mình, tôi chợt hiểu đây là người vợ vừa mất của Peter Yeo. Bà ta nhìn giống như một ai đó mà tôi không nhớ rõ. Khung ảnh được đặt nhẹ xuống vị trí cũ. Vừa quay lại, trước mặt tôi là Peter. Từ ngoài sân, ông ta bước vào phòng khách từ bao giờ, đứng sát sau lưng tôi. Tôi hơi lùi lại về phía sau. Peter nhìn chăm chăm bức ảnh, nói bình thản:

- Ảnh vợ tôi chụp cách nay một năm. Ngay trước khi tôi sang đây làm việc.

- Tôi biết ông đau đớn khi vợ ông mất.

- Tôi ân hận thì đúng hơn.

- Tôi nghĩ ông không cần sự an ủi. Nhưng thực sự, tôi nghĩ ông không có lỗi trong việc bà ấy gặp tai nạn! - Tôi nói hoàn toàn lý tính, thói quen tôi học từ những cuộc làm việc với đối tác của Red Sun

- Cô còn trẻ lắm, không hiểu mối quan hệ tình cảm vợ chồng thật sự là gì đâu.

- Nhưng ông đã để bà ấy một mình, mặc dù ông có thể mang bà ấy qua đây chung sống - Tôi nhận xét, thờ ơ.

Ngồi xuống cái ghế salon, tôi với tay lấy một tờ tạp chí màu, lật ra xem chăm chú. Peter vẫn đứng nguyên gần lò sưởi giả. Bất thần, vang lên tiếng nấc to, vỡ oà. Tôi giật bắn người, ngoảnh lại nhìn. Peter đang khụy xuống sàn, hai tay nắm chặt khung ảnh nhỏ, khóc. Ông ta lắm bầm những câu tiếng Hoa mà tôi không sao hiểu được. Nín lặng đôi chút, rồi tôi cầm hộp khăn giấy, bước đến quỳ xuống cạnh Peter. Ông ta quàng tay ôm chầm lấy lưng tôi. Bỗng dưng, tôi hoá thành nơi chốn mà ông ta là đứa trẻ tìm cách nương tựa. Những giọt nước mắt Peter thấm bụng áo tôi.

- Đừng quá buồn, Peter. Sau mưa trời lại sáng. Rồi mọi chuyện sẽ dễ chịu hơn.

- Hoàng Anh, em biết không, vợ tôi không thể có con. Tôi đã hành hạ tinh thần cô ấy rất nhiều lần. Tôi thèm có một đứa con - Peter lắm bầm tiếng Việt, đổi cách xưng hô - Tại sao tôi không tử tế hơn. Cô ấy chết, chắc oán tôi nhiều lắm...

- Peter, em đang có thai! - Tôi vọt miệng.

Peter bỗng ngừng bật tiếng khóc lóc rên rỉ. Ông ta ngẩng lên, đôi mắt mờ ẩm hơi nước loé lên tia sáng kỳ dị.

- Em nói gì, Hoàng Anh?

- Em có đang có thai. Con của ông.

Tôi ngồi im trên sofa. Peter quỳ dưới thảm, vòng tay ôm quanh thân tôi. Đột nhiên, tôi hiểu cú ngoặt cuộc đời đang diễn ra trước mắt. Quá gần. Quá chóng vánh. Peter khóc, mỉm cười. Rồi lại chảy nước mắt vì xúc động. Ông lắm bầm tiếng Việt, rồi tiếng Anh. Qua những câu nói lồm bồm, tôi lờ mờ hiểu ra rằng, ngay từ khi mới gặp, Peter đã để mắt đến tôi. Bởi tôi rất giống hình ảnh vợ ông ta ngày còn trẻ. Ông ta đã điên rồ khi tưởng tôi là vợ. Rồi ông ta tìm cách chống cự ảo giác đó bằng cách trở nên nghiệt ngã. Nhưng ông ta vẫn tha thiết với tôi, nên đã tìm cách nâng đỡ sau lưng cho những mong ước của tôi sớm trở thành hiện thực. Khám phá sự thật những suy nghĩ giấu kín của Peter khiến tôi bàng hoàng. Peter đã yêu tôi. Và bây giờ, ông ta đã có cơ hội và có lý do thực sự để bày tỏ tình yêu ấy. Tôi nhìn ra khoảng kính cửa sổ. Trận mưa về chiều đã vãn. Ánh sáng ngọn đèn đá trong sân đang chiếu xuống thảm cỏ nhưng xanh mơn mẫm. Tôi đặt nhẹ một bàn tay lên lưng Peter. Việc của tôi bây giờ là chờ đợi một câu nói quan trọng. Và nó đang đến. Peter ngược lên, tay cầm lấy những ngón tay tôi, nói dịu dàng: “Chúng ta sắp có một đứa con. Em có muốn sống với tôi không, trong ngôi biệt thự này?”

Hoàng Anh
- khoảng rỗng

Đó là một lời cầu hôn.

Quãng im lặng giữa những câu nói. Không một âm thanh lẫn quất, dù chỉ là hơi thở. Peter Yeo ngược nhìn tôi, chờ đợi. Cuối cùng thì câu nói mà một cô gái trẻ vẫn mong chờ cũng đã đến. Chỉ cần một cái gật đầu, tôi sẽ sở hữu người đàn ông thành đạt, thiết tha với mình. Một ngôi nhà đầy đủ tiện nghi bất kỳ ai cũng ước ao. Chỉ cần một cái gật đầu, tương lai phía trước sẽ không còn bấp bênh. Tôi sẽ không còn ám ảnh bởi sự thiếu thốn, lo lắng từng đồng xu các bậc, bữa ăn hôm nay phải nghĩ đến ngày mai. Tôi sẽ có điều kiện phụ giúp gia đình đang ở quê xa. Tôi sẽ không còn phải mang mặc cảm là dân tỉnh lẻ, luôn thua sút mọi bề so với những kẻ tầm thường nhưng chỉ có lợi thế hơn tôi là dân thành phố. Và quan trọng hơn nữa, với ảnh hưởng của Peter, áp lực ở công ty sẽ trở nên nhẹ nhàng, tôi sẽ có một quyền lực nào đó... Các viễn ảnh dễ chịu như những sợi tơ nhện vô hình, nối tiếp bủa vây, khiến tôi khoan khoái đến tê liệt. Tuy nhiên, thói quen va đập thực tế khắc nghiệt ném tôi trở lại mặt đất. Tôi đặt bàn tay lên vai Peter, trầm giọng:

- Khi nào chúng ta làm đám cưới?

Peter Yeo thoáng giật mình. Ông ta ngược lên, đôi mắt hơi cau lại hiện ra vẻ khó chịu bề trên quen thuộc.

- Không phải là bây giờ. Vợ tôi vừa mới mất, em biết thừa rồi đấy.

- Đứa bé trong bụng em sẽ ra đời dưới danh phận gì? - Tôi hỏi bình thản.

- Nó là con của em! - Rõ ràng, Peter đang tính toán điều gì đó.

- Điều đó chắc chắn và rõ ràng là thế, cả trên thực tế và trong giấy tờ sau này. Nhưng em muốn biết, suốt thời gian em có thai, và khi em sinh đứa bé, em có thể nói với mọi người nó là con của ai không?

- Nó sẽ là con hợp pháp của tôi, một khi nó là con trai. Còn nếu là con gái, thì tôi vẫn lo cho em và con đầy đủ.

Bàn tay tôi đặt trên vai Peter bỗng tuột xuống. Như một phiến đá nhỏ lăn khỏi dốc đá cheo leo và hiểm trở. Vậy đây, ngay cả đến đứa con biết chắc là của mình, cỗ máy tính toán trong Peter Yeo vẫn không ngừng hoạt động. Cỗ họng tôi khô khốc, đắng ngắt. Bất giác, tôi hiểu mình thật ngây thơ. Cái phần mơ mộng của một cô gái trẻ vẫn luôn là cái ngàm sắt khôn kiếp, khiến tôi có thể sập bẫy bất kể lúc nào. Suy cho cùng, ngay cả trong

tình yêu, thứ tình cảm được coi là đẹp đẽ nhất, Peter vẫn chỉ xem tôi như một công cụ. Thứ công cụ có thể xếp vào bảng biểu, để có thể đưa ra lựa chọn một, lựa chọn hai. Mía mai và cay đắng làm sao!

Peter Yeo bước ra khỏi tầm thăm, đi tới tủ lạnh lấy ra chai rượu trái cây. Ông ta rót một ly chân cao, rồi thêm một ly nữa. Chợt, ông ta dừng tay, cất chai rượu và lấy ra quả táo, ngoảnh lại mỉm cười:

- Tôi quên mất, phụ nữ có thai không uống được rượu! Ăn trái cây sẽ tốt hơn.

- Em muốn uống rượu! - Tôi lắm bầm, nhìn thẳng vào mắt Peter.

- Ngoan nào, cô bé xinh đẹp của tôi! - Peter cúi xuống, đặt vào tay tôi quả táo lạnh cóng, giọng âu yếm một cách khó chịu.

Ông ta làm sao nhận ra suy nghĩ chua chát của tôi. Ông ta tưởng rằng, tôi đang lâng lâng bay bổng trên chín tầng mây ư? Càng nghĩ, lòng tôi càng nặng trĩu. Thật ngu xuẩn nếu tôi im lặng, chịu đựng một mình, trông chờ vào số phận phán quyết đứa trẻ trong bụng là trai hay gái. Chỉ bằng, tôi lật bài ngửa với Peter Yeo. Ngay lúc này.

- Thời gian hiện nay thì chưa sao. Nhưng vài tháng nữa, việc em có thai sẽ không qua mắt được ai - Tôi nói chậm, cổ ý run rẩy yếu ớt - Em không muốn trong mắt mọi người, em là một cô gái hư đốn. Có thể ông chưa biết, ở xứ này, một cô gái không có chồng mà có con vẫn được coi là không ra gì!

- Ừm, em nói ra như vậy để làm gì nhỉ? Để tạo một áp lực với tôi, đúng không? - Peter uống cạn cốc rượu, nhún vai, miệng nhếch nụ cười châm biếm.

- Ông phải suy nghĩ cho em. Vì nó là con của ông! - Giọng tôi sắp vỡ ra thành nước mắt, trong tầm kiểm soát của tôi.

- Thôi nào, thôi nào... - Peter chuyển sang ngồi cạnh tôi trên sofa, đưa tay vuốt mái tóc tôi buông xoã - Chẳng người lạ nào có thể soi mói em, Hoàng Anh ạ. Tôi đủ sức và quyền lực để bảo vệ cho em được an toàn.

- Nhưng ba tháng nữa, khi vóc dáng em nặng nề hơn, những người ở Red Sun sẽ biết. Họ sẽ bàn tán. Em không chịu được đâu. Làm sao có thể làm việc trong bầu không khí như thế. Nhân viên phòng Sales sẽ đoán biết ngay ai là cha của đứa bé. Bởi em vẫn nghe mọi người xì xào sau lưng em là tình nhân của ông - Tôi mở to đôi mắt đau đớn, nhìn Peter nửa như van nài, nửa như thách thức.

- Ha ha ha...

Tiếng cười vang lên đột ngột, hoá thành chuỗi âm thanh chói tai, kỳ quái. Peter Yeo dựa hẳn vào lưng ghế sofa, người ông ta rung lên từng chập. Tôi khựng lại, hơi sợ hãi, lùi xa Peter một khoảng nhỏ. Hình như tôi vừa nói gì đó rất đại dột. Và ông ta chẳng khó khăn gì hoá giải chiêu thức nhỏ nhặt của tôi. Peter ngồi thẳng dậy, tháo kính ra chùi, giọng nghiêm ngặt.

- Hoàng Anh, em nghe rõ nhé. Ngay đầu tuần sau, em phải nộp đơn nghỉ việc ở Red Sun.

- Tại sao? - Tôi hỏi, sau một lúc lặng đi vì thảng thốt.

- Quá dễ hiểu. Điều đó cần thiết cho cả tôi và cả em. Người của Red Sun chỉ nghĩ em chuyển chỗ làm. Họ sẽ quên em ngay. Không ai ngờ vực gì hết. Còn tôi, tôi không muốn vướng chút tai tiếng nào. Và tôi muốn hành động của tôi phải sòng phẳng để bên dưới nể phục. Em còn ở lại thêm ngày nào trong công ty, tôi sẽ khó xử thêm ngày đó. Red Sun là nơi làm ăn. Công tư phân minh.

- Tức là em sẽ trở thành một người thất nghiệp? - Tôi hỏi thẳng, không buồn kiểm soát được những điều nói ra nữa.

- Tôi nói rồi. Em không phải làm gì nữa. Cứ sống ở đây, tôi sẽ chăm lo cho em và đứa trẻ của chúng ta hết sức đầy đủ. Em sẽ có tất cả. Em có biết điều đó có ý nghĩa như thế nào không?

Tôi cup mắt nhìn xuống, gật nhẹ. Những hoa văn kỷ hà dẹt dưới tấm thảm chùng như đang chao đảo dữ dội. Chao đảo như đầu óc chính tôi vào lúc này. Chao ôi, ngay cả lúc tưởng tượng điên rồ nhất, tôi cũng không bao giờ hình dung nổi viễn ảnh mà Peter đang vẽ ra. Một cô gái trẻ học hành tử tế, năng lực cao, đầy ắp tham vọng chinh phục sự nghiệp, thế mà lại gạt ngang tất cả, lúi thủi giam mình trong ngôi nhà sang trọng, sống dựa vào một người đàn ông giàu có. Nếu không có danh phận chính thức thì khác gì một cô gái bao rẻ tiền. Peter đánh giá tôi thấp quá. Tôi liếc nhìn thật nhanh cái đầu quả trứng đang ửng hồng lên vì men rượu của Peter. Lúc này, nhìn ông ta thật vững tin. Mọi thứ xung quanh đều nằm trong tầm kiểm soát của Peter. Cả tôi cũng nằm trong số đó.

Chợt, thật chẳng hề đúng lúc, tôi bỗng nhớ đến lá thư mới nhận hôm qua của thằng em trai mà tôi còn chưa bóc ra. Chắc đó lại là một lá thư xin tiền học. Gia đình. Ôi, tôi đâu thể sống cho bản thân mình. Tôi còn một gia đình ở quê nhìn vào tôi với nhiều kỳ vọng. Tôi còn bao nhiêu lo toan cho ba má, cho em trai. Tôi thừa hiểu, với cách tính toán lạnh lùng sít sao của Peter, nếu trói buộc với ông ta, tôi không thể làm gì cho gia đình mình được nữa.

Tôi đứng dậy, hơi đột ngột. Tôi đi thẳng về phía tủ lạnh, lấy chai rượu, rót ra cốc, uống cạn. Peter nhìn tôi sững sốt, nhưng không nói gì. Đầu óc tôi nóng lên, thoát khỏi tình trạng tê liệt.

- Em về đây! - Tôi nói rành mạch.

- Sao lại thế? - Peter hơi ngơ ngác. Có lẽ, ông ta tin rằng mọi việc đã được sắp xếp ổn nhất. Và tôi chỉ việc tuân thủ yêu cầu của ông ta mà thôi.

- Em muốn được một mình và suy nghĩ.

- Vậy cũng được. Để tôi đưa em về.

- Không cần đâu. Em sẽ ra ngoài và đón taxi. Ông mệt rồi, nghỉ ngơi đi.

Tôi bước ra khỏi khu vườn và thả cỏ ướt lạnh nước mưa. Cánh cửa khép lại sau lưng không một tiếng động. Đoạn đường từ khu biệt thự biệt lập ra ngoài đường lớn thật vắng vẻ. Từng đợt gió thổi tung, khiến các tán cây hai bên vỉa hè xào xạc, bay tung toé những hạt nước mát lạnh vương lại trên lá sau cơn mưa. Tôi mỉm cười một mình, chùi nước mắt ứa ra sắp chảy xuống gò má. Tôi đã chờ đợi một cơ hội để đổi đời. Giống như cánh đồng khô hạn thiếu đói trông chờ trận gió lớn sẽ mang mưa rào. Và rồi cơn mưa cũng đến. Nhưng mặt trong của gió, là những điều kiện mà tôi không ngờ tới, khắc nghiệt vô cùng. Một nhân viên mặc đồng phục vệ sĩ, là bảo vệ khu biệt thự, vừa đi ngang qua tôi, hơi nghiêng đầu nhìn, cười khẩy. Tôi gồng người trong giây lát. Anh ta tưởng tôi là hạng gái gọi, làm việc xong rồi ra về đây mà. Nỗi căm hận trong tôi bùng lên. Tôi quyết định trong chớp mắt. Không, không đời nào tôi đi theo lối hẹp Peter Yeo đã vạch ra. Không đời nào tôi chấp nhận làm cái bóng của một người khác. Nếu tôi không sinh được con trai, nếu tôi không còn xinh đẹp vừa mắt ông ta, tôi sẽ phải chịu cảnh bị vứt bỏ. Như Ms. Bảo đã từng bị vứt bỏ. Hơn hết, tôi biết, chính tôi sẽ phải điều khiển cuộc đời mình. Tôi bước ra đến đường lớn. Tôi đưa tay vẫy nhẹ. Tức khắc, một chiếc taxi vàng cập vào, mở cửa đón tôi.

*

Buổi họp đầu tuần ở Red Sun, tôi giữ vẻ mặt lạnh lùng, tập trung báo cáo kết quả làm việc vượt trội của phòng Sales. Peter Yeo hài lòng. Ông ta tin rằng tôi là một phụ nữ biết điều và kín miệng. Những tia mắt tôi hướng về CD Nguyên hầu như không được đáp trả. Tôi hoảng sợ. Anh ấy đã biết điều gì rồi ư? Phần cuối của buổi họp, hầu như tôi không hề nghe thấy chung quanh. Mọi ý nghĩ trong tôi tập trung vào CD Nguyên. Kể từ khi từ nhà Peter Yeo ra về, tôi chỉ nghĩ về anh mà thôi. Phải, một người phụ nữ cần được kiêu hãnh. Cần được yêu và trân trọng. Chứ không thể xem như một chỗ bầu vú tầm thường. Nhìn ở mặt khác, CD Nguyên đáng giá hơn Peter nhiều. Tôi sẽ dứt khoát rời bỏ Peter Yeo rồi duy trì và xây đắp tình cảm với CD Nguyên cho vững chắc. Tôi phải làm được điều đó.

Tôi bước ra khỏi phòng họp hơi muộn vì trao đổi thêm vài chi tiết với bên Thiết kế. Tôi đi dọc hành lang, về phòng. Bỗng, tôi khựng lại. CD Nguyên đang nói chuyện với Lim. Cô nhóc đang hoa tay, nói gì đó rất hào hứng. Nụ cười của CD Nguyên hướng về Lim mới trù mền làm sao. Máu trong tim tôi sôi lên. Tại sao con bé sinh viên ranh con ấy lại chen vào giữa tôi và giám đốc Red Sun?

Đúng khi tôi toan bước đến, cắt đứt câu chuyện rôm rả giữa hai người, bụng tôi bỗng quặn thắt. Tôi lão đảo rẽ sang toilet. Ruột gan còn cào. Tôi bắt đầu nôn thốc tháo. Mặt mũi tôi đỏ ửng, ràn rụa nước mắt. Đứa trẻ trong bụng. Ý nghĩ cuồng loạn trong đầu. Khi ruột gan ổn thỏa trở lại, tôi vẫn đứng tựa lưng rất lâu vào bức tường đá hoa. Đầu tôi đầy ngập dự đoán hoảng hốt.

Không chỉ Lim, mà đứa bé tôi đang mang trong người cũng là rào cản tôi đến với Nguyên. Mình phải làm gì nhỉ? Bất giác, tôi rút điện thoại, bấm số của Kat Trần.

Cú điện thoại gọi đến từ Hoàng Anh khiến tôi bàng hoàng. Tôi vẫn mong chờ nó. Mong chờ đến mức khi nó xuất hiện, tim tôi nhói lên. Tôi lắng nghe hơi thở của cô ấy văng đến từ đầu dây bên kia. Khác với số đông vẫn quen nhớ tôi dưới cái tên Kat, Hoàng Anh gọi tôi là Khanh. Giọng cô ấy gọi tên tôi mới êm dịu làm sao:

- Có việc này quan trọng lắm. Hoàng Anh nghĩ chỉ có Khanh mới giúp được!

- You nói đi, mình sẽ làm ngay!

- Không tiện nói qua điện thoại. Tụi mình gặp nhau có được không?

- Okay, ngay bây giờ?

Một chút lưỡng lự và căng thẳng. Chừng như Hoàng Anh đang gặp một phiền toái nào ghê gớm. Phảng phất trong giọng nói sự van nài tội nghiệp:

- Không, có lẽ cần nhiều thời gian hơn. Khanh có thể dành cho mình buổi chiều hôm nay, được không?

- Đúng 2 giờ, Khanh lái xe qua bên Red Sun, đón Hoàng Anh. Vậy nhé!

Suốt khoảng thời gian hạn hẹp còn lại của buổi sáng thứ hai, tôi lao vào làm như điên, giải quyết hết các công việc trong ngày. Tôi hiện làm việc cho một tổ chức phi chính phủ, theo dõi một vài dự án về quy hoạch đô thị. Thoạt tiên, tôi nghĩ chỉ đi làm cho vui. Nhưng lâu dần, công việc cũng mở ra các giá trị đáng kể. Tiền bạc ở đây trả tương đối, đủ để duy trì mức sống tốt ở Việt Nam. Nhưng với tôi, thật sự, có khối thứ đáng để suy nghĩ hơn tiền bạc nhiều. Chẳng hạn việc quan sát đủ mọi hạng người qua công việc, kiểm tra khả năng của chính mình khi buộc nỗ lực hoàn tất một mục tiêu đặt ra. Đặc biệt và bí mật nhất, công việc đã giúp tôi xao lãng ra khỏi các vấn đề khốn kiếp của bản thân mình. Một vài đồng nghiệp nam từng khởi sự theo đuổi tôi. Tuy nhiên, tôi đã làm cho họ phá sản ý định bằng vẻ lạnh lùng và những lời mỉa mai khôi hài. Ở một khía cạnh nào đó, tôi chẳng có lý do gì để căm ghét hay coi thường đàn ông. Đơn giản là tôi chẳng có cảm xúc gì với họ. Và với tình thế của mình, càng tránh xa các tình huống lố bịch bao nhiêu, càng tốt cho tôi bấy nhiêu.

Các đồng nghiệp cùng thực hiện dự án hơi ngạc nhiên khi thấy tôi bỏ bữa trưa để dịch cho xong bản tài liệu. Lâu nay, tôi được tiếng là người giải quyết công việc khoa học, đúng giờ hơn ai hết. Làm sao họ tin được một kẻ

lạnh lùng như tôi đang cuống quýt để lao đến giúp đỡ một ai khác. Làm sao họ hình dung được rằng, tôi thiết tha được gặp Hoàng Anh, được làm chỗ dựa cho cô ấy. Chốc chốc, tôi lại liếc nhìn đồng hồ. Càng gần đến 2 giờ, tôi lại thấy hồi hộp nhiều hơn. Gương mặt đẹp, đầy cương nghị của Hoàng Anh hiện ra sắc nét, hơn cả sự ám ảnh. Ý nghĩ cô ấy lựa chọn tôi, thiết tha tôi hơn bất cứ gã đàn ông nào khác trong lúc ngặt nghèo khiến tôi xúc động mạnh. Trong lúc mọi người còn ngủ trưa, tôi tắt máy tính, nhặt chìa khoá xe và bước đi như chạy ra khỏi toà nhà lớn.

Xe dừng lại sát vỉa hè dưới chân cao ốc. Vừa khi rút điện thoại ra gọi Hoàng Anh, thì đã thấy bóng cô bước ra từ cánh cửa kính lớn. Chưa nhận ra xe tôi, Hoàng Anh đứng im, nhìn quanh. Nắng phản chiếu từ những tấm kim loại xám xanh phủ bên ngoài các toà nhà chọc trời hắt vào cô thứ ánh sáng kỳ lạ. Cái đầu thanh tú nổi bật xoay chuyển khéo léo trên đôi vai gầy nhìn thật quyến rũ. Bộ váy văn phòng xám trắng thanh lịch cũng ánh lên sắc xanh. Nhưng gương mặt cô mới là điểm nhấn ấn tượng nhất. Đôi mắt mở rộng luôn mở to can đảm, khuôn hàm hơi vuông được làm mềm dịu xuống bởi cái cằm tròn nhỏ xinh. Có thể niềm say mê trong tôi đã đẽo gọt Hoàng Anh, biến cô ấy thành một bức tượng hoàn hảo. Nhưng biết làm sao được, dáng vẻ vừa yếu ớt, vừa rắn rỏi của Hoàng Anh đã mê hoặc tôi ngay từ lần gặp mặt đầu tiên. Một trận gió bất thần thổi tung mái tóc dài mượt khiến Hoàng Anh thoáng bối rối. Tôi nhấn một hồi còi ngắn. Hoàng Anh giật mình. Tôi hạ kính xe, thò cổ ra, vẫy nhẹ bàn tay. Hoàng Anh nhướn mày thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi, rồi cô rảo nhanh về phía xe hơi.

- Khanh đi xe của ai vậy? - Chưa vội bước vào trong xe, Hoàng Anh đứng ngoài nhìn qua cửa, hỏi, vẻ cân trọng khác lạ.

- Tất nhiên là của mình! - Tôi thấy hơi lạ.

- Không phải xe của ông Yeo chứ?

- Lão ta thì dính líu gì ở đây? Mình mới tậu xe tuần trước. Mình bắt đầu sợ nguy hiểm khi đi xe máy - Tôi giải thích, tự nhủ thật quái quỷ làm sao khi Hoàng Anh quan tâm đến chi tiết lật vật kiểu này - Vào xe đi nào!

Tôi cho xe chạy hết đại lộ rồi rẽ trái, chạy dọc theo bờ sông. Nhìn gần, Hoàng Anh gầy và nhợt nhạt, khác hẳn những lần tôi gặp trước đây. Đôi mắt dôi thẳng về phía trước, cánh tay buông dọc người thả trên nệm ghế, nổi rõ vài đường gân xanh. Tiếng hơi lạnh phả ra rầm rì. Có lẽ cả tôi lẫn cô ấy đều chờ nhau mở lời trước. Bỗng dưng, cảm giác thương xót đối với Hoàng Anh bỗng trào lên trong tôi.

- Có chuyện gì xảy ra với you vậy? - Tôi hỏi, giữ vẻ mặt thản nhiên.

- Mình tuyệt vọng quá, Khanh ạ. Mình không ngờ, chuyện này lại đến với mình! - Giọng Hoàng Anh thì thào, nhưng chất đầy nỗi tuyệt vọng. Cô như rên lên vì đau đớn - Quá nhanh! Quá khủng khiếp!

- Nói rõ hơn đi! - Tôi quen thói nói như ra lệnh, nhưng trong lòng bỗng

lạnh băng vì lo âu

Không có lời đáp. Im lặng. Không có âm thanh nào bất thường. Nhưng tôi biết, cô ấy đang khóc. Nước mắt đang chảy xuống. Tôi những muốn ôm ghì lấy cô ấy, lau khô những giọt nước mắt trong đôi mắt tuyệt vọng vì một chuyện gì ấy mà tôi chưa thể nắm bắt rõ ràng. Tuy nhiên, tôi chỉ biết ngồi yên, tập trung vào tay lái và con đường trước mặt. Mặc dù Hoàng Anh biết rõ bí mật của tôi, vì tôi đã từng bày tỏ, trút sạch nỗi lòng với cô ấy, nhưng Hoàng Anh chưa bao giờ để lộ những suy nghĩ riêng về chuyện của tôi. Đơn giản, cô không hề dả động đến chữ *đồng tính* hay *les*. Cô cư xử với tôi tôn trọng, như với tất cả những người bình thường khác. Chỉ có điều làm sao Hoàng Anh biết được càng ngày, cô càng có ý nghĩa lớn hơn đối với tôi. Rất nhiều đêm, trong giấc mơ, tôi ước ao chiếm được tình cảm của cô ấy. Tôi biết, sự khao khát mãnh liệt của tôi có thể làm cô hoảng sợ. Vì thế, tôi phải kiềm chế lòng mình. Tôi đã cất nhem bản thân. Tốt hơn hết là che giấu cảm xúc dưới lớp vỏ ngạo mạn, kiêu kỳ...

Nắng vẫn chói chang bên ngoài cửa xe. Hệt như một tôi và Hoàng Anh tự nhốt mình trong một chiếc hộp kim loại đang được nung nóng dần lên. Tôi muốn thoát ra khỏi hơi nóng ngột ngạt của đô thị nên cho xe chạy vào đường cao tốc, chuẩn bị qua cầu ra vùng ngoại ô. Hoàng Anh bỗng đặt nhẹ bàn tay lên cánh tay tôi:

- Chở mình vào bệnh viện, được không?
- You bị bệnh hả? Bệnh gì vậy?
- Không. Mình muốn vứt bỏ một thứ...
- Thứ gì? You bị làm sao, nói đi chứ!

Hoàng Anh lại mím môi, khóc lặng lẽ như một đứa trẻ sợ hãi. Sự kiên nhẫn trong tôi không còn nữa. Tôi ngoặt xe vào một con đường nhỏ, đạp phanh dừng cấp tốc. Tiếng thắng kết vang lên ghê rợn, xé tan cảm giác trì trệ, chờ đợi và phỏng đoán vô vọng. Tôi quát lên:

- Nói đi!

- Cho mình vào bệnh viện, mình muốn vứt bỏ đứa nhỏ trong bụng! - Hoàng Anh nhắm mắt, nói chậm, rành rẽ.

Chắc chắn tôi không nghe lầm. Nhưng hệt như tôi nghe lầm. Tai tôi ù đi. Cánh tay tôi, những thớ thịt dưới lớp da tôi run bắn lên. Hệt như có một bàn tay ma quái luồn vào ngực tôi, bóp chặt. Tôi gục đầu xuống vô- lăng. Mất một hồi lâu, tôi mới ngước lên, lấy lại hơi thở đều đặn. Nước mắt đã khô trên gò má Hoàng Anh. Cô ấy vẫn nhìn thẳng về phía trước. Chỉ có đôi mắt là trở nên khô lạnh, trống trải như một ngôi nhà hoang vắng. Cô ấy đang mang trong người một đứa trẻ. Và giờ đây cô muốn giết nó đi. Ý nghĩ ấy mới tàn nhẫn và cay đắng làm sao.

- Giữ lại đứa bé, được không? - Tôi không nhận ra cái giọng trầm và khản đặc là của mình nữa - Tôi trọng đấy!

Hoàng Anh lắc đầu, tia lạnh lướt qua mắt, khuôn cằm hơi hất về phía trước. Trong giây phút chớp nhoáng đó, tôi chợt nhận ra cô ấy không yếu đuối như tôi tưởng. Rõ ràng, bên trong cô, có cả sự cương quyết đến sắt đá.

- Khanh đưa mình đến bệnh viện! Làm ơn. Đừng trì hoãn được không? Đứa nhỏ mới chỉ hơn một tháng thôi, chưa có hình thù. Mọi việc chắc cũng dễ dàng hơn...

Không nói gì nữa, tôi rồ ga, quay xe đi ngược vào trung tâm thành phố. Tôi cố gắng lãng tránh ký ức tuổi thơ, mình đã thèm khát được yêu thương, thèm khát có được một đứa em nhỏ như thế nào. Tôi đã cô độc, đến mức tôi luôn nghĩ phải yêu thương một ai đó giống hệt mình... Và vì thế, lúc này đây, tôi gắng không nghĩ gì nữa. Thật khủng khiếp nếu nhìn thẳng vào sự thật: Tôi đang giúp giết chết một sinh linh chưa thành hình. Chỉ có ý nghĩ Hoàng Anh cần làm thế. Cô ấy sẽ chết nếu tôi quay lưng là khiến tôi thu gom chút ít can đảm.

Vào đến bệnh viện, tôi xóc lại tinh thần. Gạt qua hết thảy mọi áy náy ngại ngùng, tôi đi thẳng vào khu vực đăng ký. Nếu lúc khác, hẳn tôi đã cười rử vì ý nghĩa ngộ nghĩnh của cụm từ *kế hoạch hoá*. Nhưng giờ đây, tôi chỉ thấy căng thẳng khi phải đối diện với ánh mắt dò hỏi của các nhân viên bệnh viện. Kìm nén giận dữ, tôi khai báo cho Hoàng Anh dưới tên tuổi của tôi. Sau đó, tôi sang quầy đóng tiền. Tôi vừa quay lưng, người phụ nữ trung niên nói ngay với người ngồi bên cạnh: “Trông trí thức hiện đại thế mà cũng mắc vào vụ này!”. Người kia dài giọng: “Ôi, càng văn minh, càng chơi boi thả dạn. Tôi lạ gì mấy cô quý tộc này!”. Tôi quay phắt lại, giận run lên. Tôi sẵn sàng lao tới xử lý mấy mụ đàn bà lắm mồm. Nhưng Hoàng Anh đang chờ, tôi không thể để cô ấy một mình lâu hơn...

Mọi việc diễn ra khá nhanh. Bước ra khỏi căn phòng có cánh cửa trắng, Hoàng Anh đã xanh, lại càng xanh hơn. Chỉ là nửa tiếng. Thế mà khoảng thời gian đó như một nhát dao, cắt sâu vào Hoàng Anh, biến cô thành một người hoàn toàn khác biệt. Tôi đưa tay cho cô. Hoàng Anh dựa hẳn vào tôi, lả đi.

Tôi đưa cô ấy về căn hộ chung cư. Cô nằm yên trên tấm nệm xanh quen thuộc. Tôi nấu ăn, rồi ép cô ăn chút ít cho lại sức. Hoàng Anh chợt ngược nhìn tôi, hỏi thẳng:

- Khanh biết ai là cha của đứa bé không?
- Ai?
- Peter Yeo!
- Gã ép buộc you?

Hoàng Anh đưa đôi mắt lơ đãng nhìn quanh căn phòng rộng, gật đầu. Lòng tôi bùng lên nỗi căm hận. Một kẻ như Peter đã dùng quyền lực ép buộc một cô gái thân cô thế cô như Hoàng Anh. Làm sao cô có thể cưỡng chống lại gã? Hoàng Anh - Nạn nhân khốn khổ của Peter Yeo, gã nhân viên trung

thành của ba tôi. Đầu tôi như sắp vỡ tung. Hoàng Anh nhìn tôi bằng đôi mắt đau đớn, tủi nhục. Tôi siết chặt tay bàn tay yêu dấu, Hoàng Anh của tôi. Một cách vô thức, tôi đưa bàn tay gầy guộc đó lên môi, hôn nhẹ nhẹ. Hoàng Anh ngoảnh đầu, nhìn ra cửa sổ. Nụ hôn bị cấm đoán lan xuống cánh tay, mang theo hơi nóng tha thiết, xót thương.

Cuộc hẹn trao đổi với CD Nguyên về việc đi học bên Úc của tôi ấn định vào sáng thứ bảy, tại phòng làm việc của sếp. Trước đó, CD Nguyên cho tôi một tuần để suy nghĩ.

Trong danh sách các tham vọng của tôi, du học nằm ở vị trí số hai, chỉ đứng sau một niềm khao khát mà tôi giữ bí mật. Chẳng riêng gì tôi, bất cứ đứa bạn nào sắp vào học năm tư cùng lớp đều ao ước cơ hội này. Học lên cao, rồi cày cục đi làm thêm, mới thấy kiến thức thu lượm được ở đại học quá bé mọn và mau chóng lỗi thời so với dòng chảy công việc bên ngoài thực tế. Mỗi khi dự tiệc chia tay một thành viên trong lớp lên đường du học theo diện gia đình tài trợ hoặc kiếm được học bổng, những đứa còn lại không hề che dấu sự thèm khát pha lẫn chút ganh tị. Tháng nào tôi cũng vài lượt lướt qua các web săn học bổng, mò mẫm, đánh liều gửi CV đến các trường thiết kế nổi tiếng. Nhưng hồi âm chẳng có gì khả quan. Các lý do để từ chối vô thiên lủng. Hoặc tôi chưa tốt nghiệp đại học. Hoặc hồ sơ của tôi lọt thỏm giữa hàng trăm bộ CV sáng giá hơn. Đôi lần, theo lời khuyên của những đứa bạn đầy mình kinh nghiệm, tôi cũng thử đánh bóng một vài chi tiết để gây ấn tượng. Tuy nhiên, khôn kiếp làm sao, tôi không hề có khả năng khoác lác về mình. Xin tiền gia đình để đi du học là giải pháp khả dĩ. Nhưng chắc chắn ba mẹ tôi sẽ rất khôn khổ khi phải cầm giấy tờ nhà ra thế chấp ngân hàng. Tôi từng trúng một tờ vé số 50 triệu đồng. Có vẻ nhiều đấy, nhưng chẳng bõ bèn gì nếu đi học xa. Điều tồi tệ khác là tôi đã đánh mất tờ vé số ấy ngay trước khi sờ tay vào khoản tiền trên trời rơi xuống... Dù sao thì ông trời vẫn thường có chút thương xót với các cô nàng hậu đậu và không mấy xinh đẹp. Thế nên ông ta mới bơm vào đầu CD Nguyên ý nghĩ cho một nhân viên cóc kẹ kỳ không như tôi đi tu nghiệp. Chà, theo những gì tôi học được từ ngày đi làm ở Red Sun thì vận may là thứ không thể xin xỏ. Nó cũng không đi lang thang để ta có thể bắt gặp thường xuyên. Vậy nên một khi nó rớt trúng đầu bạn, tốt nhất hãy túm chặt lấy nó, bằng cả mười ngón tay đấy nhé. Mấy ngày qua, từ khi CD Nguyên thông báo, đầu óc tôi lâng lâng khác nào trên mây.

Tôi đẩy cửa phòng CD Nguyên. Đúng 9 giờ. Bên trong không có ai. Hiếm khi CD Nguyên sai hẹn. Kéo ghế ngồi trước bàn làm việc, tôi nhìn lơ đãng khắp căn phòng bài trí ấn tượng. Những bộ poster thành công nhất của Red Sun treo rải rác trên các bức tường trắng xám. Trên các kệ thép và thủy tinh trong suốt, một vài hình mẫu thiết kế thu nhỏ nhìn hết sức chuyên

nghiệp, ở đẳng cấp đặc biệt. Tò mò, tôi chạm tay vào một khối lập phương bọc kim loại trắng và đen, chẳng rõ công năng. Mặt chính diện màu đen bóng trượt nhẹ. Một gương mặt nữ ấn tượng hiện ra, nằm giữa khối thủy tinh trong suốt. Mất một lúc, tôi mới nhận ra, chính là Kat Trần. Tôi giật mình, kéo nắp trượt đóng lại thật nhanh. Tiếng cửa mở ra nhẹ nhàng sau lưng. Tôi rút phất tay lại, ngoảnh nhìn. CD Nguyên bước vào phòng, hơi nheo mắt, nhận xét lạnh lùng:

- Lần này cô đến đúng giờ. Nhưng cô lại đụng chạm lung tung vào các đồ vật không thuộc về cô!

- Em chỉ xem các mẫu thiết kế thôi, không làm hỏng thứ gì hết!

Đôi mắt CD Nguyên lướt từ tôi sang cái hộp kim loại, thoáng ngờ vực:

- Cô không táy máy mở chúng ra chứ?

Tôi mím môi, im lặng. Nói dối bao giờ cũng khó khăn. Những ngón tay tôi vặn xoắn vào nhau sau lưng. Có lẽ vẻ mặt ngang bướng của tôi khiến Nguyên bó tay. Anh ngồi vào bàn, ra hiệu cho tôi kéo ghế ngồi đối diện. Anh bắt đầu câu chuyện cần bàn ngay, không rào đón.

- Cô đã sẵn sàng để đi học?

- Anh cho em học chương trình nào? Ràng buộc ra sao? - Tôi tin sẽ được cho học tiếp chương trình đại học. Nhưng tôi cứ hỏi lại cho chắc ăn. Mặt khác, cũng nên tỏ ra chuyên nghiệp bằng cách đặt câu hỏi thẳng thắn.

- Không phải là tôi cho cô đi học. Mà là công ty gửi cô đi. Chi phí học tập do Red Sun đài thọ. Khi trở về, cô sẽ làm việc cho chúng tôi trong tối thiểu năm năm.

- Bằng cấp của em sau khi học là gì?

- Cô sẽ được cấp chứng chỉ. Trường thiết kế mà cô theo học cũng nằm trong quản lý của Red Sun - CD Nguyên hơi nhíu mày. Anh không quen bị cấp dưới đặt câu hỏi. Dừng một chút, anh nhấn mạnh - Cô biết đấy, những gì cô sẽ được học hoàn toàn chưa có ở Việt Nam.

- Em sẽ được học sâu về sáng tạo trong lĩnh vực đồ họa?

- Không. Chính xác là Red Sun đang cần những designer giỏi kỹ thuật. Tôi nhận ra cô khá đặc biệt khi đã tìm tôi, tự lần mò ở khía cạnh này. Cô biết đấy, cô đã gây ấn tượng tốt với chúng tôi khi cho biết cô nắm vững kỹ thuật làm phim hoạt hình, đợt Red Sun làm dự án quảng cáo cho sản phẩm của J&P.

- Thời gian học bao lâu, thưa anh?

- Năm tháng. Không quá lâu, đúng không?

Tôi im sững, nhìn thẳng vào mắt sắp. Sự thật là vậy đấy. Red Sun cho tôi đi tu nghiệp thì đúng hơn. Tôi chỉ học những gì mà công ty đang cần, chứ không phải tôi được đào tạo toàn diện. Điều này có nghĩa tôi phải bỏ dở chương trình ở đại học. Trong phút chốc, bao nhiêu hào hứng trong tôi tiêu tán. Tôi thật ngốc nghếch. Suốt mấy ngày qua, tôi đã tưởng tượng về một vị

thần may mắn, rộng lượng đã giúp sắp nhìn ra tài năng vượt bậc của tôi, biến ước mơ du học của tôi thành sự thật. Thực tế đơn giản hơn nhiều. Red Sun chỉ cần một họa viên nắm kỹ thuật cao. Và tôi được chọn. Vậy thôi. Không hơn. Không cần tốn thời gian suy nghĩ, tôi hít một hơi dài, trả lời dứt khoát:

- Em cảm ơn. Nhưng em sẽ không đi học.

- Lim, cô có hiểu điều cô vừa nói chứ? - CD Nguyên nghiêm mặt. Trước mắt tôi, vị giám đốc sáng tạo trẻ mà tôi hằng ngưỡng mộ biến mất, thay vào đó là một ông sếp lạnh lùng đầy tính toán, khó chịu vì phải nghe lời từ chối thẳng thừng.

- Em không muốn đánh đổi việc học hành bài bản chính quy chỉ để lấy một cái chứng chỉ kỹ thuật giá trị ngắn hạn - Tôi giải thích thẳng thắn - Việc học của em còn hai năm nữa, em không muốn gián đoạn. Sau khi tốt nghiệp đại học, em có thể học thêm kỹ thuật nâng cao cũng không quá muộn

- Cô từ chối vì muốn có thêm điều kiện gì nữa, đúng không? Cô cứ thoải mái nói ra luôn đi. Tôi có thể giải quyết nếu nó hợp lý - CD Nguyên dựa vào lưng ghế, ngơ vờ nhìn tôi, rồi mỉm cười khuyến khích - Nhưng cô đừng quên, rất nhiều người ở Red Sun ao ước suất tu nghiệp, Lim ạ. Việc học đại học, cô có thể bảo lưu một năm.

- Em đang là sinh viên. Có lẽ em ngốc nghếch. Có lẽ ai cũng thấy thực dụng, theo đuổi mỗi lợi trước mắt sẽ tốt hơn. Nắm bắt kỹ thuật mới, chiếm lấy ưu thế trong một cộng đồng mới là lựa chọn khôn ngoan. Nhưng em hiểu, một khi đã rời bỏ trường đại học, cuốn vào guồng máy kiếm tiền, sẽ rất khó khăn để quay trở lại giảng đường. Thiết kế là nghề đào thải rất nhanh. Hôm nay gặp thời, loé lên. Ngày mai đã thấy mình bị vứt bỏ, ra đứng ngoài đường. Để tránh nguy cơ ấy, chỉ có cách duy nhất là học hành tử tế, có bằng cấp tử tế và mai này, kiếm một đường đi riêng mình tử tế...

- Okay. Chúng ta không tranh luận nữa. Lim, cô đã nói vậy, tôi không ép. Red Sun sẽ chọn một designer khác cho suất tu nghiệp. Tuy vậy, vị trí của cô ở khâu đồ họa không cần thiết nữa. Nếu cô muốn ở lại Red Sun, cô sẽ phải chuyển sang khâu thiết kế nội thất. Bộ phận này đang thiếu người. Cô có chấp nhận không?

Tôi ngồi im, hai bàn tay ngửa trên đầu gối, cố gắng kìm giữ hạt nước không được ứa ra nơi khoé mắt. Khác nào đang bay lơ lửng trên mây, bất thần bị ném xuống đất. Mà mặt đất còn lót đầy vỏ sêu riêng nhon hoắt nữa chứ! Vậy đấy, môi trường công ty thật bấp bênh. Dù bạn có là ai, dù bạn từng được khen ngợi hết lời, dù có lúc sếp đánh giá bạn như một người khó lòng thay thế, thì vẫn đến lúc bạn phải đối diện sự thật rằng bạn không phải là người duy nhất. Tôi sẽ kiêu hãnh bỏ đi, sẽ bỏ mặc lại phía sau tất cả những mối quan hệ nguy hiểm tại Red Sun. Sụp đổ ước mơ du học. Ngay lập tức lại bị bồi thêm thông báo chuyển vị trí làm việc. Hết như một phát súng tàn nhẫn tài tình, xuyên thủng những quả táo xanh tươi.

Tuy nhiên, ngay khi sắp sửa gật đầu, bất giác trong đầu tôi vang lên tiếng nói ngăn cản: *RA ĐI LÚC NÀY LÀ HÈN!* Bỏ đi kiêu hãnh ư? Chỉ là một cách chống cự yếu ớt trước bất công mà thôi. Thật sự, tôi sẽ không thể lẩn trốn thực tế tôi đã thất bại. Tốt nhất, tôi sẽ ở lại, làm việc ở bộ phận mới, chứng minh khả năng thay đổi và thích ứng của mình. Máu hiếu thắng khát khao khẳng định trong tôi sôi lên.

- Em đồng ý chuyển sang khâu thiết kế nội thất. Theo đề nghị của anh. Nhưng em cũng có đề nghị của em! - Tôi nhìn thẳng vào mắt CD Nguyên, nói rành rọt.

- Cô nghĩ cô vẫn có ưu thế để đặt điều kiện với tôi sao? - Giọng CD Nguyên đượm vẻ chế nhạo mà người lớn vẫn thường nói với một đứa bé con.

- Vâng, em đã chứng minh năng lực không quá tệ ở khâu đồ họa. Em muốn được tăng lương. Ở khâu nội thất, em sẽ không làm tồi hơn đâu!

- Đồng ý. Đề nghị của cô làm tôi bất ngờ đấy, nhưng không tệ. Mức lương của cô tăng thêm 700 ngàn một tháng - Sếp cúi xuống, mở ngăn kéo, rút ra một tập hồ sơ màu vàng, đưa cho tôi - Nhưng, mức lương cao thì cũng đòi hỏi mức độ công việc cao hơn. Đây là yêu cầu thiết kế một show room bán hàng gốm sứ. Cô hãy hoàn tất nó trong một tuần cho tôi, okay?

Tôi gật nhẹ, cầm lấy bộ hồ sơ. CD Nguyên mỉm cười, chẳng rõ anh có cài đặt một âm mưu nào khác hay không. Nhưng tôi sẽ không phức tạp hoá vấn đề làm gì cho thêm phiền toái. Tôi chỉ cần chú tâm vào nhiệm vụ vừa được giao mà thôi. Chưa bao giờ tôi làm bản vẽ nội thất nào một cách nghiêm chỉnh. Nó chỉ là môn học tham khảo, không là bộ môn chuyên sâu của tôi. Nhưng xưa nay, áp lực càng lớn, càng kích thích tôi lao đầu vào.

Bước ra cửa, tôi sực nhớ bức ảnh Kat Trần nằm trong khối thủy tinh trong suốt. Tôi ngoảnh nhìn CD Nguyên, đặt lên bàn nổi tò mò của tôi bằng giọng thản nhiên:

- CD Nguyên nè, anh quen với Khanh, là Kat Trần ấy, đúng không?

- Sao, có việc gì? - Không rõ ánh sáng từ PC phản chiếu hay vì mệt mỏi, mặt Nguyên tái xanh.

- Không, em chỉ tò mò chút xíu thôi. Hồi nãy, em có táy máy mở cái khối kim loại kia ra, và thấy ảnh của Kat. Em đoán hai người là có quen biết chút đỉnh.

- Ừ, có quen biết! - CD Nguyên đáp lạnh nhạt, lảng tránh mắt tôi.

- CD Nguyên, em muốn nói chút xíu về Hoàng Anh, được không? - Ý nghĩ đeo bám khó chịu trong đầu tôi mấy ngày qua bỗng chực vỡ.

Từ từ quay ghé lại, Nguyên nhìn thẳng vào tôi. Gương mặt anh hết như vừa gọt ra từ một tảng băng.

- Ra khỏi phòng tôi, Lim. Cô bắt đầu làm tôi khó chịu rồi đấy! - Bất thần, sếp quát to - Bước đi ngay!

Tôi mím chặt môi, kiên trì thi gan với ánh mắt Nguyên. Chao ôi, đó là giây phút tôi nhận ra CD Nguyên làm tôi đau xót bao nhiêu, thì tôi nhận ra sức hút của anh với tôi mạnh mẽ bấy nhiêu. Tôi quay lưng, bước ra khỏi phòng, mặc kệ nước mắt lăn dài trên má.

Công việc ập đến như sóng mạnh. Dự án phát triển thương hiệu cho ấn phẩm mới của một tập đoàn báo chí cần xong ngay trong tuần. Trước đó, công ty quảng cáo lớn của Nhật đã lên kế hoạch thực hiện. Nhưng vào phút chót, bất đồng nghiêm trọng khiến tờ báo đổi ý. Họ gọi điện sang Red Sun. Peter Yeo đặt kỳ vọng lớn vào dự án. Tiền kiếm được từ sự kiện không nhiều. Nhưng nếu thành công, tên tuổi của Red Sun sẽ gây tượng mạnh bên cánh truyền thông. Đây là một bước chuyển mà Red Sun đang tìm kiếm. Tôi đưa ra ý tưởng về một show diễn thời trang đặc biệt, thay cho việc thực hiện spot quảng cáo phát trên truyền hình. Bên tờ báo dễ dàng bị thuyết phục bởi ý tưởng đột phá. Bộ phận làm event của Red Sun tức tốc triển khai và cho đến hôm qua đã chuyển hồ sơ kế hoạch chi tiết sang khu vực thiết kế. Bây giờ mới là giai đoạn căng thẳng thật sự. Trên tấm bảng lớn của phòng thiết kế, AD Quang tô đậm dòng chữ màu đỏ TẬP TRUNG KHẨN CẤP. Các nhân viên phòng thiết kế được khuyến cáo ở lại làm thêm giờ. Nhìn từ cửa sổ tầng 12 của toà cao ốc, dãy đèn trắng toả ánh sáng bất động suốt đêm. Nhân viên cuối cùng ra về lúc ba giờ sáng. Máy chấm giờ điện tử cho biết. Tôi tò mò nhìn tên nhân viên chăm chỉ.Ồ, hơi bất ngờ, đó lại là nữ nhân viên tập sự Lim.

Tôi đến Red Sun rất sớm. Thang máy và hành lang không một bóng người. Phòng làm việc của tôi tối om dù đèn vàng ngoài lối đi vẫn sáng. Tôi điện thoại cho dịch vụ quản lý cao ốc. Người thợ điện lên kiểm tra chong vánh, cho biết một sợi dây nối vào ổ điện phòng bị đứt. Tôi đành ôm laptop sang phòng thiết kế. Chọn một cabin để trống khuất sau vách, gần ngay cửa sổ, tôi đặt máy ngồi vào bàn, ngay lập tức chìm vào công việc. Các mô hình catwalk thử nghiệm. Nguồn sáng được sắp đặt vào những vị trí cần thiết. Tính toán giải pháp ánh sáng laser một khi nhập về kịp thiết bị mới. Các phương án và số liệu cuốn tôi trôi đi. Cho đến khi tôi ngẩng lên, mặt trời đã sáng rõ bên ngoài cửa kính. Ánh nắng ấm áp lọt qua khe màn nhựa, hắt các dải sáng êm dịu lên mặt bàn gỗ trong cabin. Tôi đứng dậy, vươn vai, dụi nhẹ đôi mắt mỏi mệt. Vẫn còn khá sớm theo đồng hồ sinh học của giới designer. Phải hơn một tiếng nữa, các nhân viên của tôi mới lục tục kéo đến công ty. Phía dưới đường, dòng xe cộ như vô số mô hình nhỏ xíu bắt đầu nối đuôi nhau chạy rất nhanh, náo nhiệt. Bên kia sông, một chiếc xà lan đang cập vào bãi đất. Đống cát ướt trên sà lan sáng rực lên như một ngọn tháp kim loại

chói mắt. Các đợt sóng nước loang rộng ra, toả các vòng sáng êm dịu. Ý tưởng sử dụng loại ánh sáng như vãn nước trên nền catwalk cho một bộ sưu tập của đêm diễn khiến tôi khoan khoái. Đúng khi toan sang phòng nước lấy một cốc cà phê nóng uống cho tỉnh táo, đột nhiên cánh cửa vào phòng thiết kế bật mở.

Một con lóc màu da cam cuộn thốc vào phòng. Con lóc đeo trên tai dây nghe Ipod. Thoạt tiên, con lóc dừng ngay khung cửa. Bằng một động tác sóng tay của dân nhảy break dance, loạt đèn trong phòng thiết kế được bật lên, bừng sáng. Kế tiếp, con lóc di chuyển dọc theo lối đi giữa các cabin bằng bước nhảy moon walk, tài tình chẳng kém nào Michael Jackson. Thỉnh thoảng, phấn khích cực độ, con lóc da cam ngật cổ lên trần, đầu mỗi phút ra vài tiếng hú thật là hoang dã. Cuối cùng thì con lóc dừng lại ngay cabin của mình, cách chỗ tôi ngồi khuất đúng một bức vách nhỏ. Đồ chuông Ipod lúc này đang phát ra một bản nhạc hip-hop. Những động tác dứt khoát và mạnh mẽ nhìn mới khiếp chứ. Hệt như cô nàng con lóc da cam không nhảy nhót, mà đang dồn hết sức lực gây thương tích thích đáng vào những kẻ vô hình ẩn nấp trong không khí. Chẳng hề biết có một đôi mắt đang thầm lặng quan sát với tất cả kinh ngạc và tò mò, con lóc của phòng thiết kế kéo dài bài nhảy một mình rất nhiệt thành. Tôi hết sức kìm chế không cười phá lên. Một cú xoay bàn tay, nút power của PC được khởi động. Một cú gập người kiểu robot, màn hình bật lên sáng loá. Điều nhảy buổi đầu ngày đột ngột chấm dứt. Lim kéo ghế ngồi vào bàn. Cô nàng xoay cái mũ lưỡi trai màu cam tươi, rất ăn ton với màu áo pull rộng thùng thình. Vành mũ ôm sát cái trán dô làm nổi bật đôi mắt to láu lỉnh và cái mũi héch ngộ nghĩnh. Ngay tức khắc, Lim dán mắt vào màn hình, chăm chú làm việc.

Bước ra khỏi chỗ ẩn náu sau bức vách, tôi đứng khoanh tay, lặng thinh quan sát cô nhân viên tập sự. Cô nhóc xoay lưng về phía tôi. Đôi bàn tay mảnh khảnh lướt trên keyboard, bấm tổ hợp phím hồi hải. Lim sử dụng chương trình After Effects làm kỹ xảo video cho màn hình nền của show thời trang thật thành thực. Các đoạn phim được xử lý dần dần hiện ra, đẹp ấn tượng. Nữ nhân viên bé bỏng làm việc miệt mài. Một chút gì giống như nỗi xúc động lướt qua lồng ngực. Tim tôi thất nhẹ. Đôi khi Lim bướng bỉnh, ngang ngạnh đến nỗi không chỉ tôi mà các cộng sự cũng phát điên lên. Mới đây, cô nhóc còn tò mò về Kat Trần. Tôi cáu kỉnh đã thẳng tay đuổi cô nhóc ra khỏi phòng... Thế nhưng khi cần dốc sức cho nhiệm vụ chung của khâu thiết kế, cô nhóc làm ngày làm đêm, bình thản như không, chẳng chút kêu ca. Ừ phải, đôi khi, tôi vẫn cứ lạ lẫm và ngạc nhiên với những người vẫn sống ngay bên mình...

Tôi ngồi im sau vách đọc kỹ các thông số kỹ thuật của thiết bị ánh sáng, không gây ra tiếng động nào để Lim nghi ngại. Bỗng, một tiếng thịch mạnh vang lên. Âm thanh của một cú ngã. Tôi giật mình, rời khỏi chỗ ẩn

náu. Lim nằm sõng xoài trên sàn, mặt tái mét. Đôi mắt cô nhóc mở trừng trừng nhìn lên trần, tay chân co quắp. Biểu hiện của một cú đột quỵ. Hoảng sợ, tôi đỡ Lim ngồi lên ghế. Nửa trên người cô đổ vật xuống bàn. Tôi bước ra ngoài hành lang, tức tốc qua phòng nước. Có lẽ lúc này một cốc trà chanh nóng rực sẽ được việc hơn mọi phương thuốc.

Phòng thiết kế đầy người khi tôi quay trở lại. Một đồng nghiệp đang xoa dầu cho Lim trên trán. Cái mũ lưỡi trai da cam lăn vào góc bàn. Mớ tóc rối tinh, dựng ngược trên đầu cô nhóc. Tôi đặt lên bàn cốc trà bốc khói. Các nhân viên ngoảnh nhìn tôi, hơi lùi lại, vẻ dè dặt. Lim lừ khừ ngược lên, đôi mắt hướng về tôi cái nhìn trống rỗng. Làm sao tin được cái người kiệt sức chính là con lóc da cam đã làm căn phòng sống động lạ thường ban nãy!

- Cô bị kiệt sức? - Tôi nói bình thản - Nếu mệt quá thì cô có thể ra về. Công việc giao lại cho một designer khác...

- Không. Em chỉ chóng mặt chút xíu thôi! - Đôi môi bé xíu mấp máy - Em nghỉ một lát, rồi sẽ làm việc lại được ngay mà.

- Tuỳ cô. Đừng miễn cưỡng! - Tôi gật nhẹ, cầm cốc trà đặt vào tay Lim, nhìn cô uống cạn. Thật quái quỷ, tại sao tôi giành nhiều chú ý cho một nhân viên quèn ngoài mức cần thiết như vậy chứ.

Một ai đó rảo nhanh, bám theo tôi. AD Quang bước lên. Gương mặt anh ta đượm vẻ lưỡng lự khó tả. Tôi dừng lại:

- Có gì trục trặc trong phần thiết kế hình ảnh phong nền?

- Không, tôi muốn nói với sếp về cô Lim. Cô ấy hình như...

- Sao? Có việc gì thế?

- Chúng ta nên cho Lim nghỉ. Red Sun không nên có một nhân viên như Lim.

Tôi hơi giật mình. Hình như có một điều gì lẩn khuất mà tôi chưa rõ. Tôi yêu cầu Quang bước vào phòng làm việc của tôi nói chuyện nghiêm túc. Anh ta ngồi ngay mép ghế, vắt chân khá điệu dàng, lưng thẳng cứng, cằm hất ra trước đầy nghiêm trọng. Chỉ đợi tôi đưa mắt, Quang nói liền một hơi:

- Sếp ạ, cô Lim có dấu hiệu của người sử dụng ma túy. Có thể cô ấy chơi hàng trắng, hoặc nhẹ hơn, cô ấy cần thuốc lắc. Gần đây, Lim thường có những biểu hiện khác thường. Có lúc, cô ấy hưng phấn quá độ. Nhưng có lúc lại rơi vào những cơn trầm cảm. Một nhân viên nghiện ngập sẽ ảnh hưởng tai hại đến uy tín của Red Sun.

- Anh có trực tiếp thấy cô ta sử dụng ma túy?

- Chưa - AD Quang đảo mắt rất nhanh, nuốt nước bọt - Nhưng Lim đủ khôn ngoan để không sử dụng nó ngay trong công ty. Cô ấy dùng ở nhà, hoặc một cách kín đáo trong toilet.

Lòng tôi nặng trĩu. Hơn ai hết, tôi hiểu áp lực kinh khủng ra sao với những người làm việc trong lĩnh vực design. Bề ngoài, mọi thứ ngỡ như rất nhẹ nhàng. Công việc sáng tạo tự do, không quá bó buộc về giờ giấc. Tiền

bạc đủ sống thoải mái. Thế nhưng bên trong là thử thách từng ngày. Ý tưởng luôn luôn mới. Kỹ thuật không ngừng cập nhật. Cuộc cạnh tranh gay gắt giữa các công ty lớn và cả giữa các nhân viên trong cùng một công ty. Để bám trụ với nghề, nhân viên của tôi đã phải liều lĩnh. Hình ảnh con lóc màu cam tươi đeo Ipod nhảy múa rồi ngã vật ra trong vòng chưa đầy nửa giờ khiến tôi xót xa. Tôi ngồi sau bàn làm việc, lặng thinh. Peter Yeo gõ cửa, bước vào. Chỉ cần vài câu hỏi, gã ta hiểu ngay chuyện gì khiến không khí trong phòng nặng nề. Rồi mắt khỏi AD Quang, Peter nhìn tôi, ra lệnh ngắn gọn:

- Hãy cho con bé designer khôn kiếp đó nghỉ ngay!

- Đang có dự án làm event cho tạp chí - Tôi nhắc nhở - Cô ấy làm kỹ xảo video không tệ. Sắp tới, tôi đã có kế hoạch chuyển cô ấy sang khâu thiết kế nội thất. Đừng quên công ty đang muốn mở rộng khâu này. Phải khó khăn lắm mới tìm được một nhân viên như Lim. Cho nên...

- Không, cho nghỉ ngay hôm nay! - Peter cắt ngang. Giọng gã gay gắt - Hãy tìm một người khác thay thế cô ta. Đăng báo tuyển người đi!

- Không cần vậy đâu - AD Quang đỡ lời, giọng mềm dịu - Tôi mới quen một designer trẻ. Tôi sẽ giới thiệu anh ấy vào làm cho Red Sun.

Đột nhiên, đầu tôi nóng lên. Mặc dù cuộc đời dạy cho tôi hiểu không thể tin ai trọn vẹn. Nhưng một điều gì đó bảo với tôi rằng Lim không thể là con nghiện. Tôi đứng dậy, mở rộng cửa, tỏ ý để Peter và AD Quang rời khỏi phòng:

- Tôi sẽ kiểm tra lại rõ ràng trước khi quyết định trường hợp của Lim.

Peter Yeo ngoảnh lại, toan nói gì đó. Nhưng tôi đóng cửa. Tiếng sầm vang lên vang động cả dãy hành lang.

Suốt thời gian còn lại trong ngày, đầu óc tôi nặng nề. Rất khó khăn, tôi mới tập trung được vào công việc. Sau cuộc họp với đối tác là tờ tạp chí, tôi đi sang phòng lấy nước. Con lóc màu cam ngồi thừ gần bức tường kính, nhìn ra bầu trời hoàng hôn. Cô nhóc cầm cốc cà phê lớn và một nắm thuốc trong lòng tay, chuẩn bị đưa lên miệng. Tôi nhào đến, nắm tay Lim, giữ lại:

- Lim, cô dùng thuốc lắc, đúng không? - Tôi quát lên.

Đôi mắt mở nhìn tôi, tràn đầy sợ hãi. Lim vùng mạnh tay ra, kêu lên phẫn nộ:

- Thuốc lắc gì chứ. Em chỉ uống thuốc chữa cảm sốt thôi mà - Lim xoè tay. Những viên thuốc cảm quen thuộc vẫn quảng cáo đầy rẫy.

- Em bị cảm? - Tôi ngờ vực.

- Em không bị cảm. Nhưng hôm bữa, em phát hiện ra việc uống một cốc cà phê to với vài viên thuốc cảm sẽ làm cho đầu óc tỉnh táo và đầy hưng phấn - Giọng nói của Lim yếu ớt, như đứa trẻ hối lỗi - Máy bữa nay, việc nhiều quá. Mà em rất muốn anh thấy em hoàn tất tốt mọi thứ anh giao cho em...

- Cô đã thử nhiều lần như vậy? - Tôi cảm giác lạnh gáy.

- Không, chỉ mới gần đây. Khi mọi người phải tập trung làm event cho tạp chí.

- Ngốc quá, Lim. Cô có biết xài thuốc điên rồ nguy hại cho sức khỏe ra sao không? Cô có biết cô đã ngắt đi chính là vì tác dụng phụ của thuốc và cafein không? - Tôi hét lên, nắm chặt cẳng tay Lim mãnh mãnh.

- Anh làm đau tay em! - Nước mắt lăn chã từ đôi mắt to rơi xuống gò má trắng xanh.

Tôi mở rộng bàn tay, buông tay Lim rơi xuống. Cô nhóc khóc oà lên, tội nghiệp như con mèo nhỏ bị đánh oan. Bất giác, tôi đưa tay, kéo Lim vào lòng. Cô gái bé bỏng rúc mặt vào vai tôi, khóc nức. Nước mắt nóng hổi tội nghiệp.

Một bóng người lướt ngang qua phòng nước, khựng lại. Ngay chính giữa khung cửa, Hoàng Anh đứng im, nhìn thẳng vào mắt tôi. Rồi cô quay đi. Cũng đột ngột như khi hiện ra, cô biến mất, không để tôi kịp mở miệng.

Hoàng Anh

- bị săn đuổi

Thoạt tiên, ngỡ như ảo giác. Nó ập đến đột ngột đến mức tôi không kịp phản ứng. Tôi bước qua hành lang, những bước nhanh quen thuộc. Bỗng dung, ý nghĩa của hình ảnh vừa ghi nhận bùng nổ. Tôi quay phắt lại, để nhìn tận mắt, xác định nó, thật rõ ràng. Không nhầm. Ngay cạnh bàn nước, CD Nguyên đang đứng im, bờ vai rộng vững chãi. Ánh nhìn của anh đặt vào một điểm vô định xa xăm nào đó. Trên vai anh, mái tóc nhuộm đỏ hoe của Lim đang gục vào, run lên trong cơn nấc. Cánh tay Nguyên vòng nhẹ qua eo lưng cô, vỗ nhẹ đầy an ủi. Mắt Nguyên bất thần chạm vào tia nhìn đông cứng, tê dại của tôi, thoáng khựng lại. Những muồn gào lên, nhảy đến túm chặt cô gái kia giằng mạnh ra, đâm vào ngực Nguyên, giành anh ta lại cho mình, rồi trút ra tất cả nỗi oán giận. Tuy nhiên, một tia chớp sáng suốt lướt qua. Phép tính chớp nhoáng khiến tôi dịu xuống. Cấu giận mất kiểm soát chỉ khiến người ta sập bẫy chính mình. Ngay lập tức tôi quay lưng bỏ đi. Chiếc đồng hồ to tướng phía trên quầy tiếp tân vẫn chậm rãi đều nhịp quả lắc. Chỉ có trong lòng ngực tôi, trái tim đập cuồng lên, gần như điên loạn.

Hít một hơi dài, tôi bước vào phòng Sales. Các nhân viên ngồi sau máy tính ngược lên rất nhanh nhìn tôi rồi cụp mắt xuống. Có lẽ nét mặt tôi để lộ điều gì đó khiến những gương mặt kia không giấu nổi vẻ e sợ. Tôi ngồi vào cabin trưởng phòng. Hồ sơ sắp đặt sẵn trên bàn. Một bản báo cáo điều tra khoanh vùng thị trường trang trí nội thất văn phòng các cao ốc. Một bộ hồ sơ làm phim quảng cáo từ dưới agency chuyển đến cho tôi duyệt qua. Tôi đọc lướt, phát hiện ngay những điểm sai sót. Vào lúc khác, tôi sẽ gọi nhân viên theo dõi mấy job này đến, gay gắt yêu cầu chỉnh sửa. Nhưng tôi hiểu, chỉ cần sơ sẩy, mỗi lửa nhỏ cũng sẽ bắt vào nỗi oán hờn riêng tư đang dâng ngập trong lòng tôi lúc này, cháy bùng lên, thiêu rụi hình tượng trưởng phòng Sales trẻ nhất Red Sun - một cô gái trẻ điềm đạm, giỏi dang trong mọi việc - hình ảnh tuyệt vời mà tôi kỳ công gây dựng lâu nay. Thả vào cốc một viên sỏi bọt, tôi uống cạn. Cần phải tập trung giải quyết cho xong công việc trước mắt, rồi tôi sẽ suy tính rót ráo về CD Nguyên và Lim. Rõ ràng, họ càng lúc càng thêm ám ảnh tôi.

Chuông điện thoại vang lên đột ngột. Tên của Peter Yeo hiện trên màn hình. Tôi tảng lờ, không trả lời máy. Điệu nhạc chuông dai dẳng. Vài tiếng ho nhẹ khó chịu. Tôi đưa tay bấm nút im lặng. Đạo gần đây, tôi lảng tránh không gặp Peter. Với lý do mệt mỏi, tôi đề nghị ông ta cho tôi được yên tĩnh.

Có một lần, khi trở về nhà sau một ngày làm việc và học thêm một nhòai, trên bàn salon xuất hiện một túi trái cây và hộp sữa đắt tiền, loại dành cho phụ nữ mang thai. Peter đã ghé qua, dùng chìa khoá riêng để vào nhà khi tôi vắng mặt. Chỉ là chi tiết vụn vặt, nhưng kỳ quặc thay, nó làm tôi như bị một vật thể vô hình tổng mạnh vào người. Tôi loạng choạng khụy xuống ghế, ôm bụng. Một cái bụng trống rỗng, vô tích sự. Vậy mà Peter Yeo vẫn nuôi hy vọng tôi sắp sinh con cho ông ta. Cay đắng và thảm hại làm sao! Dần dần, cũng như những kinh nghiệm khôn khổ trước đây, cảm xúc trong tôi cũng chai sạn. Tôi bỏ mặc hộp sữa trong góc nhà. Tuần sau, một hộp sữa khác xuất hiện. Rồi một hộp nữa. Những hộp sữa còn nguyên xếp chồng lên nhau, đập vào mắt khi bước chân vào gian bếp. Một mặt, tôi lo sợ khủng khiếp viễn ảnh Peter biết được sự thật. Tất cả những gì đang có sẽ tức khắc bay vụt khỏi tay. Nhưng mặt khác, trong lòng tôi có điều gì đó giống như sự thách thức. Tôi khao khát ném thẳng sự thật tàn nhẫn vào vẻ mặt ngạo mạn của Peter. Ông ta sẽ bị một vố đau. Nhưng thôi, lúc này tôi chưa muốn nghĩ đến tình huống quá ư cay nghiệt. Còn che mắt được Peter lúc nào, còn có lợi cho tôi thêm chừng nấy. Tốt nhất là tôi cứ việc lặng im...

Tôi chìm đắm vào công việc. Trời đã về chiều. Xung quanh, mọi thứ như lùi xa. Tiếng nói chuyện của các nhân viên râm rì sau các ô vuông cabin. Những bóng người bước nối nhau ra về, bước ra khỏi phòng Sales nhẹ như lướt trên mặt thảm dày. Căn phòng rộng giờ đây chỉ còn mình tôi. Cái job khó nhằn nhất đã xét duyệt xong. Vấn đề phức tạp của một khách hàng lâu năm của Red Sun cuối cùng cũng được tháo gỡ, bằng vài thủ thuật của riêng tôi, hay chính xác hơn, những mưu mẹo khôn ngoan mà tôi đã học lại từ Ms.Bảo. Cảm giác khoan khoái của người chiến thắng xưa tan căng thẳng. Điện thoại di động trước mặt tôi một lần nữa lại loé sáng, tiếng chuông vang to dị thường. Vẫn là Peter Yeo. Bỗng dưng, ý nghĩ nói chuyện thẳng thắn với ông ta khiến tôi phản chấn.

- Em đang nghe ông! - Tôi sử dụng chất giọng êm dịu đã tập luyện thuần thục và chuyên nghiệp.

- Ra thang máy, xuống nhà. Nhanh lên. Tôi chờ em dưới tầng hầm!

- Em đang làm việc. Còn một hồ sơ khách hàng quan trọng chưa giải quyết xong! - Tôi nói láo, nhếch môi cười. Cảm giác phấn khích tăng lên rõ rệt.

- Bỏ chúng qua một bên! - Peter ra lệnh. Thật lỗ bịch khi ông ta tưởng rằng vẫn còn uy lực với tôi như ngày nào - Em phải đi cùng với tôi. Em cần ăn tối.

- Đừng bận tâm chuyện nhỏ. Em không đói. Ông cứ về trước! - Tôi luôn biết cách sử dụng ưu thế thuộc về mình.

- Câm đi! Không lời thôi! - Peter đổi cách xưng hô. Dấu hiệu cáu kỉnh - Cô không cần lo cho cô cũng được. Nhưng còn đứa bé trong bụng!

- Đứa trẻ nào chứ? - Tôi cười nhẹ, tạo vẻ ngạc nhiên không chê vào đâu được.

Có cảm giác người cầm máy bên kia loạng choạng. Những tiếng sột soạt của hơi thở ngưng bật. Ông ta hẳn buông thông tay. Bao nhiêu giây trôi qua, tiếng nói mới quay lại, vắng đến mơ hồ:

- Cô nói gì, Hoàng Anh?

- Em nghĩ là ông nghe và hiểu rõ tiếng Việt.

- Em đã làm gì với đứa bé con của tôi? - Câu hỏi ngờ vực, phảng phất nét sắc lạnh của kim loại vô cảm.

- Chẳng có gì quan trọng! - Tôi thấp giọng. Bất giác, tôi hơi rùng mình.

- Nói đi! - Giọng Peter quát lên trong di động, như muốn xé rách những lớp không khí dày đặc bủa vây.

Tôi giật bắn lên. Mặc dù đã nhiều lần hình dung đến tình huống này, khi Peter biết rõ sự thật, vậy mà nó ập đến, không dễ gì tôi trấn áp nỗi sợ hãi. Hệt như sắp vồ lấy tôi lúc này không phải là Peter, không phải nguy cơ bị tống cổ ra khỏi căn hộ chung cư cao cấp, lếch thếch quay trở về khu xóm trọ tồi tàn, cũng chẳng phải mối đe dọa bị hất ra khỏi vị trí trưởng phòng Sales. Mà khủng khiếp hơn tất cả những điều đó, chính là ảo ảnh về đứa trẻ đã bị tôi giết chết. Vươn dài những ngón tay co quắp, nó siết chặt lấy cổ tôi, làm tôi nghẹn thở. Run lẩy bẩy, tôi nắm chặt cái mobile lạnh giá, mồ hôi tay vã ra. Tôi cố gắng nói thành lời, rành mạch:

- Em phá bỏ nó rồi, ở bệnh viện!

Không có lời đáp. Cũng không có tín hiệu Peter đã chấm dứt cuộc gọi. Chỉ là một sự im lặng âm u, trải dài bất tận. Tôi cao giọng “a- lô” thêm một vài tiếng nữa rồi tắt máy. Ngồi thừ trên mép bàn, tôi nhìn ra bóng tối đang phủ xuống thành phố. Một cuộc đối thoại ngắn ngủi, đã được hình dung và chuẩn bị từ trước. Thế mà nó vẫn làm tôi bị rút kiệt. Từng phần trong cơ thể tôi biến thành các khoang xốp, trống rỗng. Tôi bấm lại số của Peter. Tôi muốn giải thích thêm vài điều. Nhưng đầu dây bên kia báo tín hiệu bận. Peter gọi cho ai? Thốt nhiên, tôi hiểu ra: Ông ta điên cuồng đến mức chẳng thèm tắt di động. Lúc này, ông ta đang lao lên tầng 12, tìm gặp tôi.

Chưa bao giờ tôi hoảng loạn như lúc này. Chẳng tắt máy tính cũng như không kịp đóng cửa phòng làm việc, tôi lao thẳng ra hành lang. Giờ này chỉ còn một thang máy hoạt động. Hộp đèn đỏ báo hiệu nó đang từ tầng trên đi xuống. Vậy là Peter chưa thể lên đây ngay. Tôi mau chóng nhấn nút gọi, tiện tay quờ luôn một cái ghế chân cao ở quầy tiếp tân. Cửa thang máy trượt mở êm như ru. Tôi đặt ngay chiếc ghế chặn cửa. Thang máy không thể đi xuống được nữa. Lúc này, tôi cần tìm một chỗ ẩn náu. Tôi chạy ngược vào hành lang, đảo mắt nhìn quanh. Các văn phòng khác cửa đóng im lìm. Máy của phòng làm việc của Red Sun cũng không khác gì. Tôi chạy tới chạy lui trên đoạn hành lang ngắn ngủi, tâm trạng cùng quẫn. Nếu tóm được tôi bây giờ,

một kẻ như Peter sẽ giết tôi không gồm tay. Lối thoát duy nhất là lao lên tầng 13. Đúng khi tôi chạy ra phía cầu thang bộ, tiếng giày đàn ông chạy lên hồi hả, vang rõ mồn một.

Nép sát vào hõm cửa tới phòng nước, tôi nhin thở. Sau khi leo 12 tầng cầu thang, Peter đứng vịn tay ở quây tiếp tân, thở hộc lên. Thời gian nở căng ra, dài dằng dặc. Tiếng giày Peter nện mạnh, âm vang dọc hành lang. “Ra đây đi, Hoàng Anh!” - Ông ta gọi khẽ. Tim tôi như đông đặc. “Tôi biết em vẫn ở đâu đây!” - Giọng ông ta tỉnh táo, ghê rợn. Tôi cắn chặt môi, nép chặt lưng vào cánh cửa. Nhìn thấy vệt đèn sáng hắt ra từ phòng Sales, ông ta bước tới ngay. “Hoàng Anh!” - Ông ta gọi to. Cái bóng cao lớn của Peter dừng trước khung cửa, lưỡng lự. Tôi lùa tay vào túi áo vest văn phòng. Cảm giác lạnh cóng của chiếc chìa khoá. “Ra đây với tôi nào, Hoàng Anh! - Peter bước hẳn vô phòng Sales, gọi - Tôi đang đến với em và con chúng ta...”. Tôi lao vụt ra. Nhanh như chớp, tôi kéo nắm cửa phòng Sales, đóng sầm lại, tra chìa khoá vào ổ, xoay một vòng. Tôi đã nhốt Peter Yeo trong đó. Cánh cửa dày cách âm hoàn hảo đến mức không thể nghe một âm thanh nào từ bên trong vọng ra.

Thang máy vùn vụt đi xuống tầng hầm. Tôi sẽ lấy xe máy, chạy thoát ra khỏi cao ốc khốn kiếp chất đầy đe dọa. Bước ra khỏi cái khoang kim loại, tôi đi như chạy giữa lối đi tầng hầm toả ánh sáng trắng lạnh. Đột nhiên tôi hiểu, không thể quay về nơi ở hiện thời. Tôi không có quyền sử dụng căn hộ chung cư cao cấp nữa. Tôi cũng không thể cầu cứu Ivy. Peter sẽ hỏi cô ấy đầu tiên, để tìm cho ra bằng được con mồi...

Ở góc khuất của tầng hầm giữ xe, tôi nhìn thấy một chòm tóc quen quen khuất sau cái xe vespa cũ. Lim đang sửa chiếc xe bộ hung của cô ta. Chợt, tôi hiểu, Lim chính là lá chắn an toàn nhất cho tôi lúc này. Gạt qua một bên lòng oán thù, sự căm ghét nảy sinh khi nhìn thấy cô bạn nhỏ và CD Nguyên bên nhau, tôi lên tiếng gọi: “Lim ơi!”. Tức khắc, Lim ngược lên ngay, đôi mắt to trong veo, đờm đầy tò mò và ngạc nhiên.

hoàng anh

- lùa con mồi xuống hố

Lim thoáng giật mình khi nhận ra tôi. Nhưng cô nhóc lấy lại bình tĩnh rất nhanh, đắm đắm hướng về tôi một cái nhìn ngạc nhiên đầy dò hỏi. Nhưng bây giờ không phải là lúc giải thích dài dòng. Tôi nói gấp rút, không che giấu trạng thái hoảng hốt:

- Lim, giúp tôi chạy thoát ra khỏi đây!

- Chị nói vừa gì cơ? Chạy thoát đi đâu chứ? - Lim ngơ ngác. Cô không tin vào tai mình - Xe máy của chị đâu?

- Tôi đang ở trong tình thế nguy hiểm! Tôi chạy trốn. Giỏ xách tôi bỏ quên trên phòng làm việc. Chìa khoá vớt trong đó. - Những ngón tay tôi lạnh toát bấu chặt khuỷu tay Lim. Giọng nói tôi rít lên, như tiếng động cơ máy khoan kim loại - Tôi có thể bị giết, ngay lúc này!

- Chị đang chạy trốn? Ai đang làm hại chị ư? - Lim vẫn chưa thoát ra khỏi sự bàng hoàng sửng sốt.

- Cứu tôi đi, làm ơn đừng hỏi nữa, Lim ơi! - Tôi thở hào hển, hai bàn tay chấp lại van xin.

Cẩn chặt môi, tôi ngoái nhìn ra sau. Đường hầm sâu hun hút giữa những dãy xe hơi và xe máy. Không một bóng người. Hộp đèn phía trên cửa thang máy vẫn chớp nháy các tín hiệu đỏ. Mũi tên lao vút lên, tín hiệu đèn báo nó dừng ở tầng 12. Tim tôi tê cứng. Vậy là Peter Yeo đã tìm cách thoát được ra khỏi cánh cửa phòng Sales cài chặt. Hắn ta đang xuống tầng hầm, đuổi theo tôi cho bằng được. Tôi quay phắt lại nhìn Lim, loạng choạng như sắp ngã vật xuống. Tôi nhìn thẳng vào gương mặt trong trẻo của cô bạn cũ, giọt nước cay xè nổi kinh hoàng ứa ra nơi khoé mắt.

Không nói gì thêm, Lim hồi hả gạt chống xe. Cô đá phăng mấy cái cờ lê mỏ- lét sửa xe. Một bên cốp sơn màu sắc sỡ cũng chưa được gắn vào, bị đá mạnh, văng xúng xoảng. Cuối cùng thì chiếc xe bộ hung cũng nổ máy, khói trắng phun mù mịt. Tôi nhảy lên yên xe, một lần nữa ngoái nhìn về sau lưng. Thùng thang máy đã chạm đất. Cánh cổng kim loại sáng trắng trượt mở. Peter Yeo nhảy bổ ra. Ông ta nhìn quanh, hấp háy mắt cho quen với thứ ánh sáng mở đục. Lim bóp côn, rồ ga. Chiếc xe bộ hung sắc sỡ lao vút. Peter Yeo chạy dọc lối đi trắng đục, tay đưa về trước, như muốn núp nín tôi lại. Ông ta gào lên: “Hoàng Anh, đứng lại ngay!”. Tôi áp trán vào gáy Lim, giọng đánh lại: “Đừng để ý. Chạy đi!”. Cái xe trườn lên đoạn dốc uốn cong, chạy thẳng về cửa tầng hầm. Đã quá giờ làm việc theo quy định của nhân

viên các văn phòng trong cao ốc. Chiếc barie bảo vệ cổng chính hạ xuống. Người vệ sĩ ngồi sát bên ô cửa phụ, lối dành cho người đi bộ. Anh ta nhíu mày, nhìn chiếc xe vespa cũ đang điên cuồng chạy ra bằng vẻ mặt hết sức khó chịu. Người vệ sĩ đưa cái còi lên miệng, huýt mạnh, gấp tay ra hiệu, yêu cầu Lim và tôi phải xuống xe trình giấy tờ. Tôi như phát cuồng khi nhận ra Peter đã ngồi vào bên trong chiếc xe hơi xám bạc, mở máy, luồng đèn pha sáng loá đã rực lên, chỉ cách cửa tầng hầm vài chục mét mà thôi. Lim cho xe chạy chậm, như thể chuẩn bị dừng lại. Anh vệ sĩ cau có tiến về phía chúng tôi, cầu nhàu: “Sao giờ này mấy cô mới về? Đưa giấy tờ xe kiểm tra!”. Vậy là chẳng còn gì để mất nữa, tôi dợm bước xuống, nghĩ tuyệt vọng. Bất thần, chiếc xe vespa lồng lên. Tôi đổ ập vào Lim, níu chặt hông cô ta. Bằng tốc độ chóng mặt, Lim cho cái xe lao lên, buộc gã vệ sĩ phải nép sát vào cây cột. Chiếc vespa lao vút qua ô cửa phụ, nhanh đến mức gã vệ sĩ chỉ há hốc miệng, không kịp phát ra âm thanh nào. Đúng lúc đó, xe của Peter Yeo chạy ra đến nơi, hy vọng bắt kịp chiếc vespa. Nó đành dừng khựng trước cái barie chắn ngang khôn kiếp, giận dữ nhìn theo Lim chở tôi lao phút ra con đường lồng lộng gió, ngập tràn xe cộ.

Ngồi sau con xe bộ hung, tôi thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng tim tôi vẫn đập mạnh đến mức Lim còn nghe thấy. Lúc này, nỗi sợ trong tôi thấm sang cô. Lim cho xe chạy lúc nhanh lúc chậm, có lúc dừng lại đột ngột để cắt đuôi nếu kẻ nào theo dõi. Rồi cô ta rẽ vào một con hẻm ngoằn ngoèo, chạy chậm lại, hỏi:

- Bây giờ đi đâu? Lim chở chị về nhà nhé. Chị vẫn ở khu nhà trọ cũ chứ?

- Dừng về nhà... - Tôi rên lên. Chỉ hình dung quay lại căn hộ chung cư cao cấp, bên trong có Peter rình sẵn, tôi cũng đủ lạnh gáy. Chẳng còn nơi đâu để trú chân, tôi chỉ còn biết dựa dẫm vào Lim. Tôi đưa ra lời đề nghị khẩn thiết - Lim, nghe này. Cho tôi về nhà Lim tối nay được không? Chỉ tối nay thôi. Sau đó, tôi sẽ không làm phiền Lim nữa đâu...

Lim lưỡng lự một chút, rồi móc điện thoại trong túi quần, trao đổi gì đó với mẹ. Rồi cô cất điện thoại, thở phào nói với tôi:

- Okay, chị về nhà em nghỉ tối nay. Cũng may, bữa nay mẹ em trực trong bệnh viện. Ở nhà chỉ có em và chị thôi. Bây giờ ta về luôn, tự nấu cơm. Thú thật là em đói khủng khiếp. Em không ngờ đóng phim hình sự lại mệt và làm người ta tiêu cơm mau như vậy...

Dù đang sợ và mệt đứt hơi, tôi vẫn phì cười. Chắc chắn trên thế gian rất hiếm người kỳ quặc kiêu như Lim. Chẳng hề nhận ra vừa chạy thoát khỏi cuộc truy đuổi ghê rợn, cô nàng lại còn tưởng bỏ tham gia đóng phim hình sự nữa chứ. Thay vì đi thẳng về nhà ở ngay gần trung tâm thành phố, Lim chạy men theo con đường ngoại ô. Có lẽ đây là cách xả stress của những cô nàng không chịu áp lực thời gian, không bị nỗi lo cơm áo gạo tiền níu áo.

Vừa chạy, cô vừa hát khe khẽ một bản nhạc nào đó bằng tiếng Pháp mà tôi không hiểu. Bất chợt, tôi sực nhớ CD Nguyên rất giỏi thứ ngoại ngữ này. Một vài lần, khi tôi vào phòng làm việc của anh ở Red Sun, tôi thấy anh đọc các tạp chí chuyên ngành thiết kế một cách thoải mái. CD Nguyên và cô nhóc Lim này quả nhiều điểm chung. Họ có các sở thích, đam mê giống nhau. Gu thẩm mỹ của những người làm sáng tạo như họ lắm phen tôi không hiểu rõ, nhưng vẫn hấp dẫn một cách mãnh liệt. Đôi lần, tôi muốn thâm nhập ý nghĩ, sở thích của Nguyên. Tuy vậy, không có cách nào cả. CD Nguyên thương mến tôi chỉ vì tôi biết cách đề lộ sự yếu ớt. Tôi lại xinh đẹp, có học thức, luôn bộc lộ rõ nghị lực vươn lên. Nhưng về sâu thẳm bên trong, tôi không thể bằng Lim. Bên trong cô ấy, có điều gì đó luôn tỏa sáng lấp lánh. Sự giản dị chân thành mà tôi đã đánh mất. Có thể Lim không biết được lợi thế của bản thân, nhưng tôi biết, cái vẻ ngây thơ vụng dại của cô ta có một sức mạnh bí mật. Không sớm thì muộn, nó cũng sẽ lôi cuốn Nguyên. Điều đó đã bắt đầu xảy ra rồi đây thôi. Chẳng phải chính mắt tôi đã nhìn thấy CD Nguyên và Lim trong vòng tay nhau đây ư. Trong khi đó, tôi mới là người cần anh ấy hơn ai hết. Phải, tôi đã lựa chọn khôn ngoan khi kịp thời dứt bỏ Peter Yeo. Một khi đã dứt khoát với gã, thì tôi mới vững bước tiếp cận trở lại với CD Nguyên... Những ý nghĩ tính toán tràn ngập đầu óc tôi. Lim vẫn hát khe khẽ. Còn tôi, tôi lại chuẩn bị một số lý do tron tru để lát nữa khi về tới nhà Lim, tôi sẽ phải giải thích cho cô ta nghe về cuộc tháo chạy kinh hoàng ban nãy.

Cuối cùng thì cũng về nhà Lim. Khu phố yên tĩnh. Một căn nhà bình thường, tiện nghi vừa phải, chẳng có đồ đạc nào quá sang trọng. Tôi và Lim nấu nướng và ăn cơm trong căn bếp nhỏ. Cô nhóc mở tủ lạnh, lấy ra mấy trái ổi ruột đỏ, hít hà mùi thơm quả cây. Cô nàng ngoạm từng miếng lớn nhai rau rầu ngon lành. Còn tôi cắt từng miếng nhỏ, chấm muối ớt, ăn từ tốn.

- Chị kể tiếp đi! - Lim đề nghị - Em không ngờ là chị khôn khổ đến thế...

Suốt bữa ăn, Lim chăm chú nghe tôi giải thích về mối quan hệ với Peter Yeo. Gương mặt cô chuyển từ ngạc nhiên, lo sợ, rồi tràn đầy thương cảm. Rõ ràng, trước đây, cô nhóc này không phải không nghi ngờ về hành tung khó hiểu của tôi. Được thôi, tôi sẽ cho cô vào xiếc. Tôi không bịa tạc nhiều. Hầu hết những gì tôi đã kể cho cô ấy nghe đều là sự thật, nhưng là một sự thật được bẻ cong, hoàn toàn có lợi cho tôi. Hít một hơi dài, chớp chớp mắt để lộ nỗi đau đớn, tủi nhục, tôi trầm giọng:

- Cuối cùng thì tôi phải khuất phục hẳn. Nếu không, hẳn buộc tôi rời khỏi Red Sun. Mà Lim biết đó, tôi không chỉ sống cho một mình tôi. Tôi còn ba má, còn tụi em ở ngoài quê cần tiền giúp đỡ.

- Còn CD Nguyên thì sao? Có phải... Có phải anh ấy cũng... cũng mến chị không? - Khi hỏi câu này, mắt Lim vội vã sụp xuống, lo âu và tủi hờn.

Vậy là giữa CD Nguyên và cô nhóc ngốc nghếch này chưa có gì sâu đậm. Nhưng cô nhóc này đã yêu anh ấy thật rồi. Chẳng khó khăn gì, tôi phán đoán ngay. Bỗng dưng, tôi cười thầm, cảm thấy nhẹ nhõm. Giá như tôi có thể gặt đầu lúc này, để xác định quyền sở hữu của tôi với CD Nguyên. Nhưng tính toán khôn ngoan ngăn tôi lại. Lúc này cần phải tranh thủ sự trợ giúp của Lim trước đã. Tôi đã xoá bỏ được ác cảm và ngờ vực của con môi. Bây giờ, tôi phải làm cho nó thuận phục mình. Lắc đầu nhẹ nhẹ, tôi nói khẽ khàng:

- Không, giữa tôi và CD Nguyên chỉ là quan hệ công việc thôi. Lim thừa biết môi trường công sở, người ta thường thích những chuyện đặt điều. Chỉ vì tôi hay đi với sếp đến các công ty nhận đặt hàng, nên họ đồn thổi như vậy. Hình như anh ta để ý một ai khác cơ. Tôi không để ý đâu. Lim cứ thử tìm hiểu coi sao...

Gương mặt Lim bỗng giãn ra, mỉm cười sung sướng. Ồ, cô ta thật dễ sập bẫy làm sao. Cô nhóc đưa cho tôi thêm một trái ối nữa, bắn khoản:

- Hoàng Anh này, tại sao Peter Yeo lại truy đuổi chị? Chị đã làm điều gì để ông ta giận điên như thế?

- Tôi từ chối không quan hệ với ông ta nữa. Có thể tôi rời khỏi công ty cũng được. Nhưng tôi sẽ tố cáo việc ông ta lợi dụng tôi, Lim ạ. Khi tôi nói thế, ông ta phát khùng lên. Phải khó khăn lắm, tôi mới chạy thoát được! - Tôi nói láo trơn tru, không chớp mắt. Rồi tôi lại hạ giọng, u ám - Rồi Red Sun, không biết tôi sẽ ra sao nữa, Lim ơi...

Cô nhóc vươn người về trước, nắm nhẹ bàn tay tôi, đầy an ủi và cảm thông:

- Chị đừng lo. Người tốt phải được đối xử công bằng. Có gì, em sẽ nói thật, bảo vệ cho chị!

Điện thoại di động vang lên tiếng nhạc. Peter Yeo gọi. Tôi lưỡng lự giây lát rồi mở máy. Ít nhất, tôi phải biết hắn ta muốn gì ở tôi lúc này đây.

- Hoàng Anh, tôi muốn gặp cô. Tôi hứa, sẽ không có gì xảy ra cả. Tôi chỉ muốn nói chuyện sòng phẳng với cô mà thôi - Giọng Peter trơn mượt như một thỏi bơ.

- Ở đâu? - Tôi nói vào ống nghe, liếc nhanh về phía Lim. Cô mở to mắt nhìn tôi, đầy căng thẳng.

- Về căn hộ chung cư cao cấp. Tôi đang đợi cô ở đó!

Tiếng máy cắt đột ngột. Có lẽ mặt tôi tái mét ghê rợn lắm. Đến mức mà Lim phát hoảng lên.

- Ai gọi chị vậy? Có việc gì vậy?

- Không, Peter gọi đe dọa tôi thôi mà. Ông ta không biết tôi trốn ở đâu. Ổn thỏa hết rồi. - Tôi nói dối dễ dàng, đầu óc vẫn gấp gáp suy nghĩ. Nếu tôi không về căn hộ chung cư lúc này, sẽ không ổn. Đột nhiên, tôi gặp đôi người lại, mặt nhăn nhúm - Tôi đau bụng quá, Lim ạ. Thuốc đau dạ dày của tôi để

ở nhà rồi.

- Để em đi lấy cho chị. Chị bây giờ trọ ở đâu? - Lim cuống quýt lên.

Vẫn giả vờ thờ hờn hờn đau đớn, tôi đọc số lô, số phòng và địa chỉ chung cư cao cấp. Được rồi, Lim sẽ đến đó, thế mạng cho tôi.

Chạy ngoằn ngoèo giữa những lối đi viên cỏ gãy khúc như ma trận, tôi mới tìm ra block nhà cần đến trong khu chung cư cao cấp. Tốc độ ghê hồn con bộ hung thể hiện khi phóng như điên vào khu vực để xe khiến người bảo vệ nhóm phát dậy, ném về phía tôi ánh mắt tràn đầy phần nộ. Ồ, nếu lúc khác, hẳn tôi đã bày trò mèo vờn chuột. Tôi rất thích cảm giác căng thẳng hồi hộp. Tuy nhiên, lúc này, chẳng còn tâm trí đâu để tôi trêu tức kẻ khác. Tôi đang rất vội. Tôi cần chạy lên căn hộ của Hoàng Anh, lấy cho chị ấy hộp thuốc chữa chứng đau dạ dày và cái laptop quan trọng. Cứ hình dung gương mặt co nhúm lại vì cơn đau bụng quặn thắt, tôi lại muốn chạy lẹ hơn nữa. Dừng xe khuất sau một cây cột, tôi lao thẳng đến thang máy. Mặc dù đèn báo hiệu đang ở tầng trệt, nhưng cánh cửa thang máy nhất quyết không mở ra. Tức điên lên, tôi co chân đá nhẹ vào nó. Tiếng “xoảng” âm vang dữ dội. Chẳng rõ bằng cách nào, anh bảo vệ đã “hiện hồn” đứng ngay phía sau, chụp cổ tôi bằng bàn tay cứng như gọng kìm sắt. Anh ta gằn giọng:

- Cô có biết người lạ mặt vào chung cư này phải được bảo vệ đồng ý không?

- Tôi không phải kẻ gian đột nhập. Tôi vào đây có sự uỷ quyền hẳn hoi! - Vừa nói, tôi vừa đưa cao tay, lúc lắc chùm chìa khoá gắn bằng số nhà bằng đồng trước mũi gã bảo vệ.

- À, vậy thì khác - Bàn tay tóm cứng cổ tôi nới lỏng ra. Giọng gã bảo vệ dịu xuống. Tôi quay phắt lại. Gã liếc rất nhanh con số trên mảnh đồng - Lên căn hộ của cô Hoàng Anh, hả nhóc?

- Đúng rồi! - Tôi lấy lại tự tin toàn phần - Mở thang máy cho tôi đi, làm ơn!

- Cô xài cái bên cạnh kia kìa. Thang máy ở đây hư rồi! - Anh bảo vệ nhoài người bấm nút thang máy góc khuất. Cánh cửa trượt mở tức khắc.

Tôi bước vào trong, đưa tay búng mạnh nút đóng, vẫy nhẹ gã bảo vệ tốt bụng. Anh ta đột nhiên trợn mắt lên, miệng há hốc, như muốn nói với tôi điều gì đó rất khẩn thiết. Nhưng không kịp nữa. Cánh cửa đã khép lại. Mặc dù hàng ngày vẫn phải lên xuống Red Sun, nhưng tiếng rít vù vù của thang máy chung cư cao cấp vẫn khiến tôi rợn tóc gáy. Thoáng qua cảm giác trong một bộ phim kinh dị. Tôi nhìn vào ba bức vách lót gương sáng choang. Gương mặt tôi nhìn phát khiếp, mớ tóc ngắn bù rối, đôi mắt trợn ngược, cặp môi nhọt nhọt bặm mạnh vào nhau như đứa trẻ nhát gan. Ui ui, tôi còn mang

cả đôi dép ở nhà chạy tứ tung ra đường nữa chứ. Thảo nào gã bảo vệ đã nhìn tôi như một quái vật.

Tầng trên cùng. Bước ra khỏi buồng thang máy, tôi ngửa cổ nhìn ngang dọc, xác định hướng căn hộ của Hoàng Anh. Số lẻ, có lẽ tận cuối hàng lang. Một căn hộ penthouse nhìn xuống dòng sông và quang cảnh thành phố. Ngay cả trong mơ, tôi cũng không dám mơ mình được ở trong một căn hộ trên cao lý tưởng như thế này. Không gian im phăng phắc. Lối đi lót thảm dày nuốt trọn tiếng dép lễ ra vang lên loẹt quẹt của tôi. Những cánh cửa gỗ dày im lìm, nối tiếp. Đường viền các bức tường bật đồng sáng choang. Chà, quả thật tôi cũng không thể hình dung Hoàng Anh sống ở một nơi sang trọng đến thế này. Nếu phải trả tiền thuê nhà, mỗi tháng cũng ngốn cả một cục tiền to. Nhưng mà Hoàng Anh đã kể Peter quan tâm đến chị ấy như thế nào, ra sức bao bọc hỗ trợ chị ấy trong công việc ra sao. Ban nãy, lắng nghe câu chuyện, tôi choáng váng. Lâu nay tôi cũng loáng thoáng hiểu trong môi trường các công ty, không thể tránh khỏi những mối quan hệ bí mật. Nhưng khi nó ở gần sát ngay bên mình, diễn ra âm thầm, mà mình chẳng biết gì hết thì cũng thật đáng sợ. Tôi lờ mờ đoán có thể căn hộ này cũng là Peter thuê cho Hoàng Anh, nhằm lôi kéo chị ấy. Cũng đâu có gì khó hiểu, chị ấy đẹp như thế, hiền lành và tốt bụng như thế kia mà...

Tôi dừng lại trước cánh cửa đóng số 12017. Cái lỗ quan sát trên cửa tối đen, như con mắt độc nhất mở to, trừng trừng, nhưng không nhìn thấy gì hết. Chìa khóa tra vào ổ, xoay một vòng. Tiếng lách tách vang rõ trong không gian lặng ngắt như tờ. Tôi đẩy cửa nhẹ. Bên trong tối om. Hơi lo sợ, nhưng rồi tôi mạnh dạn bước hẳn vào trong, đưa tay lần mò tìm công tắc điện. Ánh đèn vàng từ ngoài hành lang hắt vào phòng, qua khe cửa hẹp. Càng lúc, tôi càng bước sâu hơn vào bên trong, men theo bức tường lạnh toát. Rót cuộc thì tay tôi cũng chạm vào cái công tắc chết tiệt. Quái quỷ thật. Tôi bật lên, bật xuống vài lần, đèn vẫn không sáng. Bất thần, cánh cửa đùng đưa nhẹ, rít lên một tiếng trầm trầm, sầm đóng mạnh. Mọi thứ chung quanh hốt nhiên tối đen, khác nào tôi vừa rơi thẳng xuống đáy lọ mực. Quính quáng, chùm chìa khoá tuột khỏi tay tôi, rớt xuống sàn. Khi cúi xuống nhặt, bất thần tôi nhìn thấy một tia mắt lạnh cóng ngang tầm mắt tôi. Mắt rắn. A... a... a...! Tôi gào lên trước khi một bàn tay bịt chặt miệng tôi, bàn tay kia ghì lấy cần cổ tôi, siết mạnh. Tôi vùng vẫy dữ dội. Nhưng có lẽ, tôi chỉ là một con mồi yếu ớt rơi vào tay gã thợ săn tàn bạo. Tôi gượng căng mắt nhìn xuyên qua bóng tối. Nhưng tôi không thấy gì hết ngoài một đôi mắt trắng bệch, lạnh cóng, lấp loáng sau hai mảnh kính, vươn về phía trước nhìn tôi, lúc ẩn lúc hiện. Có lẽ, đây chính là điều mà người bảo vệ ban nãy muốn cảnh báo, nhưng không kịp. Ngộ thờ trộn lẫn nỗi kinh hãi làm tôi khuyu xuống, bất tỉnh.

Tôi biết chắc mình nằm mơ. Một trận gió mạnh, cuốn tôi bồng bềnh trên một đám mây dày đặc xám xịt. Một vật thể kim loại lạnh toát, lướt trên

da tôi. Lưỡi dao vô hình bén ngọt cắt vào cổ, vào cằm, dừng lại lâu giữa hai mắt tôi. Chưa bao giờ tôi lạnh cóng đến thế. Thu hết tất cả tàn lực, tôi mở mắt, vùng mạnh, chồm dậy. Sau vài giây chuanh choáng, tôi nhận ra mình đang ngồi trên một cái sofa bằng da mềm trong gian phòng khách sang trọng. Hoảng hốt, tôi nhìn vội xuống tay chân. Ôn trời, tôi không bị trói gô lại như lẽ ra tình huống này phải thế. Gió từ ngoài cửa sổ thốc vào lồng lộng. Ngọn đèn chùm ngay giữa trần hắt xuống luồng sáng chói mắt. Một mảnh nhựa hình chữ nhật trong chùm chìa khoá lúc này đang được cắm vào khe nhỏ bên cạnh các công tắc điện. Chết tiệt, có thể mà tôi không biết, loay hoay hoài mà đèn không sáng. Tiếng lục đục từ phía sau bộ sofa vọng đến. Chậm rãi, tôi ngoảnh đầu về phía sau. Peter Yeo đứng sát bên ô cửa sổ, khoanh tay nhìn ra ngoài khung cảnh thành phố trải rộng. Trông nghiêm, con mắt đeo kính trắng không để lộ một chút cảm xúc. Một đôi mắt rắn thật sự, tôi thầm nghĩ. Tôi nhao nhác nhìn quanh. Chuyện gì vừa xảy ra thế nhỉ? Tại sao Peter lại nấp sẵn ở đây chứ? Tôi chợt hiểu ra. Căn hộ này thuộc quyền sở hữu của Peter. Ông ta có chìa khoá nên vào đây bất kể lúc nào. Tối nay, ông ta rình bắt Hoàng Anh. Nhưng con mồi nộp mạng lại là tôi. Suy nghĩ thật nhanh, tôi quyết định tốt hơn hết nên đành hoảng đứng dậy, lấy theo thuốc đau dạ dày và laptop rồi ra về. Việc của tôi chỉ là như thế. Tôi nên bỏ lại sau lưng tất cả những rắc rối của kẻ khác, chẳng nên dính mũi vào làm gì. Bất chợt, chừng như đọc được suy nghĩ của tôi, ông ta cất giọng trầm mur:

- Tôi biết, lúc này Hoàng Anh đang ẩn náu ở nhà cô, Lim ạ...

- Không có đâu! - Tôi chối phắt, lại run bắn lên. Chết tiệt, có thể lúc này lão Peter đang cho người phóng xe đến nhà tôi để tóm lấy Hoàng Anh không chừng. Làm sao tôi có thể bảo vệ chị ấy? Nuốt nước bọt, tôi chỉ biết nói vớt vát - Chị ấy chỉ nhờ tôi đến đây lấy hộ laptop thôi. Nếu biết chị ấy ở nhà tôi, sao ông chờ ở đây làm gì?

- Tôi tin là sau cơn hoảng sợ vô lối, cô ấy sẽ về đây, nói chuyện với tôi đành hoàng - Giọng Peter vẫn đều đều. Điều này đáng sợ hơn mọi dọa dẫm vũ lực.

- Chị ấy chẳng có gì phải nói với ông cả! - Đột nhiên tôi nổi giận, nói to. Hừ, ông ta muốn gì chứ? Lôi kéo Hoàng Anh bằng tiền, bằng vật chất không được, ông ta muốn gây áp lực bằng sự đe dọa tính mạng hay sao?.

- Cô nghĩ là Hoàng Anh không có gì để nói sao? - Peter rời bỏ chỗ đứng cạnh cửa sổ, vòng đến sát ghé sofa, đứng cao lớn ngay trước mặt tôi, nhìn xuống miễn cưỡng. Trong cách nói, hình như ông ta có điều gì đó chất chứa, vô cùng cay đắng và căm hận - Cô nghĩ Hoàng Anh là ai?

- Chị ấy là nạn nhân của ông! - Tôi ném thẳng ý nghĩ của mình vào mặt Peter.

Thình lình, không thể tin nổi, Peter Yeo khụy xuống. Lúc này, tôi mới

nhận ra mặt ông ta ràn rụa nước mắt. Đôi mắt vằn đỏ, sưng húp. Ông ta đã khóc, rất lâu. Một kẻ như Peter mà lại khóc. Phát hiện này, thay vì gây ngạc nhiên, lại làm tôi sợ đến cứng người lại. Ông ta úp mặt vào lòng bàn tay, đôi vai rung lên bần bật. Vài sợi tóc trên cái đầu hói bay phất phơ kiệt sức. Ông ta nấc lên thảm thiết:

- Con tôi! Cô ấy đã giết chết con của tôi! Tôi muốn gặp cô ta, để đòi lại đứa bé!

Tôi bó gối, sợ hãi đến nổi máu đông lại. Sự thật quái gở gì thế này?

- Con nào? Ai giết con của ông, Peter? - Tôi lắp bắp.

Peter thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, nhìn tôi, mắt lạc thần:

- Hoàng Anh. Tôi đã thương yêu cô ta. Tôi đã hy vọng. Cô ta đã mang trong bụng đứa con của tôi. Nhưng rồi cô ta nhẫn tâm. Cô ta đã giết nó...

- Ông nói láo. Ông dựng chuyện. Không hề có việc như thế... - Đầu óc tôi quay cuồng. Hoàng Anh chẳng đả động gì về chuyện này mà. Chị ấy chỉ kể rằng ông ta theo đuổi, lo lắng tạo điều kiện sống và làm việc cho chị ấy tốt hơn mà thôi. Làm gì xảy ra chuyện có con.

- Lim, câm đi. Cô là một đứa nít ranh. Cô không hiểu gì cả! - Peter gào lên. Hai bàn tay ông ta nắm chặt khuỷu tay tôi. Ông ta bắt đầu lắc mạnh tôi, như rung một cây lau sậy.

Rồi Peter bắt thần thả tôi ra, buông thõng tay. Hơi thở nồng nặc mùi rượu mạnh. Ông ta gục đầu xuống mặt ghế sofa, ngay sát chỗ tôi ngồi. Ông ta khóc nức nở. Thình thoảng, tiếng khóc âm oang, nghe như tiếng tru của loài sói hoang dã, cô độc. Chưa bao giờ tôi hãi sợ đến thế. Nhưng, ngay tại tâm điểm của nỗi khiếp đảm, tôi chợt hiểu, Peter nói thật. Ông ta mất con nên mới đau đớn thế. Thu hết can đảm, tôi đặt nhẹ bàn tay lên vai Peter, khẽ khàng:

- Peter, bình tĩnh lại đi. Tôi hiểu nỗi đau trong ông. Nhưng ông đừng làm gì sai trái. Hoàng Anh không phải là người tồi tệ. Có thể một sự hiểu lầm nào đó...

Peter Yeo vẫn khóc. Tôi trèo qua lưng sofa, tìm tủ lạnh, rót cho ông ta một cốc nước, đặt lên bàn.

Tôi đưa nước cho ông ta uống, cố gắng tìm vài lời nhẹ nhàng để nghe dễ an ủi. Mắt chùng nửa tiếng, Peter có vẻ dịu lại. Ông ta ngồi sâu vào lòng ghế salon, uống từng ngụm nước nhỏ, lơ đãng nhìn tôi. Đột nhiên, ông ta nói với tôi, giọng ráo hoảnh:

- Được rồi, cô về đi, Lim! Hôm nay, cô đã thấy và biết quá nhiều thứ mà lẽ ra một cô gái ngây thơ như cô không nên biết.

Tôi rụt rè lấy cái laptop và hộp thuốc trong ngăn kéo như lời Hoàng Anh dặn, rón rén bước ra cửa. Peter Yeo để yên cho tôi đi, không nói gì thêm. Khi tôi chạy xe về đến nhà mình, Hoàng Anh đã biến mất.

Sáng thứ hai đầu tuần, tôi chạy thẳng đến công ty, tâm trạng phấn chấn. Đẩy cửa bước vào phòng làm việc, những gương mặt đồng nghiệp ngược nhìn tôi, rồi ngoảnh đi, bối rối và khó xử chuyện gì đó. Từ trong cabin, AD Quang đứng lên, chìa ra một cái phong bì. Tôi bóc cái phong bì có tiêu đề của Red Sun, đọc nhanh tờ giấy bên trong. Giấy cho tôi nghỉ việc. Chữ ký của Peter Yeo in đậm phía dưới, sắc lẹm, đen như tia nhìn bất động tàn nhẫn của loài rắn.

Những đôi mắt trong phòng thiết kế sụp xuống, lảng tránh ánh nhìn cầu cứu hoảng hốt của tôi. Tiếng gõ trên các bàn phím vang lên rào rào, không tự nhiên. Tôi chợt hiểu, ở môi trường công sở, đừng quá hy vọng vào sự cảm thông hay giúp đỡ từ kẻ khác. Tôi quay lưng, co giò chạy. Tiếng gõ bàn phím rớt theo sau lưng rồi lặng tắt. Lao thẳng ra ngoài hành lang, dừng ngay trước cửa phòng nước, tôi ôm ngực, thở hổn hển. Bây giờ, sự thật từ lá đơn ấy mới thấm vào tôi. Tôi đọc lại lý do cho nghỉ: Năng lực chưa thích ứng với yêu cầu cao của của công ty thiết kế quảng cáo hàng đầu. Một lý do mù mờ, khó lòng chứng minh, có thể áp vào bất cứ trường hợp nào. Ban giám đốc ký quyết định cho nghỉ một nhân viên tập sự. Sự kiện có gì lạ lắm đâu trong hết thảy mọi công ty nước ngoài đang hoạt động ở thành phố này. Nhưng, khi tôi là đối tượng mà tai họa lựa chọn, mới đáng làm sao. Tôi đưa một bàn tay che miệng, cố gắng ngăn tiếng nấc oan ức. Thời gian gần đây, công việc của tôi tại Red Sun chẳng có gì đáng bị chê trách. Mọi dự án tiền triển theo chiều hướng thuận lợi. Các hợp đồng mới liên tục bay đến. Tôi đang được nhiều trưởng nhóm lựa chọn, mời mọc làm thành viên cho các ê-kíp mới. Thậm chí, vừa tuần trước, một đồng sự trong nhóm đã nhắc tôi có thể đòi hỏi mức lương của một designer chính thức chứ không nên cứ mãi nhận lương tập sự thiệt thòi. Vậy thì lý do gì để thải hồi tôi chứ? Càng nghĩ, đầu óc càng rối bời lên. Chẳng có giải đáp nào khả dĩ.

Những giọt nước mắt sắp lăn khỏi mí mắt. Bàn tay vội vã đưa lên, chùi sạch. Không, tôi sẽ không khóc. Nước mắt chẳng giải quyết được gì. Nó chỉ khiến tôi thấy mình thêm thảm hại. Và những kẻ lâu nay không ưa tôi càng hí hửng mà thôi. Tôi vào phòng nước, rót một cốc nước lạnh thật to, uống cạn. Ừ, tôi đâu còn là con bé Lim ngốc nghếch hồi mới lột tót vào Red Sun tập sự. Công việc, môi trường công sở đã rèn giũa tôi trưởng thành rất nhiều. Có thể không thông minh hơn, nhưng ít hèn nhát hơn. Vì thế, trong tình huống hiện thời, tốt nhất là tìm hiểu bằng được nguyên do bị sa thải. Nếu phải chết, tôi cần biết viên đạn bắn ra từ khẩu súng nào. Còn nếu không chết, thì nhất thiết lao đi tranh cãi, đòi giải đáp thỏa đáng, không thể đơn phương chấp nhận thất bại. Không biết tự bảo vệ mình, đừng bao giờ hy vọng sống sót. Tôi lầm bầm cho chính tôi nghe rõ: “Cố lên, Lim. Mình đâu phải con búp bê giẻ rách để bất kể ai cũng có thể đá dít bay đi!”.

Hít một hơi dài, tôi rảo bước thật nhanh sang khu vực của các sếp.

Phòng Peter Yeo góc bên phải đường lượn vòng cung, vị trí đẹp nhất Red Sun. Một tay nắm chặt tờ giấy cho nghỉ việc, tay kia tôi đâm mạnh lên cửa. “Vào đi!” - Giọng Peter Yeo trầm trầm vọng ra. Tôi vặn nắm cửa, lách vào. Không chỉ làm chói mắt, ánh sáng dội mạnh đến mức tôi như bị ép chặt lưng vào cánh cửa. Các bức rèm trên tường kính kéo sang một bên, nắng buổi sáng tràn vào phòng, chảy lên lóng lánh trên bức tường và tấm thảm lót sàn vàng kem. Những đồ vật kim loại hay phủ kính cũng phản chiếu ánh sáng đó, như toả ra một thứ hào quang thô bạo, thừa thãi và lạnh lùng. Một màn hình LCD khổng lồ trên tường đang phát đi phát lại đoạn phim quảng cáo vừa dựng xong tuần trước, đã được lồng nhạc. Từ các loa âm tường, giai điệu trầm trầm như một con quái vật mềm dẻo, đang bò dần về phía tôi. Mất vài giây, tôi mới trấn tĩnh, bước thêm mấy bước và tập trung cái nhìn về phía trước. Peter Yeo ngồi sau bàn, vì ngược sáng nên gương mặt ông ta gần như tối đen. Nhìn thẳng vào tôi, mắt ông ta như hai cái hốc, sâu hoắm. Tôi hoảng hốt, quay đầu nhìn chệch ngay qua hướng khác. Một cú giật mình nữa. Trong phòng không chỉ có Peter Yeo. CD Nguyên ngồi bên bàn, gương mặt nhìn nghiêng của anh không ngoảnh lại, phủ đầy luồng ánh sáng băng giá khiến anh không khác nào một pho tượng sắp được chế tạo tuyệt kỹ.

Bằng một cử chỉ nhanh nhẹn, Peter Yeo cầm remote tắt phụt màn hình LCD. Bấm một nút bấm khác, ông ta điều khiển những tấm rèm cuốn tự động khép chặt. Trở lại không khí sang trọng xa cách quen thuộc của một văn phòng sếp lớn. Peter nhìn tôi, vẻ mặt phẳng lặng, nghiêm nghị, cao ngạo. Đột nhiên, tôi thấy rất sợ. Không, việc ông ta ký tên cho tôi nghỉ việc không đáng kể nữa. Điều ghê sợ chính là việc tôi không sao nối kết được cái người đang đối diện tôi lúc này với hình ảnh người đàn ông đau đớn điên cuồng vì mất con vào cái đêm cách nay chưa xa. Hệt như là hai kẻ hoàn toàn không can hệ gì đến nhau. Peter khóc, đã phơi bày tất cả vẻ yếu đuối và thất bại trước mặt tôi. Ông ta đã cầu xin sự cảm thông. Tôi cũng chia sẻ với ông ta nỗi đau đớn tột cùng ấy. Vậy mà giờ đây, ông ta sẵn sàng tiêu diệt tôi, không chút xót thương... Ngả người vào lưng ghế xoay lớn, Peter Yeo hát thầm:

- Nào, cô có ý kiến đòi bồi thường hay trợ cấp thôi việc gì đó thì nói mau đi. Hãy nhớ, tôi không có thời gian giải thích dài dòng về lý do cho nghỉ việc đâu...

Vừa đặt tờ giấy lên bàn, tôi toan mở miệng nói. Nhưng CD Nguyên đã quay phắt lại. Anh nhìn Peter, rồi nhìn sang tôi, tràn đầy ngạc nhiên. Tôi chợt hiểu, CD Nguyên hoàn toàn không biết đến quyết định cho tôi nghỉ việc. Vàng trán anh tối sầm. Nắm tay anh siết mạnh, đâm nhẹ lên mặt kính:

- Mr. Yeo, ông biết điều ông đang làm chứ? Tại sao ông cho cô Lim nghỉ việc mà tôi lại không biết gì cả?

- Anh đừng quên công ty đang trong đợt giảm nhân sự - Peter Yeo thản nhiên. Rồi ông ta hạ giọng, cảnh báo CD Nguyên khi anh vươn người về

phía trước, như sắp sửa một cuộc tranh luận kịch liệt - Nguyên, chúng ta sẽ bàn về việc này sau, khi không có nhân viên dưới quyền, okay?

Bất giác, CD Nguyên lặng đi. Anh thở ra nhè nhẹ. Một vệt xám xanh buồn bã lướt qua phía dưới quầng mắt. Tôi nhìn CD Nguyên, như một đứa trẻ bé bỏng bị đánh oan mếu máo chạy về với anh trai của nó. Tôi hy vọng anh bên vực tôi. Vì hơn ai hết, CD Nguyên hiểu rõ năng lực của các nhân viên. Anh biết tôi đã làm được những gì. Anh thừa hiểu bất công nếu đối xử với tôi như vậy. Chỉ cần anh lên tiếng, chắc chắn tôi sẽ được ở lại. Chẳng phải chức vụ cao nhất của Red Sun chính là anh đây ư? Nhưng, trái với mong chờ của tôi, CD Nguyên im lặng. Năm tay vừa siết lại đuôi dần ra. Những ngón tay anh thả lỏng trên mặt bàn kính, dài, trắng bệch. Cổ nén cơn đau uất trong ngực, tôi nói rành rọt với Peter Yeo, trút thẳng ra trước mặt ông ta những suy nghĩ thật nhất của mình:

- Tôi không quan tâm trợ cấp nghỉ việc. Tôi cóc cần món tiền sau công ty chia thêm cho ê- kíp khi làm xong dự án. Tôi chỉ muốn biết chính xác nguyên do vì sao ông cho tôi nghỉ việc. Vậy thôi!

- Tôi không có thói quen giải thích lý do với nhân viên. Hãy tuân theo những gì tôi đã quyết định! - Peter Yeo liếc nhìn tôi, giọng nói đượm ản ý nguy hiểm - Tôi không thích lời thôi. Một khi tôi khó chịu, tôi sẽ không khoan hoà đâu. Những ai làm việc cho Red Sun biết khá rõ điều này. Cô có thể hỏi thêm ai đó. Cô hiểu điều tôi nói chứ, Lim?

Tôi lạnh sống lưng khi nhận ra rằng Peter đang ngầm nhắc tôi hãy nhớ đến Hoàng Anh. Chị ấy đã hoảng sợ đến tê liệt, đã chạy trốn như một kẻ điên loạn vì hãi sợ sự trừng phạt của Peter. Bất thành linh, cơn phẫn uất tràn đến, xâm chiếm tôi. Quá đủ rồi. Tôi căm ghét tình trạng này. Tôi không phải là một miếng mứt xộp chỉ biết nhẩn nhin hút lấy sự rẻ rúng. Vồ mạnh tờ giấy, tôi ném thẳng xuống bàn. Giận dữ và oán hận, tôi hét lên:

- Peter, ông là đồ tôi. Những gì ông phải gánh chịu, là do chính ông gây ra...

Hốc mắt tôi đen của Peter ngẩng phắt lên, ông ta gằn giọng cắt đứt ngay lời tôi sắp sửa tuôn trào:

- Câm đi!

- Ông đừng nghĩ tôi quá thiết tha làm việc cho ông. Tôi thừa sức kiếm việc nơi khác. Tôi chỉ đòi hỏi được biết sự thật. Ông không thể bày ra một quyết định bất công. Bởi vì ông là...

Một tiếng nện mạnh vang lên khô khốc. Nối tiếp là âm thanh nứt vỡ của tấm kính. Tôi căm bật. Peter đã cầm con sư tử bằng ngọc xanh nện mạnh xuống mặt bàn. Tất cả về bình thản, ngạo mạn tan biến. Về mặt ông ta lúc này hết như một ác thần. CD Nguyên nhòe dậy, đứng ngay cạnh tôi. Anh nói với Peter bằng giọng mềm mỏng, nhưng cương quyết:

- Mr. Yeo, ông đừng nóng giận. Hãy để trường hợp của cô Lim cho tôi

giải quyết. Hiện nay, chúng ta vẫn đang theo đuổi mấy dự án thiết kế nội thất quan trọng. Hãy để cô Lim làm cho xong, rồi sẽ cho cô ta nghỉ!

Tôi lùi lại, quay qua CD Nguyên, mắt long lên oán giận. Tôi cóc cần giải pháp nữa vời kiểu đó. Tôi đã nói, tôi có thể bỏ quách Red Sun. Với khả năng và kinh nghiệm tích lũy, tôi thừa sức được chào đón ở các công ty thiết kế quảng cáo lớn khác kia mà. Tôi chỉ muốn nghe lời giải thích, và một lời xin lỗi từ kẻ hành động bất công với tôi mà thôi. Nhưng, bàn tay CD Nguyên nắm nhẹ nhẹ tay tôi, như nhắc nhở tôi không nên xóc nổi gây ồn ào nữa. Tôi mím chặt môi. Peter nhượng bộ bằng giọng nói lạnh lùng:

- Thôi được, cô Lim có thể ở lại đến cuối tháng. Sau đó hãy rời khỏi Red Sun. Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa. Bây giờ thì làm ơn ra khỏi phòng tôi, cả hai người!

Tôi bước ra trước. Cánh cửa phòng Peter Yeo vừa khép lại, CD Nguyên rảo bước theo tôi, tiếng chân vội vã. Tôi đi gấp gấp hơn. Bao nhiêu oán trách giận dữ lúc này tôi trút hết vào CD Nguyên. Chẳng phải tôi là nhân viên tốt của anh đấy ư? Chẳng phải bao nhiêu thời gian qua, tôi đã dốc lòng dốc sức làm việc để anh hài lòng đó sao? Tại sao anh không bảo vệ tôi đến cùng? CD Nguyên đuổi kịp, nắm nhẹ khuỷu tay tôi, kéo tôi quay lại đối diện anh:

- Lim, nghe đây, không được hành xử nóng vội. Trong công ty, mọi việc đều có thể điều chỉnh. Cái chính là thương lượng được bước đầu.

- Em đã phớt cái “điều chỉnh” đó cho quạ tha. Em ném quách cái trò “thương lượng” đó cho chó gặm. Em cần sự công bằng. Em cần được tôn trọng danh dự! - Không kìm giữ nước mắt nữa, tôi để mặc chúng chảy dài trên gò má.

- Lim, đừng ăn nói hỗn láo và cãi bướng. Em không biết lý do khiến Peter muốn đuổi cổ em thật ư? - CD Nguyên nghiêm giọng. Ngón tay anh siết mạnh khuỷu tay tôi - Chắc chắn em đã biết điều gì bất lợi cho ông ta, phải không?

Tôi lặng đi. Tại sao tôi ngu muội thế nhỉ. Sự thật đơn giản mà không nhận ra. Phải, tôi là nhân chứng tình cờ, một kẻ nắm giữ bí mật khôn khổ mà bản thân Peter muốn che giấu. Tai họa thường ập đến với những kẻ biết quá nhiều. Tôi vùng tay ra khỏi bàn tay Nguyên, lảo đảo bước về phía cửa thang máy.

Suốt chiều và tối, tôi ngồi trong góc phòng riêng, tập chơi vài bản jazz mới trên cây đàn thân yêu. Âm nhạc tuyệt diệu. Chúng lôi tôi ra khỏi vũng lầy chua chát, buồn bã và cả sợ hãi. Có lẽ tôi nên gọi điện để tuần sau có thể quay lại quán bar chơi nhạc đêm. Từ đợt hàng thiết kế nhiều, tôi nghỉ chơi đàn ở quán khá lâu rồi. Tôi vừa vợ lấy điện thoại toan gọi đến quán bar thì màn hình bỗng loé sáng. Hoàng Anh gọi đến. Chị hỏi tôi tối hôm nọ có lấy được cái laptop ở căn hộ chung cư cao cấp không rồi hẹn sẽ đến lấy trong

hôm nay. Giọng chị ấy có vẻ hoảng hốt và mưu tính gì đó. Nhưng thôi, tôi không nên tò mò vào chuyện người khác nữa. Chúng gây rắc rối cho tôi quá đủ rồi.

Tôi trở lại bài tập đàn. Điện thoại lại đổ nhạc. Số lạ. Tôi nhắc máy. Giọng Peter Yeo vang lên:

- Cô vẫn đang giữ cái laptop lấy từ căn hộ của tôi?
- Tôi đưa cho Hoàng Anh rồi!
- Cô nói láo. Nếu cô đưa nó cho ai khác, ngoài tôi, cô sẽ chịu tai họa.

Lim, tôi không biết nói đùa!

Lim đột nhiên biến mất. Mọi biện pháp liên lạc với cô hoàn toàn vô nghĩa. Gọi vào mobile. Gửi tin nhắn qua YM. Gõ vài dòng trong e-mail. Tất cả chỉ được đáp trả bằng sự im lặng. Vài buổi chiều trong tuần vừa qua, thay vì đi thẳng về nhà, tôi nhận ra mình đang cho xe chạy lòng vòng gần khu vực trường đại học của Lim. Trong đám đông những anh chàng cô nàng sinh viên mỹ thuật công nghiệp ăn mặc sắc sỡ, bá vai nhau tràn ra vỉa hè hoặc tụ tập từng đám nhỏ uống cà phê, không thấy bóng Lim đâu cả. Hết như cô nhóc quái quỷ đã tan biến vào bầu không khí nóng bức oi ả của buổi chiều mùa hè. “Chẳng có gì nghiêm trọng. Chỉ là một designer tập sự nghỉ việc không báo trước. Các dự án sẽ tìm được người thay thế” - Tôi lẩm bẩm một mình, tự an ủi. Tuy nhiên, mỗi giờ khắc qua đi, ý nghĩ về cô nhóc không phai mờ mà lại mạnh hơn, thậm chí còn gây nhói đau các đầu ngón tay. Tôi biết chắc, không phải mối bận tâm công việc khiến tôi bất an mà chính là cô, cái cô nhóc kỳ quái ấy, đã làm tôi không sao tập trung vào đồng công việc cần suy nghĩ tìm hướng giải quyết.

Một buổi chiều cuối tuần, cảm thấy không thể kiên nhẫn hơn được nữa, tôi lục tung hồ sơ nhân viên. Mất một lúc, tôi mới tìm thấy số điện thoại nhà Lim, và bấm nút gọi. Đang vào thời điểm chuẩn bị bữa cơm tối, tôi đoán Lim chắc hẳn đang ở nhà. Nhưng trả lời máy là một giọng nói lớn tuổi. Mẹ Lim tỏ ý ngờ vực, dò hỏi tôi là ai. Việc tôi là giám đốc Red Sun chừng như chẳng gây cho bà ấn tượng mấy may. Vẫn giọng uể oải, bà cho biết Lim đi học bình thường, chẳng đâu ốm gì cả, chỉ có điều cô đã dặn là cô từ chối các cuộc gọi đến.

- Tại sao Lim không nghe điện thoại chứ? - Tôi cố gắng kiềm chế cơn cáu kỉnh sắp bùng nổ.

- Con bé nói với tôi hiện nó đang gặp rắc rối với lỗ tai. Hình như nó muốn sử dụng lỗ tai của mình theo kiểu phễu lọc. Tức là chỉ nghe những thứ nó muốn, âm nhạc chẳng hạn. Còn lại các âm thanh khác thì nó từ chối.

Thề có Chúa, khi nói điều trên, mẹ Lim hoàn toàn nghiêm túc. Còn tôi sững ra như một thằng ngốc. Tôi kéo ống nghe ra khỏi tai, nhìn chăm chú hồi lâu, trấn tĩnh mới nói tiếp, rất thành thật:

- Cháu không hiểu gì cả.

- Ô, thú thật với cậu mặc dù là mẹ của Lim, chăm sóc con bé từ khi nó còn bé bỏng, nhưng đa phần khi rắc rối xảy ra, tôi cũng không hiểu rõ ý nó

đâu. Nói sao nhỉ? À, tức là bó tay chấm com. Cậu là sếp của Lim, làm việc với con bé, chắc cũng hiểu điều này chút ít! - Rõ ràng, mẹ Lim đang phân trần và tìm kiếm sự chia sẻ nơi tôi hơn là chế nhạo một cách khéo léo.

- Bác ạ, cháu rất cần gấp Lim. Công việc đang gấp. Cháu muốn trao đổi với cô ấy một số vấn đề về các bản vẽ còn chưa hoàn tất! - Tôi nói nghiêm túc, dù sự thật không hẳn là vậy.

- Thôi được rồi, tôi tin cậu. Tôi mách cậu một cách nhỏ để có thể gặp con bé đầu bò búống bình nhà tôi. Có lẽ tối nay, nó sẽ đi chơi nhạc ở quán. Cậu có biết địa chỉ cái bar đó không nhỉ?

Vậy là tôi có một manh mối để lần đến chứ không phải lần theo chỉ dẫn mù mờ. Ý nghĩ Lim trở lại quán bar chơi nhạc làm tôi thoáng buồn cười. Tại sao tôi không nghĩ ra cô sẽ quay trở về nơi làm việc cũ. Những cô nhóc như Lim chẳng bao giờ ngồi yên. Lúc nào cũng làm việc. Lúc nào cũng phải nghĩ ra một việc gì đó để không uổng phí thời gian. Bề ngoài, họ giống như những chú côn trùng sắc sảo nhàn tản, hoạt động theo các chiều hướng không xác định. Thế nhưng, hơn ai hết, họ rất thông minh và có các mục đích rõ ràng. Có lẽ, khi bằng tuổi Lim bây giờ, tôi cũng không thể làm việc và có nhiều kinh nghiệm đa dạng như cô.

- Cảm ơn bác nhiều lắm. Lim rất quan trọng với cháu, bác biết không! - Thở phào nhẹ nhõm, tôi buột miệng nhanh đến mức không kịp hiểu mình nói gì.

- Ô, sao kia? - Mẹ Lim bàng hoàng - Cậu... cậu đừng nói là...

- Không có gì hết. Cảm ơn và tạm biệt! - Tôi vội vã nói, gác máy.

Bóng tôi phản chiếu trên màn hình máy Mac lúc này tôi om. gương mặt ngớ ngẩn, với nụ cười ngô nghê còn nguyên vẹn trên môi. Tôi đưa tay chấm nhẹ vài hạt mồ hôi đọng hai bên thái dương. Sao nhỉ? Hình như tôi vừa hành động như một anh chàng mới lớn, lần đầu tiên gọi điện đến nhà cô bạn mà mình để ý từ lâu. Cuộc đối thoại với mẹ cô nhóc khiến chàng ta thêu dệt nên cả một tâm tưởng kỳ quặc mang tên hy vọng. Tôi lắc mạnh đầu, tự ném trả mình quay trở về thực tế, với các bản vẽ thiết kế cần được làm xong càng sớm càng tốt.

Công việc cuối cùng là xem các bản vẽ phòng thiết kế gửi lên ban chiều, viết một vài nhận xét yêu cầu chỉnh sửa thêm. Viễn ảnh sẽ đến quán bar, kiếm một góc nào khuất, uống chút rượu và xem Lim biểu diễn khiến tôi dễ chịu. Áp lực công việc nặng nề bỗng nhẹ đi rất nhiều. Chỉ cần nửa tiếng nữa thôi là đến 9 giờ. Giờ của những quán bar đầy khách. Thời khắc nghỉ ngơi, tạm quên đi bao nhiêu lo toan sau một ngày vùi đầu vào các công việc làm ăn... Mà thôi, tôi không nên nán lại làm gì. Làm thêm được một chút công việc cũng có ích gì chứ. Tốt hơn cả là xuống tầng hầm, lấy xe, và lái đến thẳng quán nhạc jazz, nơi có Lim. Tôi bước ra hành lang. Nhân viên các phòng khác đã về hết. Những ô cửa đóng chặt, im lìm. Chỉ có phòng Peter

Yeo phía khúc quanh cuối hành lang còn sáng đèn. Cánh cửa gỗ dày không đóng kỹ. Không gian yên tĩnh đến độ những câu nói điện thoại của Peter văng ra ngoài hành lang, rõ mồn một. Ông ta đang nói tiếng Việt, giọng nói uy quyền đầy đe dọa. Hình như ông ta đang đòi ai một chiếc laptop nào đó. Và kẻ kia lần lữa việc trao trả. Những câu nói cuối cùng, ông ta hạ giọng nên tôi không nghe rõ nữa. Tôi nhún vai, mệt mỏi. Chẳng có gì ở gã phó giám đốc này khiến tôi ngạc nhiên nữa. Với Peter, những mưu đồ và thủ đoạn biến ảo là chuyện quá thường tình. Trấn át. Doạ nạt. Tận dụng quyền lực. Những bước lặp đi lặp lại, đều đặn mà không bao giờ nhàm chán. Một quả tim bằng cao su. Và một con người cũng được đúc bằng cao su nốt, thật hoàn hảo.

Vừa bước xuống tầng hầm, ngay tức khắc tôi nhận ra một ai đó đang ngồi trong xe của tôi. Băng ghế sau. Một cái bóng hơi nghiêng. Bàn tay đưa lên ôm đầu, rồi thả xuống. Có lẽ là Lim. Tôi vẫn nhớ một lần, hồi Lim chưa được tuyển dụng vào Red Sun, cô nhóc đã lén vào trong xe, đeo contact lens xanh lè dọa ma tôi, buộc tôi phải lắng nghe những lý do vì sao cần phải nhận cô ấy vào tập sự trong công ty. Ký ức ngộ nghĩnh một lần nữa khiến tôi mỉm cười. Có lẽ Lim vẫn chơi lại chiêu thức cũ, gây bất ngờ cho tôi. Nhưng hơi lạ, chìa khoá xe tôi vẫn giữ kia mà. Bước nhanh về phía xe, tôi kéo cánh cửa, nhìn vào trong. Tôi giật mình. Không. Chẳng phải là gương mặt mà tôi chờ đợi. Kat Trần ngồi ngả lưng khoan khoái trong lòng ghế, đang mài miết tra cứu gì đó trên chiếc PDA khổ lớn. Nghe động, cô hạ cái máy và cây bút xuống, nhìn thẳng vào mặt tôi, nhếch môi cười:

- Hullo! Bất ngờ, đúng không?

- Ủ!

- Thôi đi, anh nói láo. Anh đâu có ngạc nhiên. Anh biết có người mở khoá lén vào trong xe, vậy mà anh vẫn bình thản! - Kat nói, nửa chế giễu, nửa khiêu khích.

Sao tôi lại căm ghét cái vẻ nhạo báng và tinh quái của cô gái này đến thế. Hình như với tất cả đàn ông, thú vui duy nhất của cô ta là lộn ngược những suy nghĩ giấu kín của họ như một chiếc tất, rồi vút xuống đất và chà đạp lên. Tuy nhiên, lúc này, tốt nhất là tôi kiềm nén, kiếm cách tổng cổ cô ta ra khỏi xe một cách êm thấm. Tôi hạ giọng, thừa nhận:

- Đúng vậy, tôi đã nghĩ là một người khác, không phải cô.

- Ai vậy? - Đôi mắt viền đen, giữa bóng tối lơ mơ trong xe tựa như hai cái hốc sâu hoắm cất đầy sự nguy hiểm, nhướn cao lên.

- Không quan trọng! - Tôi gạt đi. Tôi ngồi hẳn vào trong xe, trước vô-lăng, mở khoá. Tiếng động cơ rầm rì.

- Quan trọng chứ. Nếu đó là một cô gái, tôi không tha cho anh đâu. Đừng quên, tôi là vợ chưa cưới của anh. Việc trì hoãn đám cưới thời gian vừa qua là ý của tôi. Mọi việc là do tôi quyết định.

- Bỏ qua chuyện vợ vãn đó - Tôi đầu dụi - Cô vào xe đợi tôi thế này có

việc gì cần trao đổi trực tiếp, đúng không?

- Anh cho xe đi thôi. Chúng ta sẽ vừa ăn tối, vừa trao đổi đôi chút.

- Tôi không thể ăn tối với cô được. Tôi có hẹn với một người khách! - Tôi nói dối, tìm cách rút ra khỏi Kat Trần.

- Anh không cần kiểm soát để thoát khỏi tôi. Tối nay anh rảnh mà. Lịch làm việc của anh tôi nắm rất rõ.

Tôi giận điên lên. Gã Peter đúng là đồ tay sai khôn kiếp cho gia đình ông Trần. Gã theo sát và báo lại mọi hoạt động của tôi như một chiếc camera lạnh lùng. Kat Trần đột nhiên hạ giọng, điềm đạm:

- Thôi được, tôi nói nhanh thôi rồi sẽ biến khỏi tầm mắt anh ngay. Tôi muốn anh hãy trông chừng Hoàng Anh giúp tôi.

- Sao kia? - Tôi bàng hoàng thật sự - Cô đang nói về Hoàng Anh trưởng phòng Sales của Red Sun ư?

- Phải. Hoàng Anh gặp một chút phiền toái với Peter Yeo. Tôi muốn anh hãy để mắt, giúp đỡ cô ấy vượt qua giai đoạn khó khăn - Kat nói nhẹ nhàng - Mọi rắc rối chúng tôi sẽ giải thích sau, kỹ lưỡng hơn, okay?

- Máy hôm nay Hoàng Anh không đến Red Sun làm việc. Một số hợp đồng đang bị ngưng trệ. Tôi giúp được cho cô ta điều gì?

- Cô ấy hiện đang ở bên nhà tôi. Nếu anh hứa bảo vệ cho Hoàng Anh, cô ấy sẽ đi làm trở lại.

- Thật khó hiểu! Cô chỉ cần nói Peter Yeo, mọi việc sẽ dễ dàng hơn nhiều!

- Hơi rắc rối một chút. Nhưng anh phải nhớ, tôi đã muốn anh che chắn cho Hoàng Anh trước Peter, thì có nguyên nhân hợp lý của nó.

- Đồng ý! - Tôi chấp nhận, chấm dứt cho xong câu chuyện rồi nài - Bây giờ thì cô có thể ra khỏi xe tôi rồi đó!

Kat Trần mở cửa, bước ra ngoài. Nhưng cô ta bước lên, vịn vào cánh cửa phía bên tôi, gõ nhẹ ngón tay lên kính. Tôi hạ kính cửa xuống, nghe rõ Kat thì thào đầy vẻ nghiêm trọng:

- Còn một việc này nữa. Anh hãy gặp Lim và bảo cô ta đưa lại cho Hoàng Anh cái laptop. Anh nhận nó và chuyển lại cho tôi, ngay khi có thể. Nhớ nhé!

Tôi thờ ơ gạt đầu, lái xe đi. Qua gương chiếu hậu, tôi nhìn thấy dáng Kat đứng im giữa tầng hầm trống trải. Bóng cô nổi lên dưới các ngọn đèn trắng đục, như một thân cây cô độc đáng sợ.

Tôi đến quán bar hơi muộn. Tôi chọn một cái bàn trong góc khuất. Ban nhạc đã chơi sang một bản jazz Đức, theo kiểu của Gunter Hampel. Có tiếng huýt sáo gợi nhớ âm thanh thổ dân da đỏ khá độc đáo. Lim, cô nhóc đang ứng tác. Mọi người trong quán lắng nghe. Bất chợt, tiếng huýt sáo cầm bật. Tôi nhìn theo hướng nhìn của Lim. Ở phía cửa, Peter Yeo đang bước vào. Gương mặt Lim tái mét đi, như một tất cả máu dưới da cô đã bị rút kiệt.

Đoạn nhạc ứng tác im bất. Đôi mắt Lim mở to, nhìn trùng trùng xuống khán phòng. Ngõ như một khoảng lặng cần thiết giữa bản nhạc, những vị khách của quán vẫn chăm chú chờ đợi đoạn nhạc tiếp theo. Ứng biến nhanh như chớp, Lim chớp lấy cây cắm micro dựng sát mép bục gỗ của sân khấu. Vừa bước giật lùi, cô vừa nói nhanh, cái giọng con nít khản đặc vang vang trên loa: “Cảm ơn sự chú ý theo dõi của khán giả. Sau đây là phần trình diễn của pianist Minh Phúc...”. Ngay tức khắc, cô co giò chạy biến vào phía bên trong cánh gà tối om. Một tiếng va chạm mạnh vang lên, hắt ra ngoài, khiến các vị khách trong khán phòng giật mình. Không khí bỗng nhốn nháo hẳn. Tôi ngoảnh ra phía cửa. Peter Yep đã biến mất. Trên sân khấu, trưởng ban nhạc hấp tấp bước ra, mặt bàng hoàng, đột ngột bị đẩy ra chửa cháy mà chưa kịp hiểu điều gì xảy ra. Anh ta miễn cưỡng ngồi vào piano, đặt bàn tay lên phím. Vang lên một bản nhạc vui nhộn, tiết tấu dồn dập.

Canh lúc mọi người không chú ý, tôi móc ví để lại tờ bạc 100 ngàn dưới chân cốc nước, mau chóng rời khỏi cái bàn trong góc, men theo bức tường bọc vải, rảo nhanh về phía khu vực biểu diễn. Từ phòng pha chế, một người phục vụ bước ra, cái khay bạc trên tay anh ta đầy ắp những ly cocktail chân cao. Tôi kịp nhìn thấy phía bên trong sáng choang, loáng thoáng bóng người qua lại. Cánh cửa phòng pha chế khép lại ngay. Bóng tôi lơ mơ khiến cả tôi lẫn người phục vụ không nhận thấy nhau đúng lúc. Một cú va chạm nhẹ nhưng cũng đủ làm khay nước đổ ụp, hắt trơn vào người tôi trước khi rơi đánh xoảng xuống sàn. Anh phục vụ hoảng sợ, đứng ngay đơ như cái tượng sáp. Nếu lúc khác, tôi đã dừng lại xin lỗi và giúp giải quyết tai nạn nhỏ. Nhưng bây giờ thì không thể. Qua một vệt sáng màu vàng của cái đèn follow góc sân khấu, tôi vừa nhìn thấy mồm đầu nhẵn thín của Peter Yeo phía bức tường đối diện. Ông ta đã xác định được khu vực Lim đang lẩn trốn. Cũng như tôi, Peter chạy rất nhanh về phía sân khấu. Rõ ràng, ông ta không hề có ý định để cô nhóc tẩu thoát.

Mắt tôi dần quen với bóng tối vẫn đục. Chỉ có điều, những sợi dây điện nối với hệ thống đèn màu, những đường âm thanh dán trên sàn gỗ như vô số con rắn ngoằn ngoèo trơn tuột, khiến tôi mấy bận suýt ngã bổ chửng. Cuối cùng thì tôi cũng mò tới được bên cánh gà. Một nhân viên điều chỉnh âm thanh ngồi sau cái bàn đầy những nút bấm và cần gạt. Gã nhìn tôi như nhìn một vật thể lạ. Các nhạc công khác ngồi co chân trên ghế, hờ hững ném về

tôi ánh mắt hờ hững. Một cô gái trong số họ mí mắt tô đen, hút thuốc như một cái ống bễ. Cô ta hát hàm, hỏi khó chịu: “Lên đây làm chi vậy? Có biết khách không được lên chỗ này không?”. Tôi đảo mắt nhìn quanh: “Tôi kiếm Lim, người chơi cello ở đây!”. Cô gái mí mắt đen nhìn tôi một cách căm ghét, không thèm trả lời. “Cô ta biến rồi!” - Gã điều chỉnh âm thanh lên tiếng lạnh nhạt. “Biến đi đâu chứ?” - Tôi nghe rõ tiếng tim đập thành thịch trong lồng ngực. Peter Yeo đứng bên cánh gà đối diện, nhìn thẳng vào mắt tôi. Ông ta chờ bản nhạc chấm dứt, sẽ băng qua sân khấu sang đây, thộp cổ Lim. Có lẽ ông ta không thể ngờ đến tình huống vì sao tôi có mặt nơi này. Bản nhạc *Take Five* quái quỷ trên piano càng lúc càng thêm dồn dập, đẩy lên cao trào. Bất chợt, tôi nhận ra tấm vải phủ bên dưới bàn điều chỉnh âm thanh lay động nhẹ. Một ai đó đang nấp kín bên trong. Tôi nép vào cánh màn nhung, nói nhỏ: “Lim, ra đây gặp tôi, mau lên!”. Không có lời đáp. Tấm vải im lìm, căng thẳng. Tôi nhún giọng, không chút đùa bỡn: “Ra đi, Lim. Tôi sẽ đưa cô chạy trốn trước khi Peter Yeo tóm được cô và lấy đi cái laptop!”. Tấm vải trùn vén lên. Lim lồm cồm chui ra, tóc rối bù. Cô đứng dậy, ngược lên tôi gương mặt nhợt nhạt, hỏi khẽ: “Peter đâu?”. Tôi hát nhẹ cầm về phía bên kia cánh gà, nơi Peter đang bình thân cho hai tay vào túi quần, kiên nhẫn chờ bản nhạc chấm dứt sẽ qua tóm gọn con mồi. Hình như ông ta đã biết chỉ có một lối ra vào duy nhất nơi cái quán nhạc này mà thôi. Lim phát hoảng. Môi dưới run rẩy: “Sao bây giờ, CD Nguyên?”. Một tia chớp loé lên trong đầu. Tôi nắm lấy bàn tay lạnh toát của Lim: “Đi theo tôi, đừng hỏi gì thêm nhé!”. Bước vài bước, Lim bỗng vùng mạnh tay ra. Cô ngồi cúi xuống, lôi từ dưới gầm bàn âm thanh một cái cặp táp bằng da màu xám ghi, loại dùng đựng laptop. Rồi cô cặp rập bắm sát gót tôi. Bản nhạc *Take Five* chuẩn bị đến hồi kết thúc. Các hợp âm rung lên rồi tắt hẳn. Tiếng ai đó hét to khi Peter chạy xẹt ngang sân khấu. Đúng lúc đó, tôi đẩy bật cánh cửa nặng, lôi tuột Lim vào phòng pha chế của quán bar.

Mấy bartender đang chăm chú với khay cốc giật thót khi nhận ra hai kẻ đột nhập. Tôi đặt một ngón tay lên môi ra hiệu giữ im lặng. Một người chạy ào ra cửa toan gọi bảo vệ nhưng tôi kịp chặn lại: “Đừng làm ồn. Tôi muốn sử dụng nhờ cánh cửa thoát hiểm. Tôi chỉ tránh chạm mặt một người quen khó chịu mà thôi. Làm ơn chặn cửa gỗ, đừng cho ai vào đây!”. Kèm với lời nói, là một tờ bạc lớn được tôi móc ra thật nhanh, đặt lên mặt bàn đá hoa. Mọi việc bỗng dễ dàng hơn. Đúng như tôi kịp nhìn thấy ban nãy, cánh cửa nhỏ thoát hiểm dành cho nhân viên quán bar thông ra ngoài đường. “Mở ra, mở ra coi!”. Tiếng đập tay và cả nện chân thành thịch trên cánh cửa gỗ. Giọng Peter lạc đi. Một bartender gò người chắn ngang cửa, ngăn không cho Peter xô vào. Hơi khó khăn một chút, tôi mới đẩy bung được cái bản lề rỉ sét lâu nay không hoạt động. Khi tôi và Lim chạy ào ra con hẻm nhỏ, cánh cửa sắt thoát hiểm đóng sầm lại ngay sau lưng chúng tôi.

Ngoài mây ô sáng nhỏ xíu hắt ra từ các vuông cửa sổ, con hẻm tối om. Đứng im một lúc, tôi mới xác định được phương hướng. Chúng tôi đang đứng ở lưng quán nhạc. Xe hơi của tôi đậu tận con đường lớn ngoài kia. Chừng như đọc được ý nghĩ của tôi, Lim nói nhanh: “Cứ gửi xe của anh ở đây, không sao cả. Bây giờ là lúc nên sử dụng con bộ hung yêu quý của em!”.

Tôi rất muốn cầm lái, nhưng Lim nhất quyết không đồng ý. Tôi đành ngồi phía sau cái xe vespa cũ. Yên xe nhỏ và trơn tuột khiến tôi chốc chốc lại phải nhích sát vào một chút. Thật ngộ nghĩnh. Năm mơ hàng trăm lần, tôi cũng không thể hình dung có một ngày tôi ngồi trên một con bộ hung loè loẹt, giao phó tính mạng vào tay lái của một cô nhóc khác thường như Lim. Không đoái hoài đến cảm xúc của người ngồi sau, Lim vẫn mím môi mím lợi tăng ga, chạy vù vù, đôi khi lấn hẳn sang làn đường dành cho xe hơi.

- Có cần phải chạy vespa với tốc độ như lao xuống địa ngục thế này không? - Tôi nói to, tiếng bật đi theo gió mạnh.

- Đây là tốc độ thông thường. Chẳng lẽ anh nhất gan vậy ư? - Lim cũng hét lên.

- Thôi nào, tôi biết là không có ai đuổi theo chúng ta đâu. Chắc chắn Peter Yeo và người của ông ta vẫn lảng vảng gần xe hơi của tôi trước cửa quán bar!

- Phew! - Cô nhóc thở hắt ra, cho xe chạy chậm hẳn - Quả thực, đóng phim hành động không khoái chút nào. Nó mệt hơn là em hình dung.

Mặc dù đầu óc muốn vỡ tung sau cuộc chạy trốn căng thẳng, dù quần áo nhớp nháp vì thứ rượu ngọt đổ vào người, tôi vẫn phì cười. Thật đúng chỉ có Lim mới nghĩ được rằng tình huống khó chịu là một trò chơi. Liếc nhìn tôi qua tấm gương chiếu hậu, Lim hỏi khá gay gắt:

- Anh cười gì thế?

- Anh không nghĩ là một designer tập sự lại làm cho một người vốn hết sức quyền biến như Peter Yeo phải vất vả đến thế.

- Tất cả là tại cái laptop này! - Lim vỗ mạnh vào cái cặp da đeo toồng teng bên hông - Không rõ vì sao, mấy bữa nay, Peter Yeo thường xuyên gọi di động, và cả gọi điện thoại nhà em, hỏi về cái laptop. Em bảo nó là của Hoàng Anh. Chẳng có lý do gì em phải đưa nó cho ông ta!

- Em đã mở laptop ra xem bên trong có gì chưa? - Chẳng khó khăn gì, tôi hiểu ngay vấn đề. Peter biết có những thông tin quan trọng mà Hoàng Anh đang nắm giữ. Ông ta không muốn để lọt ra ngoài. Có thể, trước kia, Hoàng Anh và ông ta có mối quan hệ thâm sâu. Nhưng giờ đây, mối quan hệ đó sứt mẻ. Ông ta cần phải chặn đứng những tiết lộ bất lợi trước khi quá muộn.

- Anh nghĩ em là ai? Một kẻ xem trộm tài liệu của người khác hay sao? Hoàng Anh tin cậy em, nhờ em lấy nó và giữ nó. Vậy thì việc của em là tìm

gặp Hoàng Anh, trao thẳng cái laptop này cho chị ấy mà thôi! - Lim nhún vai, nói thẳng thắn.

- Tại sao Peter Yeo cần nó? - Tôi hỏi vặn. Tôi muốn Lim nhìn rõ cô đã ngờ nghệch như thế nào.

- Em không care! - Lim thoáng bối rối. Rồi cô khoả lấp rất nhanh - Trong mắt em, Peter Yeo là một kẻ tồi tệ. Việc gì mà ông ta không thể không làm? Hoàng Anh là người tốt khi dám làm trái ý ông ta. Vì vậy, việc của em là giúp đỡ chị ấy!

Tôi im lặng, không đặt câu hỏi khiến Lim nổi sung lên nữa. Rõ ràng, cô nhóc này quá ngây thơ. Cô ta tin vào những câu chuyện cổ tích, đôi đầu với kẻ xấu thì sẽ là người tốt. Cô nhóc chưa đủ kinh nghiệm sống để hiểu được rằng, những người tử tế thực sự, rất ít khi dính líu đến bọn người không ra gì... Tôi nhìn đồng hồ. Gần 10h30. Lim cho xe chạy vòng vào, lúc này đang ở một con đường vắng vẻ gần khu đô thị mới. Hàng cây lơ mơ nổi lên hai bên đường. Những dải cỏ trải sâu vào bóng tối. Đêm đang lạnh dần. Vài hạt mưa bụi lất phất, bám trên mái tóc rối bù của Lim. Đôi vai gầy nhom của cô nhóc so lên, vừa ngang tàng, vừa yếu ớt. Đột nhiên, trong tôi dâng lên cảm giác thương mến, ấm áp và dịu dàng. Ừ, Lim vắng mặt ở Red Sun khá lâu. Và tôi đã nhớ cô da diết. Những muốn đặt tay lên vai cô nhóc, ôm nhẹ cô trong tay mình, nhưng tôi thoáng ngần ngại. Kể ra cũng buồn cười khi ngồi sau Lim. Biết đâu hành động đột ngột của tôi lại khiến cô nhóc phát hoảng, lạc tay lái đâm đầu xe vào cái xe nào khác. Lim lại nhăn mặt trong gương chiếu hậu:

- Anh đang nghĩ gì vậy, CD Nguyên?

- Anh đang nghĩ là em khiếp sợ Peter Yeo nên cả tuần qua trốn tiệt, không đến Red Sun làm việc cho dù hàng đồng bản thiết kế nội thất đang chờ em giải quyết!

Con bọ hung đột nhiên thắng kết lại bên vệ đường. Lim nhảy phắt xuống xe, gạt chống. Cô nàng chống tay vào hai bên hông. Đôi mắt Lim sáng loé như một con mèo xù lông giận dữ:

- Em nghỉ làm không phải vì sợ ai hết. Em nghỉ là vì...

- Vì cái gì? - Tôi bước xuống xe, đứng trước mặt Lim, cau mày nhìn cô run lên bần bật. Có lẽ cái áo hở vai làm cô nhóc lạnh cóng.

- Vì em không muốn nhìn mặt anh! - Lim nuốt nước bọt, thốt lên.

- Ô! - Tôi thốt lên, sững sờ - Sao lại thế?

- Ý nghĩ anh không bảo vệ em trước Mr. Yeo làm em đau hơn tất cả mọi thứ có thể làm em đau. Lúc Peter bảo rằng cho em nghỉ việc vì em không đủ năng lực, em hy vọng anh bênh vực, chứng minh em có ích ở Red Sun ra sao. Nhưng anh đã im lặng! - Sau lời kết tội nặng nề, Lim cup mắt, nhìn xuống khoảnh cổ dưới chân.

Tôi lặng người. Lim nói đúng vấn đề của tôi. Vấn đề của gã hèn nhát.

Cho dù tôi tự biện hộ cần phải mềm dẻo với Peter và tìm giải pháp về sau, nhưng tôi biết, việc không thể trực diện đối đầu của tôi đã làm Lim tổn thương. Cô nhóc bỗng khóc oà lên, nức nở. Gương mặt đầy nước mắt hướng về tôi, chẳng thềm ngại ngần, chẳng thềm che đậy xấu hổ. Tôi đưa tay, ôm chầm Lim, để cô nhóc khóc nức trên vai tôi. Lim đẩy ra. Gương mặt cô ngang tầm mắt tôi. Không thể kìm chế, tôi áp môi lên môi cô. Nụ hôn nóng rẫy, mặn nước mắt, nhưng cũng thật tuyệt vời. Tôi hôn cô lâu, rất lâu. Trên đầu, gió thổi xuyên qua những tán lá rì rào.

Tôi chở Lim sau xe quay trở về trước cửa quán bar. Quán đã đóng cửa. Xe hơi của tôi vẫn đậu bên lề đường. Trước khi tự chạy vespa về nhà, Lim đưa tôi cái laptop: “Anh đưa cho Hoàng Anh giúp em. Anh giữ, nó sẽ an toàn hơn!”. Con bộ hung phóng vút đi. Tôi lái xe về nhà, đầu óc bộn bề. Cái cặp da xám ghi nằm im trên cái ghế bên cạnh, như một khoảng tối bí mật. Bất thần, mobile của tôi rung khẽ. Hiện ra trên màn hình tên Kat Trần. Giọng cô ta như vẳng đến từ địa ngục: “Cảm ơn vì anh đã lấy được cái laptop!”. “Tôi sẽ đưa nó cho cô để trả lại Hoàng Anh vào sáng mai!” - Tôi nói nhanh, vút mạnh mobile xuống ghế. Một vệt đèn xe nhoáng lên. Qua gương chiếu hậu, tôi nhìn thấy chiếc xe xám bạc của Peter đang bám sát phía sau.

Những tưởng sau một cuộc tháo chạy kinh khủng, trở về nhà an toàn, tôi sẽ bình tĩnh trở lại. Nhưng thật kỳ quặc, trong lồng ngực, tim tôi vẫn nện thình thịch như một cái trống điện tử hỏng bảng điều khiển. Tôi vừa thò tay bấm chuông, cánh cổng tức khắc hé mở. Mẹ chờ sẵn từ bao giờ, với tất cả biểu hiện báo trước cơn giận dữ sắp sửa bùng nổ. Theo sát gót tôi vào nhà, mẹ nhìn thẳng mặt tôi, mắt cau lại, tung ra một nắm câu hỏi dồn dập:

- Nào, nói đi chứ! Con có biết nhìn đồng hồ không? Có biết thế nào là sớm và muộn không? Thử nghĩ xem, một cô nàng 20 tuổi, ăn mặc trông trái, vẽ mắt và tô son đậm thế kia, rồi về rất khuya, những người tử tế nhìn thấy sẽ nói gì?

Tôi im lặng. Nếu không phải hôm nay, hẳn tôi đủ sức đương đầu với chương trình “đố em” đột ngột của mẹ. Nhưng lúc này, hơi thở hỗn hển vẫn đeo bám tôi, tôi chỉ muốn trốn vào một góc riêng và tự trấn tĩnh mà thôi. Một cách đơn giản và gần với sự thật hơn cả, tôi giải thích:

- Con đi chơi nhạc ở bar về, mẹ ạ!

Mũi của mẹ héch lên, hít mạnh. Hình như mẹ ngửi thấy mùi gì khả nghi. Nắm chặt khuỷu tay tôi, giọng mẹ thấm đẫm sự ngờ vực:

- Con vừa uống rượu, phải không Lim?

- Có đâu nào, con chỉ uống một chai Coke cùng với ban nhạc mà thôi! - Vừa nói xong, sống lưng tôi lạnh toát.

Ban này, ngồi sau tôi, CD Nguyên nồng sức mùi rượu. Anh cho biết đã bị cậu phục vụ quán bar đã đánh đổ cả một khay cocktail vào người, thậm chí đầy quần áo, lúc anh vội vã chạy lên sân khấu tìm cách giải cứu cho tôi khỏi sự săn lùng của Peter Yeo càng nhanh càng tốt. Thế nhưng có thể mẹ cũng không nhận ra mùi rượu, nếu tôi đã không ngả trong vòng tay CD Nguyên lâu đến vậy, và... và tôi còn để cho anh ấy hôn lên môi nữa chứ! Chao ôi, làm sao mà giải thích cho mẹ hiểu. Trong lúc tôi còn lúng búng đảo mắt nhìn quanh, mẹ bước thêm một bước, đưa ngón tay vịn nhẹ cằm tôi, quan sát kỹ lưỡng như quan sát một con chuột thí nghiệm:

- Không uống rượu, sao mặt mũi con trắng bệch thế này? Rõ ràng, môi trường quán bar không bao giờ lành mạnh - Mẹ chợt giật giọng, như tìm cách nắm thóp tôi - Lim, con vẫn uống rượu ở bar khi chơi nhạc, đúng không?

- Con không phải là người thiếu năng trí tuệ hay là kẻ mất kiểm soát

hành vi. Không đời nào con đụng vào mấy thức uống có cồn chết tiệt! - Tôi kêu lên, phần nộ vì bị nghi oan.

- Tại sao con về muộn? Tại sao con bước vào nhà lão đảo như đũa say xỉn? Rõ ràng, dạo gần đây mẹ thấy con hết sức khác thường. Và còn nữa, ngay trước khi con đến quán bar, có một giọng đàn ông, nói thứ tiếng Việt lơ lớ đã gọi tới nhà mình tìm gặp con... - Càng nói, mẹ càng để lộ sự hoảng loạn, không biết tin vào gì nữa. Có lẽ mẹ tôi đã xem quá nhiều phim truyền hình và mang trong đầu đủ các ý nghĩ bi quan về tệ nạn xã hội có thể tấn công những đứa trẻ ngọc ngà.

- Mẹ ạ, mẹ hãy tin vào con. Nếu con hư, con sẽ biết cách che giấu để mẹ không biết được con làm gì. Ngoài ra, mẹ tưởng rượu Tây rẻ ư? Nó khá đắt để có thể uống nhiều đến nghiện đấy!

- Còn ma túy thì sao? - Mẹ hỏi thì thảo, nhìn sâu vào mắt tôi như thôi miên.

Thật quá sức chịu đựng. Nếu mẹ ám chỉ nụ hôn là ma túy, thì có lẽ đầu óc tôi sắp vỡ tung lên như một trái mìn định giờ mất thôi. Tôi không thể tranh luận và biện giải với mẹ được nữa. Bằng một động tác đột ngột, tôi quay phắt, vùng ra khỏi bàn tay mềm mại nhưng rắn chắc của mẹ vẫn giữa cầm tôi. Tôi guồng chân chạy ào lên cầu thang. Tới giữa chiều nghỉ của cầu thang rồi, tôi vẫn kịp nghe tiếng mẹ hét vọng theo, đầy tuyệt vọng:

- Lim! Nếu con có biểu hiện nào khả nghi của người sử dụng hàng trắng, mẹ sẽ dẫn con đi xét nghiệm!

Tôi chạy thẳng vào phòng, đóng sầm cửa. Sau khi chọn được bộ quần áo ngủ ưa thích, tôi vào phòng tắm, mở nước đầy bồn. Tôi cố gắng giữ khô tóc, chỉ tắm mà thôi. Ngâm người trong nước nóng có vài giọt tinh dầu chanh, đầu óc tôi bình tĩnh trở lại. Những ý nghĩ hỗn loạn kể từ khi rơi vào cuộc chạy trốn cùng CD Nguyên dần dần dịu xuống, nguôi bớt, như những miếng sếp hình đang được đặt vào đúng vị trí. Tôi lơ mơ nhận ra mối quan hệ giữa Mr. Yeo và Hoàng Anh có gì đó bất thường. Nếu chỉ là sự lợi dụng tình cảm giữa sếp và một nhân viên trẻ, như cách Hoàng Anh từng lý giải, vậy sao chiếc laptop lại trở nên quan trọng đến mức Peter phải đích thân truy lùng? Rõ ràng, ông ta đã để lộ ý định gây tổn hại tôi, chỉ vì chiếc laptop đó. Tôi vui mặt vào làn nước ấm sục, nín thở trong chốc lát. Đột nhiên, tôi chợt hiểu, mình không thể lãng tránh suy nghĩ về mối quan hệ bí ẩn này. Theo lý thuyết, đúng là không nên nhúng mũi vào việc của người khác. Thế nhưng, tình trạng mù mờ thông tin về Mr. Yeo và Hoàng Anh đã khiến tôi sa vào đủ thứ tình huống mệt mỏi. Ngay sáng mai, tôi sẽ gọi điện thoại cho Hoàng Anh, hẹn gặp chị ấy và nói chuyện cho rõ. Ồ, nhưng trước hết, tôi nên gọi cho CD Nguyên. Tôi đã giao chiếc laptop cho anh. Chắc chắn lúc này anh đã mở nó ra, tìm hiểu những thông tin bí mật có thể giải đáp một vài thắc mắc của tôi. Như thế sẽ ổn hơn. Phải, CD Nguyên mới là người đáng tin cậy.

Chợt nhận ra mình đang nghĩ về CD Nguyên, đột nhiên khiến tôi khựng lại. Tôi ngồi bó chân, gác cằm lên đầu gối. Hình ảnh một ông sếp hắc ám từ lúc nào đó đã nhường chỗ cho một người đàn ông trẻ, ấn tượng đặc biệt, vừa xa xôi, vừa gần gũi. Nhưng trên hết là cảm giác có thể nương tựa. Tệ thật, tôi không dám tin chắc CD Nguyên yêu mình. Cảm giác không chắc chắn khiến tôi vừa hồi hộp vui thích, vừa tủi thân kinh khủng. Nếu như anh đúng là sếp của một công ty tên tuổi lớn như Red Sun, nếu như anh cũng chỉ là một designer quen giống như tôi, mọi việc sẽ dễ dàng hơn nhiều. Chẳng hạn, tôi có thể cầm mobile, soạn một tin nhắn kiểu “tung quả bóng thăm dò” và gửi đi, rồi chờ đợi nghe một câu trả lời rõ ràng từ CD Nguyên. Hoặc tôi được yêu. Hoặc đón nhận thất vọng. Chứ đâu có dẫn vật khắc khoải thế này. Đứng nhồm hăn dậy, tôi soi mặt vào tấm gương phía đầu bồn tắm. Tôi đưa nắm tay lau sạch màn hơi nước mờ mờ. Trong gương phản chiếu gương mặt tròn và cái cằm nhọn. Cả mái tóc ngắn bết lại. Tôi không dám nhìn xuống thấp hơn. Chỉ là bộ xương gầy gò xấu xí, chẳng có gì liên quan đến từ “gợi cảm”. Trông tôi khiếp thật! Thế này mà tôi lại mơ đến tình yêu của một người như CD Nguyên. Xuyên qua các ý nghĩ u ám, bỗng nhiên ký ức về nụ hôn ập đến. Chẳng phải mới chỉ cách đây vài tiếng đồng hồ, dưới những tán lá bên đường, giữa tiếng rì rào của gió, CD Nguyên đã hôn lên môi tôi đầy ư? Nụ hôn đã khiến tim tôi đập mạnh suốt cả quãng đường về... Chà, ký ức này giống như một giấc mơ, không có thật đâu. Hay là tôi đã tưởng tượng ra nó nhỉ? Nhưng nếu tôi đã được CD Nguyên thì sao? Hơi dẫu môi, tôi đưa mặt lại phía gương soi, gần, gần hơn nữa. Lúc hôn, trông tôi như thế nào? Có ngốc lảm không? Còn chưa kịp nhìn rõ, tôi đã trượt chân, ngã úp mặt xuống. Nước trong bồn tắm văng tung toé. Tôi gào lên, lồm cồm bò dậy, đầu tóc ướt nhem như mới ngoi lên từ đáy đại dương.

Sấy khô tóc, tôi vào giường nằm, cố dỗ giấc ngủ. Chấn ám, gối thơm. Nhưng giấc ngủ chẳng thêm mờ tới. Tôi cứ lâng lâng, hết như nằm trên tấm thảm bay, vờ vẩn từ suy đoán này sang mơ mộng khác, về tình yêu. Tim vẫn đập thành thịch trong lồng ngực. Một trạng thái kỳ quặc mà tôi chưa bao giờ gặp phải. Để thoát ra khỏi nó, tốt nhất là kiếm việc gì khác để làm. Sức nhớ nhiệm vụ phải thực hiện bản thiết kế nội thất một showroom đồ gốm sứ hồi đầu tuần tôi đã nhận, mà chưa hề đụng tay vào, tôi ngồi nhồm dậy. Đèn mở sáng choang. PC chạy ngon lành. Tôi chăm chú chìm vào những ý tưởng thiết kế. Các đường nét đầu tiên của bản vẽ dần dần hiện ra trên màn hình, hoàn toàn nằm trong kiểm soát của tôi, thật rõ ràng và mạch lạc.

Bản thiết kế khá dày công, tôi phải làm cả trong những ngày nghỉ cuối tuần mới hoàn tất. Tôi muốn mọi thứ chín chu, để sáng thứ hai tôi sẽ mang nó vào Red Sun, trình cho CD Nguyên xem. Hy vọng, nhờ thế anh sẽ tha thứ cho tôi việc rời bỏ nhiệm sở mà không xin phép suốt mấy ngày vừa qua.

Mọi việc của phòng thiết kế sáng hôm ấy vẫn vận hành bình thường.

Một nhóm đồng nghiệp đang tán gẫu, mời tôi ném thử một thanh sô- cô- la nhân nho khô. Vừa cắn một miếng kẹo, AD Quang nghe điện thoại, gọi giật tôi từ sau bức vách ca- bin: “Lim, cô sang phòng CD Nguyên gấp. Nhớ đem theo bản thiết kế nội thất showroom gồm sứ Đại Thành!”. Vừa nhai kẹo, tôi vừa lục tìm mấy cái CD rom trong ba- lô, chạy ào ra khỏi phòng. Lời chúc “*good luck!*” của đồng nghiệp lác đác đuổi theo lưng tôi. Đã thành thông lệ, những bản vẽ thiết kế phải trình duyệt vào sáng thứ hai thường bị “đô” thê thảm. Good luck không có nghĩa là mọi việc ổn thoả, mà chỉ là lời cầu mong sẽ ít phải sửa chữa, không phải thay đổi toàn bộ bản vẽ mà thôi.

Tám bảng đồng trên cửa đề tên CD Nguyên nhìn xuống tôi một cách nghiêm nghị. Sau khi gõ nhẹ, tôi đẩy cánh cửa gỗ dày. Sau cái bàn làm việc rộng lớn, không chỉ có một mình CD Nguyên. Mr. Yeo ngồi yên lặng, nhìn tôi bằng cặp mắt lãnh đạm. Cánh mũi phập phồng, tôi hít một hơi dài. Không, nơi đây là Red Sun, ông ta sẽ không chụp cổ tôi hay tra khảo về cái laptop. Tôi tự trấn an. CD Nguyên đưa mắt ra hiệu nhắc tôi ngồi xuống ghế. Tôi chìa cho anh cái CD rom chép bản vẽ nội thất showroom. Trong khi CD Nguyên cho đĩa vào máy, Peter Yeo mở cái cặp da trên bàn. Ông ta bình thản lôi ra cái laptop. Mắt tôi gần như lồi ra ngoài vì ngạc nhiên lẫn khiếp sợ. Đó chính là cái laptop mà tôi đã lấy, tôi đã nhờ CD Nguyên đưa nó trả lại cho Hoàng Anh. Tôi nuốt nước bọt, thật sự cảm thấy khó thở.

Làm như không nhận ra vẻ thất thần của tôi, Peter nhòai người sang bên màn hình của CD Nguyên, chăm chú xem bản vẽ. Màn hình hiện lên một hình ảnh nội thất một cửa hàng. Ở ngay giữa cửa hàng là một khối trụ khá lớn. Nửa bên trên khối trụ lắp gạch kính toả ra ánh sáng bên trong. Phía dưới trát xi măng xám và lắp các giá bày hàng viền theo đường cong của khối trụ.

Ông ta im lìm hồi lâu, rồi bất chợt chỉ tay vào khối trụ:

- Cái gì đây?

- Toilet của showroom, thưa ông! - Tôi nói khẽ.

- Tại sao nó ở chính giữa phòng trưng bày? - Giọng Mr. Yeo không trầm trọng.

- Người ta hay e ngại không gian toilet. Nhưng đó là thứ ác cảm vô vẩn. Toilet không thể không có trong bất kỳ không gian nào. Showroom này có toilet ở nơi dễ tìm nhất, sẽ gây bất ngờ và tạo thiện cảm cho khách hàng - Tôi chỉ ngón tay lên những ô gạch kính của khối trụ xám - Ánh sáng hắt ra từ đây. Màu sắc bên trong toilet có thể đổi khiến showroom trông huyền ảo hơn. Còn về đồ nội thất, ghế và kệ...

CD Nguyên kín đáo làm hiệu cho tôi ngưng lại. Tôi cầm bật. Peter Yeo bỗng nhếch mép cười khẩy. Nụ cười nở ra tàn ác, khoan khoái:

- Nếu thật sự đọc kỹ, hẳn cô không thể bỏ qua chi tiết chủ của công ty gốm sứ này người Taiwan. Cô có biết dân Taiwan hết sức coi trọng phong

thuỷ không? Không đời nào họ chịu đặt một cái toilet vào vị trí trung tâm đẹp nhất của cửa hàng đâu. Đó là lý do đơn giản giải thích các bản thiết kế của cô cho project này đã thất bại.

Toàn bộ hệ thống cơ và xương tôi đau điếng rồi tê cứng. Mất mấy giây, tôi mới nói được:

- Tôi có thể sửa lại, thưa ông! Chỉ một ngày!

- Không. Cô đã bị sa thải. Lần trước, khi tôi cho cô nghỉ việc, CD Nguyên đã xin cho cô cơ hội để thử sức thêm một lần nữa. Nhưng bây giờ thì chẳng có lý do gì nữa để trì hoãn, đúng không?

*

Tôi bước ra khỏi thang máy. Sảnh lớn của cao ốc vẫn rực rỡ, thoảng mùi hoa lan tươi của giỏ hoa lớn mới vừa được thay. Những nhân viên văn phòng trong những bộ đồng phục đẹp đẽ trang nhã vẫn tấp nập đi đứng dọc ngang. Chỉ có tôi là một vật thể thừa thãi. Tôi đã bị loại trừ khỏi cộng đồng của Red Sun. Tôi đã bị ném ra khỏi cao ốc, như một viên sỏi không còn sử dụng được nữa. Cái thùng carton đựng hồ sơ giấy tờ trĩu nặng trên tay tôi. Tôi lê bước ra cánh cửa kính xoay. Từ phía ngoài, qua cánh cửa kính bên cạnh, Hoàng Anh vừa bước vào. Tôi kêu lên. Nhưng chị ấy đã đi thẳng về hướng thang máy, làm như không nhận ra tiếng gọi của tôi.

Kể từ ngày vào đại học, chưa bao giờ tôi trở về nhà lúc 10 giờ sáng. Đây là thời gian mà hàng vạn người đang cuốn vào công việc nơi công sở, thời gian của những giờ học mải miết trên giảng đường. Thế nhưng giờ đây, tôi đang đứng trước cửa nhà, với cái bóng đổ dài dưới chân như một bằng chứng không thể chối cãi rằng tôi đã bị sa thải. Đường phố ồn ào, xe cộ chạy như mắc cửi. Một công trình xây dựng nào đó đang khoan nhồi bê tông. Cuộc sống vẫn tiếp diễn, như một cỗ máy vận hành không ngưng nghỉ. Chỉ có mỗi mình tôi bị ném ra ngoài vòng xoáy tất bật đó. Sợi dây xích khoá va vào nhau loảng xoảng. Bản lề cánh cổng rít lên. Những âm thanh chói tai khoan vào óc, khiến đầu tôi muốn vỡ tung ra như hộp thuốc nổ. Trong nhà vắng lặng. Mẹ đã đi làm. Đến lúc này, tôi mới nhận ra trên tay mình vẫn là cái hộp carton nặng trĩu, chất đầy hồ sơ vật dụng đem về từ Red Sun. Đột nhiên, tôi như một người trở về sau trận đánh nhau dữ dội. Toàn thân bầm dập, đau nhức. Tựa lưng vào tường, tôi nhắm mắt, thở nhẹ nhẹ. Cảm giác đau đớn không giảm đi mà hiện ra rõ ràng hơn, mạnh mẽ hơn. Tôi khuyu dần xuống, gác cằm trên đầu gối, khóc oà lên.

Tôi khóc to và lâu. Khóc nức nở, không thềm kiềm chế. Khóc như một đứa trẻ bị đánh đập, bị oan ức, bị tước đoạt món đồ chơi cuối cùng. Gần nửa giờ trôi qua, tôi mới ngưng gào lên và sụt sùi như một con mèo điên. Khóc nhiều rất mệt, tôi nằm luôn trong góc nhà, gối đầu lên cánh tay. Tôi vẫn tiếp tục thút thít. Giữa màn hơi ẩm ướt nước mắt, tôi cố bình tâm, điểm lại những gì mình đã trải qua, kể từ ngày bước chân vào công ty làm việc. Nếu so với ngày đầu vô tư lự, đem thứ suy nghĩ giản đơn bậc tuệch của sinh viên vào môi trường làm việc vốn đòi hỏi cao như Red Sun, thì càng về sau này, tôi càng khôn ngoan và biết cư xử hơn nhiều. Các job tôi đảm nhận mức độ khó ngày một tăng lên, nhưng tôi cũng nỗ lực hết sức để không bị chê trách. Không ai phàn nàn tôi về tác phong kém chuyên nghiệp nữa. Vấn đề phức tạp nhất ở công ty mà một người trẻ như tôi thường mắc phải chính là kiểm soát các mối dây liên kết: Mối quan hệ tương đối bình ổn với các đồng nghiệp trong phòng thiết kế. Tình bạn lúc gần lúc xa với Hoàng Anh. Rồi một thứ gì đó vừa mù mờ, vừa thiết tha gần giống như tình yêu mà tôi hướng về CD Nguyên...

Ồ, cần dừng lại một chút. Hình như tôi đã mắc sai lầm ở một điểm nào đó khi dệt tấm lưới này. Tất cả những gì tôi phải gánh chịu hiện thời không

phải thể đổ lỗi cho hoàn cảnh đưa đẩy. Tôi không phải là nạn nhân của âm mưu sắp đặt nào đó mà do tôi đã lao đầu vào các mối dây bắt ớn. Vấn đề là tôi đã nhầm lẫn trong quan hệ với CD Nguyên hay sai lầm khi thân nhiên dính vào chuỗi rắc rối bí hiểm của Hoàng Anh? Giải được bài toán này, tôi mới tìm lại được bình yên cho mình. Đột nhiên, đầu tôi nhẹ bẫng. Tôi không oán trách hay giận hờn CD Nguyên đã không bảo vệ cho tôi nữa. Một khi chấp nhận đi làm, sống tự lập, muốn trưởng thành, tốt nhất là phải tỉnh táo và sáng suốt. Đừng bao giờ vội vã tin ngay vào những hình ảnh bề ngoài. Phải sống một thời gian trong nó, bạn mới biết đôi chút sự thực chua chát giấu dưới lớp vỏ hào nhoáng. Tôi từng sợ hãi, e dè cái chức danh giám đốc Red Sun của CD Nguyên. Nhưng tôi đã hiểu, anh cũng giống như tôi mà thôi. Trong tay Peter Yeo, và biết đâu, còn những người bên trên Peter Yeo nữa, anh chỉ là một quân cờ mà có thể bị ném đi bất cứ lúc nào. Càng nghĩ, đầu óc tôi càng sáng suốt. Càng sáng suốt, cảm giác cay đắng càng hằn sâu.

Tôi ngồi dậy, lau khô mặt. Đã bao giờ bạn rơi vào hoàn cảnh như tôi lúc này chưa? Đã bao giờ bạn phải thay đổi đột ngột, đang từ một cô gái trẻ hừng khởi làm việc, say sưa chờ đón tình yêu phía trước, bỗng dưng bạn nhận ra chung quanh là một thế giới hoàn toàn xa lạ, đối lập, ẩn chứa các nguy cơ hiểm ác? Và khủng khiếp nhất, đã bao giờ bạn thấy mình đơn độc, chẳng có ai ở bên cạnh che chở, dù chỉ là nắm lấy bàn tay? Đột nhiên, tôi thấy lạnh khủng khiếp.

Tôi ôm suốt năm ngày. Ngủ li bì. Chỉ tỉnh dậy mười phút để ăn chút gì đấy mẹ tôi mang lên phòng. Vài người bạn cùng lớp ghé qua, mua cho tôi mấy quả táo đỏ. Họ nói gì đấy về các bài tập, những thằng bạn trai chung lớp, về một buổi dạ hội hoá trang nào đó sắp tổ chức trong khoa... Tất cả dội vào tôi như một làn khói xám xanh, ngột ngạt, ngăn cách tôi với cuộc sống thực ngoài kia. Cái mobile tôi giấu dưới gối liên tục reo chuông. Màn hình đầy chập chạc các cuộc gọi và tin nhắn của CD Nguyên. Nhưng tôi từ chối anh. Một điều gì bên trong van xin tôi hãy nhắm mắt lại, đừng nhìn nữa, đừng nghe nữa, hãy lánh xa thế giới ngoài kia đầy ắp nguy hiểm và tính toán. Tôi khao khát được nhốt mình trong phòng, dính lưng vào nệm, đóng chặt cửa lại. Ngỡ rằng tôi mắc phải chứng tự kỷ hay trầm uất của đám trẻ con Nhật, mẹ tôi gần như phát điên lên. Nhưng cơn giận dữ của mẹ cũng không chạm được vào tôi. Tôi cần gì nữa chứ khi đã bị ném ra ngoài môi trường làm việc quen thuộc.

Một buổi sáng, cánh cửa sổ phòng tôi bị gió bật mở. Vệt gió lạnh ban mai len lỏi vào trong căn phòng, cắt bầu không khí tù đọng thành những khối vuông nhỏ, ném dãn ra ngoài không trung. Đột nhiên, vắng đến tai tôi tiếng lích chích của những con chim sâu đang ẩn náu đâu đó trong vòm lá. Tôi đứng dậy, lão đảo bước ra khỏi giường. Mặt trời đang mọc lên phía chân trời. Những mái nhà thành phố xám trắng, lấp lánh ánh đỏ. Gió sáng mát

lạnh luôn vào chân tóc tôi, mơn man trên gương mặt tôi trắng xanh. Tôi hít thở nhẹ nhẹ. Dù sao đi nữa thì cũng phải cố gắng. Có thể mất việc. Có thể mất lòng tin vào người khác. Nhưng không bao giờ được từ bỏ cuộc sống của chính mình. Tôi mới 21 tuổi, còn bao nhiêu cơ hội phía trước. Tại sao vì một vài khó khăn và phản bội, tôi lại có thể ngã quỵ. Chỉ có những kẻ vứt đi mới tự xót thương và thông cảm với chính mình. Tôi khác. Tôi sẽ làm lại tất cả. Khi tôi xuống nhà, mẹ không nhận ra con nhóc nằm ồm ồm dặt dẹo mấy ngày qua giờ đây tóc tai gọn gàng, mặc quần áo sạch sẽ, đi đứng hoạt bát như bình thường. Vừa xào nấu, mẹ vừa nhận xét bằng giọng hơi chế giễu:

- Kể ra, sau khi phát ốm vì yêu đương đau khổ, biết ngồi dậy làm lại như con cũng thật đáng khen!

- Con đau ốm vì công việc, chứ không phải vì yêu đương vớ vẩn! - Tôi kêu lên phẫn nộ.

- Thật sao? Thế cái tên *CD Nguyễn* mà con cứ hét tướng lên khi sốt mê sảng là ai thế nhỉ?

Mặt tôi đỏ lựng. Nuốt vội miếng bánh mì trứng trong miệng, tôi nói nhanh:

- Một người không mấy quan trọng. Anh ta chỉ là sếp cũ của con mà thôi. Không có gì hơn!

- Sếp cũ? Ý con là gì?

- Con đã bị cho nghỉ việc ở Red Sun, mẹ ạ! - Tôi nói đơn giản. Thật lạ, khi thực tế được xác nhận, mọi việc dường như dễ chịu hơn rất nhiều.

Đôi mắt mẹ tròn tròn như hai trái banh bàn. Tiếp đó, mẹ cười nở trên môi rạng rỡ. Mẹ trút từ chảo ra đĩa cho tôi thêm một cái trứng chiên nữa, thở phào hài lòng:

- Tốt rồi, Lim. Vậy là từ nay con sẽ ở nhà, chú tâm vào học cho xong đại học, nhé! Khi con tốt nghiệp, bố mẹ sẽ cho con đi du học. Lâu nay, thấy con vừa đi học, vừa đi làm công ty, tôi lại chạy tới quán bar chơi đàn, mẹ không hài lòng chút nào. Nhà mình không giàu có, nhưng cũng đâu quá thiếu thốn đến mức con cứ hùng hục đi làm thêm như vậy. Phải biết đầu tư cho tương lai một cách thích đáng, chứ không phải đi kiếm từng đồng bạc lẻ, hiểu không con?

Tu ực hết cốc sữa bóc khói, cuộn tờ báo quảng cáo giới thiệu việc làm đã đánh dấu chỉ chít trong tay, tôi nói với mẹ thật nhanh:

- Tất cả những điều mẹ nói đều hoàn toàn chính xác. Nhưng sự thật là bây giờ con lại đi kiếm việc làm nữa đây!

- Lim!

Tiếng mẹ hét lên, đuổi sau lưng tôi. Nhưng tôi đã đẩy được con vespa bỏ hung yêu quý ra ngoài đường. Có lẽ tôi không nên tranh cãi với mẹ. Bố mẹ rất thương tôi, tôi biết. Cả hai muốn xếp đặt cho tôi một con đường tiến thân rộng mở, không kém cạnh ai. Tuy nhiên, tôi vẫn muốn đi theo cách của

riêng mình. Có thể vấp ngã, có thể thất bại, nhưng đó là trải nghiệm xương máu của chính tôi chứ không ai khác.

Tôi bước vào một quán cà phê nhỏ, chọn chỗ ngồi sát cửa sổ. Tôi đến sớm mười phút so với giờ hẹn với Hoàng Anh. Kể từ nay, tôi không còn dính líu với Red Sun nữa. Tôi đã bị nó loại bỏ. Nhưng tôi không phải là đồ ngốc. Tôi muốn tìm biết đầu đuôi mọi việc. Cách dễ dàng hơn cả là nói chuyện với người trong cuộc, Hoàng Anh. Tôi sẽ không để cho chị ấy mập mờ, tung ra những lời giải thích nước đôi như trước kia nữa. Những nguy hiểm và thua thiệt mà tôi đã vướng vào quá đủ để đòi lấy việc tôi phải biết sự thật. Qua cửa kính, tôi nhìn thấy một chiếc xe hơi tập sát vào lề. Cánh cửa bật mở. Từ sau xe, Hoàng Anh bước ra, rải những bước dài vững tin về phía quán. Chiếc xe hơi chạy luôn, hoà vào dòng xe tập nập trên đường. Qua những lớp kính, tôi thoáng nhận ra gương mặt Kat Trần phía sau tay lái.

Hoàng Anh đứng ở ngưỡng cửa quán, hơi nhú mắt. Chị ấy không nhận ra tôi ngay. Bỗng, hiện ra trong đầu tôi hình ảnh Hoàng Anh của ngày mới tôi mới biết. So với hồi đó, quả là một sự lột xác, thay đổi đến không ngờ. Mái tóc thẳng giờ được uốn loăn xoăn, nhuộm màu mahogany sang trọng. Gương mặt xinh xắn giờ đây được trang điểm khéo léo, trang nhã nhưng khiến đôi mắt chị tối hơn, sắc sảo một cách khó chịu. Đột nhiên, tôi lơ mơ thấy chị đang trở nên giống Ms.Bảo. Giống một cách kỳ lạ. Nhận ra tôi, Hoàng Anh nở nụ cười rạng rỡ, bước đến thật nhanh, kéo ghế ngồi xuống đối diện. Đặt lên bàn một hộp quà nhỏ, chị đẩy về phía tôi, giọng mềm mại:

- Có chút quà nhỏ cho Lim đây! Một chiếc kính hiệu Mango, rất mát.

Bỗng dưng, bao nhiêu câu hỏi sắp xếp sẵn trong đầu rồi beng. Tôi không biết mở đầu câu chuyện như thế nào. Một cách tự nhiên, người đối diện khuấy nhẹ cái thìa trong cốc nước cam của tôi, hất cằm:

- Uống đi chứ. Sao Lim lại nhìn tôi chăm chăm như nhìn vật thể lạ vậy?

- Sao chị không hỏi em về cái laptop của chị - Tôi nuốt nước bọt, nói nhanh.

- Tôi biết giờ đây nó đang ở trong tay Mr. Yeo! - Giọng Hoàng Anh bình thản.

- Chị vẫn đi làm ở Red Sun? - Tôi run lên - Chị vẫn là trưởng phòng Sales?

- Đúng thế. Công việc là công việc. Mọi quan hệ giữa tôi và Peter là chuyện cá nhân, không có gì liên quan ở đây hết - Hoàng Anh nhếch mép cười.

Cảm giác rõ rệt chị ấy nói dối, tôi hỏi thẳng vào bí mật mà tôi muốn biết:

- Bên trong cái laptop có gì mà cả chị và Mr.Yeo đều muốn giữ lấy nó? Chị nói thật đi. Em không làm ở Red Sun nữa, nhưng em phải biết sự thật để

lòng thanh thản.

- Một dự án làm ăn lớn.

- Cửa Red Sun? - Tôi lơ mơ hiểu ra vấn đề. Khuất tất nằm ở điểm mấu chốt này đây.

- Đừng có hỏi tôi như hỏi cung thế, Lim - Thịnh linh Hoàng Anh gần giọng, nói đủ cho tôi nghe rõ - Cô không cần biết quá nhiều. Càng biết rõ về Peter, cô càng gặp nguy hiểm, có hiểu không, hả?

- Nguy hiểm gì? - Tôi quyết bám đến cùng.

- Nghe đây - Hoàng Anh thì thảo - Chính vì cái laptop của tôi đã cài mã khoá, cô không mở ra đọc được, nên cô mới được sống sót cho tới bây giờ, hiểu chưa? Hãy cảm ơn ông Trời vì may mắn đó đi, và đừng có hỏi vặn tôi nữa...

Hoàng Anh đột ngột đứng lên, xách túi bước đi. Tôi ngồi lặng trong góc quán, những lời cuối cùng của chị ấy còn âm oang trong tai. Tôi đã giao cái laptop cho CD Nguyên, trước khi nó đến tay Peter Yeo. Rất có thể, anh đã mở nó ra xem. Như vậy, CD Nguyên cũng đang trong vòng vây nguy hiểm. Anh có biết điều đó hay không?

Điện thoại trong tôi đột ngột rung lên. Tôi nhìn màn hình. Số điện thoại bàn gọi tới. Một số lạ. Tôi bấm nút nghe. Vẳng ra giọng nữ nhẹ nhàng, êm mượt như giọng nói nhân tạo: “Lim đây ư? Em có muốn đến công ty Hồng Nhật của chúng tôi làm việc không?”. Tôi hít một hơi dài. Giọng nói của Ms.Bảo vẫn đều đều vẳng đến.

Chuông điện thoại bàn vang lên đột ngột khiến tôi giật mình. Rời mắt khỏi màn hình PC, tôi nhìn quanh. Phòng Sales vắng lặng, không một bóng người. Tôi nhắc ông nghe. Một nhân viên tiếp tân rụt rè hỏi tôi có muốn cô ta đặt hộ một hộp cơm văn phòng hay không. Tôi từ chối, cảm ơn và gác máy. Mọi hôm, tôi vẫn tranh thủ vừa ăn, vừa giải quyết công việc. Nhưng lúc này, bỗng dưng tôi chẳng muốn ăn gì sất. Không khí khô và lạnh. Nhiệt độ trong phòng ở mức 26 độ mà tôi vẫn cảm thấy lạnh lẽo khó tả. Tôi với tay lấy chiếc áo khoác hiệu Charming mặc ra ngoài chiếc áo chemise mỏng thấu ren. Ngoài trời, bầu trời xám trắng, không một đám mây nào hiện hình. Hết như thành phố ngoài kia đang được trùm kín trong một tấm chăn dày cộp, âm u. Gần sang mùa đông rồi ư? Tôi không rõ. Lâu lắm rồi, cuốn vào công việc, tôi hoàn toàn đánh mất ý niệm về thời gian.

Càng về cuối năm, lượng công việc đổ dồn, với khối lượng nặng nề. Không ít hôm, bước vào công ty từ 8h30, tôi ngồi trong cabin của mình vùi đầu vào các hồ sơ tài liệu một mạch, chỉ đứng dậy vài lần để lấy trà nóng hay ghé qua rest- room. Cho đến khi ngược lên, ngoài bức tường kính, bầu trời đã chuyển về chiều. Có đêm, tôi nằm mơ thấy mình chiến đấu kiệt sức với một gã khổng lồ. Tay chân gã khổng lồ ấy gắn đầy tên các dự án phóng to in đậm. Tôi vung kiếm chặt được cánh tay nào của gã, thì lại mọc ra nhiều hơn, nhanh hơn vô số cánh tay khác. Thật là một giấc mơ kỳ quặc và đầy ám ảnh.

Thời sinh viên, tôi thường tự kiểm sách đọc thêm về công tác quản lý con người như một thú vui, thoả mãn trí tò mò. Thế nhưng, thật may mắn, các bài học về nhân sự trở nên cực kỳ hữu dụng với tôi trong thời điểm này. Tôi phân chia công việc cụ thể trên từng đầu nhân viên, yêu cầu họ báo cáo, thống kê chính xác từng job được theo dõi. Quản lý nhân viên trên đầu việc, không nhúng quá sâu vào nội dung - Tôi thường tự nhủ bản thân. Về lý thuyết thì như vậy, nhưng không ít lần, máu nghề nghiệp và ham muốn chứng tỏ tài năng nổi lên. Khi thấy một nhân viên dưới quyền giải quyết quá kém cỏi hoặc tiến hành công việc theo cách trể nải, tôi chỉ muốn hét lên, thẳng thừng vạch ra cho anh ta hay cô ta nhìn rõ những điểm dốt nát. Tuy nhiên, barie lý trí luôn ngăn lại, giữ cho tôi thái độ ôn hoà bề mặt. Tôi biết, mình chưa chạm ngưỡng một trưởng phòng Sales hoàn hảo. Còn vô số điểm yếu mà nhân viên có thể chỉ rõ. Càng nóng giận, càng dễ để lộ sự kém cỏi. Chỉ có xuẩn ngốc mới mất kiểm chế, bùng ra những cơn cáu giận trước mặt

thuộc cấp. Peter Yeo từng dạy tôi như thế. Không phải bằng lời nói, mà bằng sự kiểm soát tâm lý cứng rắn, lạnh lẽo ghê gớm của ông ta tôi từng nhiều phen chứng kiến.

Kinh nghiệm từ kẻ đi trước không bao giờ là thừa thãi. Chẳng phải trước kia, Ms. Bảo đã bị hết thấy nhân viên phòng Sales căm ghét, bất hợp tác vì thái độ cao ngạo, dễ phát cơn nóng giận và thói quen sỉ vả người khác đó sao? Chỉ cần một lời nói ngọt ngào, một động viên thân tình, một lời khen được tung ra đúng lúc trong cuộc họp công khai, nhiệm vụ giao phó cho một nhân viên sales, dù khó khăn đến mấy, cũng có thể tự nó vận hành trôi chảy, tốt hơn cả khi tôi viết ra bản kế hoạch thực hiện chi tiết. Tôi thừa biết, vài nhân viên sales làm việc ở Red Sun lâu năm, đặc biệt những người từng không hài lòng ra mặt khi tôi thăng tiến quá nhanh, đã tung ra các nhận xét cay độc. Chẳng hạn họ cho rằng đầu óc tôi chất đầy âm mưu, tôi còn trẻ mà biết xài thủ đoạn. Không khó khăn gì để nắm được các bí mật đó. Đôi ba lần, tôi để chế độ recording trên điện thoại di động khi có việc ra khỏi phòng. Đoạn ghi âm cho biết ai là người căm ghét tôi nhất vì tôi đã chiếm đoạt vị trí lẽ ra thuộc về họ. Ai sẽ là kẻ sẽ hả hê hơn hết khi tôi vấp ngã. Ai là người đã phóng đại, tô vẽ những câu chuyện khôn kiếp về mối quan hệ giữa tôi và Peter Yeo. Thoạt tiên, khi nghe những lời lẽ chết tiệt về mình, tôi gần như phát điên. Tôi chỉ muốn đập vỡ một thứ gì đó. Thế rồi, tôi hít thật sâu, thở ra nhẹ nhẹ, lắng dịu xuống. Một trận cười bất thần ập đến, cuốn phăng mọi giận dữ hằn học. Không, tôi không phải là Lim, một con nhóc chao đảo dễ bị khuất phục. Tôi cũng không giống như Hoà, người yêu cũ, lúc nào cũng chỉ vừa lòng với vị trí nhân viên an phận và hèn yếu. Tôi không làm gì để trả thù những miệng lưỡi tàn độc vào lúc này. Tôi sẽ xem như chưa từng nghe, chưa từng biết. Tôi sẽ tiếp tục đi tiếp con đường mà tôi đã vạch ra. Càng muốn tôi chết, tôi càng sống khoẻ, sống dữ dội. Trong phòng Sales, tôi vẫn giao tiếp hoà nhã với mọi người, duy trì không khí làm việc ổn định. Không ai biết ý nghĩ thật của tôi. Nhưng tôi thề, không bao giờ tôi quên những tổn thương họ đã gây ra. Sẽ có một ngày...

Tôi ngả người trong lòng ghế, cổ và vai mỏi rã rời. Bỏ bữa trưa, nhưng có lẽ tôi nên uống chút gì đó để không bị giảm đường trong máu. Tôi gọi điện cho nữ nhân viên tiếp tân trực, nhờ cô ta pha một cốc ca cao sữa nóng. Đúng hai phút sau, cô ta bước vào, đặt cốc ca cao toả khói nghi ngút lên bàn tôi rồi bước ra ngay, ánh nhìn không che giấu tia sợ sệt. Cách đây hơn một năm, thời mới chân ướt chân ráo vào Red Sun, tôi cũng đã rụt rè hết như thế, khi nhìn bộ đồng phục sang trọng và thái độ tự tin của cô ta. Rồi tôi và cô ta cũng từng nói chuyện với nhau, không nhiều, nhưng đủ thân tình. Thế mà giờ đây, mọi thứ đã thay đổi chóng mặt. Nhấp từng ngụm ca cao sữa, tôi lặng lẽ nhìn quanh. Các nhân viên sales giờ này đang tụ tập ở các tiệm cơm văn phòng, trò chuyện rôm rả. Rồi họ sẽ kéo nhau đi dạo, ngắm nghĩa hàng

hoá, mỹ phẩm, quần áo thời trang bên khu trung tâm thương mại. Các nhân viên nam nghỉ trưa ở một café máy lạnh nào đó. Biết tôi làm việc trong cabin suốt trưa, họ cố ý lánh mặt. Đột nhiên, tôi thoáng chạnh lòng. Ừ, ngoài nhiệm vụ và các đầu việc, hầu như tôi chẳng có gì chung để chia sẻ với những người làm việc quanh mình. Tôi cũng tầm tuổi họ thôi. Thế mà cảm giác như tôi đã rất già nua, xa cách. Phải chăng, càng leo lên cao, càng tiến gần đến những mục đích khó với, người ta càng cô độc? Tôi mím chặt môi, nhìn thẳng về phía trước. Bầu trời bên ngoài bức tường kính vẫn giữ nguyên màu xám bất tận, tô đậm trong tôi cảm giác trống rỗng.

Đến lượt mobile đồ nhạc. Kat Trần cho biết đã đổi được vé, chiều nay cô ta bay về Úc, giải quyết gấp một việc nào đó. Cô ta gửi chìa khoá căn nhà ở người bảo vệ tầng hầm cao ốc. Tôi cần phải xuống lấy ngay. Tôi hỏi nhẹ nhàng: “Khi nào Kat quay về lại Việt Nam?”. Đầu dây bên kia cười khê: “Đừng lo. Mình sẽ không để you một mình quá lâu!”. Cảm giác khó chịu thoáng gọn lên.

Gần một tháng qua, sau khi bỏ chạy khỏi căn hộ cao cấp Peter Yeo thuê cho tôi, tôi chuyển đến sống chung với Kat. Vài lần, tôi có ý đi tìm một căn hộ để dọn về, không phải làm phiền đến ai nữa. Tiền bạc cũng không còn là vấn đề quá nặng nề với tôi như ngày nào. Tuy nhiên, khi nghe tôi nói thế, Kat lặng thinh. Đôi mắt đen sẫm của cô ta nhìn sâu mắt tôi, cảm lạnh, toát ra vẻ cô độc ghê gớm, vừa như mệnh lệnh cấm cản. Chúng tựa những viên đá nóng làm tan chảy dự định rời xa. Tôi biết rõ bí mật của Kat, cô ta là một người đồng tính. Tôi biết ơn những gì cô ta đã làm cho tôi, mấy lúc nguy khốn. Nhưng ở sâu xa, thú thật, tôi vẫn không tránh khỏi cảm giác ghê sợ. Chỉ cần tôi lên tiếng, Kat sẽ chiều theo hết thấy mong muốn của tôi. Cô ta có thể xả thân vì tôi, tôi biết. Tuy vậy, tôi không muốn lợi dụng tình cảm. Có lẽ mối dây ràng buộc lớn nhất tôi với Kat chính là CD Nguyên. Thông qua Kat, tôi nắm rõ mọi việc, hành động, mọi đường đi nước bước không chỉ CD Nguyên, mà cả những người thân của anh. Chẳng như Kat hoàn toàn không biết gì về mối quan tâm bí ẩn này. Một cách hồ hững và hơi nhạo báng, cô ta vẫn thường kể hết các diễn biến trong quan hệ giữa hai gia đình, của cô ta và của CD Nguyên. Cũng trưng lên bộ mặt không mấy quan tâm khi nghe những chuyện đó, nhưng ruột gan tôi còn lên, vừa lo sợ, vừa khắp khởi ngửi ra mùi của thời cơ có thể nắm lấy...

Tôi xuống dưới đất, lấy chùm chìa khoá ngôi biệt thự nhỏ Kat để trong phong bì gửi người bảo vệ. Lúc quay lên, tôi không đi lối đường hầm mà đi qua sảnh. Vẫn đang giờ nghỉ trưa, chỉ có hai người bấm nút gọi thang máy. Là tôi và Peter Yeo. Bình tĩnh, tỉnh táo, tôi gạt đầu chào. Peter hơi khựng lại trong tích tắc rồi tức khắc lấy lại vẻ thản nhiên. Sau vụ tranh giành chiếc laptop, Peter có vẻ hài lòng vì đã kiểm soát được tình thế. Tôi không thể sử dụng những bằng chứng bất lợi trong laptop để tấn công ông ta. Là một kẻ

duy lý, xác lập thói quen làm việc và chỉ tin tưởng dựa trên những số liệu chính xác, Peter cho rằng tôi đã trở nên vô hại. Ông ta vẫn để tôi làm việc ở Red Sun, vì không ai nắm phòng Sales tốt hơn tôi. Mặt khác, có thể ông ta cũng có phần lo sợ. Nếu tổng cổ tôi ra khỏi Red Sun như đã làm với Lim, tôi đủ khôn ngoan để làm ông ta gặp phiền toái. Thế nên, về sâu xa, tôi thừa hiểu, cả tôi và ông ta đang hết sức cạnh tranh lẫn nhau. Đứng đối diện trong thang máy, tôi nhìn vào mặt Peter. Cử động trên gương mặt Peter giống như nụ cười:

- Đi ăn cơm trưa về?

- Đúng vậy - Tôi nói dối cho qua chuyện.

- Với ai?

- Điều này không hề quan trọng và không phải là công việc. Nên nó không liên quan đến ông. Đúng chứ? - Tôi cũng cười nhẹ.

- Mức độ trơ tráo và gian xảo của cô thật vượt trội so với độ tuổi mà cô đang có. Cô hiểu điều đó không, Hoàng Anh?

- Tôi hy vọng mức độ trơ tráo và gian xảo đó sẽ vượt qua ông, khi tôi bằng tuổi ông lúc này! - Tôi nhún vai.

Bàn tay Peter nắm lại, siết mạnh, rồi thả ra rất nhanh. Mặc dù không nhìn xuống, nhưng cử chỉ ấy không lọt qua mắt tôi. Thang máy đã lên tầng 12. Cánh cửa trượt hé mở. Tôi bước ra trước, rảo nhanh về phía phòng Sales. Đồng hồ trên quầy tiếp tân chỉ 1 giờ. Đã đến giờ nhân viên về phòng làm việc.

Tôi vào cabin. Màn hình PC đã tự động tắt, tối đen. Tôi giật thót. Một bóng người to lớn phản chiếu trên màn hình. Tôi quay phắt lại. Peter Yeo đã bước theo, đứng ngay sau lưng tôi, không một tiếng động. Tôi lùi lại, chạm phải thành bàn. cả hai cánh tay Peter đưa ra, túm chặt lấy hai tà áo khoác khép hờ của tôi, lôi mạnh. Đột nhiên, tôi thấy mặt mình sát ngay dưới gương mặt ông ta. Hơi thở Peter phả khắp mặt tôi. Giọng ông ta vang lên sắc lạnh, thì thào:

- Nghe đây, nếu cô còn dờ cái giọng khiến tôi nổi điên, thì cô sẽ biết vị trí của cô thực sự ở đâu.

Nỗi căm ghét ngấm ngấm trong tôi lâu nay bùng lên. Tôi mở to mắt, nhìn thẳng vào mắt Peter, đầy thách thức, không một tia run sợ. Bỗng dưng, bụng tôi cứng đơ. Bàn tay rộng và lạnh như nước đá đột ngột luồn vào dưới lớp áo chemise, sục sạo, làm tôi đau một cách tàn nhẫn. Tôi tê cứng người. Chưa bao giờ tôi khiếp đảm và nhục nhã như lúc này. Đôi môi Peter áp mạnh lên môi tôi. Không phải là nụ hôn. Chỉ là sự giày vò, cắn xé. Một trò chiếm đoạt và làm nhục cố ý. Bất thần, ông ta rời ra, bàn tay xé toạc lớp ren mỏng trên áo chemise của tôi. Lau sạch môi, ông ta quay lưng bước đi, bỏ lại tôi đứng im, tái xám. Mọi việc diễn ra chóng vánh, đến mức tôi cũng không kịp hiểu thực chất điều gì đang diễn ra nữa. Khi bóng Peter khuất sau cửa, tôi

mới run rẩy ngồi xuống ghế. Thân thể tôi co quắp theo một mệnh lệnh vô hình, như muốn thu nhỏ và biến đi. Tôi cài cao nút áo khoác ngoài, che đi lớp áo trong toạc rách ngay trước khi các nhân viên sales trở về phòng.

Tôi ngồi im, mắt mở trừng trừng. Tôi không khóc, nhưng hơi thở trong ngực tôi nghẹn lại. Mobile của tôi lại đổ nhạc. Kat Trần gọi từ sân bay. Nghe giọng tôi, cô ta ngờ vực:

- You đang khóc sao, Hoàng Anh?

- Không.

- Đừng khóc! Tháng sau, theo kế hoạch gia đình, mình và anh Nguyễn tổ chức đám cưới. Mình phải về nhà bàn bạc mọi việc, kiếm cách giải quyết ổn thỏa, rồi sẽ quay lại Việt Nam ngay thôi mà. You chờ mình về, okay?

Tôi đặt mobile lên bàn. Đột nhiên, tôi lạnh run cầm cập. Mọi âm thanh, màu sắc lùi xa hàng ngàn mét. Chung quanh tôi, bỗng chỉ hiện diện vô số hòn đá màu đen, nóng rực. Chúng bắt đầu xếp hàng, chuyển động chậm chậm, rồi tăng tốc, quay vù vù quanh đầu tôi như một bầy côn trùng cuồng loạn.

Càng ngày, tôi càng thấy dễ chịu hơn khi tách ra khỏi đám đông. Làm việc một mình. Ăn uống một mình. Đi lại một mình. Hết thấy những điều đó thoát nghe giống như sự trừng phạt. Nhưng, sống giữa chúng một thời gian, tôi nhận ra trạng thái gần giống sự tự do. Hầu hết những người quanh tôi thường căng thẳng bất an khi phải đơn độc, thiếu người thân kề bên, không ai chia sẻ trò chuyện. Có lẽ chính vì thế, họ thường yếu ớt, dễ rơi vào các mối quan hệ tình cảm phù du. Tôi khác. Sự cô độc mài giũa mọi giác quan, khiến tôi trở nên tỉnh táo và sắc lạnh hơn.

Thời gian gần đây, ở Red Sun, hợp đồng thiết kế về nhiều. Tôi bắt đầu được các sếp tại Úc chú ý. Những buổi tối không phải đi học thêm tiếng Anh, tôi thường ở lại văn phòng đến khuya, xem xét kiểm tra các hồ sơ. thỉnh thoảng, đụng phải một job ách tắc, tôi suy nghĩ rất lung tìm giải pháp. Sau đó, một cách thoải mái, tôi gợi ý cho chính nhân viên đang lâm vào thế bí cách thức khả dĩ thuyết phục khách hàng. Thường thì khi làm theo lời tôi, họ thành công. Tôi im lặng, xem như không nhớ những gì mình đã nói. Hãy để họ được hưởng chút kiêu hãnh. Thậm chí, khi viết báo cáo cuối tháng, tôi nhấn mạnh thành tích của nhân viên, để họ được ghi nhận, cuối năm có thêm tiền thưởng. Một vài job để lộ sơ suất, tôi điều chỉnh ngay, theo cách tế nhị và dễ chịu nhất mà tôi có thể thực hiện với nhân viên. Những gì tôi làm chắc chắn thu hẹp ác cảm, vô hiệu hoá các chống đối ngầm ngầm của số đông nhân viên với tôi, một sales manager trẻ tuổi. Tuy nhiên, tôi cũng cảnh giác. Rất có thể, mấy kẻ thính nhạy lắm chuyện đã đánh hơi thấy những động tác thu phục lòng người. Cuối tháng vừa rồi, tôi đã chứng tỏ tôi có thể tung ra bàn tay sắt. Một nữ nhân viên sales hai lần không giải quyết dứt điểm hồ sơ khách hàng. Cái cách cô ta tỏ vẻ tự tin vì là nhân viên kỳ cựu, trước đó đã mang về vài hợp đồng thiết kế nội thất khá lớn khiến tôi ghét cay ghét đắng. Thông báo cho tôi về job gặp trục trặc, cô ta không buồn che giấu vẻ thần nhiên. Ngay buổi chiều hôm đó, sau khi thông báo qua cho CD Nguyễn và Peter Yeo, tôi đặt lên bàn cô ta phong bì thông báo cho nghỉ việc. gương mặt cô ta tái dại, mái tóc xù lên, như một con mèo điên sẵn sàng lao vào tôi, cắn xé cho hả giận. Tôi lạnh lùng ngồi trong cabin, nhìn cô ta và mỉm cười, không đôi co. Cô ta đành âm ức quay đi. Hôm nữ nhân viên này chính thức rời khỏi văn phòng, tôi chủ động bắt tay từ biệt. Một bàn tay lạnh cóng, cứng đờ như con cá chết. Sau sự vụ ấy, không ai dám trái lời hay có hành vi phá

rối kế hoạch của tôi. Càng ngày, tôi càng thấm thía những bài học nghiệt ngã nhưng hữu dụng từ Peter Yeo. Nếu có quyền lực trong tay, không biết sử dụng nó một cách rõ ràng, chính người có quyền sẽ bị quật ngã.

Đang mùa cuối năm, các bộ phận hoạt động hết công suất nhưng chừng như vẫn không thể đáp ứng hết yêu cầu công việc. Phòng Sales chạy cuồng lên. Kể từ khi tôi cho triển khai chương trình nhân viên sales bám theo các agency, Red Sun đã giành thêm một số hợp đồng giá trị. Hầu như tháng nào, CD Nguyễn, Peter Yeo và tôi cũng phải tham dự vài ba cuộc đua tranh giành hợp đồng. Vừa ban sáng, vừa vào công ty, thư ký của CD Nguyễn sang phòng tìm tôi, thông báo 10 giờ sáng sẽ đến Ano, công ty thực phẩm của Nhật. Tôi ngạc nhiên, gọi điện thoại sang phòng CD Nguyễn hỏi lại. Theo đúng lịch làm việc, cuộc đấu thầu đúng vào giờ đó, nhưng tuần sau. Mọi chuẩn bị của bên các khâu thiết kế và báo giá in ấn vẫn chưa hoàn tất. Giọng nói đầu dây bên kia hơi lưỡng lự: “Có thể có chuyện gì đó không ổn, Hoàng Anh ạ. Nhưng chúng ta sẽ cố gắng cao nhất trong mức có thể!”. Vừa soạn hồ sơ mang đi, tôi cũng óc lên suy nghĩ. Chắc chắn có một điểm gì đó bất ổn. Tôi gọi Tài, nhân viên sales theo job này, hỏi kỹ hơn về manager tiếp thị của Ano. Anh ta không nắm chắc, chỉ đưa ra một vài thông tin chung chung. Cảm giác khó chịu thoáng qua, nhưng tôi không thể trách cứ Tài. Nhiệm vụ của anh ta chỉ đến thế. Óc phán đoán và quan sát của anh ta cũng chỉ đến thế. Thôi được, khi đến Ano, tôi sẽ tùy cơ ứng biến.

Cuộc họp tại Ano diễn ra trong vòng 30 phút. Chính xác, đây là chỉ là một cuộc thông báo chính thức về công ty thiết kế đã giành được mỗi hàng. Manager thiết kế và tiếp thị của Ano là Lưu - một người đàn ông trẻ, trạc tuổi tôi, có giọng nói trầm thì, nuốt gọn những phụ âm cuối của mỗi từ. Đôi mắt anh ta không bao giờ nhìn thẳng vào mắt người đối diện. Suốt buổi họp ngắn, tôi không thể nói lời nào. Tất cả những gì tôi chuẩn bị, để tranh luận, giành hợp đồng về cho Red Sun bị vô hiệu hoá ngay từ đầu. Tôi im lặng. Không chỉ vì diễn biến bất ngờ của cuộc dự thầu. Mà còn vì ngồi đối diện tôi, bên kia bàn, là Hoà. Anh đại diện cho công ty thiết kế Hồng Nhật. Có lẽ Hoà cố gắng giữ vẻ ngoài bình thản, nhưng suốt cuộc họp, không dưới năm lần anh nhìn vội về phía tôi. Ngay cả khi manager bên Ano thông báo hợp đồng thiết kế bao bì, lịch, hình ảnh quảng cáo và tất cả các sản phẩm liên quan đã thuộc về Hồng Nhật vì chất lượng thiết kế phù hợp và giá cả hợp lý, Hoà vẫn không thể hoàn toàn tập trung vào chi tiết quan trọng ấy.

Trên xe hơi quay về Red Sun, CD Nguyễn im lặng. Đôi mắt anh nhìn đâu đó, lơ đãng. Anh đang nghĩ gì? Thất bại trong việc giành hợp đồng hay bận tâm về đám cưới sắp tới với Kat Trần khiến anh lo âu? Tôi không dám hỏi. Hiếm khi tôi có dịp một mình, ngồi gần CD Nguyễn như thế này. Hồi trước, đã có thời gian anh quan tâm đôi chút đến tôi. Có lẽ, tôi cũng đã tạo chút ấn tượng khi đưa anh đi bệnh viện, chăm sóc anh, ở bên anh khi nguy

khó. Nhưng rồi các sự kiện không thể cưỡng chống cứ cuốn phăng chúng tôi đi, tách rời mỗi người mỗi hướng. Tôi thầm lặng quan sát anh. Gương mặt thanh nhã, trí thức. Mỗi bận tâm thầm kín, trĩu nặng. Một dáng vẻ vừa cô độc, vừa kiêu hãnh. Một điều gì đó nơi CD Nguyên luôn vượt ra ngoài hiểu biết và khả năng nắm bắt của tôi. Có phải vì thế, ngay cả khi mối quan hệ giữa tôi và Peter Yeo tốt đẹp nhất, tôi vẫn không nguôi khắc khoải nghĩ về anh? Có phải chính vì anh, mà trong sâu xa, tôi căm ghét và muốn tiêu diệt Lim, cái cô gái ngu ngốc nhưng lại được anh lưu tâm đặc biệt, đến thế? Phải, người đàn ông này phải thuộc về tôi mới đúng. Nếu chúng tôi thuộc về nhau, mọi việc ở Red Sun sẽ được vận hành theo hướng tốt đẹp hơn nhiều. CD Nguyên có tài năng. Tôi có khả năng quản lý và kinh doanh. Sự liên kết của tôi và anh chắc chắn sẽ là một thế lực chống lại Peter Yeo thật hiệu quả. Tôi thoáng run lên vì ý nghĩ sáng suốt và xúc động. Bất chợt, CD Nguyên ngoảnh sang nhìn tôi:

- Cô mệt à, Hoàng Anh? Cô lo lắng vì lát nữa phải giải thích với Mr. Yeo về việc Red Sun đã thua khi giành hợp đồng ư?

- Em sẽ biết cách giải thích ổn thoả. Anh đừng bận tâm.

CD Nguyên nhếch môi cười:

- Không thể không bận tâm đâu. Chúng ta đã sơ suất trong cái job này. Chúng ta không nắm được một chi tiết quan trọng trong các đối thủ cạnh tranh với Red Sun, giờ đây đã xuất hiện thêm Hồng Nhật.

- Một công ty thiết kế mới, phải mất ít nhất hai năm mới khẳng định thương hiệu. Coi như thành công với Ano là cú làm ăn lớn đầu tiên của họ. Nhưng đó không phải là hợp đồng quá lớn đối với Red Sun! - Tôi nhận định nhẹ nhàng, nhưng không phải không khó chịu.

CD Nguyên gõ nhẹ ngón tay lên vô-lăng, nói bình thản, đầy tỉnh táo:

- Điều cô nói đúng về lý thuyết. Nhưng trên thực tế, từ nay, công ty phải đương đầu với đối thủ nhỏ, nhưng sắc sảo và đáng nể đấy. Ms. Bảo là giám đốc của Hồng Nhật. Chị ta biết quá rõ tất cả những điểm mạnh và yếu của Red Sun. Bất kể chị ta dùng chiêu thức nào, thành công vừa rồi mà Hồng Nhật ghi được đã cho thấy nguy cơ Hồng Nhật là có thật.

Tôi lặng đi, không nói gì thêm trên suốt chặng đường về. Tôi biết lảng máng Ms. Bảo sau khi rời Red Sun đã mở công ty. Nhưng tôi quá xem nhẹ chị ta. Ngay cả khi đã khuất mắt rồi, Ms. Bảo vẫn có thể giáng cho tôi một vố nặng nề. Vậy đấy! Tôi cười chua chát. Hoàng Anh ạ, mi đừng bao giờ quên vụ thua đau này nhé. Mi chưa mạnh như mi tưởng đâu. Chiến đấu với bên ngoài mới là cuộc chiến đấu khốc liệt nhất. Đúng, thất bại là thứ đáng trọng. Phải thất bại một lần thế này, tôi mới sáng mắt ra, bớt đi những ảo tưởng huyền hoặc.

Về Red Sun, tôi lên ngay phòng, vào gặp Peter Yeo. Mặc dù ông ta tỏ vẻ bất ngờ, thất vọng và quở trách tôi nặng nề, nhưng tôi lơ mờ cảm thấy

ông ta chừng như đoán trước, hay biết trước vụ việc này. Và không không chỉ tôi linh cảm điều đó. Đôi mắt nâu sẫm hơi nheo lại trong tích tắc của CD Nguyên cũng cho thấy anh ngờ vực một điều khuất tất nào đó bí ẩn trong vụ hợp đồng này.

Rời khỏi phòng Peter Yeo, tôi nhanh chóng về giải quyết nốt chỗ hồ sơ, chuẩn bị cuộc họp công ty cuối tháng. Đang chơi game trên PC trong cabin của mình, Tài đứng bật dậy ngay. Anh ta nhìn tôi bằng đôi mắt dò hỏi, sợ sệt. Tôi nói qua cho anh ta biết về kết quả cuộc họp. Các nhân viên trong phòng lặng đi, nhìn nhau căng thẳng, chờ đợi tôi đưa ra phán quyết cuối cùng. Bàn tay của Tài lúc này run lên, hẳn anh ta đang lo sợ bị nhận phong bì cho nghỉ việc. Tôi làm thinh, đủ thời gian cho tất cả nhân viên ngấm nỗi sợ. Sau đó, tôi chậm rãi cất giọng trấn an Tài: “Tôi đã nhận trách nhiệm với CD Nguyên và Mr. Yeo. Anh được bỏ qua lần này. Chỉ cần anh tập trung tìm hiểu đối tác và có nhiều thông tin cụ thể về các công ty cạnh tranh ở các job sau. Thế thôi!”. Tài cảm ơn tôi khe khẽ. Tôi làm việc gần nửa giờ, nhìn sang cabin Tài, vẫn thấy anh ta ngồi im lìm. Trên mặt bàn kính, khoảng trống dưới tay Tài mờ mịt hơi ẩm. Mồ hôi trong lòng tay rơi xuống thành từng giọt.

Sắp giờ ăn trưa, tôi nhận điện thoại của Kat Trần, gọi về từ Úc. Cô ta nhắc tôi ăn trưa, không được bỏ bữa kéo mất sức. Tôi cười nhẹ, cho biết mọi việc ở nhà vẫn ổn. Kat liền thoáng hồi lâu về việc chuẩn bị quần áo đám cưới. Chưa bao giờ tôi thấy một cô dâu nào có cách nói báng bổ và đầy giễu cợt như Kat. Nhưng cô ta càng nhạo báng, tôi càng dễ chịu. Cô ta không coi CD Nguyên ra gì, cơ hội của tôi với anh càng lớn. Sau một chập nói đủ thứ chuyện đầy thân thiết và tin cậy, như những bạn gái thực sự thường chia sẻ với nhau, Kat thoáng lưỡng lự:

- Hoàng Anh, mình muốn hỏi you một câu!
- Kat cứ hỏi đi! - Tôi nói nhanh, tức khắc cảnh giác.
- You có nhớ mình không?
- Có! - Sau hai giây im lặng, tôi nói. Một lời nói dối không chớp mắt.

Đầu dây bên kia sắp nói gì nữa. Nhưng tôi bấm nút tắt, chấm dứt cuộc gọi. Tim tôi đập mạnh, sợ hãi chính mình.

Mobile của tôi lại nổi nhạc. Nếu Kat, tôi sẽ không trả lời nữa. Nhưng trên màn hình, là Ms. Bảo. Chị ta hẹn tôi đi ăn trưa. Tiệm cơm văn phòng ngay gần cao ốc. Tôi nhận lời. Chưa bao giờ, tôi thấy mình rần rỗi và đầy tham vọng đối đầu như lúc này.

Ms. Bảo và Hoà đến trước chờ tôi. Bằng tia mắt sắc sảo quen thuộc, chị ta nhìn lướt tôi rất nhanh, từ trên xuống, đầy vẻ lượng giá. Tôi cũng nhìn lại Ms. Bảo, theo đúng cách đó, chẳng ngần ngại. Bữa ăn diễn ra dễ chịu hơn tôi hình dung. Nói về thức ăn. Về những người quen cũ ở Red Sun. Hoàn toàn không dả động đến công việc. Hoà không nói gì. Anh chỉ nhìn tôi buồn

buồn, như van xin, như chờ đợi, như vẫn hy vọng vào một phép diệu kỳ nào đó. Điều này làm gợn lên trong tôi cảm giác khó chịu thoáng qua. Lúc đĩa trái cây tráng miệng đem ra, làm như tình cờ, Ms. Bảo hỏi:

- À, Hoàng Anh này, cô có biết tôi vừa nhận về nhân viên mới, một designer trẻ rất giỏi nghề không? Người quen của cô đấy...

- Ai vậy? - Tôi hỏi, không quan tâm.

- Lim. Nhờ cô nhóc ấy, Hồng Nhật đã giành được hợp đồng thiết kế từ Ano.

- Điều ấy nghe có vẻ hơi khó tin! - Tôi cười khẩy.

- Tùy cô thôi - Ms. Bảo cười tươi tắn, nhìn sâu vào mắt tôi - Những người thân của cô giờ đây làm việc cho tôi hết rồi đấy. Có bao giờ cô cảm thấy cô độc chưa, Hoàng Anh?

- Càng lên cao, càng phải chấp nhận điều đó. Lẽ đương nhiên là vậy.

- Ủ, cô thông minh lắm! - Ms. Bảo cười rúc rích, nghe thật khó chịu vì không hợp với tuổi và vẻ ngoài của chị ta chút nào.

Sau bữa cơm trưa, Ms. Bảo và Hoà đi nhanh ra xe taxi. Tôi đi bộ về cao ốc. Khi Ms. Bảo ghé vào rest- room. Hoà nói nhanh với tôi:

- Anh mới ở quê vào, hôm kia. Má em đang bệnh nặng. Sao em không về?

Trung tâm thương mại rộng lớn. Ánh đèn trắng lạnh khiến mọi đồ vật được luồng sáng ấy chiếu vào đều toả sáng Mùi thơm của thế giới hàng hoá sang trọng tràn ngập khắp nơi. Tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng át hẳn tiếng mưa rào ồn ã ngoài kia. Một vài nhân viên bán hàng ở các quầy mỹ phẩm và thời trang cao cấp mỉm cười, cúi đầu chào khi tôi đi ngang qua. Tôi gạt nhẹ hờ hững, thoáng chút kiêu hãnh. Càng ngày, tôi càng hiểu sâu giá trị của tiền bạc. Không chỉ đơn thuần là cảm giác tự do và tự tin, tiền bạc thoả mái cho phép tôi tận hưởng đủ loại dịch vụ cao cấp, những chăm sóc tận tình, và cả sự tôn trọng.

Nhớ hồi tôi mới chân ướt chân ráo vào Red Sun, Ms. Bảo thường cạnh khoé kiêu “*Nhìn lại mình đi em, gót chân còn đóng phèn kia!*” hay “*Mái tóc đầy mùi dầu dừa*”. Thế rồi bằng những khoản thu nhập từ lương và thưởng hậu hĩ dành cho một manager đã giúp tôi tẩy rửa mau chóng các dấu tích nhà quê mơ hồ nhưng luôn bị nhiều con mắt kiêu Ms. Bảo nhòm ngó, soi mói. Ban đầu chỉ là quần áo đẹp, đến mỹ phẩm cao cấp, rồi tôi cũng đã quen với việc đều đặn mỗi tháng đi tới spa để chăm sóc da và tóc. Tôi biết mình đẹp lên khi loáng thoáng nghe thấy nhận xét ác ý của các nữ nhân viên trong Red Sun. Tôi ý thức rõ hơn sức hấp dẫn của chính mình khi nhìn vào vẻ mặt ngưỡng mộ nơi các khách hàng đàn ông mà tôi tiếp xúc. Những khoản chi không nhỏ, nhưng đáng giá. Dần dần, tôi cũng bỏ qua được thói quen so sánh ăn sâu vào đầu từ thời còn khốn khó. Nếu cứ tính toán một thỏi son nhỏ xíu trị giá vài trăm ký thóc ngoài quê, hẳn chẳng bao giờ dám mua sắm gì. Càng sống nhiều, tôi càng hiểu phải yêu bản thân hơn hết. Hồi đầu, khi nhận biết phía sau những cái gập người cúi chào và nụ cười thân thiện của các nhân viên phục vụ chỉ là thói quen nghề nghiệp được huấn luyện kỹ lưỡng đến vô cảm, tôi có thoáng chạnh lòng. Thế rồi tôi tự nhủ, đừng quá đòi hỏi những điều không có lợi và không cần thiết. Càng sống phẳng, càng dễ sống. Tôi bỏ tiền mua dịch vụ, tôi được đối xử chu đáo, thế là đủ. Tình cảm hấp dẫn đấy, nghe hay ho đấy, nhưng chỉ là thứ phù phiếm. Càng ngày, tôi càng coi nhẹ những xúc cảm, của những người chung quanh. Và của chính tôi.

Hình ảnh tôi in bóng rõ nét bên dưới những phiến đá lát sàn cẩm thạch trắng kem. Những bước chân dài, mạnh mẽ, tràn đầy tự tin. Tôi ghé vào một quầy hàng trang phục nữ, chọn nhanh một lúc năm cái áo bằng loại vải lụa óng ả, màu sắc khá sắc sảo, có đính nhiều ren và hạt đá lấp lánh. Không hợp

với gu thẩm mỹ của tôi chút nào, nhưng tôi vẫn mua. Về quê, những áo quần kiểu này gây ấn tượng mạnh về sự giàu sang hơn là những bộ trang phục hàng hiệu kiểu dáng thanh nhã tinh tế nhưng màu sắc u trầm. Tôi rút thẻ thanh toán, sau đó đi thang cuốn lên siêu thị nằm ở tầng trên cùng của trung tâm thương mại. Sữa bột cho má. Trà và cà phê hộp sẽ đem biếu tặng hàng xóm. Bánh kẹo cho tụi nít nhỏ. Hai bịch xốp lớn đầy ắp hàng hoá, mà chưa đầy ba trăm ngàn đồng. Tôi chợt nhớ những lời ca tươi vui hớn hở trong một bản nhạc hồi sinh viên đi ở trọ, vẫn nghe nhà chủ lâu lâu mở vang inh ỏi. Bài “Cô Thắm về làng”. Tôi mỉm cười một mình. Ừ, tôi về sắp về làng đây. Tôi muốn hàng xóm láng giềng sẽ nhìn tôi ngưỡng mộ, lời trầm trồ rồi lan đi khắp nơi. Công sức ba má nuôi tôi ăn học thành tài, đền đáp đâu chỉ là tiền bạc, mà chính là những lúc làm cho ba má tự hào, nở mặt nở mày với những người xung quanh. Ở quê, tiếng tăm quan trọng lắm. Hơn ai hết, tôi biết quá rõ điều này.

Khệ nệ xách hành lý xuống tầng trệt, tôi bước ra ngoài trung tâm thương mại. Tôi dừng lại ở máy rút tiền tự động gần cửa kính xoay. Tôi quyết định rút ba triệu tiền mặt. Sáng sớm mai, xe khách chất lượng cao sẽ đến đón, đưa tôi về thẳng quê. Một thằng bé bán vé số ăn mặc tũn tũn đứng co ro đụt mưa dưới mái hiên, chốc chốc tò mò liếc nhìn tôi, rồi lăm lét nhìn những tờ bạc lớn tôi đang xếp vào ví. Rút điện thoại gọi taxi, tôi vừa cau mày, ném về phía nó cái nhìn sắc lạnh, đe dọa. Thằng nhỏ vé số cup mắt nhìn xuống đôi bàn chân lấm lem, vẻ tủi nhục biết thân biết phận. Tôi thoáng giận dữ, bàn tay siết chặt vào quai túi khoác trên vai. Thằng nhỏ muốn cướp tiền của tôi chắc. Đứng hòng! Chẳng ai giật được thứ gì từ tay tôi đâu. Đột nhiên, khi nhìn tập vé số trong tay thằng bé, tôi chợt nhớ tám vé số độc đắc ngày nào tôi lấy trộm của Lim. 50 triệu đồng. Một chiếc taxi trờ tới. Cánh cửa bật mở. Tôi hồi hải chui vào trong xe. Thật kỳ dị, ruột gan tôi vô cớ đau thắt, khiến tôi gần như gập đôi người lại. Hiếm khi nào một ý nghĩ lại có thể quật ngã được tôi như ý nghĩ vừa lướt qua đầu. Ừ, thật ra, về sâu xa, tôi cũng có hơn gì thằng nhỏ vé số kia đâu. Tôi cũng đã từng trộm cắp. Có khác chẳng, giờ đây tôi khá lên, ăn mặc sang trọng mà thôi. Còn bên trong, tôi vẫn là một kẻ tồi tệ, đáng bị khinh rẻ. Tôi ôm bụng, run lên từng chập. Đôi mắt người tài xế liếc nhìn kính chiếu hậu, quan sát tôi. Tôi lại chợt nhớ cái hôm đi lãnh tiền trúng thưởng ở công ty xổ số kiến thiết, tôi đã về bằng taxi, và người tài xế cũng quan sát tôi qua kính chiếu hậu như thế này. Dòng đời ào ạt cuốn tôi trôi băng bang’, rồi lại ném trả tôi về điểm cũ hay sao? Tiền bạc. Chức vụ. Những thành công tôi đã giành được giữa hai điểm thời gian của hai lần ngồi taxi có ý nghĩa gì?

Mưa ngập. Kẹt xe kéo dài. Taxi chở tôi về đến cổng biệt thự nhỏ của Kat Trần khi đã tối muộn. Điện thoại trong túi áo thỉnh thoảng rung lên từng hồi. Chẳng có việc gì trên công ty mà phải gọi tôi vào giờ này. Từ hai hôm

trước, tôi đã nộp giấy cho CD Nguyễn và Peter Yeo xin nghỉ phép một tuần. Các job dang dở của phòng Sales cũng đã được hoàn thành hoặc gia hạn. Toan làm lơ, nhưng rồi tôi cũng cầm máy, liếc sơ qua. Hoà gọi. Tôi cau mày khó chịu. Anh ta muốn gì chứ? Chẳng lẽ anh ta tin rằng chỉ cần đứng mặt trong các cuộc họp dự thầu, cùng ăn bữa trưa với Ms.Bảo, cùng làm việc trong môi trường công ty thiết kế quảng cáo, thì tôi và anh ta có thể gắn kết tình cảm như ngày xưa ư? Thật là ý định hảo huyền. Tôi nhấn nút reject. Điện thoại im bật. Năm phút sau, khi tôi đã vào trong nhà, đang thay quần áo, điện thoại lại báo có tin nhắn. Hoà gửi: “Em hãy nghe điện thoại của anh. Anh biết sáng mai em về quê. Anh có vài việc gấp phải nói với em!”. Tôi lưỡng lự một chút, rồi bấm máy gọi lại cho Hoà. Tôi nói trước, phủ đầu:

- Anh muốn gửi em mang vài thứ về quê sao?

- Không... Anh vẫn nhớ là em không bao giờ thích ôm xách hành lý nặng nề. Anh chỉ muốn nói với em điều này - Giọng Hoà lưỡng lự. Anh ngập ngừng như sắp nói điều gì đó, rồi dừng lại, phân vân dò đoán cảm xúc của đầu dây bên kia.

- Điều gì vậy? Quan trọng lắm hả? - Tôi hỏi bằng giọng công việc, không che giấu sự lạnh lùng.

- Anh muốn nói về chuyện của hai đứa, liên quan đến hai nhà mình ngoài quê! - Hoà nói nhanh.

Cảm giác khó chịu thật sự xâm chiếm tôi. Tôi đoán đâu có sai. Những người đầy tình cảm như Hoà luôn có lỗi cư xử ngày ngà. Anh ta luôn tìm mọi cơ hội để thực hiện cái điều ngu xuẩn được gọi một cách mỹ miều là “hàn gắn”. Hoà không đủ nhạy bén để hiểu rằng một khi tình cảm đã hết, thì bất cứ điều gì cũng không thể làm cho người phụ nữ quay trở về hay sao? Vây giờ, lại viện cớ tình cảm hai gia đình để lôi tôi ngoảnh lại nữa chứ. Tôi hít một hơi dài, nói dứt khoát:

- Gia đình ngoài quê không sớm thì muộn cũng sẽ biết mối quan hệ của anh và em không còn nữa.

- Ủ, anh hiểu điều đó lâu rồi. Từ hồi em rời bỏ anh - Hoà nhún vai. Thật lạ, vào thành phố bao nhiêu năm, giọng của anh vẫn giữ nguyên chất quê, chẳng có gì thay đổi - Nhưng Hoàng Anh này, em ráng nghe anh nói điều này thôi, được không?

- Anh nói đi, mau lên. Em không có nhiều thời gian đâu. Em còn phải xếp hành lý nữa! - Tôi nói rõ.

- Chúng ta là người trong cuộc, đã vượt qua giai đoạn khó khăn được rồi. Nhưng em ạ, ba má anh và bên nhà em chưa biết gì hết. Hôm rồi anh về quê, cả hai gia đình vẫn hỏi han, hỏi thức chuyện cưới xin. Thật ra, anh cũng rất muốn nói thật. Nhưng giá mà em nhìn thấy niềm vui, sự hy vọng của ba má anh và bên nhà em. Hoàng Anh ơi, anh chẳng nỡ làm người lớn thất vọng... - Giọng Hoà trầm thì, sợ hãi.

- Anh đã nói gì?

- Anh nói với má em rằng chúng ta vẫn giữ quan hệ như thời còn học đại học. Nhưng vì em đang bận rộn việc công ty, nên chưa nghĩ đến đám cưới.

- Thật quá lố bịch! - Tôi nghiêng răng.

- Anh xin lỗi. Anh không muốn má em bị sốc. Má đang bị bệnh tim hành hạ...

- Thôi được rồi - Tôi cắt ngang - Em sẽ tự lo liệu vụ này. Dù sao thì cũng cảm ơn anh đã lo cho sức khỏe của má em. Nhưng, anh nghe rõ nhé, lần này về quê, em sẽ tìm cách nói thật. Chẳng nên nuôi ảo vọng cho người khác làm gì. Sự thật dù không dễ lọt tai, nhưng vẫn phải chấp nhận nó là hơn!

Tôi ngồi thừ bên mép giường. Cái di động nằm trong tay tôi, như một cục đá lạnh buốt, trĩu nặng. Vai tôi rờn lạnh vì gió ngoài cửa sổ thổi vào. Tôi nhận ra mình vẫn chưa kịp mặc áo. Nhưng tôi vẫn ngồi im, chống cằm, chìm sâu vào những suy nghĩ bộn bề. Bao lâu nay, tôi chẳng hề vương bận khi nghĩ tới Hoà. Mỗi tình sinh viên lùi vào dĩ vãng. Thế nhưng lúc này đây, tôi chợt nhận ra tôi không chỉ sống cho riêng mình. Điều tiếng ở quê nghiệt ngã lắm. Má tôi liệu có chịu được không? Ai chẳng biết hai gia đình của Hoà và tôi gần như đã đính ước, kể từ thời hai đứa vào thành phố học đại học. Tôi những tưởng có địa vị, có việc làm ở thành phố, mình đã trở nên độc lập, là người văn minh. Nhưng, ai có thể lường trước nguồn gốc của mình?

*

Gian bếp chật chội, cũ mộc, nhuộm đầy khói đen. Đồ đạc trông trái tuềnh toàng với dây xoong nồi ám khói. Mọi thứ chẳng khác gì so với hồi tôi về nhà đợt trước, khi mới tốt nghiệp đại học, còn chưa đi làm. Ông táo vẫn là mấy viên gạch ống. Chỉ có cái bếp lò mới xây, để đun trấu. Đồng củi nhỏ kê bên chốc chốc lại rột roạt vì chuột chạy. Tôi đẩy thêm củi vào bếp luộc bắp nếp, vừa tựa lưng vào cái bao bố đựng trấu no căng. Từ ngoài sân, má tôi lụm cụm bước vào, kéo cái ghế đôn ngồi xuống cạnh tôi. Lửa cháy bập bùng, hắt ánh sáng lồi lõm trên gương mặt má hốc hác. Mấy ngày rồi về quê, đông người qua nhà chơi, tôi bận rộn quá. Tranh thủ thăm thằng em, tôi đưa má qua bệnh viện đa khoa tỉnh, khám bệnh. Đúng như Hoà nói, má tôi bị tim. Tôi mua cho má một lần gần hai triệu tiền thuốc, vừa thuốc trợ tim, vừa thuốc bổ. Má cứ nắm tay tôi, ngăn lại, không cho mua: “Tiền con làm ra khó khăn, phải dành dụm chứ. Sao xài lớn qua vậy”. Tôi chẳng nói gì, trong lòng trào lên nỗi xót xa. Từ dạo làm sales manager, thu nhập khá lên, mỗi tháng tôi gửi bưu điện cho má một triệu đồng. Thế là khá rồi so với mức sống ở quê. Nhưng phải về nhà, nhìn má, tôi mới thấm thía cái sự thật là tiền nhiều khi chẳng giải quyết được gì cả. Mấy đêm ngủ chung với tôi cho đỡ nhớ, má cứ thì thầm: “Lúc nào cũng nhớ hai chị em con ở xa, đứa làm cực nhọc trên

thành phố, đứa học ngoài tỉnh, có tiền cất trong tủ mà có thấy vui gì đâu...”. Mà cách tính toán của má cũng lạ. Tiền tôi gửi về sửa nhà đợt đó, má chỉ sửa nhà trước mà thôi. Gian bếp phía sau vẫn lợp lá xiêu vẹo. Ngoài cái ti- vi nội địa lúc chạy lúc tắt vô chừng, trong nhà chẳng có gì ra tầm ra món...

Bắp chín, má vớt ra cho tôi một cái bắp khói nghi ngút. Lột vỏ, tôi ăn nhấm nháp. Bắp ngọt lịm, dẻo quánh chân răng. Bắp nóng khiến tôi suýt xoa. Má bật cười:

- Ăn từ từ thôi, chừng rụng răng giờ! Bộ trên thành phố không có thứ này hay sao mà ăn ngon lành vậy con?

- Có, nhưng mắc lắm má. Ba ngàn một trái bắp. Mà không được ngon mềm như thế này đâu! - Tôi cười.

- Ba ngàn lận hả? Đắt gấp mười lần ở quê sao trời - - Má kêu lên, rồi chợt bắn khoả - Con ơi, trên thành phố khó khăn thế, khi nào con với thằng Hoà mới mua được nhà mà làm đám cưới?

- Cưới chi cho sớm, má! - Tôi cười lảng tránh - Phải lo công việc trước đã...

- Việc gì rồi cũng cưới đi. 24 rồi. Già ngáp tới nơi. Mà có ai tốt bằng thằng Hoà đâu. Coi chừng đứa khác nó hót mất, đó con! - Má lo lắng thật sự.

Tôi lơ đãng nhìn đồng lửa đang héo hắt dần. Có lẽ Hoà có lý khi chưa nói thật việc hai đứa. Mà sắp tới, tôi sẽ phải tính toán đến chuyện mua nhà thành phố, rồi rước má sống chung. Ngôi nhà và má là chốn ẩn náu cho tôi giữa những tranh giành. Mua nhà, sẽ cần khoản tiền rất lớn. Tôi phải kiếm cho ra, trong thời gian nhanh nhất. Khi có một ngôi nhà riêng, tôi cũng sẽ tự tin hơn khi đứng trước CD Nguyên.

Việc đầu tiên tôi phải thực hiện khi đến làm tại Hồng Nhật là thiết kế một chiếc name card cho chính mình, theo mệnh lệnh của Ms. Bảo. Mẫu có sẵn, chỉ việc đưa tên và chức danh của tôi vào mà thôi. Việc nhỏ nhặt, nhưng gọn lên cảm giác khó chịu. Ms. Bảo mỉm cười vỗ về: “Làm liền đi cưng! Chị muốn em cảm nhận rõ nét rằng cưng đã là người của Hồng Nhật!”. Câu nói nhẹ nhàng nhưng đầy hàm ý khiến tôi rùng mình. Dường như Ms. Bảo đọc được những ý nghĩ trong đầu tôi. Và bằng động tác đơn giản này, chị đã cắt đứt những vương vẩn của tôi với nơi làm cũ. Một quyết định trong lúc bồng bột, nhất là quyết định đổi chỗ làm xuất phát từ lòng phần nộ và cay đắng, chỉ đem lại tai hoạ. Rõ ràng, Hồng Nhật không phải là điểm đến tôi muốn gắn bó lâu dài. Nơi đây hoàn toàn khác xa mục tiêu tôi đặt ra từ đầu khi tìm việc. Mặc dù luôn tự nhủ sẽ không so sánh, so sánh là cách chết tiệt quay nhìn quá khứ, thế mà tôi vẫn không khỏi khắc khoải nhớ đến môi trường làm việc ở Red Sun. Những gì tôi đã làm ở đó mới là công việc dành cho một designer thứ thiệt. Có thể vấp vấp, có thể bị chèn ép và luôn gánh chịu áp lực công việc nặng nề. Nhưng chính vì thế, tôi học được vô khối điều bổ ích, tôi biết được mình là ai, tôi có thể bút phá và bùng nổ đến đâu...

Vâng, sau khi hấp tấp chấp nhận lời đề nghị về làm designer cho công ty của Ms. Bảo, tôi lập tức hiểu ngay tôi đã phạm sai lầm. Giận dữ vì bị tống khứ Red Sun không minh bạch, đồng thời, khoản lương 5 triệu đồng hơn đứt lương chỗ cũ cũng là thời nam châm có sức hút ghê gớm. Tôi đã lao đầu về làm dưới quyền Ms. Bảo. Những hứa hẹn về chế độ thoải mái dành riêng cho tôi, một sinh viên sắp ra trường, không có gì là bịa đặt. Tôi lên văn phòng Hồng Nhật làm việc vào các buổi chiều, có thể việc đem về nhà làm vào buổi tối hay ngày nghỉ. Tôi cần gì chỉ cần báo qua cho Ms. Bảo là được đáp ứng ngay. Nghe hay ho đấy chứ? Tuy nhiên, phải đến lúc này, tôi mới hiểu ra một điều cốt lõi. Với một đứa như tôi, tiền bạc hay sự chiều chuộng chẳng có ý nghĩa gì sất. Quan trọng nhất là tôi đang làm loại công việc gì, và làm như thế nào kia. Chẳng phải vô cớ nhiều đàn anh đàn chị của tôi ngay khi tốt nghiệp, bằng mọi giá, đầu quân vào các công ty quảng cáo hoặc công ty thiết kế tên tuổi. Ít ai biết rằng, những công ty lớn, mức lương khởi điểm thường rất thấp. Đổi lại, họ được làm việc trong môi trường chuyên nghiệp, học hỏi được vô số thứ giá trị và đẳng cấp. Còn thoả mãn với một chỗ ngồi yên ảm và khoản thu nhập ngon lành, rất có thể đó là cách đào mồ chôn sống bản

thân ngọt ngào và êm ái nhất. Chao ôi, thế mà đó chính là hoàn cảnh tôi đang sa vào lúc này đây. Biết thế, nhưng tôi chưa biết cách nào rút chân được. Trong cơn phấn khích ngu xuẩn, tôi đã đặt bút ký vào bản hợp đồng Ms. Bảo đưa ra.

Trong vòng chỉ một tuần, tôi nắm bắt khá rõ tình hình chuyên môn của Hồng Nhật. Chẳng có gì khó hiểu khi Ms. Bảo mời chào tôi về công ty nông nhiệt. Phòng thiết kế thiếu designer trầm trọng. Duy nhất một anh chàng tên Cẩm, tốt nghiệp mấy khoá đồ hoạ thiết kế ngoài trung tâm dạy nghề, làm việc chính thức. Trình độ của anh ta chỉ dừng ở mức lên màu, làm vài kỹ xảo đồ hoạ vật vãnh. Khả năng sáng tạo và thiết kế gần như là zero. Ms. Bảo đưa cho tôi hồ sơ năm cái job nhận về hồi tháng trước, dò hỏi: “Em có làm gấp tất cả chỗ việc này trong hai tuần được không? Đây là các hợp đồng quan trọng của Hồng Nhật đó!”. Tôi đọc lướt qua. Càng đọc, càng bế tắc. Lớn đối với Hồng Nhật, nhưng so với Red Sun, chỉ là các job ruồi muỗi. Hai hợp đồng thiết kế bao bì cho một công ty thực phẩm gia súc. Ba cái còn lại là làm poster và mẫu quảng cáo in báo cho một số sản phẩm gia dụng của nhà sản xuất chẳng mấy tiếng tăm. Tôi thở dài, gật đầu: “Em làm được, chị ạ!”. Tập trung làm, chỉ cần ba ngày, tôi dư sức giải quyết gọn cái rụp năm đầu việc nhặt nhèo. Công việc của tôi ở Hồng Nhật là vậy đó. Những job quá dễ dãi, thậm chí chẳng cần phải động não mấy may. Hàng ngày, sau giờ học, tôi phóng xe vào công ty. Xong việc tắt đèn ra về. Mọi cử động của tôi giống như người máy.

Vừa cầm cúi chỉnh lại màu cho cái poster và dàn lại cụm chữ ca ngợi lên tận trời xanh “vẻ đẹp” và “công năng” mấy cái tủ nhựa dẻo xấu xí, tôi vừa ra sức nguyên rửa thể giới lừa đảo. Cửa phòng thiết kế bật mở. Tiếng gót giày gõ lộp cộp trên sàn gạch bông. Cẩm xàng qua bàn tôi, đặt lên bàn một ly hồng trà sủi bọt và hộp bánh hẹ, cười niềm nở: “Ăn đi rồi làm tiếp, Lim!”. Tôi liếc nhìn đồ ăn, nén tiếng thở dài ngán ngẩm. Biểu hiện thiếu chuyên nghiệp hiện diện ở khắp nơi, ngay trong các chi tiết nhỏ xíu. Tại Red Sun, dùng hồng có chuyện thích thì chạy đi mua quà vật hay vừa ăn vừa làm. Muốn giải khát hay tỉnh táo, bước qua phòng nước, mọi thứ có đủ. Ở đây khác hẳn. Công ty chỉ là một toà nhà ba tầng được thuê lại, nằm trong khu buôn bán đông đúc. Bất kể lúc nào cũng nghe văng lên tiếng xe chạy ầm ỉ, tiếng trò chuyện từ dưới vỉa hè vọng lên. Các hàng ăn uống bình dân mọc đầy khắp nơi, của người Hoa lẫn người Việt. Một đôi lần, xe hơi của Ms. Bảo hay khách đến đặt làm hàng quệt phải tủ nước sâm hay gánh xôi chiên nào đó, dậy lên tiếng la hét cãi vã rầm rĩ. Mọi ảo tưởng về không khí sang trọng để sáng tạo sẽ bị đập vỡ mau chóng khi ghé qua Hồng Nhật. Kéo chiếc ghế xoay, Cẩm xích tới bàn tôi. Ăn mặc trau chuốt, giày mũi cong, bôi nước hoa thơm phức, Cẩm gây ấn tượng kỳ cục về một người hoàn hảo hơn đứt những sản phẩm anh ta tạo ra. Anh vầy vầy trước mặt tôi bàn tay mềm nhũn:

- Đừng có làm siêng quá. Nghỉ ngơi chút xíu! Bánh đây, nước đây, ăn đi mà!

- Cảm ơn anh Cẩm nha! - Tôi xúc miếng bánh họ đầy dầu mỡ, nhai trệu trạo.

Cẩm nhìn thẳng vào tôi bằng đôi mắt xám nhạt, không phản chiếu một tia sáng nào, hỏi đột ngột:

- Lim nản, đúng không?

- À, sao cơ? - Tôi giật mình, lúng búng - Sao anh Cẩm biết?

- Ừ, ngay cả tôi, không phải dân designer học hành bài bản, hỏi đến đây làm, cũng nản nữa mà...

- Vậy sao anh vẫn trụ lại được ở đây cho đến tận bây giờ?

- Vì tôi không thể tìm chỗ nào tốt hơn, Lim ạ. Với trình độ của tôi, mức lương Ms. Bảo trả là hài lòng rồi

- Anh được trả bao nhiêu? - Mặc dù nguyên tắc đi làm công ty tư nhân, lương ai người nấy biết, nhưng tôi vẫn tò mò.

- Ba triệu. Chẳng nhiều, phải không? - Cẩm nói nhanh, thành thật và hơi ngượng ngập - Tính luôn cả công tôi làm chân chạy, lo giấy tờ và các thủ tục lật vật cho Ms. Bảo. Cũng may là tôi chỉ lo cho bản thân mình, không phải phụ giúp ai hết...

- Sao anh không học nâng cao, rồi kiếm một công ty lớn làm việc. Cơ hội đâu đã hết. Anh không sợ cứ làm hoài một chỗ như thế này, sẽ bị lụi tàn sao? - Tôi hỏi Cẩm, mà nghĩ đến chính mình.

Cẩm ngồi thẫn ra. Hình như chưa bao giờ anh ta nghĩ đến vấn đề khó chịu này. Anh bối rối đan những ngón tay mềm dịu vào nhau, nói yếu ớt:

- Tôi đâu có mong làm giàu. Tôi chỉ cần đủ sống thôi mà. Hồi đâu, tôi cũng uể oải. Muốn tìm cách bung ra. Nhưng dần dần, tôi đâm ra yêu thích chính cái chỗ làm kỳ quặc này.

- Chẳng lẽ thế này anh hài lòng rồi, không bao giờ nghĩ rằng sẽ thay đổi? - Tôi kêu lên, ngạc nhiên thật sự.

- Tôi không được như Lim. Tôi tự biết mình không có nhiều năng lực. Vì thế, tôi không tham vọng. Tôi hơn Lim vài tuổi, nên tôi biết Lim chưa hiểu hết được giá trị của sự an toàn đâu. Tôi đã đi làm họa viên ở vài hãng nhỏ, cạnh tranh làm tôi bầm dập. Về Hồng Nhật, một mình một cõi, yên thân, chắc là chẳng mong gì hơn...

Tôi rướn cổ, toan tranh luận nữa. Nhưng điện thoại bàn vang lên. Ms. Bảo ra lệnh Cẩm cùng anh Hoà đi gặp khách hàng đột xuất. Tôi làm qua quýt cho xong cái poster hàng nhựa, rồi ngồi thừ. Những điều Cẩm vừa bộc bạch vẫn day dứt trong đầu tôi. Làm sao có thể “yêu thích” cái chỗ làm việc chán ngấy được chứ? Chẳng phải khi trẻ, ai cũng muốn được thử thách, làm được những điều lớn lao tử tế đó sao? Đột nhiên, một tia sáng bay vụt qua đầu tôi. Cẩm đã mắc phải cái bẫy của thói quen. Từ căm ghét, anh đã chuyển

sang thoả hiệp và yêu thích với cái chôn tù đọng này. Tôi đứng bật dậy, xô ngã cái ghế. Phải, chính tôi, nếu không cảnh giác, cũng sẽ sập bẫy chết người. Một cái bẫy được nguy trang bằng vẻ ngoài an toàn, ổn định, sự hài lòng với bản thân. Tôi đã sai lầm khi không đủ thông minh khôn khéo để ở lại Red Sun. Vì thế, tôi không cho phép tôi lún sâu ở Hồng Nhật.

Đầu óc nóng bừng lên, tôi nhào mở các ngăn kéo bàn, rút ra mấy vật dụng cá nhân, nhét túi bụi vào túi xách. Tôi sẽ nghỉ quách, rời khỏi nơi này trước khi chết mục. Mặc kệ cái hợp đồng khôn kiếp đã ký. Một bàn tay chạm lên lưng tôi, vỗ nhẹ, giọng nói Ms. Bảo vang lên mềm và bén như lưỡi lam: “Sao? Mới lãnh lương mà đã tính đánh bài chuồn hả cô bé?”. Tôi giật phắt, quay lại, tái nhợt. Ms. Bảo khoanh tay trước mặt tôi, dáng đứng hơi lắc lư: “Đừng nhìn chị sợ hãi như thế chứ! Chị lên rủ em đi ăn tối với chị mà thôi!”. “Ăn cơm díp gì vậy, hả chị?” - Tôi hỏi, giọng khản đặc. Đôi môi tôi son đỏ thắm nở nụ cười kiêu hãnh và tinh quái: “Ăn mừng hợp đồng thành công với Ano!”. “Em chẳng có công trạng gì với cái job đó cả!”. “Vậy sao? - Ms Bảo nhướn mày, đột nhiên cười phá lên - Haha... Thế nhưng chị đã làm cho tất cả bọn sếp bên Red Sun trắng mắt và cay cú nghĩ rằng Hồng Nhật đã giành được hợp đồng lớn với công ty Ano là nhờ tài năng thiết kế của em, cung ạ! Thế nhé, em đừng hão huyền là có ngày quay về Red Sun. Hãy ở lại Hồng Nhật với chị!”.

Im lặng, gần như tôi không nói gì suốt thời gian ngồi xe và ngồi ăn tại nhà hàng Nhật Bản trên khu trung tâm thành phố. Tôi lắng nghe. Thực chất, tôi biết hợp đồng với Ano không phải là job thiết kế đúng nghĩa. Nó chỉ là việc sao chép chính xác và Việt hoá một vài chi tiết cần thiết các bao bì, mẫu lịch, quà khuyến mãi tặng kèm của Ano chính gốc bên Nhật mà thôi. Vai trò của designer như tôi vô nghĩa. Tuy vậy, nếu bắt được hợp đồng này, công ty sẽ kiếm được một khoản đáng kể.

Giữa các lời nói đầy phản kích, hơi ba hoa và ngạo mạn của Ms. Bảo, tôi ngờ ngợ hiểu ra: Ano tổ chức đầu thầu thiết kế chẳng qua chỉ là một trò hề. Người quản lý tiếp thị của Ano tại Việt Nam đã bắt tay với Ms. Bảo từ trước. Tôi gấp một khoanh sushi, lơ đãng: “Có khó để thuyết phục marketing manager của Ano giao mỗi hàng này cho chị không?”. Ms. Bảo mở nhẹ nút áo khoác, bên trong là cái áo thun lạnh ôm sát cơ thể sẵn lẩn. Chị ta làm bộ như nóng bức, nhếch môi cười, không trả lời thẳng mà hỏi lại: “Lợi thế của nữ giới là gì, em biết chứ?”. Tôi trở mắt. Ms. Bảo nhún vai: “Em từng là bạn của Hoàng Anh, đúng không? Tại sao con bé ấy sử dụng thành thạo lợi thế, còn em thì không biết gì?”. Tôi tò mò quá: “Lợi thế gì chứ? Sao em không biết?”. Ms. Bảo phẩy tay, chỉ ngón cái vào ngực mình: “Nó đây!”. Tôi giật thót. Ms. Bảo đã cặp với manager của Ano để kiếm được hợp đồng. Vẻ mặt tôi hẩn giống hệt kẻ đang vùng vẫy, sắp chết chìm mà còn nhìn thấy một quái vật biển. Ms. Bảo lại ngật đầu ra sau, cười phá lên. Tôi nhìn qua vai chị

ta. Bàn bên kia, CD Nguyên đang ngồi, với một người lạ lớn tuổi. Anh đang nhìn thẳng vào mắt tôi.

Đầu óc rối bời, tôi xin phép chạy vào rest room rửa mặt. Trong tấm gương lớn, bóng CD Nguyên phản chiếu. Tôi hơi lùi lại. Bàn tay anh vươn ra, nắm lấy tay tôi. CD Nguyên nói nhỏ, vừa đủ nghe, vừa đủ làm tôi sợ vì sự đe dọa ẩn giấu: “Em phải đi theo tôi!”. Tôi vùng mạnh, nhưng không thể thoát ra khỏi bàn tay siết mạnh của CD Nguyên. Anh lôi tôi ra khỏi rest room, rồi thoát ra ngoài cái sushi bar bằng cửa khác. Tôi luống cuống rảo bước theo, nhìn về bàn. Ms. Bảo đang trang điểm. Các nhân viên phục vụ đứng ngay dọc lối đi cúi chào, không ngờ vực gì. Lề đường rực rỡ ánh đèn, tấp nập người đi bộ. Vẫn nắm chặt tay tôi, CD Nguyên mở cửa sau, tông mạnh tôi vào trong. Chiếc xe lao vút đi trước khi tôi kịp hiểu ra tình thế kỳ dị mà mình rơi vào.

Xe lao đi quá nhanh. Một vài xe máy đi cùng chiều tấp vội vào lề, hoảng hốt nhìn theo cỗ xe hơi màu đen có tốc độ điên cuồng. Những vệt đèn hai bên đường vun vút trôi về phía sau. Mất mấy phút, tôi mới hoàn hồn. CD Nguyên chăm chú lái xe, lạnh lùng và cộc lốc: “Ngồi yên đi!”. Chẳng biết nói gì hơn, tôi đành ngồi co ro trong góc, nhìn ra bên ngoài tấm kính trong suốt. Nhớ ngày nào, tôi cũng từng lên chui vào chiếc xe này, đeo trên mắt cái contact lens xanh tím để hù dọa anh, mong anh nhận vào Red Sun. Bây giờ thì tôi cũng ngồi đây, nhưng lòng tràn đầy hoang mang. Bao nhiêu thời gian đã trôi qua. Bao nhiêu sự kiện đã xảy ra. Như những đợt sóng nối tiếp, lúc dồn dập, lúc giãn cách, chúng cứ dần dần đẩy tôi rời xa anh. Nhưng rồi vẫn có một bàn tay vô hình nào đó sắp đặt, buộc tôi và sếp cũ phải gặp lại nhau. Trong thăm sâu, kể từ ngày bị tống cổ ra khỏi Red Sun, tôi vẫn nhớ Nguyên da diết. Anh đã làm tôi tổn thương trầm trọng khichăng làm gì để bảo vệ tôi. Nhưng, càng đau đớn, tôi càng không thể nào tẩy xóa CD Nguyên ra khỏi ký ức. Đêm, tôi vẫn thường chồm dậy giữa một giấc mơ quái quỷ, thấy mình vẫn đang ở tầng 12 của cao ốc, chạy lăng xăng ở phòng thiết kế sang phòng nước. Và lần nào cũng chạm mặt CD Nguyên. Ngồi gác cầm lên đầu gối trong bóng tối, tôi tê dại đi. Tình yêu mà tôi trốn chạy hay cảm giác thất bại trong công việc khiến tôi đau đớn hơn? Tôi cũng không biết nữa...

Xe chạy ra hướng xa lộ. Ở trạm thu phí giao thông, một hàng dài những chiếc xe du lịch nối đuôi. Ừ nhỉ, ngày cuối tuần, ai cũng muốn rời khỏi thành phố khói bụi, lên cao nguyên hoặc ra biển nghỉ ngơi. Chỉ có tôi là chẳng biết đang đi tới đâu. CD Nguyên cho xe chạy chậm lại. Chuông điện thoại của anh vang lên khe khẽ. CD Nguyên cầm máy, nói anh đột xuất có việc phải đi gấp. Người ngồi cùng anh trong cái sushi bar ban nãy cứ gọi taxi về nhà trước. Hình như bên kia giận dữ, hỏi vặn gì đó. CD Nguyên nói anh thông báo sau, rồi tắt mobile. Anh gọi ông ta là papa. Như vậy, cha anh đã trở về Việt Nam. Những người kinh doanh như gia đình CD Nguyên hẳn không có nhiều thời gian để phung phí. Họ trở về, tức là có chuyện gì đó nghiêm trọng. Tôi lờ mờ đoán ra. Đến lượt di động của tôi đổ nhạc âm ỉ. Mẹ gọi hỏi tôi lại đi chơi nhạc ngoài bar hay sao mà giờ này chưa về. CD Nguyên ngoảnh nhìn tôi, đôi mắt đen sẫm khó hiểu. Lúng túng vài giây, tôi đành nói đang đi ăn với chị sếp. Tôi sẽ về muộn. Khá quen với tình huống này, mẹ tôi chỉ lầu bầu vài tiếng rồi gác máy.

Xe chậm chậm tiến tới gần kiosk của người bán vé qua trạm. Barie hạ xuống. Xe dừng lại hẳn. CD Nguyên cúi húi mở ví lấy tiền lẻ. Giây phút này thật thuận tiện để bật tung cửa xe, nhào ra và bỏ trốn. Không nhìn lên, nhưng CD Nguyên đọc được ý nghĩ trong đầu tôi: “Ngồi yên đi, cô nhóc. Cửa xe đã bị khoá lại rồi!”. Đèn neon sáng trắng. Mặt đồng hồ lớn chỉ hơn 8 giờ. Người thu vé mắt đỏ quạch, ngoảnh vào trong chiếc xe sang trọng, ánh nhìn lướt qua tôi hờ hững. Chiếc barie nhấc lên. Xe lại lao vọt đi. Nhìn qua kính chiếu hậu, gương mặt CD Nguyên hơi đánh lại. Trong hốc mắt tôi, đôi mắt sắc lạnh hơi loé lên, phản chiếu ánh sáng của đèn xe ngược chiều. Những vệt sáng lúc ẩn lúc hiện viền theo trán, chạy xuống sống mũi thanh tú. Khuôn miệng mềm mại mím lại, khoé mép hẳn lên vẻ rắn rỏi cay đắng.

Tôi húng hắng ho. Mùi xe và hơi máy lạnh tôi dị ứng lâu nay. Vẫn nhớ thói quen của tôi, CD Nguyên hạ kính xe. Anh đưa cho tôi một chai nước suối. Không khí bên ngoài tràn vào. Mùi biển rõ lên dần. Hơi muối mặn mặn bám chặt trên đuôi những ngọn gió quất vun vút, lướt dọc theo mấy cánh cửa.

- Em đang cần được nghe gì đó, đúng không? - CD Nguyên lên tiếng, phá vỡ sự yên lặng.

- Vâng! - Tôi đáp - Anh luôn đọc được ý nghĩ trong đầu em.

- Không hẳn. Chỉ là anh vẫn nhớ như in hết thói quen của em, cô gái ạ!

Tôi không muốn nói gì sau câu nói đầy ẩn ý. Anh vẫn yêu quý và thương nhớ tôi ư? Liệu điều ấy có làm cho tôi kiêu hãnh và vui sướng lên không? Anh tin tôi là con cộp bé bỏng, đã liếm lành vết thương sau quãng thời gian khốn đốn vừa qua ư? Tôi lại xù lên, lại muốn gào thét lên như cái hồi đau vật vã nằm liệt trong phòng một mình. Đèn máy nghe đĩa nhấp nháy. Bỗng dưng, trong không gian nhỏ, giữa âm thanh vội vã của những đợt gió, tiếng đàn guitar lead vút lên, sắc và đánh như một nhát chém. Giọng hát rí rả như vọng tới từ rất xa, rồi đột nhiên loé sáng. Rock. Cơn chấn động của một dàn âm thanh bùng nổ. Một bản nhạc *thrash* quẩy đập, đầy thô bạo nhưng cũng thật đốn đau. Tôi lảo nhảm đọc theo lời hát mà gã ca sĩ đang gào lên. Rặt những lời nguyên rủa: *Thất nghiệp. Cha mẹ hẹp hòi. Kẹt xe triền miên. Một thế giới bị huỷ hoại bởi những cột khói nhà máy. Những gương mặt tươi cười che giấu tham vọng bản thủ. Những lời yêu đương ngọt ngào và trống rỗng trên môi các cô gái. Sự thèm khát xác thịt và thói quen lãng quên của các chàng trai...* Tất cả những ý tưởng hiện thành hình, cụ thể và sắc nét, lao rầm rập về phía tôi như bầy chiến binh tàn bạo. Bao lâu nay, tôi không cho phép mình yếu đuối. Tôi đã sống sót, đã đi làm. Tôi đã không cho phép nhìn vào bên trong bản thân quá nhiều. Nhưng lúc này, đang ở rất gần CD Nguyên, xúc cảm dồn nén bỗng vỡ bùng. Chẳng có bản nhạc bi thương, chỉ là một ca khúc oán trách và cực cần. Gục mặt trên băng ghế sau, tôi khóc oà,

đôi vai rung lên bần bật. CD Nguyên vẫn lái xe lao đi trên xa lộ, vẻ như chẳng đoái hoài gì đến tôi. Hoặc anh quá rõ vì sao tôi khóc. Và anh để mặc cho tôi được khóc thoải.

Thành phố biển. Hơn 9h30. Đại lộ men chân núi và dọc theo bờ biển, đoạn sáng rực ánh đèn hắt ra từ các hotel, đoạn chìm trong bóng tối. Xe CD Nguyên tấp vào sát lề đường. Anh bước ra ngoài, mở cửa xe cho tôi ra theo. Tôi đứng tựa vào lan can lạnh cóng, nhìn ra mặt biển lấp lánh lân tinh. Gió làm mí mắt tôi bết đầu rất. Xa xa, ngọn đèn trên đỉnh một con tàu chốc chốc lại sáng loé lên rồi lại tắt ngấm, nhưng bóng sáng của nó vẫn kịp đâm sâu trong lòng nước tối om. CD Nguyên gác hai cánh tay trên lan can, nhìn theo hướng mắt tôi.

- Thịnh thoảng, những lúc không thể chịu đựng nữa, anh lái xe một mình ra đây, đứng nhìn biển. Khi nào tâm trí dịu xuống, anh lại quay về thành phố, Lim ạ.

- Sao bữa nay anh lười em theo?

- Vì cứ đứng một mình như thế anh không chịu nổi nữa.

- Em chẳng làm được gì cho anh hết! - Tôi nói, oán ghét chính mình.

- Ý em muốn nhắc rằng, anh cũng đã chẳng làm gì được cho em hết, phải không Lim? - Giọng người đàn ông trẻ đượm chua chát, nghe già đi hàng chục tuổi.

- Mọi việc đã kết thúc. Em đã rời khỏi Red Sun. Nói rằng mình thất vọng vì người khác đâu có ý nghĩa gì. Chỉ làm cho chính em tự coi rẻ mình mà thôi! - Tôi nói, ngờ ngợ nhận ra làm cho tôi đau, sẽ là cách làm cho CD Nguyên đau nhất.

- Lim ạ, tha thứ cho anh một lần. Em có bao giờ tự hỏi tại sao anh lại phải làm thế không? Hay em chỉ nhìn vào mọi việc trên bề mặt mà thôi?

Tôi cắn môi. CD Nguyên gõ đúng vào điểm yếu mà tôi chưa bao giờ nhận ra. Trong mối quan hệ này, tôi chỉ nhìn tôi, nhìn những gì tôi được, tôi mất. Chưa bao giờ tôi thực sự muốn khám phá khuất phía sau vẻ mặt bình thản của người tôi yêu là những suy nghĩ, dằn vặt gì. Chao ôi, tôi chỉ biết oán trách, thương xót chính mình như một con ngốc ích kỷ và tồi tệ nhất. Tôi không hề nghĩ người khác cũng đau như tôi, hoặc còn nhiều hơn tôi. Khịt mũi, tôi đưa tay quẹt nước mắt lăn dài trên má. Người đứng cạnh tôi bỗng thì thầm:

- Em có nhớ nhân vật Gatsby vĩ đại không? Anh ta từng ngồi trong nhà xa hoa của mình, nhìn sang bên kia vịnh, nơi những ảo ảnh phù hoa cứ lấp lánh từng đêm. Em nhớ không?

Câu hỏi của Nguyên như một phiến băng lạnh áp vào tim tôi. Vì lẽ gì anh lại suy sụp đến thế? Vì lẽ gì anh lại thấy mình trong cái nhân vật Gatsby khốn đốn và vỡ mộng ấy? Tôi nhìn sang anh, gương mặt như bức tượng điêu khắc tinh tế, chất đầy nỗi cô độc và lo sợ, chốc chốc lại hiện ra trong vệt

sáng của những ngọn đèn ngoài khơi. Những người đàn ông như CD Nguyên luôn giấu kín họ đi. Một khi để lộ sự yếu đuối của chính mình, là họ đang suy sụp lắm. Tôi run run đề nghị:

- Anh đang gặp chuyện gì, cứ nói với em!

- Em có ở bên anh không? Em có chấp nhận được câu chuyện khốn nạn của anh không, hả Lim? Em nói đi!

- Em sẽ lắng nghe. Anh hãy tin em!

Im lặng hồi lâu, CD Nguyên hít một hơi dài, rồi nói từng lời chậm rãi:

- Tuần sau anh làm đám cưới. Với Kat Trần. Em biết cô ta, đúng chứ?

Thân thể tôi đờ cứng, như một khúc gỗ. Nếu không có hàng rào sắt, tôi sẽ khụy ngã, nhào xuống bãi cát đầy đá hộc dưới mí biển. Tôi từng nghe Hoàng Anh nói về điều này. Nhưng tôi chỉ xem đó là lời nói đùa ngớ ngẩn. CD Nguyên cũng chưa bao giờ hé môi điều này.

- Tại sao anh lại phải cưới cô ấy?

- Em hiểu rồi mà, Lim. Anh hết như Gatsby, chạy theo đủ thứ ảo mộng: Địa vị, nhà cửa, sự nghiệp. Anh biện hộ cho những mục tiêu rằng phải làm điều đó cho gia đình anh. Ba má anh làm ăn thất bại, vay mượn của ông Trần rất nhiều. Ông Trần để mắt đến anh. Ông ta lựa chọn anh cho con gái ông ta...

- Nhưng Kat đâu thích đàn ông. Cô ấy là một les! - Tôi kêu lên.

- Sao một cô nhóc ngây thơ như em lại biết điều đó?

- Tình cờ thôi, có lần Hoàng Anh buột miệng với em. Và Kat cũng đâu có giấu diếm điều đó - Tôi nói dồn dập - Cô ta đâu cần anh.

- Nhưng gia đình cô ta cần anh để che giấu điều mà họ không thích mọi người xì xào. Họ chỉ có một con gái duy nhất. Sẽ ra sao nếu cô ta lại là kẻ bị xã hội ác cảm?

- Không, bây giờ vẫn minh hơn nhiều. Đồng tính không còn là cái gì lạ lùng và phải che giấu! - Tôi phản nộ thật sự.

- Số đông người vẫn chưa nghĩ như em đâu. Tuần sau, đám cưới sẽ tổ chức.

- Vậy anh lấy Kat đi. Anh tha em ra đây làm gì! - Cổ họng tôi sắp tắc nghẹn.

- Em đã hứa em ở bên anh kia mà, Lim. Nếu có em, anh sẽ đập vỡ cái đám cưới khốn kiếp ấy.

Tôi vịn mười ngón tay vào lan can, run lẩy bẩy. Đã bao giờ bạn rơi vào cảm giác đối diện một người không gặp từ rất lâu, giờ đây đột ngột hiện ra, tìm bạn vì một lý do bí ẩn? Lòng bạn sợ hãi. Nhưng bạn còn biết rằng, bạn đang ngấm ngấm run rẩy hạnh phúc. Có lẽ bạn cũng như tôi lúc này. Đôi khi đừng nghĩ ngợi quá nhiều, hãy nhắm mắt và bám theo ý nghĩ duy nhất: “Mặc kệ hết thảy. Rồi ta chết cũng được. Ta đang ở bên người ta yêu. Và ta phải làm tất cả để giữ chặt anh ấy...”

- Em hứa, em sẽ ở bên anh, Nguyên ạ. Vì em yêu anh điên lên!

Khi nói, tôi thấy mình đã ở trong cánh tay vững chắc của người yêu. Anh ôm ghì lấy tôi, đặt lên môi tôi nụ hôn lạnh. Những nụ hôn in trên mặt, trên cổ, lan xuống vai. Những nụ hôn ấm nóng dần lên. Trong tôi, rợn lên cảm giác gai gai khó tả. Tôi bầu chặt lấy vai anh. Vừa hôn tôi, anh vừa làm bầm không ngót: “Ừ, anh phải dừng cảm. Anh phải từ bỏ hết. Anh phải có được em...”.

Vài chiếc xe máy chạy đua phóng ào qua đại lộ, âm thanh thô bạo. CD Nguyên đưa tôi vào trong xe, băng ghế sau. Tôi vẫn ôm chặt lấy anh. Bàn tay anh vuốt ve trên vai rồi lan xuống cánh tay tôi thật dịu dàng. Một bàn tay áp bên trong lưng áo tôi. Hơi thở mạnh và gấp. Hai đôi mắt soi vào nhau, sâu thẳm, ánh lên tia sáng thương yêu và đam mê. Tôi ngả người xuống ghế. Gương mặt thương yêu ở trên gương mặt tôi, rất gần. Chỉ một chút nữa thôi, tôi sẽ thuộc về người tôi yêu, thật trọn vẹn. Chìm sâu trong nụ hôn sẫm đen như mặt biển, bỗng trong tôi phớt qua tia sáng của ngọn đèn nhỏ. Tôi có vội vã quá không? Nhận ra tôi quá dễ dãi và dễ xiêu lòng, anh có xem nhẹ tôi không? “Không! Dừng lại!” - Tôi hét lên, xô bật anh ra, ngồi chồm dậy, cài lại khuy áo. Xem này, sao tôi lại nóng bừng và run rẩy kỳ lạ thế...

Xe chạy trở về thành phố. Tôi lên ghế trước, ngồi cạnh Nguyên. “Anh có giận em không?”. Anh ngoảnh sang tôi, mỉm cười dịu dàng: “Không đâu, trình nữ mặc quần jeans rách gối của anh!”. “Em không phải là cô ngọc ám ảnh chuyện trinh tiết. Nhưng thú thật là em hơi sợ...”. “Ừ, anh biết. Anh thương yêu và muốn bảo vệ em là vì thế, ngọc ạ!”. “Tại sao anh phải bảo vệ em chứ?” - Tôi tròn mắt. “Lim ạ, rất có thể em sẽ bị Peter làm hại. Em đang làm việc cho Hồng Nhật, đối thủ của Red Sun”.

*

Sáng nay tôi vào công ty khá muộn. Sau khi đi ăn sáng, tôi nảy ra ý định ghé qua xem các mẫu lịch ngoại mới nhập về. Xe hơi của tôi đang làm lại nội thất. Tôi gọi taxi chở lên nhà sách trung tâm. Còn lâu mới đến tết, nhưng lúc này đang là mùa cao điểm thiết kế lịch bàn, lịch tờ và thiệp xuân. Chỉ cần mua một số mẫu lịch bắt mắt, đem về cho nhân viên thiết kế như Cẩm copy lại là xong, chẳng cần mất công đầu tư lâu la mà lắm khi chẳng nên cơm cháo gì. Thú thật là tôi cũng thoáng lo khi nghĩ chuyện bản quyền. Nhưng chắc đâu có nhà in lịch nào tuốt bên trời Tây mất công bay sang cái xứ sở xa xôi này, chỉ để bắt quả tang và kết tội một công ty thiết kế nhỏ xíu làm ăn chộp giựt. Sau khi xem thỏa thuê, tôi chọn gần ba chục mẫu lịch. Đủ loại. Ngoài mấy mẫu lịch của Đức, phần lớn là lịch nhập từ Đài Loan và Hồng Kông. Chẳng phải vô cớ tôi chọn khu vực Hồng Nhật tọa lạc tại khu vực có rất nhiều cửa hàng và công ty của người Hoa. Ở đây rất thiếu hãng thiết kế chuyên nghiệp. Trong khi đó, nhu cầu thiết kế, quảng bá cho mặt hàng nhựa, đồ nhôm gia dụng và bao bì thực phẩm các loại rất cao. Đừng

tưởng những nhãn hiệu không danh giá đầu tư ít ỏi cho mẫu mã. Trái lại, các ông chủ rất chịu chi. Mà đơn đặt hàng thiết kế của họ đầy quái lạ. Một lần, tôi yêu cầu Lim và Cẩm thiết kế thật kỹ mấy mẫu poster và các nhãn dán lên sản phẩm cho một cơ sở sản xuất hàng nhựa. Tuy nhiên, khi giao mẫu cho khách, ông ta giấy nẩy lên. Đòi loại bỏ hết thấy những màu sắc và chi tiết sang trọng, ông ta quả quyết chỉ cần làm sao cho hình ảnh nổi bật, loè loẹt chói chang và càng ngậy ngô càng tốt. Khi Lim, Cẩm và cả tôi nữa tròn mắt ngạc nhiên, đại gia cố gắng giải thích bằng thứ tiếng Việt cụt lùn và lộn xộn: “*Ngớ làm hàng bán về miền Tây và Campuchia, làm sao cho mắt pà con nông dân là được lòi. Làm sang trọng quá, pà con tưởng mắc tiền, không có dám rỏ vô á...*”. Suốt một tuần sau đó, Lim và Cẩm khoái trá nhại lại với nhau thứ tiếng Việt pha giọng Hoa kỳ quái rồi cười ré lên. Tôi chẳng thấy có gì đáng cười ở đây. Điều ông chủ hãng nhựa nói tình cờ truyền cho tôi một bài học đáng giá: Đẹp và sang trọng hoàn toàn vô giá trị nếu sản phẩm không bán được. Chân lý thuộc về thị trường chứ không phải ở những quy chuẩn mà bọn người ngồi phòng lạnh đặt ra với nhau.

...Ra đến quầy trả tiền của nhà sách, tôi mới phát hiện ra để quên thẻ thanh toán ở nhà. 14 triệu, tiền mặt tôi cầm theo không đủ. đành phải gọi điện cho Hoà, sai cậu ta gấp kế toán lấy tiền, mang đến nhà sách gấp. Chưa đầy mười phút, Hoà đã phóng đến trên chiếc xe Nouvo. Từ ngày về làm cho tôi, trông anh chàng này khá hảnh lên. Mặc dù thừa thãi kinh nghiệm để hiểu tiền bạc dư dả khiến người ta hoàn toàn thay đổi, nhưng tôi cũng bất ngờ trước sự tiến bộ nhanh chóng của Hoà. Cái vẻ ngoài xám xịt, yếm thế và thâm não hồi nào nay đã thay thế bằng sự sáng sủa linh hoạt. Anh ta khá thông minh. Tôi nói gì, anh ta đều nắm bắt nhanh gọn, giải quyết nhiệm vụ tôi giao tới nơi tới chốn. Nếu tôi phải tin vào một nhân viên duy nhất của Hồng Nhật, thì đó chính là Hoà. Kể từ ngày tôi nhận anh chàng về làm, giao cho một chức danh và trả mức lương bốn triệu, công việc ở Hồng Nhật vận hành tốt lên hẳn. Anh chàng làm việc mẫn cán, luôn cố gắng hoàn tất nhiệm vụ đến mức tốt nhất có thể. Nhưng, sự thành thật của Hoà mới là điều tôi đánh giá cao hơn hết. Giao cho Hoà đi ngân hàng với cả trăm triệu tiền mặt, tôi cũng không cần lo lắng hay dè chừng. Anh chàng đúng kiểu người giúp việc trung thành, chứ tố chất của một người chủ mưu lược thì hoàn toàn vắng bóng. Chẳng có gì khó hiểu khi Hoàng Anh bỏ rơi cậu ta một cách nhẫn tâm. Con ranh ấy còn phải ngoi lên cao hơn. Đương nhiên, người đàn ông sánh đôi phải lựa cũng phải ở vị trí cao như tham vọng của nó. Type người Hoàng Anh khác nào một cỗ xe ma quỷ chỉ biết tiến về phía trước chứ làm gì biết lùi lại. Hạng người như Hoà, con bé đó không cần. Nếu phải đi chung đường, chẳng chóng thì chầy, con bé sẽ nghiền nát cậu chàng như cám.

Tuy nhiên, có điều này thật sự tôi không thể hiểu nổi: Hoà vẫn si mê Hoàng Anh! Chà, cứ nhìn cái vẻ ngơ ngẩn, hồn vía thất lạc khi cậu chàng

đụng mặt con ranh ấy trong cái buổi họp tại công ty Ano hôm rồi thì rõ. Đàn ông thật ngu ngốc. Ngay cả khi sự thật sờ sờ trước mắt, họ vẫn cố huyền hoặc bằng ảo tưởng hơi ời. Nhưng mà thôi, tôi chỉ cần hiệu quả công việc. Tôi không can dự sâu vào chuyện yêu đương của nhân viên dưới quyền làm gì. Tôi thừa hiểu, Hoàng Anh đã cắt đứt dứt khoát. Vì vậy, chẳng bao giờ có chuyện con bé rần độc ấy quay trở lại với Hoà, lợi dụng cậu ta để dò thám công ty tôi. Mặt khác, tôi không bao giờ cho phép mình thua cuộc trước Hoàng Anh một lần nào nữa. Sau khi rời khỏi Red Sun, hai cái tên khiến tôi căm thù đáng cay là Peter Yeo và Hoàng Anh. Cú trả đũa - giành hợp đồng lớn với Ano ngay trước mũi họ - là đòn thù đầu tiên tôi giáng thẳng vào hai kẻ khốn đó, rất thành công.

Sau khi trả tiền các mẫu lịch và lấy hoá đơn đỏ, Hoà đề nghị để cậu ta chở tôi đi thẳng về công ty, không cần phải bắt taxi. Tôi đồng ý. Lúc này, nhìn kỹ, mới thấy Hoà có vẻ lo lắng bồn chồn vì một điều gì đó. Ngồi sau xe, tôi hỏi thẳng:

- Có việc gì cần giải quyết ở công ty hả?

- Chị à, cái job với hãng nhôm Kim Minh làm tới đâu rồi? - Hoà thăm dò.

- Chị có nhắc tụi con Lim thằng Cẩm chú ý job này rồi mà. Chị đã nhận đây là job lớn, cả thiết kế, in ấn và làm hộp bao bì lên tới hai chục ngàn đô chứ ít sao. Sao, có chuyện gì bên Kim Minh nữa đây? Họ đòi hỏi thay đổi cái gì hả?

- Giám đốc marketing của Kim Minh hôm rồi qua bên công ty mình. Hình như... hình như... - Hoà ấp úng, rồi im bặt.

- Có chuyện gì nói lẹ lên coi! - Tôi gắt gỏng.

Đèn vàng. Thay vì vọt xe chạy qua luôn, Hoà dừng lại ngay vạch sơn trắng. Cậu ta hơi cúi mặt xuống, nói nhỏ nhưng vẫn đủ cho tôi nghe thấy:

- Hình như ông Tán Súng giám đốc marketing bên đó muốn gì đó ở designer bên mình, chị Bảo ạ.

- Than phiền tác phong thằng Cẩm sao?

- Không! Vấn đề liên quan đến Lim.

Tức khắc, tôi hiểu ngay đầu dây mối nhợ. Tôi hỏi lạnh lùng:

- Ông ta ra điều kiện gì với bên mình? Nói rõ hơn chị nghe, Hoà!

Hoà lại im lặng. Tôi chợt nhớ ra, ngoài quan hệ đồng nghiệp, Hoà và Lim là chỗ quen biết cũ. Tôi nhớ Hoà đã mừng biết chừng nào khi biết tôi lôi được Lim về Hồng Nhật. Mặc dù không làm cùng bộ phận, nhưng lâu lâu anh chàng lại đảo qua phòng thiết kế, mua mấy món vặt vặt con gái thích ăn cho Lim. Anh chàng lo cho cô bé như lo cho đứa em gái ngốc nghếch. Mặc dù không có bằng chứng gì cụ thể, nhưng bằng trực giác, tôi biết Lim thất vọng với kiểu công việc ở Hồng Nhật. Giữ được cô bé không bỏ đi, ngoài hợp đồng ràng buộc ngặt nghèo phải bồi thường 50 triệu đồng nếu đơn

phương rời bỏ vị trí, còn có công của Hoà. Chỉ cần ông anh nói ngọt vài câu, cô nhóc ương bướng lại xiêu lòng, cắm đầu vào thiết kế. Tôi biết, Hoà đang rất lo cho Lim. Nhưng cậu ta cũng lo cho tiến độ của hợp đồng. Tôi gạn hỏi:

- Ông Tán Súng muốn con Lim, đúng không?
- Vâng, chị đoán đúng rồi đó! - Hoà nói thật khó khăn.
- Khi nào?
- Ngay tối nay, thưa chị.

Suốt quãng đường về công ty, Hoà im lặng. Tôi miên man suy nghĩ. Nếu không làm hài lòng giám đốc tiếp thị của Kim Minh, cái hợp đồng hai chục ngàn đô sắp ký coi như đổ xuống sông xuống bể. Mà có đáng gì đâu, chỉ là một buổi đi chơi, đi ăn với nhau thôi mà. Tán Súng mới ngoài 35, nhìn khá phong độ. Lim hơi trẻ con, nhưng con gái thời nay ai mà biết họ chính xác là ai. Nghe nói, cô nhóc còn chơi nhạc trong quán bar nữa. Chắc cũng chẳng phải loại hiền. Đầu óc tôi tính toán nhanh như chớp. Khi xe máy Hoà dừng trước cửa công ty, tôi bước xuống, ra lệnh:

- Hoà, cậu nói với Lim nghe. Nói sao cho được việc.

Hoà lắc đầu ngay tức khắc:

- Không. Em có thể làm tất cả mọi việc cho chị. Nhưng vụ này thì không được!

Tôi trừng mắt nhìn Hoà. Cậu ta lảng tránh ánh mắt tôi, vẻ mặt tái xanh, nhưng cương quyết. Tôi dịu giọng:

- Thôi được. Tôi sẽ lo chuyện này. Nhưng tôi cấm cậu, không được hé môi nói gì với Lim đó nghe. Hồng cái hợp đồng này, Hồng Nhật húp cháo. Mọi người có cơ ra đường hét ráo đó nghe chưa!

Tôi lên lầu hai. Phòng thiết kế cửa mở hé. Lim bữa nay làm buổi sáng. Vừa vẽ trên máy, cô vừa nghe nhạc bằng earphones. Cô nàng gầy nhom, cổ vươn về phía trước, đầu gật gù theo nhịp nhạc. Hai tay gõ bàn phím chốc chốc dừng lại, nhón một hạt đậu phộng, tung lên cao và há miệng đón gọn. Thật là hành vi kỳ quặc. Chẳng hiểu vì sao cái gã Tán Súng lại hứng thú với cô bé oắt con này? Gã muốn thử một món ăn hoàn toàn lạ miệng ư? Hay cái trò dị đoan vận may từ các trinh nữ mà nhiều gã làm kinh doanh vẫn tin? Nhưng thôi, tôi sẽ không suy nghĩ lòng vòng. Nói chung, một khi đối tác đã muốn, nếu có thể đáp ứng để giành được hợp đồng, thì đâu có gì phải lưỡng lự. Chẳng phải lợi thế mà nữ giới có thể sử dụng để khuất phục phái mạnh là vẻ mềm yếu và chính thân xác của họ đó sao? Được thôi, tôi sẽ giúp cho Lim sớm hiểu ra điều đó.

Sau khi đi dùng cơm trưa, tôi làm như tình cờ chạm mặt Lim ở ngay lối ra vào công ty. Cô nhóc mặc áo pull vẽ hình thù loang lổ, khoác ngoài một chiếc chemise cổ ý nhàu nát. Quần jeans dưới chân rách như tổ đĩa. Bất gặp tia mắt nhìn lướt từ trên xuống dưới của tôi, Lim so vai, nhe răng cười rụt rè:

- Chị sắp đi đâu ạ?

- À hay quá! Chị đang tính rủ em đi shopping. Khu vực này có nhiều cửa hàng bán đồ hay lắm à ngen. Thời trang Hồng Kông, giá được lắm!

- Ui, vậy em đi theo chị thôi. Em không mang theo tiền và em cũng không hợp lắm với gu thời trang ở mấy shop gần đây đâu...

- Biết đâu. Cứ đi theo chị nào! - Tôi nói thản nhiên - Có lẽ em cũng nên thay đổi cách ăn mặc đi, Lim ạ. Lúc nào cũng bụi phủi, không bắt mắt lắm đâu. Phải ăn mặc cho sexy... à không, cho mềm mại một chút.

Cô nhóc lại rút cổ, cười, không phản đối nhưng cũng chẳng đồng thuận. Ở một cái shop sang trọng, tôi chọn được cho Lim một bộ thời trang thu đông rất lạ: Quần jeans mềm ôm ngấn ngang gối, thêu và gắn hạt đá lấp lánh trên đùi. Cái áo màu tím sẫm khá dài, phủ ngang hông, kín cổ phía trước nhưng lại khoét rộng đằng sau, hở cả một mảng lưng trắng ngần. Lim bước ra từ phòng thử, không chỉ tôi, mà cả người bán hàng cũng nhìn không chớp mắt. Hệt như bộ áo thiết kế riêng cho Lim. Nó khiến cô nhóc bộc lộ mình thật trọn vẹn, vừa ngây thơ, vừa bí ẩn. Tôi yêu cầu gói bộ quần áo vào túi. Lim trở mặt:

- Đẹp lắm, nhưng em không mua đâu. Nhiều tiền quá...

- Thôi nào! - Tôi gạt ngang - Nó là của em, chị tặng.

- Nhân dịp gì hả chị?

- Chị cần nhờ em một chuyện nhỏ thôi...

Trên đường quay về công ty, tôi nói cho Lim về việc cần thiết phải giành được hợp đồng với Kim Minh. Cô nhóc ngờ vực: “Tại sao lại là em nói chuyện với ông Tán? Em vụng về lắm. Em sẽ làm hỏng việc của chị mất!”. Tuy nhiên, khi tôi nói rằng bên Kim Minh có vài đề xuất về chuyên môn, thì Lim tin ngay. Tôi bồi thêm: “Chỉ cần em ăn mặc đẹp, trang điểm đôi chút, nói năng nhẹ nhàng và tôn trọng, chắc chắn sẽ đạt được thoả thuận dễ dàng với ông Tán Sứng!”. Tôi lắc đầu khi Lim hỏi mấy giờ cô sẽ phải đi cùng tôi: “Tối nay em đi một mình chứ. Chị có biết gì về chuyên môn đâu. Chị chạy lo việc khác. Em sẽ làm được mà. Tin chị đi!”. Lim gật đầu, không mấy vững tin. Thế là con mồi đã vào bẫy. Tôi nhếch môi cười. Việc giảng bẫy tôi đã làm xong. Còn xử lý con mồi, thì tôi không quan tâm nữa. Miễn là Hồng Nhật bắt được hợp đồng mà thôi.

Buổi chiều, khi Hoà mang mấy chục mẫu lịch lên phòng thiết kế, Lim và Cẩm bóc ra xem, luôn miệng trầm trồ. Hoà liên tục nhìn về phía Lim, đôi mắt sợ hãi, thương cảm và đầy giằng co. Tôi không rời Hoà một bước. Kế hoạch của tôi không thể gãy đổ chỉ vì những lời nói không đúng lúc của Hoà.

Kể từ ngày Kat Trần quay về Việt Nam, tôi không bao giờ biết công việc chính xác của cô ta. Các ý nghĩ trong đầu Kat đối với tôi lại càng xa lạ. Thật kỳ dị khi một người mà tôi hoàn toàn chẳng hề có một ý niệm cụ thể nào chuẩn bị nắm tay tôi, cùng tôi bước vào nhà thờ làm lễ, sau đó sẽ chính thức trở thành một nửa của tôi, theo cách gọi văn hoa của người đời. Tối nay, các thành viên trong gia đình tôi mời cô ta ăn tối ở khách sạn, rà soát lại hết thảy các thủ tục cuối cùng trước khi hôn lễ sẽ được tổ chức vào kỳ nghỉ cuối tuần sau. Cha tôi muốn mời cả Peter Yeo. Tôi khó chịu, nhưng không phản đối. Trong thâm tâm, có lẽ cha tôi muốn chứng tỏ cho ông Trần hiểu rằng gia đình tôi thật sự nghiêm túc và đầy thiện ý khi tổ chức đám cưới này, thông qua sự có mặt quan sát của Peter.

Bàn tiệc được đặt trong một phòng riêng. Tiếng violon khe khẽ. Peter Yeo đến đúng giờ. Không để mắt đến vẻ mặt lạnh nhạt của tôi, gã bắt tay cha tôi khá hồ hởi, sau đó chọn chỗ ngồi cạnh chị Trâm và bắt đầu trò chuyện với chị bằng tiếng Anh, một cách thân thiết hơi thái quá. Chị tôi lắng nghe chăm chú những câu pha trò, nghiêng hẳn người về phía gã, chốc chốc cười lên khe khẽ, không che giấu vẻ khoái trá. Một người phục vụ ghé tai hỏi ý kiến chị Trâm để dọn thức ăn lên. Chị yêu cầu chậm một chút, còn một vị khách quan trọng chưa đến. Những cốc rượu chân cao im lìm hắt quầng sáng ánh đỏ trên nền khăn trải bàn hồ bột trắng tinh. Cha tôi hút thuốc. Khói trắng lơ lờ bay lên, lảng vảng quanh bàn, khiến mọi hình ảnh bị làn khói bao bọc đều có vẻ méo mó sai lạc. Tiếng nhạc vẫn rì rả, như âm thanh từ địa ngục vọng tới. Mong sao cho cái buổi tối khó chịu này mau chóng chấm dứt. Tôi nhìn đồng hồ, khó chịu ra mặt. Đã muộn hơn nửa tiếng so với giờ hẹn, Kat Trần vẫn chưa có mặt. Chộp bắt vẻ khó chịu của tôi, Peter Yeo cười khẩy:

- Cậu đã có vẻ nôn nóng cần thiết của một chú rể mong chờ cô dâu rồi đấy!

- Chỉ có con mắt tinh tế của tay diễn viên lõi đời mới nhìn ra được những điều ấy. Tôi luôn thán phục ông, Peter ạ! - Tôi chẳng buồn che giấu thái độ mỉa mai.

- Cậu đã chuẩn bị xong bộ lễ phục rồi chứ hả? - Peter nhướn mày, thản nhiên như không. Gã cố ý lái đề tài cưới hỏi vào về phía những chi tiết thông tục. Và vì thế, câu chuyện càng trở nên khó chịu hơn. Peter nhìn sang chị Trâm - Cứ hình dung mà xem, cô Kat trẻ trung xinh đẹp đi bên cạnh cậu

Nguyên đây. Cả hai thật đẹp đôi...

Trong một khoảnh khắc rất nhanh, tôi nhận ra mắt chị tôi tối sầm lại. Nhưng chị lấy lại vẻ bình tĩnh và hoạt bát thật nhanh chóng:

- Đúng vậy. Tôi hy vọng em trai tôi và cô Trần không chỉ đẹp đôi trong đời sống gia đình riêng, mà cả trong công việc làm ăn sắp tới. Tôi biết Kat từ ngày cô ấy còn là nhỏ. Một cô bé cá tính nhưng cũng đầy hiểu biết. Tôi tin rằng Kat sẽ biết cách sống hoà hợp và khiến cho em tôi luôn được dễ chịu.

- Chắc chắn là vậy rồi! - Nụ cười mở rộng như robot của Peter Yeo phô ra hàm răng trắng bóng, khiến mặt ông ta nhìn đáng sợ hơn bao giờ hết.

Cửa phòng ăn bật mở. Kat Trần bước vào phòng, lướt nhanh như một cơn gió trên tấm thảm len dày. Cô mặc chiếc quần da chần màu xám bạc. Cái áo khoác vải jeans kiểu dáng lạ thường thêu những tia chớp gắn hạt đá lấp lánh. Chiếc khăn tay cotton màu đỏ, gấp chéo, thắt hờ trên cổ làm tôn lên làn da nâu óng được chăm chút hoàn hảo. Trông cô ta không khác nào một bức tượng đồng vừa mới đúc. Sáng chói, đẹp đẽ, rắn rỏi. Ấn tượng cô gây ra khá mạnh, đến mức các nhân viên phục vụ cũng dờ mắt ra ngắm nhìn. Kat chào cha tôi và chị Trâm với sự lễ độ cần thiết, nhưng vẫn toát lên vẻ tự tin và kiêu hãnh nhất định. Khi bắt tay Kat, Peter nhún nhường hẳn. Ngồi xuống cạnh bên, Kat thoải mái đặt nhẹ bàn tay lên tay tôi, vươn cổ áp môi lên gò má tôi hôn thật nhanh, thay cho lời chào. Mọi biểu hiện của đôi vợ chồng sắp cưới không che vào đâu được.

Thức ăn được dọn lên. Những câu chuyện xã giao quen thuộc bên bàn tiệc. Tất cả người ngồi quanh bàn đều biết rõ bụng dạ nhau, đọc vanh vách các âm mưu của nhau, dè chừng đón bắt nhau từng chút một. Thế nhưng, họ vẫn cứ luôn miệng kêu lên đầy ngạc nhiên trước các câu nói vu vơ hay những tiết lộ tầm thường. Sự giả dối khiến tôi chán ngấy. Tôi căm ghét chính mình, vì tôi cũng đang là một phần quan trọng của trò hề ấy. Tôi uống nhiều, hết ly này sang ly khác. Đột nhiên, tôi tự hỏi nếu có Lim ngồi đây, cô nhóc ấy sẽ làm gì nhỉ? Có lẽ, chẳng ngần ngại gì, Lim sẽ nói toạc hết những ý nghĩ thật của cô, chẳng thém che giấu và huyền thuyên những điều đầu môi chót lưỡi vô nghĩa. Ý nghĩ về Lim khiến tôi bỗng dưng dễ chịu. Phải, cô nhóc luôn là nguồn nước mát cho đầu óc tôi. Cảm giác căng thẳng và ý muốn gây hấn với chung quanh trong tôi dịu xuống.

Một bàn tay bỗng đặt nhẹ lên đùi tôi, lướt nhẹ dần dần lên trên. Cơ bụng tôi co thắt lại. Rùng mình. Tôi đưa mắt nhìn nhanh xuống dưới. Những ngón tay khô và dài. Đầu móng cắt tĩa và sơn bóng tinh xảo. Bỗng dưng, bàn tay ấy biến hình, hoá thành một con tắc kè hoa quái dị. Nó muốn gì chứ? Tìm cách lôi kéo tôi, hay sâu xa hơn, đang chế nhạo tôi? Tôi đặt tay mình lên những ngón tay đó, giữ lại. Nhìn nghiêng, gương mặt Kat vẫn không để lộ một cảm xúc bất thường nào. Tôi ghé tai cô ta, thì thầm:

- Thôi đi!

- Anh có muốn ra ngoài hành lang với em một chút không? - Kat nói, cũng thì thâm hụt như tôi.

Tôi vút khăn ăn lên bàn, xô ghế đứng dậy, bước ra cửa. Kat đứng dậy, bám sát gót tôi. Những tiếng nói chuyện trao đổi bỗng ngưng bật. Chị Trâm hơi nhòe mắt nhưng bị Peter giữ lại. Cha tôi dựa hẳn vào lưng ghế. Tôi cảm thấy rõ nét các ánh mắt dõi theo sau lưng mình. Những tia mắt lạnh toát vì bản khoăn, ngạc nhiên, không phải là không lo sợ. Tôi vẫn bước, hơi chệnh choáng, khác nào đi giữa một làn nước cóng buốt sắp đông cứng lại.

Một góc khuất bên ngoài phòng tiệc. Tôi đứng bên cạnh Kat, chống tay trên lan can. Gió lồng lộng. Kat khoanh tay, hơi nghiêng đầu. Đột nhiên, vẻ tự tin và nhạo báng nơi cô tan biến. Khoé miệng cô hẳn xuống. Thỉnh thoảng, cô mím môi, như sắp sửa nói ra một điều gì đó rất hệ trọng.

- Cô cần nói gì với tôi? Chúng ta bỏ mọi người để ra ngoài thế này không hay lắm đâu! - Tôi nói trước, phá vỡ sự im lặng.

- Có phải khi ngồi cạnh tôi, anh nghĩ đến một cô gái khác? -Kat đòi ngay cách xưng hô. Giọng cô trầm và khàn, không còn đâu bóng dáng tươi vui thanh thoát.

- Ừ, chuyện bình thường mà. Cô cũng nghĩ đến một cô gái khác, đúng chứ? - Tôi hơi nhếch môi chua chát.

Kat gật đầu. Cô rút từ túi áo khoác một gói thuốc lá bạc hà loại nhỏ, châm hút:

- Anh có thấy những người như anh hay tôi thật ra rất đáng kinh tởm không?

- Có.

- Anh nghĩ sao?

Bỗng, tôi thấy đến lúc này, cần phải nói hết với người đối thoại. Nói thật, nói chân thành sẽ tìm ra lối thoát. Đó mới thật sự là giải pháp, chứ không phải những lời chua chát ném vào mặt nhau. Hít một hơi dài, tôi nói nhanh:

- Tôi suy nghĩ về chuyện của tôi và cô đã đủ rồi. Bây giờ, tôi chỉ tìm cách tháo gỡ cái mớ búi nhủi mà cả tôi và cô đang mắc kẹt. Kat ạ, tại sao chúng ta còn trẻ mà chúng ta không dám sống chân thật. Dù chỉ một lần thôi?

Kat nín thinh, nhìn đăm đăm mắt tôi. Đột nhiên, tôi nhận ra phía sau lớp vỏ kim loại cứng rắn, cô ta đang hết sức thẳng thót. Thậm chí yếu đuối. Tôi nhấn giọng:

- Kat này, chúng ta từng là bạn. Nên tôi không giấu cô điều này. Tôi mặc kệ cho đám cưới diễn ra. Nhưng đến phút chót, ở nhà thờ, tôi sẽ làm cho tất cả mọi người bề mặt. Sau đó, muốn ra sao thì ra. Tôi nghĩ cô thừa hiểu tôi đang nói gì...

Kat nín thinh. Cô dụi điều thuốc vào khay cát đặt gần lan can. Bằng

một động tác đột ngột, cô bước tới, ép sát vào người tôi. Tim cô ta đập thành thịch qua làn áo. Gương mặt cô kê sát mặt tôi, quá gần. Đến mức tôi thấy rõ các tia sáng toả ra từ đồng tử trong con ngươi đôi mắt tối sẫm:

- Anh nói phải, ngay lúc này đây, ở sát anh thế này, tôi vẫn nghĩ tới một cô gái khác. Tôi yêu phụ nữ. Tôi thừa hiểu anh căm ghét và ghê sợ tôi. Nhưng anh, cũng như gia đình anh, không căm ghét tiền bạc của ba má tôi...

Tôi túm chặt cái khăn tay buộc quanh cổ Kat. Nổi nhục nhả tràn đến. Con giận dữ tằm tôi tràn đến. Tôi giật mạnh hai đầu chéo khăn. Cổ họng Kat bị siết chặt. Cô há miệng to như một con cá, để thở. Cô không cất lời van xin nào. Tôi giằng khăn mạnh hơn. Đôi mắt to của Kat lồi ra. Âm thanh khô khè rồi rít lên từ cổ họng gần tắc thở của Kat đột ngột làm tôi tỉnh lại. Tôi buông tay khỏi hai chéo khăn, đẩy mạnh Kat. Cô ta loạng choạng một chút, dựa hẳn vào lan can, rồi đứng thẳng. Tôi bỏ đi về cuối hành lang, rẽ vào rest room rửa mặt cho tỉnh táo. Ngoảnh lại, tôi thấy Kat vẫn đứng chỗ cũ. Cô ta vịn vào chân song, run bần bật. Vệt đen của thuốc viên mắt chảy dọc gò má Kat. Trông cô ta khác nào một hình nhân bằng rơm ướt đầm nước mưa, thảm hại. Cô ta đang khóc. Lần đầu tiên, tôi thấy Kat để lộ sự mềm yếu.

Đưa tay chuẩn bị đẩy cánh cửa rest room khép hờ, tôi bỗng khựng lại. Từ bên trong, vẳng ra tiếng nói chuyện khá to. Giọng nói không lẫn vào đâu được của Peter Yeo. Một người nào đó được gọi là ông Tán đang nói chuyện qua điện thoại với Peter. Tôi lắng nghe, ráp nối các câu nói rời rạc và hiểu ngay câu chuyện. Peter Yeo yêu cầu ông Tán tán tỉnh một cô gái nào đó bằng cách mời đi ăn nhà hàng, chúc rượu say. Sau đó tìm cách chiếm đoạt thân xác cô ta. *"Tôi cần vài bức hình chụp con bé designer ấy trong tình trạng không mặc quần áo!"* - Peter gằn giọng - *"Ông làm cho tôi xong vụ này đi. Tôi nhắc lại: Tôi đảm bảo với ông, hợp đồng thiết kế Red Sun làm cho Kim Minh sẽ có giá đặc biệt, giảm hơn một nửa nếu ông thuê Hồng Nhật!"*. Hai chữ Hồng Nhật như một luồng điện khiến tôi giật bắn. Trong phút chốc, tôi tỉnh hẳn rượu. Bật tung cửa, tôi nhào vào trong. Peter quay lưng, vẫn mãi mê cười và trao đổi về âm mưu khôn kiếp qua điện thoại. Nhanh như chớp, tôi chộp mạnh khuỷu tay Peter, giật mạnh. Cái điện thoại nắp trượt rơi xuống sàn. Peter ngoảnh lại, sững sờ nhìn tôi. Vặn mạnh cánh tay gã, tôi nghiêng rằng:

- Nói đi, Lim đang ở đâu với cái gã Tán chết tiệt, hả?

- Anh điên rồi... Tôi không biết gì hết. Buông tôi ra! - Peter lắp bắp.

Tôi vặn cánh tay Peter khiến gã học lên vì đau:

- Lim đang ở đâu?

- Nhà hàng khách sạn Tân Phát.

Với bao nhiêu phần uất dồn nén, tôi đẩy mạnh Peter về phía bồn rửa mặt. Chồm đầu gã đập vào tấm gương. Âm thanh nứt vỡ. Những mảnh gương soi rơi xuống lả tả. Tôi buông tay khỏi người Peter, lao thẳng ra phía

cầu thang đi bộ.

Tôi nhảy lên yên sau một chiếc xe ôm, yêu cầu người lái cho xe chạy nhanh hết mức có thể. Từ trung tâm thành phố xuống khu phố Tàu mất khoảng 30 phút chạy xe. Có lẽ với đầu óc ngây thơ và chỉ biết nhìn sự việc một chiều, Lim không ngờ rằng cô đang bị giăng bẫy. Liệu gã Tán kia đã làm gì Lim chưa? Liệu tôi có kịp đến để cứu người tôi thương yêu không? Đầu tôi như sắp vỡ tung vì lo sợ. Tôi hét vào tai người cầm lái: “Nhanh nữa lên nào!”. Phía trước mặt, ngay ngã tư đại lộ, xe cộ ùn tắc vì một tai nạn giao thông nào đó. Tay tôi lạnh toát. Người lái xe ôm rẽ ngoặt vào một con hẻm nhỏ. Ôn Chúa, đây là một người xe ôm chuyên nghiệp. Anh ta thuộc lòng những con đường tắt.

Những bức bình phong chia phòng ăn ra thành những ô riêng biệt. Mặc dù tôi nghĩ ngôi đối diện sẽ thuận tiện hơn cho việc bàn bạc, nhưng ông Tân đã chọn cái ghế ngay gần góc bàn của tôi. Ông ta chậm rãi lật giở kẹp hồ sơ có tất cả các phác thảo thiết kế quảng cáo cho công ty Kim Minh mà tôi đã in ra từ hồi chiều. Trái với trông đợi của tôi, ông ta nhìn lướt qua các mẫu vẽ, dáng vẻ lơ đãng như mãi theo đuổi những ý nghĩ nào đó xa vời, hoàn toàn chẳng liên quan đến những phác thảo mẫu mã quan trọng mà ông ta cần sớm đưa ra quyết định lựa chọn. Không khí khá im lìm, chỉ nghe thấy tiếng máy lạnh phía trên khoảng tường trắng kêu ro ro như một cái tổ ong khổng lồ. Thỉnh thoảng, vẳng đến từ bên kia bức vách, tiếng cười và lời chúc tụng gì đó của một bàn thực khách Đài Loan. Sau khi ra ngoài nói chuyện điện thoại, ông Tân trở vào phòng. Ông ta đứng hơi lâu sau lưng tôi. Hy vọng, đó không phải vì cái áo Ms. Bảo cho khoét lưng khá lớn. Chiếc mobile lạ mắt bị ném thờ ơ lên mặt bàn. Hình như đây là loại có cả công năng ghi âm và chụp ảnh chất lượng cao. Ngắm nhìn kiểu dáng cái điện thoại mãi cũng chán, chẳng biết làm gì, tôi tóm lấy góc khăn ăn đặt dưới bộ chén đĩa, lơ đãng giật nhẹ. Cái cốc uống rượu đổ nghiêng. Ông Tân chớp vội cái cốc. Trong phản ứng rất nhanh đó, ông ta nhoài qua bàn, gần áp mặt vào mặt tôi. Tôi giật mình, tựa hẳn vào lưng ghế, mặt đỏ ửng. Hình như đọc được rõ ràng cảm giác bối rối của tôi, ông Tân hơi nhún vai, mỉm cười mơ hồ.

Người phục vụ mang về phía bàn món súp hải sản dành cho thủ tục khai vị. Một người khác cầm đến hai chai rượu khác nhau để ông Tân chọn lựa. Đột nhiên, tôi sốt ruột và chán ngấy. Nếu không bị Ms. Bảo giao nhiệm vụ phải giành được thỏa thuận làm ăn, đừng hòng tôi đặt chân đến cái chốn nhà hàng khách sạn sang trọng này. Thầm nguyện rửa cái quy tắc bàn bạc hợp đồng phải thực hiện bên bàn tiệc, tôi vừa tính đến viễn cảnh vọt lẹ về nhà. Sau một ngày đi học trên trường đại học và làm việc mệt mỏi ở công ty, tôi chỉ muốn rúc vào phòng riêng, nghe nhạc rock thật lớn, hoặc nằm khểnh thưởng thức chồng đĩa phim kinh dị mới toanh, tậu về đã hơn một tuần mà chưa có thời gian ghé mắt xem qua. Tuy nhiên, ao ước thầm kín vậy thôi. Chứ thực tế là tôi vẫn phải hành miệt mài mỉm cười, phô ra một vẻ thanh lịch khôn kiếp, kiên nhẫn chờ đợi quyết định cuối cùng về hợp đồng thiết kế từ người đại diện Kim Minh. Mọi thứ vẫn chậm chạp phát triển. Sau khi chọn chai rượu lùn tịt màu xanh lá cây, tia nhìn mạnh dạn của ông khách

hàng chiều từ cổ xuống ngực tôi, cười:

- Chưa bao giờ tôi thấy ai có cái cổ cao và đẹp như cô đây!

Trợn mắt lên trong nửa giây, tôi vội vã cúp ngay đôi mắt tràn đầy ngạc nhiên xuống. Khi nọ! Cái cổ gầy nhẳng như cổ cò thì có liên quan gì ở đây. Sao gã mặt trắng này không quan tâm đến các mẫu thiết kế poster và bao bì được làm công phu nhỉ? Dù sao, tôi cũng không được quên nhiệm vụ “đóng phim”. Tôi háng giọng, phô ra vẻ tử tế và êm dịu nhất:

- Cảm ơn lời khen của ông!

- Tôi luôn thích những chiếc cổ cao. Nó làm cho khuôn mặt cô gái càng thêm thanh tú. Ngay từ lúc mới nhìn cô, tôi nghĩ cô rất giống Lâm Đại Ngọc. Cô có biết nhân vật ấy chứ?

- Một nhân vật trong games Võ lâm truyền kỳ phải không? - Tôi hơi ngơ ngác.

- Không, tiểu thư xinh đẹp trong bộ tiểu thuyết rất nổi tiếng của Trung Hoa...

Chà, lời khen thật hoa mỹ và khách sáo gớm. Cứ thử hình dung tôi là một đại tiểu thư khuê các mặc váy xoè của thế kỷ 18 nhưng bên trong lại mặc quần soọc jeans mà xem! Tôi chộp cốc rượu, hớp một ngụm rõ lớn. Rượu mạnh cộng với tròng cười sắp vỡ tung trong cuống họng khiến tôi bị sặc. Tôi ho rũ rượi. Ông Tán nhanh nhẹn đưa cho tôi cái khăn ăn. Tôi xô ghế, chạy ào ra ngoài phòng ăn, đưa mắt tìm rest room. Khi cơn ho dịu lại, tôi quay trở về phòng. Thêm một vài món ăn được dọn ra. Cốc rượu của tôi vẫn đứng im trên bàn, đầy hơn một chút. Người phục vụ chia thức ăn vào chén. Ông Tán mời tôi chạm ly. Để không tỏ ra là một con nhóc quê kệch kém xã giao, tôi nốc cạn cốc rượu. Hơi nóng bốc lên đầu. Máu chạy nhanh hơn trong huyết quản. Bàn tay thoáng run nhẹ. Tôi đưa mắt nhìn chung quanh. Cái chùm đèn pha lê toả ánh sáng vàng lung linh hắt lên. Mấy bức tranh sơn dầu treo rải rác trên các bức vách trở nên rực rỡ, màu sắc chói chang khác thường. Cảm giác lâng lâng kỳ lạ chưa bao giờ tôi cảm thấy. Hương vị thức ăn tan ra trong miệng. Ngay cả gương mặt trắng trẻo với mái tóc vuốt keo láng mượt của ông Tán cũng không còn quá kệch cỡm như tôi vẫn nghĩ. Hoạt bát hẳn lên, tôi vươn tay cầm kẹp hồ sơ, lật ra mấy cái phác thảo ưng ý, chỉ cho ông Tán. Đầy tràn tự tin, tôi muốn thuyết phục ông ta lựa chọn càng nhanh càng tốt. Ông Tán kéo ghế sát gần ghế tôi. Tôi có thể ngửi thấy mùi rượu phả ra từ hơi thở ông ta. Chưa bao giờ tôi ngồi gần một người đàn ông đến thế, trừ CD Nguyên. Ông Tán đồng ý chọn một mẫu bao bì, không đòi hỏi phải sửa sang chi tiết như tôi lo lắng. Một cốc rượu nữa lại rót đầy. Tôi uống hết. Tất cả mọi ngại ngùng tan biến. Bàn tay lạnh và ẩm đặt lên lưng tôi. Tôi ngoảnh nhìn ra phía sau. Có nên nhắc ông Tán không nên đụng chạm thô thiển như thế không nhỉ? Hồ sơ được lật sang trang mới. Bố cục của những tấm poster mà tôi thiết kế mới hoàn hảo làm sao.

- Ông chọn cái poster tông màu vàng chanh này nhé! - Tôi thuyết phục, đành để mặc bàn tay ẩm ướt đặt trên lưng mình.

- Cái nào đâu? - Ông Tân lại đưa cho tôi cốc rượu vừa được rót đầy - Cô uống nữa đi! Uh huh. Tôi cũng rất thích cái mẫu cô gợi ý đây. Để tôi xem nào. Tôi sẽ chọn ngay đây mà...

Tôi lại uống cạn cốc rượu. Đó là hai cảm giác hoàn toàn trái ngược. Rượu nóng chảy trong người và bàn tay lạnh toát mơn trớn trên lưng. Rất nhanh, bàn tay quái quỷ đó luôn hằn trong lớp vải lưng áo, như một con cá mù loà lặn mò bơi về phía trước ngực tôi. Tôi trần người, khép chặt hai khuỷu tay vào be sườn. Tôi muốn đứng bật dậy, hất văng cánh tay ra khỏi da thịt mình, bỏ chạy. Nhưng, sao chân tôi lại yếu ớt, mềm oặt đi thế này? Sao mọi thứ ban nãy lưng linh rục rờ giờ đây trở nên đỏ quạch, rồi chuyển dần sang sắc tím đen? Sao các đồ vật trong tầm mắt bắt đầu chuyển động vòng tròn, càng lúc càng nhanh hơn? Bàn tay kia của ông Tân quàng quanh bụng tôi, ghì chặt. Tôi chớp mắt, cố nhìn rõ xung quanh. Đầu óc tôi quay mòng mòng. Mọi ý nghĩ dù bình thường nhất hình như cũng đã văng ra khỏi vị trí, xáo trộn kinh hoàng. Có lẽ tôi nên dựa hẳn vào ông Tân, để khỏi ngã.

Có tiếng lao xao bên ngoài cửa. Một ai đó ập vào khu vực nhà hàng. Cái bóng cao lớn không bước mà chạy. Chạy thẳng về phía bàn tôi. Đột nhiên, tôi thấy mình bị tóm cổ, xách đứng lên. “Quái quỷ gì thế này?” - Tôi rên rỉ, cố ngoảnh lại để biết ai đang tóm chặt cổ mình. Nhưng tôi không thể. “Ra khỏi chỗ này ngay, Lim!” - Cái bóng sau lưng quát lên. Giọng đàn ông mạnh và âm nghe thật quen thuộc. Ông Tân bị gạt bắn ra, loạng choạng với cái ghế đổ rầm về phía sau. Hình như ông ta bị giáng một cú đấm vào giữa mặt, kèm lời nguyên rủa: “Đồ khốn kiếp!”. Chân tôi như bước trong khoảng không rỗng tuếch. Khi được thả ra, tôi đổ ụp, gục mặt xuống bàn. Cái bóng cúi xuống, vòng tay bế bổng tôi lên. Mùi hương ấm áp quen thuộc. CD Nguyên...

Ra khỏi chiếc taxi vàng, tôi thấy mình được đưa vào khoang thang máy, rồi đi lên một căn hộ chung cư nhỏ, bài trí đơn giản. CD Nguyên không bế tôi nữa. Một cách bực bội, anh vút tôi lên cái sofa như vút một con mèo nhỏ. Hơi men văng vắt, nhưng tôi vẫn ngồi chồm dậy, sẵn sàng đối diện với cơn giận dữ sắp bùng nổ. Nhưng, chẳng có sự bùng nổ nào cả. CD Nguyên bật sáng thêm cái đèn vàng trong góc phòng, nhìn tôi lạnh lùng:

- Sao? Tỉnh rồi chứ?

- Anh nghĩ em là con nít sao? Em cũng biết uống chứ! - Tôi nói cứng, nghênh mặt lên - Em đang bàn bạc công việc làm ăn kia mà...

Nhanh như chớp, CD Nguyên bước tới sofa, một lần nữa tóm cổ tôi, lôi xềnh xệch vào phòng tắm. Anh mở nước trong bồn, nhấn đầu tôi vào dưới vòi nước chảy mạnh. Tôi lắc mạnh mái tóc ướt nhem, ho sặc sụa, cố sức vùng ra. Nhưng hai bàn tay anh cứng rắn vẫn dúi đầu tôi vào. Có cảm giác

như tôi sắp chết ngạt.

- Lim, em có biết là em ngu ngốc lắm không? - CD Nguyên gần giọng.

- Em đang bàn hợp đồng thiết kế với khách hàng! - Tôi gào lên.

- Em có biết người ta muốn gì không?

- Cóc cần biết người ta muốn gì. Em chỉ muốn giành cái job Kim Minh về cho công ty em đang làm việc mà thôi... - Nước lại ộc vào miệng tôi.

- Có cần phải mặc áo quần hở hang thế này và nốc rượu bí tỉ không? - CD Nguyên đột nhiên quát to.

Tôi quờ tay, đẩy mạnh CD Nguyên, thoát ra khỏi cái vòi nước lạnh toát xối xả. Mặc kệ nước chảy ròng ròng trên mặt, tôi nhìn Nguyên đầy phần nộ:

- Em sắp được việc rồi mà. Tại anh, anh làm hỏng hết mọi thứ.

Một cái tát giáng mạnh xuống gương mặt tôi. Đau rất. Nóng bỏng. Bàng hoàng. Tôi choáng váng mở to mắt, thì thào:

- Anh đánh em ư?

- Phải, anh đánh con bé ngu xuẩn và ương bướng trong em đó, Lim. Em có biết người ta giăng bẫy không? Em có biết em chẳng là cái quái gì trong mắt những kẻ đầy âm mưu khôn kiếp như Peter Yeo hay mẹ Bảo không? Em chỉ là con tốt thí. Dù em có làm tốt đến mấy, Kim Minh cũng sẽ không thuê Hồng Nhật mà sẽ làm với Red Sun. Peter Yeo đã cài đặt hết rồi. Gã muốn chơi xỏ, cho mẹ Bảo của em ăn một cái bánh vẽ. Gã muốn trả thù vụ cái job với công ty Ano bị giành mất, em hiểu không?

Sau một tràng nói dài, CD Nguyên dịu xuống. Đôi mắt anh nhìn sâu vào mắt tôi, đầy xót xa và mệt mỏi. Tôi bắt đầu tỉnh trí. Mọi việc bắt đầu được sắp xếp vào đúng vị trí. Tôi dần dần hiểu ra. Đột nhiên, tôi nhú mắt:

- Nếu như vậy, họ kéo em vào làm gì? Em chỉ là một nhân viên quèn thôi...

- Lim, bộ quần áo lố lăng này ở đâu ra? - Anh hỏi đột ngột.

- Ms. Bảo mua cho em - Tôi nói, ngờ ngợ ra điều gì đó...

- Ừ, Ms. Bảo muốn bán em cho ông Tấn. Đổi lại, ông ta ký hợp đồng với Hồng Nhật. Nhưng thực ra, ý định “ăn thịt” em thì là do Peter bơm vào đầu ông Tấn, em rõ chưa? Khi em say rượu, em sẽ bị làm gì, em hiểu chứ?

- Em hiểu! - Tôi thốt lên, run rẩy, không phải vì nước lạnh, mà vì sự thật kinh hoàng. Nhục nhã cup mắt, tôi không dám nhìn vào Nguyên - Tại sao lại là em?

- Vì... Lim ạ, đơn giản thôi. Peter Yeo biết rõ anh rất yêu em. Gã muốn dùng bức ảnh trần trụi của em để uy hiếp anh, buộc anh không được lảng tránh đám cưới với Kat Trần. Nếu anh không nhận được tin nhắn cảnh báo của Hoà, nếu anh không nghe được Peter Yeo nói điện thoại, thì giờ đây em đã ra sao?

Nguyên ôm chầm lấy tôi. Tôi khóc oà lên, vòng tay ôm cứng lưng anh. Sự thật như một ngọn roi, quất lên tôi toí bời. Tôi đau đớn thật sự. Cả đầu

óc. Cả thể xác. Tôi lạnh cóng. Run bần bật. CD Nguyên tắm cho tôi bằng nước nóng, rồi đưa tôi vào giường. Anh lau khô tóc và thân thể cho tôi, mặc cho tôi cái áo pijama rộng thùng thình. Tôi để yên cho anh chăm sóc, không xấu hổ, không sợ hãi. Những ngượng ngùng thân thể chỉ là khi người ta xa lạ với nhau mà thôi. Tôi biết, anh chính là người duy nhất mình có thể ản nấu và nướng tựa. Đặt tôi nằm xuống gối, Nguyên kéo chăn, đắp cho tôi cao lên đến cằm.

- Căn hộ này của anh ư? - Tôi đưa mắt nhìn quanh, tò mò.

- Ừ, anh mua phòng hồ trường hợp.... Mà thôi, Lim ạ, em không hiểu đâu...

Anh vẫn ngồi trên mé giường, đưa tay vuốt nhẹ vàng trán và mái tóc tôi. Tôi bỗng ao ước anh nằm xuống cạnh tôi, cùng đắp chung chăn ấm.

- Anh nằm đi! - Tôi nói rụt rè, cầu mong mặt không đỏ ửng.

CD Nguyên cúi người hôn lên trán tôi. Nụ hôn dành cho một bé gái. Tôi tự ái:

- Anh... anh không... không muốn em sao?

Bỗng, đôi mắt anh ướt nhoà. Một hạt nước mắt rơi lên trán tôi:

- Có, anh có. Anh muốn em khủng khiếp, Lim ạ. Nhưng, để gia đình anh và em được an toàn, anh phải cưới Kat thôi. Anh không nên chống cự nữa. Qua tai nạn vừa rồi em suýt mắc phải, anh đã hiểu tình thế của chúng ta.

41

Hoàng Anh

- chớp lấy thời cơ

Cuộc họp sáng đầu tuần như thường lệ. Theo quy định mới, biên bản sẽ ghi chép bằng tiếng Anh và gửi trực tiếp về công ty mẹ ngay khi buổi họp kết thúc. Đương nhiên, tất cả các manager của Red Sun đều phải trao đổi bằng tiếng Anh. Một vài manager hoàn toàn mất tự tin. Trước đây, khi sử dụng tiếng Việt, họ luôn nói khá nhiều và thường tranh luận gay gắt trong buổi họp. Nhưng bây giờ thì họ im lặng, dáng ngồi như muốn rút sâu vào lòng ghế. Tôi cảm thấy khá nhẹ nhõm. Thời gian bỏ ra theo học thêm các khoá Anh ngữ đắt tiền buổi tối quả không phí hoài. Nhiều đồng môn cũ khi gặp mặt hay than phiền về sự vô dụng của một số kỹ năng học ở đại học. Tôi không thích cái trò đổ lỗi để bao biện cho sự kém cỏi. Nếu tự thấy không ổn, thì hãy tìm cách đổ đầy thứ mình cần. Có thể kỹ năng nói của tôi chưa nhanh và không thật đúng giọng, nhưng tôi nắm bắt tất cả các ý kiến một cách thoải mái. Ngay hồi mới đi làm, tôi đã hiểu nếu chỉ dựa vào vốn Anh ngữ còm cỏi thu nhặt suốt bốn năm đại học, chắc chắn tôi sẽ đánh mất nhiều cơ hội. Thậm chí, nó có thể là điểm yếu có thể khiến tôi bị quật đổ bất cứ lúc nào. Dự đoán đó trở thành sự thật còn sớm hơn tôi hình dung. Gần đây, Red Sun có đợt tuyển dụng. Các nhân viên trẻ hầu hết là du học sinh trở về từ Mỹ, Úc hay Canada. Ngay phòng Sales của tôi cũng xuất hiện hai thành viên mới. Không thể phủ nhận kiến thức chuyên môn và phương pháp làm việc chuyên nghiệp khiến các job họ đảm trách chạy trơn tru hơn hẳn cách làm việc của nhân viên Sales cũ. Khi trò chuyện giữa hai người với nhau, hai thành viên mới tránh xài tiếng Việt. Họ ngỡ rằng ngồi khuất sau cabin, sales manager không - được - du - học không thể hiểu hết các từ lóng, những câu chữ liên tưởng mà họ nói. Nhưng tôi ghi nhớ hết các ý coi thường và châm biếm họ ném về tôi. Chẳng chóng thì chầy, hai nhân viên đó sẽ sớm trở thành đối thủ. Tôi không hề lo sợ. Kinh nghiệm hai năm tại Red Sun dạy tôi một điều: Kỹ năng, kiến thức và kinh nghiệm chỉ chiếm năm mươi phần trăm thành công trong môi trường công sở. Nửa còn lại, quan trọng hơn, quyết định sự thành đạt, chính là khả năng nhạy bén nắm rõ những mối quan hệ cần thiết và óc khôn ngoan biến mình thành một vật thể không thể thiếu trong guồng máy. Một kẻ dù giỏi dang đến đâu, vẫn có thể kiếm một người tương tự hoặc giỏi hơn để thay thế. Càng tự tin mình là số một, càng dễ chết. Chỉ riêng việc các nhân viên mới vội đánh giá tôi quá thấp đã cho thấy họ non nớt, không thể giành phần thắng trong cuộc đối đầu. Ý nghĩ này như một khám phá tàn bạo,

khiến tôi nhếch môi cười khoan khoái.

Ngày còn sinh viên, có lần tôi run sợ khi nghe giảng viên thỉnh giảng nói về sự cạnh tranh trong môi trường công ty. Nhưng giờ đây, tôi thừa hiểu cạnh tranh chỉ đáng sợ khi người ta nghĩ quá nhiều về thất bại. Thực ra, nếu nghĩ nó là trò chơi mà chỉ cần gắng sức một chút, ta có thể giành phần thắng thì mọi việc trở nên hấp dẫn. Thậm chí, nó còn là một dạng men gây nên trạng thái hưng phấn và tinh khôn đặc biệt khiến những ai từng trải qua khó lòng từ chối những cuộc đối đầu kế tiếp...

Tự cắt đứt dòng ý nghĩ miên man, tôi tập trung trở lại vào nội dung cuộc họp. Mấy manager mắt nhìn đắm đắm vào màn hình laptop hoặc e-book, tai căng ra, chăm chú lắng nghe và ghi chú số liệu. Peter Yeo đang thông báo sắp tới, Red Sun lập ra thêm một công ty trực thuộc, chuyên thực hiện game show truyền hình. Đây phần khích, Peter nói thêm về ý tưởng sẽ thành lập hãng phim. CD Nguyên hơi nheo mắt, nhìn ra khung kính trắng loá ánh nắng buổi sáng. Gương mặt anh chừng như gầy hơn. Đôi mắt mệt mỏi. Anh lướt mắt nhìn qua tôi, không dừng lại. Vô cảm. Vẻ hờ hững làm tôi nhói đau. Sau bài phát biểu dài đầy hứng khởi, Peter ngồi và uống cạn chai nước suối. Account manager ngược lên, lo ngại:

- Theo tôi hiểu, ý ông là Red Sun sẽ có một công ty con, chuyên sản xuất chương trình và làm phim truyền hình?

- Đúng vậy! - Peter Yeo nhướn mày.

- Năm bắt sớm thị phần quảng cáo thông qua các giờ phát sóng phim truyền hình, cài cắm các đoạn quảng cáo vào nội dung phim quả là những ý tưởng nhạy bén. Nhưng ông có chắc là Red Sun có một ai đó đủ giỏi để đảm trách lĩnh vực rất mới mẻ này không?

Peter Yeo nhìn thẳng vào Account manager, mỉm cười. Hết như suốt từ đầu buổi họp, ông ta chỉ chờ đợi câu hỏi này mà thôi

- Okay lah, chúng tôi đã có một nhân vật để tiến cử. Một người chuyên nghiệp. Chắc chắn nhiều người không biết mặt nhân vật đó. Nhưng ít nhất, có hai thành viên ở đây biết rất rõ! - Peter nhấn mạnh cụm từ *hai thành viên ở đây* một cách đầy ẩn ý.

Các manager xôn xao, nhìn nhau dò hỏi. Tôi hơi căng thẳng. CD Nguyên ngoảnh nhìn về bàn, gương mặt trống rỗng. Anh lên tiếng, giọng nói lạnh lùng thuần tuý công việc:

- Người điều hành hãng phim và sản xuất chương trình là cô Katherin Trần. Có lẽ nhiều vị ở đây chưa biết mặt. Cô ta là con gái ông Trần, chủ của Red Sun. Cô ấy cũng là vợ sắp cưới của tôi.

Những gương mặt ngồi quanh bàn bỗng giãn ra. Những nụ cười. Một vài người đứng lên chìa tay chúc mừng. Theo phản xạ tự nhiên, tôi cũng đứng dậy. Nhưng bất thần, các khớp xương ở đầu gối và mắt cá chân của tôi nhói buốt, rã rời. Cảm giác đặc biệt mà tôi chỉ cảm thấy mỗi khi cảm ghét

cùng cực, phần uất vì một thứ tôi thiết tha từ lâu đã bị giằng mạnh ra khỏi tay, bị cướp đi ngay trước mắt mình. CD Nguyên mời mọi người ngồi lại bàn, để anh gửi thiệp mời đám cưới. Tôi là người nhận thiệp cuối cùng. CD Nguyên nói với tôi, như với tất cả những người khác: “Thu xếp thời gian và đến chung vui với gia đình chúng tôi!”. Một câu nói xã giao, nhưng tôi chỉ nhìn thấy trong đó một sự mỉa mai đầy tràn. Ngón tay run rẩy, tôi lật nắp phong bì, rút thiệp ra xem. Sự tò mò và nỗi oán hờn như tia lửa hàn nóng rẫy, cắt vào da thịt tôi. Lễ ở nhà thờ. Tiệc khách sạn sáu sao. Quan khách được yêu cầu mặc lễ phục. Trước khi rời phòng họp, tôi đi lướt ngang qua CD Nguyên. Tôi tự nhủ lớp phấn phủ kỹ trên mặt không để lộ làn da tái nhợt. Bất thần, tôi nhìn thẳng vào Nguyên. Đôi mắt thiết tha nung nấu khiến anh khựng lại. Tức khắc CD Nguyên nhìn sang hướng khác.

Tôi về phòng làm việc. Giao xong việc cho các nhân viên, tôi đọc lướt qua các trang tin tức kinh doanh trên net. Đầu óc tôi vẫn lờn vờn những ám ảnh về đám cưới của CD Nguyên và Kat Trần. Điện thoại bỗng rung nhẹ. Số điện thoại của Tài. Kể từ sau cái job thất bại với Ano mà tôi đứng ra lãnh trách nhiệm thay, Tài mau chóng tự nguyện trở thành tâm phúc của tôi. Thông qua tai mắt của anh ta, tôi nắm rõ hơn ý tứ các nhân viên phòng Sales. Thỉnh thoảng, tôi nhờ Tài vài việc lặt vặt bên ngoài công việc. Anh ta giúp tôi một cách mau chóng, nhiệt tình... Tôi trả lời di động. Đây hồi hộp, Tài cho biết anh vừa vớ được một bán căn hộ cao cấp khá hời. “Hoàng Anh, cô tới đây xem ngay nhé. Tôi chờ. Mau lên!”. Theo cách Tài nói, nếu như tôi bỏ lỡ mối này, thì phải rất khó khăn và rất lâu nữa tôi mới kiếm được căn hộ ưng ý. Có lẽ Tài nói đúng. Cô hội không tới nhiều lần. Mặt khác, tôi cũng cần đi ra khỏi đây, chỉ ít là thoát ra khỏi những suy tính ngọt ngào lúc này.

Căn hộ đẹp hơn hình dung. Tầng năm. 72 mét vuông. Phòng khách. Hai phòng ngủ. Bếp. Nội thất được trang hoàng vừa vặn, trang nhã. Tôi bật cửa sổ, nhìn xuống thảm cỏ công viên. Một chung cư cao cấp đúng nghĩa. Thang máy, siêu thị, công viên và vô số các tiện ích trong môi trường sống không chê vào đâu được. Người đàn ông trung niên chủ nhân căn hộ có đôi mắt buồn thảm khác lạ. Ông ta dẫn tôi đi xem các phòng, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn tôi âu lo. Có lẽ, ông ta quá ngán ngẩm những kẻ mơ mộng. Đến xem nhà và nuốt nước bọt thèm thuồng, nhưng không có đủ tiền để mạnh dạn trả giá. Ông ta nhìn tôi dờ dẫm:

- Cô sẽ mua căn hộ này chứ?

- Giá hơi cao... - Tôi lưỡng lự - Ông có thể bớt cho tôi được không. Ông biết đấy, tôi mới đi làm...

Người chủ nhà không nói gì. Gương mặt ông ta rắn lại như đóng băng. Chỉ có đôi mắt vẫn ử dột như một con chó bị đánh đập tàn nhẫn.

Thật sự, 700 triệu cho một nơi ở lý tưởng như thế này khó tìm nơi đâu khác. Nhưng hai năm đi làm tiêu xài dè sẻn, cày thêm cật lực các công việc

kê toán ngoài giờ, bán cái xe tay ga đang đi, rồi tính cả khoản tiền có thời gian Peter chu cấp, tôi cũng chỉ dành dụm chưa đầy một nửa con số cần thiết. Gần 400 triệu còn lại, tôi biết xoay nơi đâu? Đường như đọc được nỗi băn khoăn trong mắt tôi, Tài đề nghị chủ nhà để tôi và anh ta trao đổi riêng thêm một lúc nữa.

- Có lẽ anh giúp tôi tìm một căn hộ khác, nhỏ hơn cũng được. Nhưng rẻ hơn. Thú thật là tôi không có đủ tiền! - Tôi nói nhỏ. Thật chẳng dễ chịu gì khi phải thú thật về tình trạng thiếu thốn của mình.

- Cô có thể vay mượn ở đâu được không? Chẳng ai có ngay một khoản lớn để mua nhà. Người ta thường phải xoay sở mỗi nơi một chút. Rồi sau đó trả dần dần - Tài nói tha thiết - Cô biết đấy, căn hộ này rẻ không ngờ. Nó còn mới tinh. Chỉ cách trung tâm thành phố 10 phút đi xe. Nếu không phải lúc cần tiền, người ta không ra giá bán rẻ như thế này đâu. Tôi hỏi rồi, có mấy căn hộ giống vậy ở khu bên cạnh cũng rao bán. Gần một tỉ, Hoàng Anh ạ.

- Tại sao ông ta chấp nhận bán rẻ thế này? - Tức khắc tôi nghi ngờ.

- Ông ta mua căn hộ, đầu tư, định cho thuê kiếm tiền dưỡng già. Nhưng con trai ông ta đụng xe chết người, cần tiền gấp bời thường để khỏi phải ra toà - Tài đảo mắt nhìn căn hộ một cách tiếc rẻ - Hơn ai hết, cô biết đây là cơ hội vàng, đúng không?

Tôi và Tài ra về, sau khi để lại lời hứa sẽ có quyết định ngay trong tối nay. Vị chủ nhà tiền khách, gương mặt vẫn im lìm.

Suốt ngày làm việc còn lại, một lần nữa ruột gan tôi lại như thiêu đốt. Cảm giác thèm khát tiền bạc khiến tôi muốn điên lên. Chao ôi, tại sao tôi không may mắn như Lim, như Kat. Những con người sinh ra đã có sẵn chiếc thìa bạc trong miệng. Họ chỉ biết học, biết chơi, họ hưởng tất tật may mắn và sung sướng mà cuộc đời đem lại. Còn tôi, tôi thua kém gì chứ? Tôi học giỏi. Tôi thông minh. Tôi xinh đẹp. Vậy mà vì sao tôi phải vật lộn tranh giành từng chút một với đời? Ra trường, trụ lại thành phố, vì sao những cô gái tỉnh lẻ như tôi cứ phải giải chung một bài toán quá nặng nề: Tìm việc làm tốt. Giúp đỡ tiền bạc cho gia đình ở quê. Rồi phải tìm một người đàn ông để bầu víu. Nếu không muốn thế, thì phải làm việc và tính toán gấp đôi gấp ba để có thể mua xe, mua nhà? Ừ, đành rằng cứ kiên nhẫn, cứ chăm chỉ, rồi cũng đến ngày tôi đạt được những mục đích ấy. Nhưng thử hỏi khi đó, tôi đã già nua, đã mệt mỏi. Liệu tôi còn hào hứng và cảm thấy hạnh phúc để tận hưởng tất cả những điều ấy không?

Tôi chạy xe về nơi đang trú ngụ chung với Kat. Cô bạn ở nhà. Ngọn đèn phòng khách toả sáng vàng dịu. Kat ngồi co chân trong góc sofa, hút thuốc. Gò má đôi khi hóp lại. Bóng tối và ánh sáng mờ ảo khiến gương mặt nhìn hết một đầu lâu. Trên bàn salon, cái áo cưới lòi ra khỏi hộp, nằm sõng sượt. Màu trắng của cái áo làm đôi mắt tôi như muốn vỡ bung ra. Sáng mai, họ làm lễ ở nhà thờ. Giữa tuần, họ sẽ đãi tiệc ở khách sạn. Tôi nhớ như in

mọi chi tiết trong tâm thiệp cưới. Cấn chặt môi, tôi đi nhanh về phía cầu thang. Bất thần, cái đầu lâu trong góc phòng khách nhô bật dậy. Kat vút đầu mẩu thuốc vào cái gạt tàn, chạy ra chặn ngang trước mặt tôi:

- Có chuyện gì mà you ử đột vậy?

- Không sao, chuyện nhỏ thôi! - Tôi nhìn đăm đăm về phía cái áo cưới.

- Nói đi! - Kat quát lên.

- Mình đang tính chuyện mua nhà - Tôi nói thẳng - Khi you lấy chồng rồi, mình không thể ở trọ chỗ này được nữa.

- You đang lo âu vì không đủ tiền, phải không? - Kat hỏi không rào đón, bàn tay cô áp lên gương mặt tôi.

- Đúng vậy. Mình đang nghĩ cách vay ngân hàng.

- Không cần phải thế! - Kat cười. Đôi môi cô rất gần gương mặt tôi - Hãy lấy tiền của mình. Đừng nghĩ gì cả.

Đột nhiên, gánh nặng trên vai rơi xuống. Sao tôi không nhớ đến Kat nhỉ, cô ta luôn sẵn lòng vì tôi mà. Tôi mỉm cười khoan khoái. Kat có đề nghị nhỏ. Cô ta muốn tôi mặc thử áo cưới. Kat giúp tôi mặc áo trước gương, chậm rãi. Những lớp vải ren mềm mượt, toả rộng trên sàn gỗ như bột sóng. Màu trắng tinh khiết nhưng ma quái. Nhìn mình trong gương, mắt tôi mở to. Hơi thở Kat nóng hổi, mơn man trên cổ tôi.

Cánh cổng sắt cao lớn là những cột trụ và dây hoa bằng sắt rèn uốn lượn đan vào nhau, tạo nên một mảng lớn sang cả nhưng vẫn thanh nhã mềm mại. Hai cánh cổng ngăn cách khối kiến trúc uy nghi và không gian yên tĩnh của nhà thờ với con đường nhỏ rợp bóng cây xanh vùn vụt xe cộ chạy qua. Ánh nắng buổi sáng trải rộng trên bãi cỏ và các lối đi trải sỏi. Những thân cây mảnh khảnh mọc đây đó trong sân nhà thờ đổ bóng lên bức tường là vô số viên gạch lớn ngả màu xám trắng. Thỉnh thoảng, một đợt gió cuối năm lành lạnh thổi qua khiến các bóng cây chuyển động trên nền tường như những hình người gầy guộc, bị kéo dài phi lý. Những hình nhân lắc lư nhẩy múa trong một nghi lễ huyền bí. Sau buổi lễ sáng, người về hết, nhà thờ vắng vẻ. Tôi đi chậm chậm bước vòng qua các dãy hành lang có hàng rào sắt chạm cặp theo những bức tường bên ngoài. Dáng vẻ tôi giống như một người nhàn tản đi ngắm cảnh, đôi lúc dừng lại ngắm nhìn một bức phù điêu nhỏ, ghi khắc những lời cầu xin ân huệ lên các đấng tối cao hay vì phép màu nhiệm nào đó đã thành hình. Một ông cha mặc áo đen cầm quyển sách đi ngang, nhìn lướt qua tôi, đôi mắt trong vắt hiền hậu nhưng hình như thấu suốt lòng dạ kẻ khác. Tôi giật mình, vội vã ngoảnh đi. Ở vòm cửa hòm sâu cuối bức tường, có một băng ghế nhỏ. Tôi ngồi ghé vào, mở túi xách, lấy ra tấm thiệp cưới xem lại.

Còn nửa tiếng mới tới giờ CD Nguyên và Kat làm lễ trước bàn thờ Chúa. Không phải là người thân trong gia đình, nên tôi không được mời dự lễ. Nhưng tôi vẫn đến, một cách bí mật. Sẽ không ai để ý đến tôi. Tôi sẽ không làm gì gây xáo trộn. Đơn giản, tôi chỉ muốn chứng kiến, muốn được nhìn bằng chính mắt mình một chương quan trọng câu chuyện hôn nhân khôi hài bi thảm. Tôi phải đối diện nỗi đau khi thấy người đàn ông tôi yêu chính thức thuộc về kẻ khác. Tôi cần xem cô gái yêu tôi chấp nhận một cuộc sắp đặt giả trá. Phải, thậm chí tất cả những trò hề nghịch dị ấy, tôi sẽ biết mình cần làm gì tiếp sau. Đầu óc tôi căng ra, phác thảo đo lường đường đi nước bước. Nhưng bên trong lòng ngực tôi, lại là cảm giác nghẹt thở và đau đớn. Thật kỳ quặc. Khi phải cạnh tranh để có một chỗ làm tốt, bày ra mưu mẹo để đạt chức vụ cao, tôi tỉnh táo và đầy phấn khích. Khi phải toan tính hay nhúng tay vào tội lỗi để có tiền có nhà, tôi bất chấp. Nhưng vì sao, khi chiến đấu chiếm lấy tình yêu và hạnh phúc, cảm giác sợ hãi lại len lỏi trong tôi? gương mặt tôi phẳng lặng khuất dưới đôi kính râm lớn. Mái tóc uốn dài của tôi chải

đúng nếp. Bộ quần áo xanh sẫm tôi mặc đúng kiểu và rất sang trọng. Đôi giày cao gót của tôi dính những hạt đá lấp lánh kiêu sa. Chỉ có hai bàn tay tôi cứ tái nhợt đi, các ngón tay chốc chốc lại run rẩy. Chưa bao giờ tôi thấy bất an và lo âu như lúc này. Hoàng Anh, con người bình tĩnh và khôn ngoan của mi biến đâu rồi? Hàng loạt câu hỏi dội đến, như những đợt sóng xám đen, càng lúc càng dâng cao như muốn nhấn chìm tôi. Mắt tôi mờ đi. Không, chỉ là một đám mây che lướt mặt trời trong giây lát.

Bất chợt, tôi thêm được vịn vào một ai đó, hoặc một điều gì đó. Kể từ ngày ra trường, bao nhiêu thời gian trôi qua, tôi chỉ biết vạch ra vài mục đích rành mạch: Tiền, chức vụ, nhà cửa. Nhưng hình như mấy thứ đó không đủ. Người ta còn cần điều gì khác sâu xa hơn, vững chãi hơn. Trước kia, tôi không thích quan tâm đến những điều mơ hồ. Nhưng càng về sau này, tôi càng nghiệm ra đòn đau nhất, dễ quật đổ mình nhất không đến từ bên ngoài, mà nó mọc ra trong chính đầu óc tôi. Tôi chẳng có gì để tin tưởng, để hy vọng, để hỗ trợ tinh thần. Đã lâu lắm rồi, tôi loại bỏ những từ *tình thân, lòng thương yêu* ra khỏi vốn từ vựng. Hoặc khi phải dùng đến, tôi cũng chẳng đoái hoài ý nghĩa bên trong của chúng. Một cô gái đơn độc bươn chải đất thành phố để lập thân như tôi không bao giờ cho phép mình yếu đuối. Tôi đã thành công khi tự tạo dựng cho mình một lớp vỏ rắn chắc. Tôi đi từ thành công này sang thành công khác. Chẳng có gì phải ngại ngùng khi người ngoài hay chính tôi tự xếp mình vào hàng ngũ những kẻ thành đạt sớm. Thế nhưng, phải chăng trong sâu thẳm, tôi vẫn thêm khát phút giây được buông vũ khí xuống, được dựa vào một bờ vai vững chãi và tin cậy, trút bỏ hết những lo lắng muộn phiền, và có thể khóc mà không lo sợ gì. Gia đình, má và em trai ở quá xa. Họ thương yêu tôi thật đấy. Tôi có thể chia sẻ, lo lắng vật chất cho mọi người ở nhà. Nhưng họ làm sao hiểu thấu và chia sẻ những vấn đề khó khăn luôn tiếp nối của tôi. Chỉ có CD Nguyên mà thôi. Anh chính là hình mẫu hoàn hảo cho giấc mơ. Hơn thế nữa, anh còn là một đảm bảo chắc chắn cho tương lai của tôi, giúp tôi tiến lên những nấc bậc cao hơn nữa trong cái đời sống vốn dĩ bất trắc và khó lường. Vì vậy, tôi không thể buột mất Nguyên. Lắc nhẹ đầu, tôi gắng hít thở bình thường. Chỉnh lại cái kính lớn che mắt, tôi nhìn kỹ bàn tay mình. Tôi nghiêng răng. Nó không được phép run lay bấy nữa. Nó phải ghì giữ lấy thứ tôi muốn...

Tôi đã chuyển về căn hộ tầng năm của mình từ hôm kia. Nội thất có sẵn. Tôi chỉ việc chuyển một ít sách vở, quần áo và xách theo cái máy laptop. Những vật dụng cũ kỹ từ thời sinh viên như cái bếp điện, tấm chăn cũ tôi nhét sâu dưới đáy rương nhôm. Cái rương vẫn gửi bên nhà trọ cũ. Tôi không muốn mang theo bất kỳ một dấu tích nào của thời nghèo khổ về nơi chốn mới. Đêm đầu tiên ở một mình trong căn hộ, tôi không ngủ. Lang thang từ phòng này sang phòng khác, mắt tôi mở thao láo. Không, không phải là cảm giác thoải mãn hay hài lòng. Lòng dạ tôi cứ trơ trơ. Tôi không bận tâm

nhieu về khoản tiền 20 ngàn đô lấy của Kat để mua căn hộ. Có thể tôi sẽ trả cho cô ta vào một ngày nào đó, nếu tôi muốn. Nhưng nếu tôi tâng lờ, thì cũng không sao. Kat khá hào phóng. Say mê tôi bao nhiêu, cô ta rộng rãi bấy nhiêu. Những gì cho tôi, Kat chẳng tiếc rẻ gì đâu. Biết thừa như vậy, tôi đã hành động khôn ngoan đấy chứ. Vẫn cứ vờ như một bóng ma, tôi đẩy cửa bước ra ban- công. Bầu trời đen sẫm, vài chấm sao thưa thớt, xa vời. Một vệt gió luồn trong tóc, phớt qua gáy tôi. Có mấy chỗ trên lưng, trên chân tôi nhói đau. Dấu vết của lần chung đụng kỳ dị và đáng sợ với Kat đêm trước. Đó là một trải nghiệm không bao giờ tôi muốn gặp lại. Thế mà tôi vẫn nghiêng rãnh chịu đựng. Thậm chí, tôi còn vờ như say mê thật sự. Tất cả chỉ để đạt mục đích là khoản tiền còn thiếu mà thôi... Tôi diễn cũng tài thật. Kat chẳng nghi ngờ gì. Tuy vậy, một mình trong bóng đêm, tôi mới bóc tách những ý nghĩ hỗn độn. Tôi thật đáng ghê tởm. Những gì từng làm với Peter ngày xưa, tôi đã đem ra đối đãi với Kat. Bản thân sự gần gũi chung đụng trái tự nhiên, không xuất phát từ tình cảm chân thành đêm đó thật đáng xấu hổ. Nhưng đáng khinh miệt nhất là những toan tính nằm trong đầu tôi kia. Tôi không dám nhìn lên trời. Phía sau là cơ ngơi của tôi, nhưng tôi cũng không ngoảnh lại. Tôi chỉ nhìn vào chính tôi, tội cùng kinh hoàng. Tôi đã có ngày hôm nay, chạm tới đẳng cấp sống cao cấp. Nhưng hình như tôi cũng rơi xuống một vực thẳm khác, tối om, sâu hoắm, rơi mãi mà chưa tới điểm dừng. Đêm đầu tiên ở căn hộ mới mà tôi ngồi ngoài ban- công lạnh lẽo, gục mặt trên đầu gối, khóc cay đắng. Cái đêm tôi mặc áo cưới ở nhà Kat, cô ta gợi ý tôi đảm nhận vai trò phù dâu, ở bên cô ta trong ngày cưới. Khi nói điều đó, mắt Kat nhìn vào mắt tôi, đầy ẩn ý. Tôi im lặng. Đêm qua, Kat cũng nhắc lại đề nghị. Nhưng tôi từ chối thẳng thừng. Cô ấy muốn gặp tôi. Viện có cần sắp xếp nhà cửa bề bộn, tôi lảng tránh. Điện thoại gọi, tôi tắt máy. Sau những van xin vô ích, Kat gần như phát điên lên.

...Cái bóng đồ dài của cánh cổng lệch đi, thu nhỏ lại. Cổng nhà thờ mở rộng. Tôi vội vã đứng dậy, nép lưng bước dọc theo bức tường, sẵn sàng nấp vào ô cửa hõm vào nếu cần thiết. Một dãy những chiếc xe hơi sang trọng tiến vào sân, dừng lại ngay gần lối đi lên cầu thang. Những người trung niên ăn mặc sang trọng bước ra khỏi xe. Một số trong đó tôi đã biết mặt. Ông bà Trần. Cha của CD Nguyên và Trâm, chị gái anh. Anh bước ra sau họ một lúc. Trong bộ suit đen, nhìn anh thanh tao, lạnh lùng, đầy vẻ xa cách mê hoặc. Tim tôi đập mạnh. Gia đình, họ hàng và khách mời bên nhà anh tiến vào trong nhà thờ trước. Tôi toan bước thật nhanh trên hành lang, lén vào theo sau. Nhưng cánh cổng chiếc xe màu trắng đậu cuối cùng đã bật mở. Kat bước ra. Mặc dù quá quen với Kat, tôi vẫn khựng lại. Và không chỉ mình tôi, những người khác cũng bất ngờ. Một cô dâu khác thường, đẹp kỳ dị. Từ ngực Kat đổ xuống, chiếc soire trắng lấp lánh trong nắng, đuôi váy kéo dài trên thảm cỏ. Nhưng phía trên, là đôi vai gầy ngang nhuộm nâu, xương

xương kiêu hãnh. Kat không mang dây chuyền hay một món nữ trang nào trên cái cổ vươn cao. Không uốn phồng, không cài hoa, mái tóc Kat vuốt keo bóng ép sát đầu. Đôi môi to son đỏ thắm. Cũng như tôi, Kat đeo một chiếc kính râm màu đen, choán gần kín mặt. Khuỷu tay cô ta trắng trẻo. Hình như cô bị thương. Món duy nhất Kat mang theo là chiếc điện thoại. Một vài người đến gần, hình như muốn giúp Kat di chuyển với cái đuôi vấy. Nhưng cô đưa tay xua họ đi. Kat vẫn đứng giữa nắng, ngoảnh đầu như tìm kiếm ai. Một ý nghĩ bất thần loé lên trong đầu. Tôi mở túi, lấy điện thoại. Tôi bấm số của Kat. Cô ta giật mình, nhìn màn hình, tức khắc đưa lên nghe, trả lời tôi ngay. Nép trong hõm cửa, tôi quan sát Kat bước đi thong thả về phía bậc thang, vừa trả lời điện thoại của tôi.

- You ổn chứ? - Tôi cố lấy giọng quan tâm - Sắp làm lễ rồi phải không?

- Hoàng Anh, you đang ở đâu? - Rõ ràng là Kat đang căng thẳng.

- Tôi không muốn Kat làm đám cưới! - Tôi nói ngắn. Sự tha thiết được bộc lộ một cách lạnh lùng bao giờ cũng tạo hiệu quả đặc biệt.

Kat lặng đi. Cô dừng lại ở bậc thang trên cùng. Chỉ còn mình cô chưa vào trong giáo đường. Cô ta nói khẽ, dồn dập:

- Kat nhớ you điên cuồng. Tôi qua, khi you không trả lời điện thoại, mình đã dùng dao cắt vào tay. Hoàng Anh, you có biết you quan trọng với mình ra sao không?

- Mình biết hết những gì you nghĩ, Kat ạ. Vì mình cũng nghĩ giống vậy mà. Kat biết sẽ phải làm gì rồi chứ? - Tôi dối láo không chớp mắt, mỉm cười hài lòng.

Từ hõm cửa bên bức tường, tôi nhìn thấy lưng Kat, khá gần. Cô ta run nhẹ. Thôi nào, hãy tuân theo điều khiển của ta đi chứ! Tôi tự nhủ. Kat đưa bàn tay lên, tháo mắt kính, nói chậm rãi:

- Hãy chờ mình... I love you so much!

Tôi tắt điện thoại, vẫn bí mật dõi theo bóng Kat bước qua cửa vào trong thánh đường. Ngực áo Kat phập phồng. Nhìn nghiêng, mắt cô ta quàng thâm. Máu trong huyết quản tôi sôi lên khoan khoái. Vậy đây, tôi có thể mù mịt đầu óc một thời gian. Nhưng ngay trước điểm rơi, tôi luôn tìm ra thủ đoạn khôn ngoan và tức khắc quyết định để giành phần thắng. Trước bàn thờ Chúa, Kat sẽ từ chối cuộc hôn nhân sắp đặt. Vì tôi, cô ta sẽ đập bỏ đám cưới này. CD Nguyên sẽ lại là người tự do. Việc của tôi bây giờ chỉ là chờ đợi mà thôi. Đang lằng lằng với những tính toán, tôi giật mình. Một bàn tay tóm mạnh khuỷu tay tôi, giật mạnh. Peter Yeo. Ông ta đứng sau lưng tôi từ bao giờ. Đôi mắt lạnh lẽo như thủy tinh nhìn tôi vô cảm:

- Cô không phải là khách mời của lễ sáng nay!

- Nhà thờ là nơi ai cũng có thể vào được! - Tôi nhún vai, thách thức.

- Cô thèm khát một đám cưới sao? - Miệng Peter cười nhưng mắt ông ta vẫn lạnh lẽo - Nếu hỏi đó cô tử tế, biết đâu tôi cũng thay đổi suy nghĩ, tính

cho cô...

- Ý nghĩ đó là sự giả dối. Vì giả dối, nó thật bệ rạc, phải không?

- Im đi! - Peter không bình tĩnh được nữa. Ông ta luôn bị tôi làm cho điên lên - Tôi chỉ muốn cảnh báo cô, hãy rút cho xa khỏi gia đình của Nguyên và cô Kat. Mọi việc sắp sửa an bài. Cô chẳng có việc gì phải nhúng mũi vào đây cả. Hiểu chưa?

- Vậy sao?

Peter giật cái điện thoại trên tay tôi, ném mạnh xuống đất, lấy chân đạp lên, bước qua mặt tôi đi về phía cửa giáo đường. Chiếc điện thoại đất tiền vỡ nát. Bụi lấm lem. Tôi cúi nhặt. Chẳng sao cả. Tôi sẽ bán nó, rồi mua một cái khác, ngon lành hơn.

Tôi đứng dựa lưng vào bức tường xám trắng một lúc rồi mới lên vào bên trong, theo dõi buổi lễ. Tôi chọn góc khuất hơi tối sau một bức vách nhỏ, ngồi trên băng ghế gỗ. Tôi chỉ nghe, không thấy. Tiếng nói rì rầm. Đột nhiên, một giọng nói cất lên: “Xin lỗi, tôi từ chối cuộc hôn nhân này!”. Không phải giọng Kat Trần, mà là CD Nguyên. Tôi giật nảy người. Không khí lạnh phắc vài giây, rồi mọi người nhón nháo, hết như một tổ ong vỡ ra. CD Nguyên đi như chạy giữa hai hàng ghế. Anh bước ra ngoài cửa sáng trắng trong phút chốc. Tôi vội vã chạy ra theo.

CD Nguyên chạy ra xe. Anh không một mình. Một cô gái bé nhỏ mặc áo đỏ và quần jeans ngắn đang đặt tay trong lòng tay anh, bị anh kéo đi hồi hả. Tôi chết lặng. Chú rể bỏ trốn, cùng Lim.

Những cái tủ nhiều ngăn kéo luôn khiến tôi ưa thích. Ngoài tính công năng theo lẽ đương nhiên, chúng như là một biểu tượng chính xác của cuộc đời. Có những ô kéo có thể kiểm soát, nhớ kỹ bên trong có gì, sử dụng vào mục đích nào. Có những ô giành để ném vào những món đồ đã qua sử dụng, không còn cần thiết. Và có cả ô một khi đã sập vào, đã vặn khóa, thì tuyệt đối không bao giờ nên mở ra lần nữa.

Tôi ngồi trên thảm, duỗi dài đôi chân mỏi nhừ vì bị nhốt gần ba tiếng sáng nay trong đôi giày cao gót. Một chiếc giày nằm trên bàn kính. Một cái lăn lóc trong góc nhà. Tấm váy soire trắng nằm trên sàn, như một hình nhân héo rũ, vô dụng. Tôi đưa mắt nhìn nó, vô cảm. Các tấm kính cửa sổ trong suốt, nhìn ra khoảng trời buổi chiều trắng tinh, phẳng lặng. Trong căn hộ nơi tôi đang hiện diện, những thứ đồ dùng đều lại nhuốm ánh sáng nhập nhoạng của bóng đêm. Quang cảnh giống một bức tranh siêu thực của Magritte. Mọi thứ đều cực thực. Nhưng khi xếp cạnh nhau, chúng đột nhiên trở nên ma quái không sao chịu được. Gương mặt tôi nhẹ nhõm. Làn lông mi giả trĩu nặng đã được bóc đi. Lốp trang điểm ban sáng tẩy sạch. Tôi trở lại là tôi, không cần che đậy. Luôn là thế. Tôi chỉ thoải mái khi là chính mình.

Bỗng, tôi thêm hút điều thuốc. Bọc kéo trên cùng có sẵn vài bao thuốc lá loại slim. Cạnh gói thuốc, còn một cái bật lửa hình khẩu súng lục, kích thước và chi tiết hết như thật, nhìn rất độc đáo. Hoàng Anh tặng nó cho tôi. Thời gian gần đây, cô ấy tập hút. Ban đầu chỉ tò mò và có ý chế nhạo tôi. Nhưng dần dần, khi có chuyện gì bất an phải lo nghĩ, cô ấy lại xin tôi một điều. Tôi không khuyến khích. Tuy nhiên, từng chút một, những chi tiết ấy như các mũi khâu chậm rãi, nối kết tôi và cô ấy vào nhau, ngày bên chặt hơn. Sự gần gũi khiến tôi hạnh phúc. Lần đầu tiên, tôi hiểu, thế nào là yêu tha thiết một người. Hoàng Anh khiến tôi rung động dữ dội. Cô ấy đẹp khó tin. Mái tóc dày rợp đượm mùi cam chín. Làn da mịn như mặt trong của cánh hoa. Mùi thơm hắc của nếp gấp da thịt ở cổ, dưới cánh tay đầy ám ảnh. Đôi mắt như một cốc mật ong óng ánh hiền dịu, nhưng lắm khi lóe lên những tia sáng dữ dội, tàn nhẫn...

Ngay lúc Hoàng Anh còn chưa hề biết mảy may sự thật về tôi, tôi đã không sao cưỡng chống sức hút tự nhiên từ cô ấy. Giống như một bóng ma đau khổ, tôi lẻo đẻo bám theo Hoàng Anh, bất kể ngày hay đêm. Cảnh ở trọ tồi tàn của cô ấy khiến tim tôi nhói đau. Ai mà ngờ được một người đẹp như

Hoàng Anh phải vất vả đến vậy. Cách cô ấy làm lung quên thời gian, sống tận tụy, chất bóp tiền gửi về quê cách xa hình dung của tôi. Nó gây trong tôi sự cảm mến và xúc động sâu xa. Về sau, mối quan hệ của Hoàng Anh với Peter tôi cũng biết rõ. Tôi đau đớn phát ốm. Thoạt đầu, tôi ngỡ Hoàng Anh yêu Peter thật sự. Yêu như một cô gái trẻ hướng về một người đàn ông. Còn tôi chỉ là một kẻ bất thường, chẳng có chút hy vọng gì. Bỏ về Úc, tôi đi chơi lu bù mong tẩy xóa hình ảnh cô ấy khỏi đầu óc. Vô ích. Tôi quay lại Việt Nam. Quả là một kẻ xu nịnh và toan tính tôi tệ như Peter làm sao giữ được cô gái tuyệt vời ấy chứ. Những đẩy đưa may mắn của số phận, tình cảm thiết tha chân thành tôi dành cho Hoàng Anh rồi cũng có kết quả. Cô để mắt đến tôi. Khi cô ấy đáp trả chuỗi tín hiệu của tôi, thì tình yêu âm thầm dành cho cô ấy bấy lâu nay bùng lên, như một ngọn lửa điên cuồng, cháy bỏng. Nó hoàn toàn không đơn thuần là cảm giác của thân xác. Khi chúng tôi nắm tay đi ra ngoài dạo phố, ngồi trong rạp xem bộ phim mới, hay đơn giản hơn nữa, ở nhà cùng nhau, ngồi tựa vào lưng nhau trong những buổi chiều nhìn ra hoàng hôn đỏ rực, tim tôi luôn đập mạnh. Những buổi tối cô ấy đi làm hay đi học về muộn, tôi thích mua sẵn ngoài tiệm vài món thật ngon, cất trong lò vi ba, đợi cô ấy về ăn cùng. Biết nói thế nào nhỉ, tôi thích tin rằng chúng tôi không chỉ đói bụng thêm ăn, mà còn thêm sự hiện diện của nhau nữa. Có nhiều đêm, tôi chống tay, ngắm nhìn cô say ngủ. Quán chặt những lọn tóc dài của cô ấy vào tay, tôi tự nhủ mỗi nỗi không bao giờ đứt. Ai biết về ngoài tôi mạnh mẽ và kiêu hãnh chẳng qua chỉ để che giấu bên trong yếu ớt và cô độc? Ai biết tôi thêm khát được thương yêu, được chấp nhận và thấu hiểu? Bất cứ thứ gì Hoàng Anh muốn, tôi đều chia sẻ tức khắc, không đắn đo. Tiền bạc, xe cộ, quần áo... Suy cho cùng, chúng chẳng là gì so với sự tin cậy Hoàng Anh gửi tôi. Cô ấy đã trao tặng cho tôi cảm xúc đẹp nhất, là tình yêu. Kể từ ngày Hoàng Anh bước vào không gian sống của tôi, mọi thứ ỉn dột vô hồn lâu nay bỗng sáng bừng lên, sinh động lạ thường. Đây mê say và hạn phúc, tôi chẳng cần, chẳng muốn gì hơn. Tôi chỉ biết tôi thiết tha ghi giữ từng giây từng phút được ở bên cô ấy.

Tôi dụi đầu mẩu thuốc vào gạt tàn. Vết băng khuỷu tay hơi xộc xệch. Hôm qua, sau khi họp lần cuối với gia đình về đám cưới, tôi về thẳng nhà. Hoàng Anh đã dọn về căn hộ ở riêng. Tôi lại cô độc. Một cách hờ hững, tôi lấy con dao nhọn trang trí rạch một đường dài trên bắp tay. Máu tuôn thành dòng, chậm chậm. Tôi mở nước đầy bồn tắm, ngâm người. Chẳng đau đớn chút nào. Cho đến khi tôi bắt đầu chóng mặt, gần như sắp ngủ thiếp đi, ý nghĩ về Hoàng Anh cựa quậy trong óc. Tôi loạng choạng ngồi dậy, tự băng bó. Bao nhiêu cú điện thoại gọi cho cô ấy, đều không đáp máy. Tôi bò vào giường, lặng lẽ khóc. Tuy vậy ở nhà thờ sáng nay, điện thoại Hoàng Anh đến thật đúng lúc. Tôi quyết định sẽ nói hết, sẽ từ chối thẳng thừng. Vì Hoàng Anh muốn tôi làm thế. Nhưng Nguyên đã cất tiếng trước tôi. Bữa tiệc cưới

tôi đẹp bỏ. Nguyên biến mất trong sự ngỡ ngàng, hoảng hốt và cả tức giận của những người lớn tuổi. Nhiều ánh mắt không biết rõ chuyện ném về tôi ánh nhìn thương xót. Nhưng tôi chẳng quan tâm nữa. Thở phào nhẹ nhõm, tôi ngênh mặt bước thẳng ra xe. Rốt cuộc thì tôi đã thoát khỏi cuộc hôn nhân lỗi bịch kia. Bằng cách nào không hề quan trọng.

Ô ngăn kéo dưới cùng gần như bỏ trống. Chỉ có cái áo ngủ và một quyển sổ ghi chép kiểu của trẻ con, có chìa khoá nhỏ xíu mà Hoàng Anh để quên, không mang đi khi chuyển về nhà mới. Tôi cầm chiếc áo áp lên mặt. Mùi hơi người còn phảng phất trước khi bị mùi gỗ lán át. Ruột gan tôi còn cào. Sự nhớ nhung. Cảm giác vui mừng. Nỗi thèm khát. Tất cả pha trộn lại, gọi hưng phấn đặc biệt. Tôi điện thoại cho Hoàng Anh. Đúng khi tôi vừa mở máy, thì có cuộc gọi đến. Nguyên mời tôi đi ăn tối.

Quán ăn ngay dưới chân cao ốc nơi có Red Sun. Vĩa hè lộng gió. Nguyên không đi một mình. Ngồi sát bên cạnh anh, còn có Lim. Cô bạn nhỏ mặc cái áo pull giản dị, với chiếc mũ đội ngược, quay vành ra sau. Trông Lim giống hệt chú nhóc. Tôi bắt tay cả hai. Bàn tay Nguyên khô và ấm. Nắm tay tôi, những ngón tay Lim run nhẹ. Tôi nhìn mắt trong veo của cô bạn ấu thơ. Tia sáng rụt rè, thoáng chút hồi lồi. Tâm trạng tôi vui vẻ. Bao nhiêu căm ghét, khó chịu, khinh khi tích tụ xưa nay tan biến. Mọi dây nối tôi và Nguyên đã cắt đứt. Lúc lái xe đến chỗ hẹn, tôi nhận được một tin nhắn của Hoàng Anh. Cô muốn gặp tôi, càng sớm càng tốt. Ý nghĩ chốc lát nữa thôi, tôi sẽ gặp người thương yêu khiến tâm trạng tôi tốt lên chưa từng thấy. Tôi muốn những người chung quanh cũng tươi vui, hệt như tôi vậy. Tôi gọi đĩa mì nhỏ, và một cốc cappuchino. Uống hết chỗ cà phê một cách khoan khoái, tôi nói, thoáng đùa cợt:

- Lẽ ra giờ này, tôi và anh đang ở khách sạn tiếp đón khách. Và Lim thì đang ngồi ăn tiệc sáu sao, chứ không phải là một miếng pizza nhiều rau thế kia.

- Kat, cô không giận tôi chứ? - Nguyên nhìn thẳng mặt tôi.

- Không, trái lại.

- Nếu sáng nay tôi không nói lời từ chối, thì cô cũng nói, đúng không?

- Đúng vậy! - Tôi nhìn Lim. Cô mỉm cười rụt rè. Tôi chợt hiểu, cô ấy cũng biết rõ bí mật của riêng tôi. Tôi nói nhanh - Hai người biết đấy, tôi chỉ muốn được sống thực. Một đám cưới để che mắt có thể cần thiết cho ai đó. Nhưng không phải là tôi.

- Tôi hiểu, tôi có thể căm ghét cô, khiếp sợ cô, nhưng tôi không bao giờ coi thường cô được - Nguyên chùng giọng - Vì cô luôn sống trung thực, Kat ạ!

- Cảm ơn anh! - Tôi mỉm cười, lái câu chuyện sang hướng khác. Những lời ngợi khen thường làm tôi không mấy dễ chịu - Sau chuyện sáng nay, anh sẽ khó sống ở Red Sun nữa. Anh định sẽ như thế nào?

- Tôi chưa nghĩ gì hết! Có thể tôi phải đi nộp đơn xin việc vào một công ty nào đó, Kat ạ - Nguyên nhún vai, vươn tay nắm tay Lim, đan ngón tay vào nhau - Cô sẽ vào Red Sun xây dựng công ty chuyên về game show và phim truyền hình?

- Còn tùy. Nhưng trước mắt, tôi muốn ưu tiên cho tình yêu! - Tôi vui vẻ, chia sẻ chút thông tin với Nguyên và Lim, không phải không tự hào.

Ánh mắt Nguyên lộ vẻ ngạc nhiên thoáng qua. Lim chờ đợi nhìn tôi. Tôi nhún vai, hoàn toàn thoải mái:

- Đó là một cô gái. Nếu hai người muốn hỏi.

- Chúc cô hạnh phúc, Kat nhé! Cô đáng được vậy - Nguyên nhìn tôi trìu mến.

Tôi cảm ơn và đứng dậy, đặt lên bàn khoản tiền thanh toán cho phần ăn của mình rồi tạm biệt họ, bước ra xe.

Thang máy chung cư nhà Hoàng Anh chậm không tưởng tượng nổi. Tôi chạy bộ lên tầng năm. Mồ hôi đập dính lưng áo. Tim đập thành thịch. Không, trái tim tôi khua rộn vì vui sướng thì đúng hơn. Giờ đây, tôi đã là một người hoàn toàn tự do. Tôi đập cửa khá lâu nhưng không ai ra. Tôi vẫn ỏ khoá. Cửa mở. Tôi bước vào. Tôi om. Tôi đưa tay lên tìm công tắc, bật đèn. Hoàng Anh nằm trên sàn phòng khách, gương mặt tái dại, đôi chân thon xoải dài thành một đường thẳng hơi kỳ quái. Hoảng sợ, tôi quỳ xuống bên cô ấy, cúi nhìn đôi mắt mở to trừng trừng. Hơi thở vẫn phập phồng trong lồng ngực phảng phất mùi brandy. Tôi vỗ nhẹ lên má Hoàng Anh:

- Hoàng Anh, có chuyện gì thế? You nói cho mình nghe đi nào!

- Không... Chẳng ai thương tôi hết. Chẳng ai cần tôi hết... - Cô ấy thì thào, giọng khản đặc ma quái - Tôi không bao giờ có được thứ tôi muốn ư?

- Hoàng Anh, Hoàng Anh... You nói gì vậy? Tỉnh lại đi, chút thôi! Chẳng phải you muốn Kat lên đây với you sao? You bị ốm ư? Kat đưa you đi nhà thương, ok?

- Để tôi yên... - Hoàng Anh làm bầm, rồi nhắm mắt, đôi môi khô nứt nẻ dễ sợ.

Tôi rót cốc nước trên bàn, đem lại cho cô. Tôi muốn đỡ Hoàng Anh ngồi dậy để uống nước. Nhưng, đột nhiên cô ấy ngồi chồm dậy, chộp lấy cốc nước, ném vào góc nhà. Cái cốc vỡ tan. Nước chảy trên bức tường sơn trắng.

- Hoàng Anh, nói đi nào, you muốn gì?

- Tôi thèm được yêu thương... - Đôi môi khô nẻ mấp máy.

Tôi mỉm cười, vòng tay luồn xuống lưng cô ấy. Tôi đỡ nhẹ cô ấy lên sofa. Hoàng Anh oằn người, vùng ra khỏi vòng tay tôi. Cô đứng bật dậy, mái tóc rối tung:

- Tại sao kẻ khác có được tình yêu một cách dễ dàng, còn tôi thì không? Tại sao Nguyên không yêu tôi, mà đi theo con nhãi ranh ấy? Tôi làm bao nhiêu thứ vì Nguyên, mà sao anh ấy không bao giờ đoái hoài gì đến tôi?

Tôi khựng lại. Mắt tôi mờ đi. Tai tôi ù đặc. Tôi nghe phải điều gì vậy? Tiễn đến sát mặt Hoàng Anh, tôi hỏi rành mạch:

- You yêu anh Nguyên?

Hoàng Anh nhìn tôi mà ánh mắt lạc đi. Đột nhiên, cô gào lên:

- Tôi chỉ yêu tôi thôi! Tôi chỉ tìm đến những người có thể làm cho tôi hạnh phúc, trong chốc lát hay dài lâu. Một khi họ không làm cho tôi hài lòng nữa, tôi phải bỏ đi. Không ai giữ tôi được hết! Tôi cần phải đi tìm...

- You đi tìm gì vậy?

- Tôi phải tìm cách để có tất cả. Tôi sợ hãi sự bấp bênh lắm. Tôi muốn được an toàn. Tôi sợ nghèo khó. Tôi sợ bị tống cổ ra khỏi nhà giữa đêm mưa bão. Tôi sợ thất nghiệp. Tôi thêm có ai đó giúp đỡ. Chỉ có quyền lực và tiền bạc mới cho tôi điều đó thôi, hiểu không. Tình cảm không thôi thì có nghĩa lý gì ở đây chứ? Ha ha ha...

Đột nhiên, tôi tỉnh ra. Giống như một lớp màn bị lôi tuột xuống, để lộ hết thấy những đường nét thô bạo của sự vật. Tôi hỏi tỉnh táo:

- You cần Nguyên? Anh ta không thuộc về you, nên you giận dữ phát điên?

- Phải. Tôi chỉ cần Nguyên. Ngay lần gặp đầu tiên, tôi đã muốn có anh. Tôi ao ước có được Nguyên. Anh ấy là tất cả những gì mà chưa từng có. Ừ, chỉ có Nguyên mới đủ sức đảm bảo cho tôi có được những gì một cô gái nghèo như tôi ước ao. Tiền bạc. Một ngôi nhà lớn đầy đủ tiện nghi. Những đứa con xinh đẹp. Địa vị xã hội. Tự tôi, tôi cũng đạt được vài thứ bằng sức lực, bằng sự khôn ngoan. Nhưng mà tôi vẫn muốn có được Nguyên. Kat, cô có biết sự đảm bảo lâu dài có nghĩa là gì không?

- Tình yêu thật sự?

- Phải! Tôi yêu Nguyên thật sự. Duy nhất anh ấy.

- Ừ, tôi hiểu rồi - Tôi quay đi.

- Chúng ta là bạn, Kat nhé! - Gương mặt Hoàng Anh tỉnh táo dần dần.

- Ừ! - Miệng tôi đắng ngắt. Tôi đã ngã khuỵu trên sàn từ bao giờ.

Tôi loạng choạng đứng dậy, bước chuệnh choạng ra cửa. Chợt quay lại. Tôi cần biết một điều cuối cùng. Quan trọng khủng khiếp.

- Tôi chỉ muốn biết một điều nhỏ nữa thôi. Có bao giờ Hoàng Anh thương yêu tôi chưa? Thương yêu thật sự ấy?

Hoàng Anh nhìn tôi hồi lâu, rồi lắc đầu nhẹ nhàng. Cô nói rõ ràng:

- Tôi sẽ dành dụm và vay mượn để trả nợ tiền mua nhà cho Kat thật sớm...

Cũng như khi đi lên, tôi xuống sân chung cư bằng cầu thang bộ. Mắt tôi như sắp mù loà. Tôi đứng úp mặt vào tường. Một bàn tay tôi co quắp, duỗi ra, rồi run lên bần bật. Một bàn tay vịn cổ, ngăn chặn tiếng khóc vỡ ra. Tôi ngoảnh nhìn lên cửa nhà Hoàng Anh một lần cuối. Giống như một ô ngăn kéo mà tôi phải đóng lại, phải vặn chìa khoá. Từng vuông da thịt tôi,

từng mạch máu nhỏ dưới da tôi đều như xoắn lại trong cơn đau đớn kinh khiếp.

Cánh cửa phòng Ms. Bảo khép lại sau lưng. Tôi bước dọc theo lối đi hẹp. Bên trong tôi, hoàn toàn trống rỗng. Không một cảm giác cay đắng. Không một sự giận dữ hay buồn rầu xâm chiếm. Tôi chỉ biết mình vẫn nhắc chân bước về phòng làm việc. Rồi tôi sẽ kéo ghế ngồi vào bàn, lật giở những tập hồ sơ. Rồi tôi sẽ lại nghe điện thoại, trả lời các cuộc gọi đến một cách nghiêm ngặt. Con người tôi sẽ lại vận hành trôi chảy hết như một cỗ máy lập trình tốt. Tuy nhiên, hơn ai hết, tôi biết rõ, một bộ phận bí ẩn nào đó bên trong cỗ máy đã hỏng hóc, vô phương cứu chữa.

Cách đây một tháng, tình cờ đọc tờ báo dành cho giới trí thức trẻ, tôi dừng lại khá lâu ở một bài viết về việc học lên cao sau đại học. Hết như bài báo sắc sảo ấy nói về chính tôi. Tốt nghiệp đại học, trải nghiệm với công việc, tôi nhận ra vô số lỗ hổng kiến thức. Kinh nghiệm thực tế thu nhặt từ quá trình làm việc rất hữu ích, nhưng khi cần giải thích hay tìm hiểu vấn đề một cách sâu rộng hơn, rõ ràng tôi cần phải có những kiến thức bài bản mới. Trường đại học cũ của tôi sắp tới có kỳ thi cao học. Thật may mắn, tôi đáp ứng gần hết các tiêu chuẩn. Sau giờ làm việc ở Hồng Nhật, tôi lao vào ôn luyện và tìm đọc thêm tài liệu mới. Chưa bao giờ tôi cảm thấy hưng phấn như thời gian gần đây. Quyết định thông báo về việc đi học sắp tới với Ms. Bảo, tôi tin chị sẽ ủng hộ. Ai chẳng muốn có một nhân viên dưới quyền có kiến thức rộng. Tôi giỏi lên, sẽ giúp ích cho công ty nhiều hơn. Mặt khác, giờ học phần lớn là vào buổi tối, không chiếm quá nhiều thời gian làm việc tại công ty. Thế nhưng, sáng nay, khi tôi gõ cửa vào phòng xin nói chuyện với Ms. Bảo, mọi việc diễn ra theo chiều hướng hoàn toàn trái ngược. Vừa nghe tôi xin phép nghỉ để dự buổi thi vào đầu tuần sau, Ms. Bảo sa sầm mặt:

- Vậy đó, cậu đi thi, ai sẽ giải quyết đồng hồ sơ hợp đồng với bên Anô. Tiền họ chưa trả hết cho ta đâu. Rồi còn cái hợp đồng chưa xong với bên Kim Minh nữa. Ai? Ai sẽ làm?

- Em sẽ tranh thủ giải quyết chúng vào buổi tối, chị ạ - Sau vài giây khựng lại ngạc nhiên, tôi đáp thành thật.

- Tôi muốn cậu về đây để phụ tôi chạy hợp đồng, rồi làm sổ sách giấy tờ cho tôi càng sớm càng hay, càng chính xác càng tốt. Bỗng dưng cậu đi học xen ngang như vậy, tâm trí đâu lo việc cho tôi nữa, hả? - Gương mặt trước mặt tôi bỗng dưng co rúm lại trong cơn giận dữ nhỏ mọn.

- Em tin mình có thể thu xếp ổn thoả giữa thời gian học và làm việc, thì

em mới quyết định đi thi, chị ạ - Tôi nói ôn tồn - Hầu hết thời khóa biểu, em học vào cuối tuần và các buổi tối. Không lẫn nhiều thời gian của công ty đâu.

Ms.Bảo ngồi dựa hẳn vào lưng ghế, gương mặt đanh lại. Hình ảnh người sếp nữ thân thiện, tử tế biến mất. Chưa bao giờ, tôi nhận ra chị có thể dôn nhiều cay nghiệt và mỉa mai đến vậy.

- Cậu muốn có bằng cấp cao hơn để kiếm một chỗ làm tốt hơn, đúng không?

- Em không hề tính toán vậy. Em chỉ thấy là mình còn non kém kiến thức...

- Tôi chỉ hết đại học thôi. Đâu có bao giờ tôi nghĩ đến chuyện học lên cao. Cậu nhìn đi, tôi vẫn là một phụ nữ thành công. Tôi có nhiều thứ trong tay và sẽ có nhiều thứ nữa. Phải chăng, cậu muốn chứng tỏ cậu giỏi hơn tôi, có nhiều bằng cấp hơn tôi?

- Em muốn đi học, trau dồi khả năng, sau này giúp chị được nhiều hơn mà thôi!

- Giúp tôi hả? Ha ha ha... - Sau một tràng cười bất thần, ghê rợn, Ms. Bảo im bặt. Chị ta khoanh tay trước ngực, nhếch môi khinh miệt, ném về tôi cái nhìn căm ghét - Tôi không tin cậu chút nào! Thế ai đã làm rò rỉ thông tin cái vụ con bé Lim đi khách sạn với ông Tấn Sừng? Ngoài tôi và cậu ra, ai biết cái affair này? Nào, cậu có dám thú nhận cậu là thủ phạm không?

- Vâng, chính là em gọi điện báo cho CD Nguyên - Tôi thừa nhận sau một lúc lặng đi vì sợ - Cái affair đó quá ghê rợn. Em không thể không làm gì!

- Sao cậu dám đâm tôi sau lưng như thế?

- Nếu em không làm, thì cũng có người khác giúp Lim. Cô ấy yếu ớt, nhưng là người trong sáng, tử tế. Trời luôn giúp những người tốt!

- Cậu tin vào ông trời hả?

- Gần như vậy. Đúng hơn là em tin rằng sâu xa trong cõi đời này, phải có sự công bằng. - Tôi nói rành rẽ, tay run nhẹ.

- Ha ha ha... Bây giờ thì tôi hiểu, vì sao con ranh Hoàng Anh bỏ cậu gấp. Không chỉ ngây thơ, cậu còn ngu xuẩn nữa - Ms. Bảo phẩy tay, đuổi tôi ra khỏi phòng - Thôi được rồi, cậu về phòng làm việc đi. Việc cậu học cao học, tôi sẽ suy nghĩ sau.

...Gần đến cửa phòng làm việc, tôi chuyển hướng, bước xuống tầng trệt và lấy xe, chạy ra đường. Thành phố buổi sáng tấp nập xe cộ. Cuộc sống đô thị là một dòng chảy cuộn cuộn. Người ta chỉ có việc lao đi, không thể và cũng không muốn nhìn thấy điểm dừng. Công việc. Các mối quan hệ. Nhà cửa. Tiền bạc. Sự tiến thân... Phải chăng, tất cả đều là các mục đích quan trọng bậc nhất, choán hết tầm mắt những người trẻ bắt đầu lập nghiệp như tôi? Trong cuộc đua tranh quyết liệt với các đối thủ vô hình và với chính tôi,

chỉ cần lơ lửng ra một chút, tôi đã thấy mình tụt lại. Trong khi cảm cúi đầu theo những điều ấy, tôi hầu như không có phút giây nào dừng chân, suy nghĩ rót ráo về thời gian sống của mình, về sự điều chỉnh những dự định tương lai.

Vừa điều khiển xe, tôi vừa thả đầu óc vào những suy nghĩ miên man. Tôi thật sự muốn gì khi trụ lại thành phố này? Thoạt tiên, tôi không nghĩ gì sâu xa ngoài Hoàng Anh. Cô ấy ở lại thành phố, thì là người yêu của cô, tôi cũng ở lại để được gần cô. Nhưng vì tài năng kém cỏi, bản lĩnh yếu ớt, tôi đã mất cô ấy. Suốt quãng thời gian suy sụp, tôi loay quanh ở đất Sài Gòn, và vật từ việc này sang việc khác. Cuối cùng thì vận may cũng đến khi Ms. Bảo nhận tôi về làm công ty. Tôi cố gắng hết sức để khẳng định khả năng. Tôi cũng bám trụ thành phố, cũng tồn tại được. Thành công của tôi là căn nhà ở thuê, là chiếc xe máy sáng sủa, là những bộ quần áo sạch sẽ, là các chuyến về thăm quê qua bánh chất đầy ba- lô. Nhưng, như vậy có thể gọi là thành công được không?

Cho xe chạy mãi, tôi lên trung tâm thành phố lúc nào không hay. Xe chạy qua các con đường dưới chân những cao ốc lồng lộng gió. Tôi nhận ra mình đang ở trong khu vực của Hoàng Anh. Tòa nhà cao tầng có công ty Red Sun đang ở ngay trước mặt. Bao nhiêu suy nghĩ chất chứa. Đột nhiên, tôi nghĩ mình có thể nói chuyện với Hoàng Anh. Đã lâu lắm rồi, cả hai chỉ chạm mặt, chưa nói gì với nhau. Chúng tôi đã chia tay. Tình yêu của cô ấy dành cho tôi đã cạn. Tôi cũng tự hiểu mình không còn hy vọng gì. Nhưng tại sao cả hai chúng tôi không thể nói chuyện với nhau như những người bạn đồng hương. Ghé vào một quán cà phê, tôi mạnh dạn bấm số điện thoại Hoàng Anh. Đầu máy bên kia thoáng lưỡng lự, rồi cô ấy cũng đồng ý đến gặp tôi.

Taxi thả Hoàng Anh trước cửa quán cà phê. Nhiều ánh mắt đàn ông và cả phụ nữ ở các bàn bên cạnh hướng về cô. Hoàng Anh tự tin sải những bước dài. Cô kéo ghế ngồi trước mặt tôi, tháo đôi kính râm trên mặt, gương mặt nghiêm lạnh:

- Có việc gì hả anh?

- Anh muốn gặp em, nói chuyện một chút. Không phải công việc.

- Em cũng đang có chuyện không hay. Gặp anh thế này cũng hay - Cô đưa mắt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa kính, giọng bỗng mềm lại - Kể ra, đôi khi em nhận thấy ở thành phố này, em rất thiếu thốn tình cảm. Có rất nhiều người quen, nhưng chỉ toàn là các mối quan hệ công việc hoặc xã giao. Em không thể chia sẻ những mối bận tâm.

- Ừ. Lên thành phố làm việc là vậy. Không thể như ở quê mình.

- Anh nói đúng! - Đôi mắt cô bỗng ngấn nước - Thành phố cho mình nhiều cơ hội làm việc. Nhưng cũng lấy đi của mình nhiều thứ.

- Em có hạnh phúc không? - Tôi bỗng muốn biết điều máu chót nhất.

- Không.

- Tại sao? - Tôi giật mình.

- Em cứ nghĩ khi nào đạt được khoản tiền nào đó, mua được đồ vật nào đó, lên được địa vị nào đó, thì em hạnh phúc. Nhưng rồi em chỉ vui một chút thôi. Em hoàn toàn không hạnh phúc, anh ạ. Đôi lúc, nhìn cô bạn Lim, em tự hỏi tại sao cô ta may mắn hơn em, hài lòng với cuộc sống, được yêu thương. Còn em thì không?

- Em thông minh và khéo léo hơn Lim nhiều. Em không biết được những tai họa mà cô ấy phải đương đầu đấy thôi!

- Em chỉ biết cô ta đã chiếm được thứ quan trọng nhất. CD Nguyên yêu cô ta.

- Em cũng yêu người đàn ông đó, phải không?

- Đúng! - Hoàng Anh gật đầu. Giọng nói và gương mặt cô lại khoác lên vẻ lạnh lùng mà tôi rất sợ - Em sẽ phải giành lấy CD Nguyên từ tay Lim, bất kể giá nào.

- Em đừng làm vậy, phí công thôi. Tình yêu không phải là những thứ có thể dùng mưu mẹo hay sức mạnh mà chiếm được. Theo anh hiểu, CD Nguyên yêu Lim vì cô bé ấy trong suốt chứ không phải những gì cô bé có trong tay. Em không tương thích với anh ta đâu! - Gần như tôi van nài Hoàng Anh.

- Anh đừng xen vào chuyện của em - Hoàng Anh nhún vai - Mà bữa nay anh có việc gì cần nói với em vậy? Em tưởng anh sắp về thăm nhà. Hôm rồi, má em có gọi điện muốn em về. Ở tỉnh mình đang triển khai mấy dự án xây dựng khu chế xuất gần cảng biển. Nhưng em thích ở đây hơn. Thành phố thực sự là đất của em.

Chúng tôi rời quán cà phê. Hoàng Anh lắc đầu khi tôi đề nghị chở cô đến Red Sun. Chúng tôi chia tay trong yên tĩnh. Có lẽ rất lâu nữa, tôi mới gặp lại cô. Cô vào taxi rồi, tôi đứng trên vỉa hè, trông theo. Không nhìn tôi, gương mặt cô lạnh băng.

*

Tôi đã nghỉ việc ở Hồng Nhật. Tôi quyết định về quê. Hóa ra, mọi thứ thu xếp cũng không quá dây dưa nặng nề. Sách vở tài liệu, quần áo và đồ dùng cá nhân tôi nhét gọn trong một chiếc rương. Cách đây hơn 6 năm, tôi hăm hở vô thành phố học đại học. Bây giờ quay về nhà, cũng chẳng có gì nhiều nhận hơn. Một mình Lim biết ngày tôi ra tàu. Cô nhất định qua tiễn, chở tôi và cái rương ra ga. Sau khi xếp chiếc rương dưới ghế ngồi trên tàu, tôi và Lim xuống kiếm chỗ uống nước ngọt trong cái sân ga buổi chiều. Cô gái nhỏ nhấp từng ngụm nước, nhìn tôi băn khoăn:

- Anh Hòa nè, coi chừng anh quyết định hấp tấp đó. Nếu anh thấy không hợp với Hồng Nhật, thì anh xin làm chỗ khác. Chứ mắc gì anh vội vã về quê sớm thế!

- Vấn đề không phải là làm ở chỗ này hay chỗ khác. Chẳng qua tôi

không thật sự hoà nhập được đời sống thành phố. Ở đây, phải thật thông minh sắc sảo, phải biết cách nhìn thấu lòng người. Máy cái phẩm chất đó, tôi không có được. Lâu nay, tôi thường xuyên thất bại, vì tôi không biết rõ mình, Lim ạ.

- Anh cần kiên nhẫn chứ! - Mắt Lim tròn xoe.

- Tôi chưa nói hết ý, Lim ạ. Không chỉ biết rõ mình là ai, muốn thành công, còn phải tìm nơi thật sự phù hợp nữa. Bao nhiêu người vào Sài Gòn học, ở lại lập nghiệp. Tôi cũng bắt chước họ, bằng mọi giá bám thành phố. Người đông, cơ hội ít. Tôi học quản trị kinh doanh, nhưng tôi phải làm tiếp thị, đi bán hàng, rồi chạy hợp đồng. Những công việc không cần xài đến chuyên môn. Tôi đã sai lầm vì không sớm nhận ra tôi có thể trở nên hữu ích hơn ở nơi khác. Tôi về tỉnh, vừa được ở gần gia đình, không phải lo chuyện nhà cửa đất đai, vừa có điều kiện làm việc đúng khả năng. Rồi tôi sẽ học tiếp cao học. Không, Lim ạ, tin tôi đi, tôi không phải là kẻ bỏ cuộc đâu.

- Vâng, em hiểu rồi anh Hòa ạ.

Còn năm phút nữa tàu chuyển bánh. Tiếng loa âm oang gọi các hành khách lên tàu. Tôi vội vã thanh toán tiền nước, bước nhanh trên sân ga. Lim hồi hả bước bên cạnh, tiễn tôi lên tận cửa toa:

- Khi nào rảnh, anh viết e- mail kể chuyện đi làm cho Lim biết nghen!

- Chắc chắn rồi! - Tôi mỉm cười, bỗng xúc động triu mến khi nhìn vào đôi mắt trong veo của cô bé - Hạnh phúc với CD Nguyên, Lim nhé!

- Dạ. Cảm ơn anh vì những gì anh đã giúp em.

- Lim, hãy để mắt đến Hoàng Anh. Em hiểu anh nói gì chứ?

Tàu đã chuyển bánh. Dáng Lim ngơ ngác, bé xịu trên sân ga. Chao ôi, cô bé có hiểu tôi dặn dò điều gì không?

Điều gì hôm nay sai lầm, ngày mai sẽ thành rắc rối lớn. Điều gì sáng nay thành công, đến tối mọi người sẽ quên ngay. Đúc kết này như một mũi kiếm sắc nhọn tuốt sẵn khỏi vỏ, treo lơ lửng. Không lúc nào tôi không nghĩ đến nó.

Cuối năm. Những đợt lạnh bất chợt tràn về thành phố. Tôi bị cảm nặng. Mặc dù có thể nghỉ ở nhà vài ngày cho đến khi dứt bệnh hẳn, nhưng tôi vẫn đến công ty. Hàng xấp hồ sơ khách hàng cần thanh toán dứt điểm trước cuối năm. Trong các phòng làm việc của Red Sun, có thể ngửi thấy rõ mùi của sự cạnh tranh, giữa các nhân viên, và cả giữa manager của các phòng ban nữa. Tôi hoàn toàn tự chủ. Vị thế của tôi trong Red Sun khó ai thay thế. Gần đây, tôi kiếm được khá nhiều hợp đồng. Ngoài các khoản thưởng từ Red Sun, tôi còn được phía đối tác tặng thêm quà cáp. Những gói quà càng ngày càng nhỏ, nhưng giá trị của chúng càng ngày càng lớn. Đợt tăng lương vừa rồi cho các manager, tôi được lên gấp rưỡi. 15 triệu một tháng quả là con số mơ ước với con bé Hoàng Anh ngày nào mới chập chững xin việc. Nhưng, thuyền lên thì nước cũng lên, nhìn quanh tôi, manager của các phòng khác đều lái xe hơi đi làm, ở căn hộ cao cấp, tiêu tiền không cần phải tính toán. So với mức tiêu dùng của họ, con số 15 triệu của tôi quả rất bọt bèo. Hình ảnh Ms. Bảo quay trở lại lảng vảng trong đầu tôi. Không khó khăn gì, tôi mò ra các mẹo nhỏ, những chiêu thức tinh ranh mà chị sếp cũ từng sử dụng để có thêm nguồn thu ngoài lương. Cái khoản ấy lớn hơn cả tôi hình dung. Ngay cả nếu tôi chưa kịp đề cập, thì đối tác cũng nhanh chóng gợi ý trước. Tôi chột hiệu vì sao người ta say mê chức vụ. Không chỉ quyền lực, mà những mối lợi béo bở đến theo cái vị trí và chức vụ mới là món hấp dẫn nhất. Tôi có bản khoản khi triển khai các chiêu thức của Ms. Bảo vào công việc? Tôi có run sợ khi lần đầu tiên nhận khoản tiền không minh bạch từ phía đối tác? Các câu hỏi ấy không phải không xuất hiện. Vấn đề chính là tôi đã đủ mạnh mẽ và quyết đoán để gạt chúng sang một bên. Dần dần, tất cả đều trở nên dễ dàng. Tôi chưa thể gọi là giàu có. Tuy nhiên, tiền đang dày lên trong tài khoản của tôi. Một vài mục tiêu mới lại hiện ra.

Dạo gần đây, tôi có thú vui rút một cọc tiền dành dụm gửi trong ngân hàng mang về nhà. Toàn những tờ bạc lớn. Tôi chậm rãi đếm và đếm. Cảm giác mệt mỏi tiêu tán. Tôi nhìn thấy những đích đến đang nhích tới gần hơn. Có lúc tôi nhận ra mình ngủ thiếp đi giữa những tờ giấy bạc bẽ bộn trên nệm.

Có lúc, đôi mắt ngơ ngác của Lim, ánh nhìn buồn thương của Hòa, tia mắt nhói buốt của Kat và cả gương mặt tăm tối tuyệt vọng của Peter Yeo đột ngột hiện ra. Như các bóng má, các hình ảnh hư ảo chen vào khoảng giữa những tờ bạc. Một cơn giận vô cớ ập đến. Đầu tôi muốn vỡ tung. Tôi ngã vật ra giường, mồ hôi toát ra như tắm. Tôi run lên vì lạnh. Bỗng dưng, tôi hiểu, mình quá cô độc. Tôi cần có một người nào đó mang hơi ấm đến cho tôi siết bao.

Tôi mở điện thoại. Những cái tên lướt qua trong một danh sách dài dặc, nhưng thật vô hồn. Đây là các sếp. Đây là các nhân viên. Đây nữa là những người hợp tác làm ăn. Đó là những con số thường xuyên tôi sử dụng. Nhưng đâu mất rồi cái tên của những người đã từng thương tôi, quý tôi, những người từng đưa tay kéo tôi dậy, nâng đỡ tôi lúc tôi nghèo khó khốn đốn nhất? Rúc sâu vào trong góc giường, tôi đưa mắt nhìn quanh. Căn hộ đầy ắp đồ đạc đắt tiền mà sao vẫn trống rỗng. Hòa về quê rồi. Kat bị tôi đâm vào tim một vỏ đau điếng cũng mất tăm mất tích. Chắc cô ấy đã bỏ về Úc, thậm chí không thèm đoái hoài đến khoản tiền nhà tôi còn chưa trả. Gặp tôi ở công ty, Peter Yeo chẳng bao giờ để lộ cảm xúc mấy may. Chỉ là mối quan hệ công việc đơn thuần. Ngay cả một người bạn để bụng bạch, như Lim ngày xưa, tôi cũng không có. Tôi vui điện thoại xuống dưới gối, nhắm nghiền mắt. Gió thốc qua cửa sổ. Ngoài kia, khoảng trời thành phố tối đen. Tôi chồm dậy bật ngọn đèn ngủ. Ngày mai là sinh nhật tôi. Ngày mai tôi 25 tuổi. Như thông lệ, hắc CD Nguyễn sẽ đại diện ban giám đốc tặng hoa và chúc mừng sinh nhật tôi đầu giờ làm việc ngày mai. Tôi chồm dậy, mở đèn sáng trưng. Mở tủ, tôi lục tìm một bộ váy áo thật mát, thật sang trọng.

Suốt buổi sáng ở công ty, ngoài giỏ hoa và một phong bì tiền mà Peter Yeo đại diện ban giám đốc Red Sun trao tặng, tôi không nhận được một lời chúc chân thành hay một món quà nào. “Chuyện nhỏ, có gì mà bận tâm!” - Tôi tự nhủ. Thế nhưng, khi bước trên hành lang, lướt qua những gương mặt nhân viên thờ ơ, tôi rẽ vội vào restroom, nước mắt cứ ứa ra, không sao ngăn lại được. Có lẽ cơ thể không thật mạnh khỏe khiến tâm trạng tôi yếu ớt và dễ tổn thương. Buổi trưa, tôi chép các hồ sơ cần giải quyết vào laptop, định mang về nhà nghỉ ngơi, khi nào khỏe sẽ làm. Lúc bước vào thang máy, tôi đi chung với CD Nguyễn. Anh mỉm cười, chúc mừng sinh nhật khi liếc nhìn giỏ hoa tôi cầm trên tay:

- Dùng cơm trưa cùng tôi nhé. Tôi mời cô một bữa, được không?
- Chỉ một bữa này thôi sao? - Tôi chớp mắt, mỉm cười dịu dàng.
- Chắc vậy! - Nguyễn nhún vai. Hình như anh không nói đùa.
- Tại sao? - Tôi giật mình, ngờ ngợ có chuyện gì không ổn.
- Tôi sắp rời khỏi Red Sun. Tôi sẽ đầu quân sang một công ty khác.

Bằng chứng là bữa nay, tôi không còn trong ban giám đốc Red Sun ở Việt Nam nữa. Nên tôi đâu có tặng hoa cho cô. Ô, tôi tưởng cô biết thông tin này

từ lâu rồi mới phải...

Tôi bước đi lặng lẽ bên cạnh Nguyên. Bóng anh và tôi song song, đổ dài trên vỉa hè lát gạch tươi sáng và những vuông cỏ xanh mướt mới trồng. Dáng anh cao, mái đầu và bờ vai kiêu hãnh. Chao ôi, ngay lần đầu tiên gặp mặt, chính tuổi trẻ, vẻ thanh tao và điềm tĩnh của anh đã làm tôi say nắng. Rồi cơn say ấy thấm vào máu. Tâm điểm ước mơ của tôi chính là anh. Nếu không phải vì anh, tôi có bỏ hết tất cả những mối quan hệ khác không? Chẳng phải vì anh, tôi đã gắng sức thể hiện hình ảnh đẹp nhất ở Red Sun đây hay sao? Sau đám cưới hụt với Kat, tôi biết anh đã gắn bó với Lim. Mặc dù Lim không lộ diện ở Red Sun, thỉnh thoảng tôi vẫn gặp họ thoáng qua. Tôi tin chắc mối quan hệ đó không bền chặt. Một người lịch lãm như Nguyên, các cô gái đến rồi đi là chuyện thường tình. Quan trọng là người đến sau cùng, ở lại trong tim anh vĩnh viễn. Chắc chắn, tôi sẽ là cô gái đó. Vấn đề chỉ là thời gian. Chỉ cần tôi kiên nhẫn chờ đợi. Thế mà khi tôi ngỡ sắp chạm tới đích, anh lại thông báo sắp rời bỏ Red Sun. Bụng tôi lại co thắt, không phải vì đói. Một lần nữa, cơn giận như đêm qua lại ập đến. Bước cạnh Nguyên, hết như tôi đang rẽ qua làn nước cóng lạnh.

Quán ăn kiểu Đức gần cao ốc. Ngồi vào bàn ăn đối diện CD Nguyên, tôi siết chặt bàn tay để không run bần. Đột nhiên, tôi muốn uống rượu. Viện cớ đãi CD Nguyên bữa cơm sinh nhật, tôi đề nghị gọi rượu. Một chai rượu lớn được mang ra và rót đầy hai cốc. Thoáng lưỡng lự, rồi CD Nguyên cũng nâng cốc cùng tôi. Tôi nhấp một ngụm lớn nóng bỏng, cố gắng giữ giọng đều đặn:

- Không có anh, Red Sun sẽ không còn là công ty thiết kế hàng đầu nữa!

- Người giỏi không bao giờ thiếu. Nhất là trong lĩnh vực sáng tạo, nhiều khi thay đổi nhân sự chủ chốt lại là một cơ hội tốt tạo sinh khí mới cho cả bộ máy.

- Nếu anh lập công ty mới, em sẽ về làm cùng anh. Em biết anh đủ lực để có thể làm chủ, không phải đi làm thuê. Tất cả kinh nghiệm làm việc bên Red Sun, em sẽ mang theo. - Đột nhiên, tôi thấy cần phải nói thẳng. Hít hơi dài, tôi nói liền một mạch - Em và anh chính là một đôi hoàn hảo, trong công việc, và cả trong... Nguyên ạ, chẳng phải trước kia, từng có thời gian anh lưu tâm đặc biệt đến em đấy sao?

- Ừ, đúng vậy! - CD Nguyên mỉm cười. Rõ ràng, anh không chú ý đến điều cốt lõi tôi vừa tuôn ra - Đó là chuyện trước đây.

- Bây giờ thì sao? - Tôi nín thở.

- Tôi có Lim rồi, Hoàng Anh ạ. Ngay chính tôi cũng ngạc nhiên là Lim quan trọng với tôi nhiều đến thế. Sau bao nhiêu buồn chán, u uất và tuyệt vọng tôi từng trải qua, cô ấy hết như một cánh rừng tỏa ra làn không khí tươi mới. Cô ấy sâu sắc theo cách riêng của cô ấy. Nói ra thì hơi ngớ ngẩn, nhưng

thực sự, tôi tìm lại ý nghĩa cuộc sống trong việc gắn bó với Lim.

- Đó chỉ là cảm giác. Mà cảm giác thì không bền lâu. Rồi anh sẽ thay đổi. Một người đàn ông tài hoa, phải có sự nghiệp lớn. Để có sự nghiệp lớn, phải có người phụ nữ đứng nghĩa ở bên cạnh - Tôi chạm cốc và uống cạn cốc rượu thứ ba.

- Điều đó đúng với tất cả những đàn ông khác, trừ tôi! - CD Nguyên nói nhẹ nhàng - Có lẽ Lim bạn quá, chưa kịp báo cho cô biết, chúng tôi đã đính hôn tuần trước. Giữa năm, Lim tốt nghiệp, chúng tôi sẽ cưới.

Tôi lặng đi. Ngay tức khắc, tôi thay đổi thái độ, chúc mừng và nở nụ cười. Tôi mời anh uống thêm rượu. Lúc vào toilet, tôi tìm cách nôn hết chỗ rượu vừa uống, trước khi còn ngấm vào máu làm tôi mù mịt mất kiểm soát. CD Nguyên bắt đầu thắm mệt. Nửa mời mọc, nửa ép buộc, tôi chuốc cho anh uống nữa, cho đến khi chai rượu gần cạn. Anh say thật sự. Sau khi thanh toán tiền, tôi gọi một taxi. Chiếc xe chở Nguyên thẳng đến căn hộ của tôi.

Trong thang máy, CD Nguyên tựa hẳn vào tôi, không còn ý thức gì nữa. Tôi mở khóa, đưa anh vào bên trong căn hộ, tới bên giường ngủ, đỡ anh nằm xuống. Sửa soạn xong máy chụp ảnh, tôi bắt đầu cởi quần áo của mình. Tôi đưa tay tháo từng nút áo của người nằm sõng soài trên giường. Sẽ có những bức ảnh thay đổi tình thế. Một âm mưu nho nhỏ, cũ kỹ nhưng luôn hiệu nghiệm. Lúc tôi đưa tay chạm vào khóa thắt lưng, đột nhiên, một bàn tay chộp mạnh tay tôi. Nguyên mở choàng mắt. Anh ngồi bật dậy, hất tôi ra và đứng lên rời khỏi giường. Anh tiến lại gần cái tủ, nhắc chiếc máy ảnh digital xem sơ qua. Trong khi cài lại những nút áo, anh nhìn về phía tôi đang co rúm, tái mét đi vì kinh hoàng và ngượng ngùng.

- Cô nghĩ mấy cốc rượu đủ quật ngã tôi sao? - Anh nheo mắt, vẻ chế nhạo hơn là tức giận.

- Em xin lỗi! - Tôi lảm bảm. Mồ hôi lại túa ra dưới cánh tay và ngực.

- Không sao. Cô thông minh lắm. Nhưng cô đừng bày trò thô sơ thế này. Phim ảnh không bao giờ áp dụng tốt trong đời thực đâu.

- Em... Em làm vậy chỉ vì em quá muốn có được anh! - Tôi hát đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Nguyên, dồn nén vào đó tất cả oán hận, yêu thương, đau xót...

- Thôi, tôi không cần nghe nữa đâu. Tôi về công ty giải quyết cho xong mấy cái project cuối cùng. Chào Hoàng Anh. Sorry vì đã làm hỏng kịch bản của cô.

Tôi ngồi phịch xuống mí giường, chết điếng. Hơi lạnh từ sàn lan lên chân, lên bụng, rồi lên ngực tôi. Nếu tôi chết đi, cảm giác cũng hết như thế này thôi. Chỉ có đầu tôi là còn nóng. Cơn điên bùng nổ đột ngột. Tôi lao ra cửa, nơi CD Nguyên chuẩn bị bước ra.

- Tại sao ai cũng bỏ tôi mà đi? Tại sao? - Tôi gào lên, túm chặt cổ áo Nguyên.

- Hãy hỏi chính cô!

- Tôi thua kém gì con cóc Lim chứ? Tại sao anh chọn nó, mà không phải là tôi? - Tôi thì thảo, đe dọa - Đã bao phen, tôi làm hại nó đấy. Tôi đã từng lấy trộm tờ vé số độc đắc của nó. Tôi đã cài bẫy để Peter Yeo triệt nó. Tôi đã lập mưu hất nó ra khỏi Red Sun đấy. Thế nhưng cuối cùng, nó lại tóm được anh, một con cá bự. Tại sao là nó, chứ không phải là tôi?

- Vì Lim không có những ý nghĩ ghê sợ như cô vừa tuôn ra, Hoàng Anh ạ! Thật ra, lâu nay, tôi luôn ngờ ngợ không biết cô là ai. Nhưng bây giờ thì tôi hiểu rồi. Thôi, tôi đi đây!

- Anh không nói gì với em sao? Em yêu anh mà, Nguyên!

- Cô sẽ không bao giờ hạnh phúc. Mục đích của cô hoàn toàn sai lầm. Tôi chỉ biết nói vậy thôi!

Nguyên gỡ tay tôi ra khỏi cổ áo anh, mở cửa, bước ra ngoài hành lang. Tôi ngồi im, thất thần. Tiếng giày của anh xa dần rồi tắt hẳn. Điều gì hôm nay sai lầm, ngày mai sẽ thành rắc rối lớn. Vì thế, tôi phải loại trừ nguy cơ cản lối đạt đến mục đích của tôi, càng sớm càng tốt. Tôi mở điện thoại, gọi cho Lim. Chắc chắn, Nguyên sẽ không kể cho Lim nghe những gì trải qua hôm nay. Lim nhắc máy. Tôi giả giọng ồm nặng, nhờ Lim lên căn hộ của tôi, giúp đưa tôi đi bệnh viện. Thoáng ngần ngừ bên kia đầu dây, rồi Lim đồng ý.

Đúng 30 phút sau, Lim đã lên nhà tôi. Đập cửa khá lâu, rồi cô tự vịn tay nắm. Nép sát vào tường, tôi cầm sẵn một cây sắt nặng. Tôi vung tay đập mạnh vào đầu Lim khi cô ngơ ngác bước vào. Ngay tức khắc, cô ta đổ vật xuống sàn.

Cánh cổng mở tung. Chiếc xe trườn ra khỏi garage. Đèn xe sáng lóa. Các chùm tia sáng không xóa đi mà chỉ tô đậm khung cảnh tối đen vây quanh, đen tối và nặng nề hết như đầu óc tôi lúc này. Tôi tăng tốc. Tiếng máy róc lên. Chiếc xe lướt như điên trên con đường vắng vẻ. Chiếc điện thoại di động vút chổng chơ ghé bên cạnh. Chốc chốc, tôi liếc nhìn nó, như liếc nhìn một sinh vật nhỏ báo điềm dữ. Tôi căm ghét và sợ hãi nó, đồng thời, tôi cũng không thể rời mắt khỏi nó một giây nào. Cách đây năm phút, tôi nhận một cú điện thoại. Hoàng Anh gọi. Bằng giọng nói tỉnh táo khác thường, cô ta yêu cầu tôi đến ngay. Đột nhiên, linh cảm sáng rõ mách bảo có chuyện gì bất ổn vừa xảy ra. Nhưng tôi cố gắng chống cự:

- Cô lại nghĩ ra trò gì nữa vậy?

- Nếu vài phút nữa anh không có mặt tại căn hộ của tôi, anh sẽ phải hối tiếc.

- Cô hãy tự giải quyết vấn đề của cô. Tôi không còn quyền lực gì và không còn liên quan đến cô. Tất cả những gì cần nói, lúc chiều, tôi đã nói hết với cô rồi...

- Được thôi, tôi sẽ để mặc con bé người yêu của anh trong tình trạng này vậy. Còn sau đó, chuyện gì đến sẽ đến. Tôi không cần gì nữa...

- Tình trạng gì chứ? Lim đang ở chỗ cô sao, Hoàng Anh? - Máu trong huyết quản lạnh ngắt, tôi gào lên - Nói đi, mau lên! Chuyện gì xảy ra?

Tuy nhiên, điện thoại đã cắt đột ngột. Ngay tức khắc, tôi nhấn số của Lim. Chỉ là những hồi chuông dài, vô vọng, không ai nhắc máy. Trong tích tắc, tôi mặc thêm áo, lao ra khỏi nhà. Mọi ý nghĩ trong đầu tôi rối loạn. Một tiếng nói ghê sợ không ngừng lặp lại, âm âm bên tai tôi: "Lim đang nguy hiểm". Trong tâm trạng mù mịt ấy, tôi chỉ đủ tỉnh táo để lái xe đúng đường đến khu chung cư nơi Hoàng Anh đang sống. Đèn vàng. Tôi cho xe phóng vụt qua. Tôi không thể bỏ phí một giây phút nào khi Lim của tôi đang trong tình thế nguy khốn. Những chiếc xe cùng chiều tuột lại phía sau. Gió bên ngoài thổi vù vù. Tôi cũng chẳng buồn đóng cửa kính. Mặc dù hiểu rõ Hoàng Anh là ai, nhưng tôi biết chắc đây không phải là một cái bẫy. Trong những thời khắc khó khăn nhất, hãy để cho lý trí, óc xét đoán và phân tích nhắm mắt lại. Chỉ cần nghe theo tiếng nói của trực giác, thế là đủ.

Bất kể tôi dấn mạnh tay lên nút gọi, thang máy vẫn mắc kẹt ở các tầng trên. Tôi chạy qua thang bộ. Năm tầng cầu thang. Những căn hộ mở cửa.

Những bóng người lướt qua hành lang. Tiếng cười ồn ào của một buổi tiệc cuối năm, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng kèn clarinet nức nở nổi lên trên nền nhịp điệu giạt gân của một bản nhạc blues. Tất cả những điều đó giống như bằng chứng của cuộc sống dội vào tôi, khiến tôi lao đi không thể dừng lại. Mồ hôi túa ra trên lưng. Tim nện thình thịch trong lồng ngực. Cửa phòng Hoàng Anh hiện ra trước mắt. Tôi tung cửa, lao vào. Phải mất một lúc, mắt tôi mới quen với ánh sáng chói chang. Chưa bao giờ tôi nhìn thấy một khung cảnh kinh hoàng đến thế.

Mọi thứ ở nguyên chỗ cũ, hệt như khi tôi bỏ ra về cách đây vài giờ. Tất cả các ngọn đèn đều được mở lên sáng trắng. Hoàng Anh ngồi trên chiếc sofa kê sát tường, hai tay buông thõng. Trên nền nhung sẫm màu, cô ta nổi lên như một bóng ma trắng bệch. Hoàng Anh ngoảnh nhìn tôi, mái tóc xõa dài bất động. Cô nhướn miệng cười. Nụ cười không thần sắc, kỳ quái tột độ trong tình cảnh này. Tôi nhìn quanh tìm Lim. Không thấy cô nhóc của tôi đâu cả. Lẽ nào Hoàng Anh lại bày trò? Tôi toan bỏ đi, thì khóa xe vespa gắn hình chú gấu Teddy bông bé xíu quen thuộc của Lim đập vào mắt. Trong gian bếp, một đoạn ống nước bị tháo rời. Nước nhỏ tong tong không ngớt. Một cánh cửa phòng ngủ đóng chặt. Khe cửa tối om.

Lần mò, tôi mở công tắc đèn ngay sát cửa. Trên mặt nệm trắng tinh, Lim nằm im, mái tóc ngắn ánh đỏ được chải chuốt gọn ghẽ. Tám chân đắp ngang ngực. Một vết máu nhỏ trên mép cắn. Thật khó hiểu, chính cái vết nhỏ ấy lại khiến tôi tỉnh thức, thoát ra khỏi trạng thái đờ đẫn trì đọng. Tôi chờ đợi Lim ngồi dậy, ngoảnh nhìn tôi, cười. Nhưng cô vẫn nằm bất động. Khuôn miệng bướng bỉnh hơi hé mở. Hệt như cô đang ngủ. “Có lẽ cô ta chết rồi! Ban nãy, Lim tấn công em. Em lỡ mạnh tay nện cây sắt vào đầu cô ấy” - Giọng Hoàng Anh vang lên đều đều, ngay sát sau lưng tôi. “Đi ra ngoài đi, làm ơn!” - Tôi lên tiếng, xa lạ với giọng nói lạnh lùng của chính mình. Hoàng Anh nhếch môi cười, quay lưng bình thản bước ra.

Tôi lao đảo bước tới sát giường. Tôi đờ đẫn nhìn gương mặt bất động. Vết rách lằn sát mí tóc đã ngừng chảy máu. Bàn tay tôi đưa nhẹ, áp lên má Lim. Làn da lạnh giá, khô mềm như giấy lụa. Không còn tiếng cười trong trẻo. Không còn những câu nói ngộ nghĩnh. Không còn cái vãi giân hờn. Không còn ánh mắt triu mến thấu hiểu. Và không còn vòng tay ôm siết tràn đầy thương yêu. Tôi mở to cặp mắt đau rát, trừng trừng nhìn Lim.

Tôi đã sai. Suốt cuộc đời này, tôi luôn chậm trễ. Sự hèn nhát rút cuộc bắt tôi phải trả giá. Không, không phải cứ sống cho mình, thấy mình tốt, giữ cho mình không làm điều gì xấu là có thể tự hài lòng. Chỉ có trong những câu chuyện cổ tích, điều ác mới lần trốn trong bóng tối. Sự thật là chúng hiện diện ngay bên cạnh ta, hít thở đồng hành cùng ta. Thậm chí, điều xấu giờ đây chẳng cần đeo mặt nạ. Bằng gương mặt thủ đoạn lạnh lùng và bất cần của mình, chúng khiến ta hài lòng vì những hiệu quả vượt bậc trong công việc

mà chúng kiểm được. Khi ta thể tất chúng, thì chúng dần dần lần tới. Rồi đến một lúc nào đó, sự tác oai tác quái của chúng vượt qua mọi kiểm soát của ta. Cái việc cuối cùng mà ta có thể làm là giữ mình. Cảm giác tự hào vì mình tốt giữa một bầy người xấu chỉ là mặt sau của mặc cảm đốn hèn. Thực chất là ta sợ hãi, bởi ta biết, bất kể lúc nào đó, điều xấu cũng có thể giáng cho ta một vô bất ngờ. Đáng lẽ phải vạch rõ điều ác, tiêu diệt nó, ta lại tìm cách tránh né. Phải, những kẻ như tôi có khác nào một bầy chim cánh cụt đứng rời rạc trên những tảng băng. Tôi hồ hững nhìn gã thợ săn đang cầm cái chày, đập đầu từng thành viên trong cộng đồng, tự nhủ rằng đó là tai họa của kẻ khác, tôi sẽ ở ngoài vòng nguy hiểm. Thế rồi, không thể khác được, cuối cùng thì nó đã ra tay với chính tôi, theo một cách tàn khốc mà chính tôi cũng không thể tưởng tượng nổi...

Ngón tay tôi áp bên má Lim chợt ghi nhận cảm giác chuyển động mơ hồ. Một mạch máu của cô đập nhẹ. Tôi giật mình. Không, Lim còn sống. Run bắn lên, tôi đẩy tấm chăn xuống, áp tai lên ngực Lim. Tiếng đập nhẹ vắng tới, thưa thớt, nhưng rõ ràng là có. Tôi như sống lại. Luôn tay dưới lưng Lim, tôi ghi chặt cô vào người tôi. “Em ơi, dậy đi!” - Tôi thì thảo. Có lẽ ban nãy, khi bị đánh mạnh, Lim rơi vào trạng thái choáng ngất. Nhưng thể trạng mạnh mẽ đã sớm làm cô hồi lại. Mí mắt Lim co giật nhẹ, dù vẫn nhắm nghiền.

Hoàng Anh lại bước vào phòng. Tôi vội vã ôm chặt Lim, giấu mặt cô trong ngực tôi. Hoàng Anh đứng dựa vào tường, nhìn tôi bằng cặp mắt thất thần. Không nghi ngờ gì nữa, cô ta đã phát điên. Đưa tay về phía tôi, cô ta thì thầm, phân bua:

- Em gọi điện nói cho Lim biết là anh đến đây. Cô ấy đến khi anh đã bỏ về. Cô ấy tức giận lao vào em. Em chống cự lại. Trong cơn sợ hãi, em đã quá mạnh tay. Em không cố ý. Nguyên a, bây giờ chỉ còn em bên anh mà thôi...

- Ủ - Tôi gật đầu. Tôi quá hiểu, sự độc ác luôn được che đậy bằng những điều dối trá. Những gì cần làm hiện ra trước mặt tôi thật rõ ràng. Tôi nhìn Hoàng Anh, nói bình thản - Cô để cho tôi mang Lim về, được chứ?

- Cô ta chỉ là một cái xác mà thôi. Còn ích gì chứ? - Hoàng Anh kêu lên. Thật không thể tin nổi cô ta đang nói về một con người.

- Chúng ta sẽ bàn bạc chuyện này sau - Tôi đánh lạc hướng - Bây giờ, cô mở cửa cho tôi đưa Lim ra xe, được không. Mọi rắc rối, tôi sẽ gánh chịu hết.

Hoàng Anh nhìn tôi đăm đăm, sự ngờ vực thoáng qua. Nhưng trước vẻ cương quyết của tôi, cô ấy cũng đứng sang một bên, tránh đường cho tôi bế Lim ra khỏi căn phòng. Lúc gần tới cửa căn hộ đang mở hé, bắt chợt Lim tựa mình, rên nhẹ. Cánh tay cô co lên. Những điều đó không thoát khỏi mắt Hoàng Anh. Cô ta ngật đầu, hét lên: “Không, nó còn sống! Anh dừng lại!”. Tôi chạy nhanh ra cửa. Không kịp. Hoàng Anh đã chạy tới trước, đóng sập

cửa lại, vặn khóa. Mái tóc cô vẫn thẳng mượt xõa hai bên tai. Chỉ có đôi mắt rưng rưng, vắn lên tia nhìn thù hận: “Nếu anh không dừng lại, tôi sẽ đập vỡ hết!”. Tôi vẫn bước tới. Hoàng Anh cúi nhặt đoạn ống nước bằng sắt. Cô ta vung tay lên. Tôi vội vã đặt Lim nằm trên sàn. Cây gậy chỉ cách mặt tôi chưa đầy gang tấc. Nhanh như chớp, tôi né sang một bên, đồng thời vung tay đập mạnh lên vai Hoàng Anh. Cô ta ngã bật ra sau. Đoạn ống nước rớt xuống sàn, kêu loảng xoảng rồi lăn lông lốc vào gần dưới chân khoang tủ âm tường. Tôi quay lại phía Lim, toan cúi xuống bế cô đem đi. Hoàng Anh bò giật lùi về phía cái tủ. Tôi đưa chân đá mạnh cho cái ống nước lăn qua hướng khác. Một tia sáng chớp lóe trong tay Hoàng Anh. Cô ta đã luồn tay lấy được trong tủ âm tường một con dao nhọn. Tôi khựng lại, choáng váng. Đứng bật dậy, Hoàng Anh nắm chặt cán dao bằng cả hai tay, lao vào chỗ tôi và Lim. Đứng chắn giữa, tôi vung tay tấn công trước. Lưỡi dao sượt qua cánh tay tôi. Chộp cổ Hoàng Anh, tôi siết mạnh. Một tay tôi túm chặt cánh tay cầm dao, vặn gấp ra sau. Lưỡi dao rơi xuống đất. Cảm giác giận giữ căm hờn dồn nén bùng nổ trong tôi. Túm chặt mớ tóc Hoàng Anh, tôi đẩy sát cô ta vào tường. Gương mặt xinh đẹp mất hết nhân tính đang đối diện mặt tôi, tràn đầy vẻ điên cuồng tuyệt vọng. Phải, tôi phải giết chết cô ta, để những tính toán tôi tệ và thói độc ác nhân tâm chất chứa trong cái vỏ bọc đẹp đẽ này không thể làm hại ai được nữa. Giật ngón tay ra khỏi mớ tóc rồi bụ, tôi vòng cả hai bàn tay quanh cổ Hoàng Anh, siết mạnh. Đôi mắt cô ta lòi ra. Khuôn miệng há hốc, hóp lấy chút không khí. Rồi cũng khuôn miệng méo xệch đó nhếch lên thành một nụ cười ma quỷ, đầy thách thức. Đúng khi tôi gần dập tắt ánh cười ghê rợn, phía sau tôi vang lên tiếng rên khế, yếu ớt nhưng tỉnh táo: “Nguyên, đừng làm thế!”. Đột nhiên, tôi buông tay ra khỏi Hoàng Anh. Cô ta gục xuống như một thân cây mềm oặt. Tôi vội vã trở lại chỗ Lim, bế xốc cô lên, mở cửa căn hộ bước ra ngoài, bước như chạy về phía thang máy. Một tiếng hét lớn. Rồi tiếng khóc nức nở, kinh hoàng vỡ ra bên trong căn hộ. Âm thanh tàn khốc đuổi theo tôi cho đến khi cửa thang máy khép lại.

*

Hai năm sau

Khung cửa sổ nhìn ra khoảng trời rộng, xanh đến nhức mắt, không một vệt mây. Dưới đường, người người mua sắm nhộn nhịp mùa cuối năm. Tôi gõ vào khung YM, miêu tả cho Lim nghe khung cảnh thành phố.

- *Em nhớ nhà điên lên* - Dòng chữ Lim gõ hiện nhanh trên màn hình
- *Và nhớ anh nữa.*

- *Kể ra em có thể mua vé máy bay về nhà, đón tết với anh, nếu đừng nổi máu “keo kiệt” không đúng lúc!* - Tôi nhìn dòng chữ gõ xong, mỉm cười. Chắc chắn, ở cách tôi tám múi giờ, cô nhóc đang cúi kính đến nỗi mớ tóc hung đỏ dựng đứng trên đỉnh đầu.

- *Okay, vậy em sẽ về nhà. Sau đó nợ học phần thêm vài tháng. Và kể*

hoạch tổ chức đám cưới vào đúng kỷ niệm 5 năm ngày em phỏng vấn xin việc tại Red Sun sẽ hoàn toàn bị phá sản - Chà, hẳn khi gõ dòng chữ này, cô nhóc của tôi đã khoái chí cười to vì một lần nữa lại giành phần thắng trong cuộc đối co với tôi, như tất cả mọi lần.

- *Thôi nào. Anh sẽ xa em thêm một mùa xuân nữa vậy* - Tôi gõ bàn phím, không phải không buồn - *Em cố học nhanh nhanh rồi về với anh, nhóc nhé. Anh nhớ em khủng khiếp. Và công ty thiết kế của chúng ta chỉ cần chờ em về là sẽ đi vào hoạt động ngay.*

- *Vâng ạ* - Một gương mặt mỉm cười và một nụ hôn trên YM dành cho tôi. Rồi Lim lại chạy sang xưởng vẽ, thực hiện bài làm cho khóa cao học hai năm mà cô sắp sửa hoàn tất.

Tôi hiện đang làm creative director cho một công ty thiết kế quảng cáo của Nhật. Red Sun vẫn là một công ty thiết kế hàng đầu trong thành phố. Sếp lớn của Red Sun không ai khác, chính là Kat Trần. Cô ấy làm việc khá hiệu quả, với sự giúp sức của Peter Yeo. Gặp Kat, chúng tôi vẫn giữ mối quan hệ bạn bè thân tình. Cả hai có thể trao đổi tất cả mọi đề tài, chỉ tránh không nhắc đến Hoàng Anh mà thôi.

Sau khi rời bệnh viện, thoát khỏi các triệu chứng của bệnh tâm thần, Hoàng Anh đi làm trở lại ở Red Sun. Nhưng thời gian ngắn sau đó, cô nghỉ việc, lập một công ty riêng, nhận hợp đồng đặc biệt từ các công ty lớn, chuyên sâu ở khu vực sản xuất chương trình truyền hình quảng cáo. Công ty của cô ta làm ăn rất phát đạt. Có lẽ, cô ấy sẽ còn phát triển hơn thế nữa, bởi cô ấy thực sự có tài và có đầu óc. Một đôi lần, tham dự các hội nghị khách hàng, tôi gặp Hoàng Anh. Cô vẫn một mình. Một ai đó nói rằng, vì di chứng của lần bỏ đi đứa bé trong bụng, không thể có con được nữa, nên Hoàng Anh quyết định không lấy ai mặc dù có không ít người theo đuổi. Tôi không quan tâm nhiều hơn tới cô. Mỗi người một con đường, một cách sống. Hết thấy chúng tôi đều có những khát vọng riêng. Khát vọng khiến chúng tôi sống tốt hơn, hay khát vọng biến thành tham vọng thiêu rụi? Tất cả vẫn đang phía trước. Chúng tôi mới chỉ ở chặng khởi đầu.